

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHAKESPEARE
KARDEŞLER-2

Kış Masalı

CARRIE ELKS

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hep
kitap

*Dünyanın
farklı yerlerinde
yaşayan dört kadın. Annelerinin
yokluğunu birbirleriyle unutan dört
kız kardeş. Aşkın, bayallerinin peşinde
çıktıkları yolculuklar, verdikleri kararlar, bayal
kırıklıkları, başarıları, başarısızlıkları, aşkları.
Yazdığı kitaplarla adından sıkça söz ettiren Carrie
Elks'ten aşk dolu bir seri: "Shakespeare Kardeşler!"*

*Kitty Shakespeare sinema okulunun son senesinde kendine
bir staj bulmalı, Hollywood'da kendine bir yer edinmeliydi.
Tek bulabildiğiyse biçliğin ortasındaki bir malikânede dadılık
oldu. Neyse ki çocukları ve bol karlı Noelleri çok seviyordu.
Ama besaba katmadığı bir şey vardı: Patronunun kardeşi,
yakışıklı, karizmatik Adam Klein.*

*Adam Klein muhteşem olabilir ama kaba ve yaklaşması
imkânsız biri. Belki de bu yüzden ormanda bir kulübede
saklanıyordur. Belki de kulübesinden hiç çıkmasaydı
Kitty Noel'i kalbi kırılmadan atlatabilirdi.*

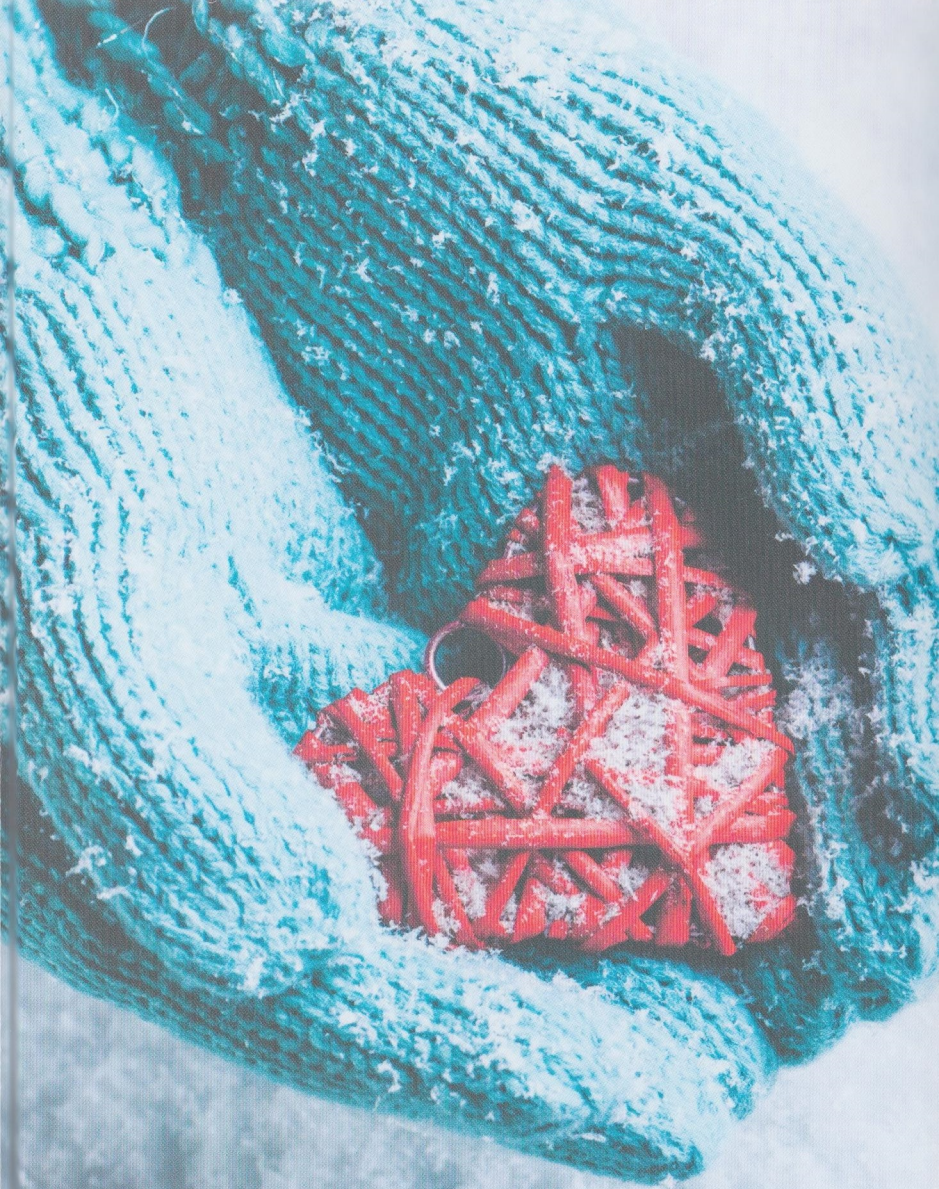
*İlk görüşte aşklar bazen bir felakete...
Ama öyle ya, Hollywood'da mutlu
sonlara giden yollar her zaman
engebelidir.*

ISBN 978-605-192-288-1

hep
kitap

Shakespeare Kardeşler-2
Kış Masalı

Orijinal adı: The Shakespeare Sisters-2: A Winter's Tale
© 2017, Carrie Elks
Yazan: Carrie Elks
İngilizce aslından çeviren: Esra Doğu

© hep kitap 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı ve Bookcase Literary Agency işbirliğiyle satın alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2019, İstanbul

ISBN 978-605-192-288-1

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Elif Karlı

Baskı: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A. Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merk. A Blok K: 2 Avcılar / İstanbul
Sertifika no: 12026

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

SHAKESPEARE KARDEŞLER – 2
KİŞ MASALI
Carrie Elks

Çeviren:
Esra Doğu

Sizi cevaplarımla keyiflendirmek
zorunda değilim.

– Venedik Taciri

“**K**itty Shakespeare” dedi, gözlerini kıza dikerek. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Alışılmadık bir isim. Kökeni nedir?” Drake Montgomery, ünlü film yapımcısı Everett Klein’in asistanıydı. Kitty’nin özgeçmişini lokantada kullandığı bir mendilmişçesine kucağında tutuyordu. Uzun bacaklarını üst üste atmış, dirseklerini kol desteklerine dayamıştı. Bir tarafında Lola olarak tanıttığı, orada bulunma sebebi de, iş unvanı da belli olmayan güzeller güzeli bir kadın; diğer tarafında ise Bay Klein’in diğer asistanı Sheryl vardı. Yaşça büyük, gözlüğünün sürekli üzerinden kaydığı burnuna karşı parmağını silah olarak kullanan bir kadındı. O yukarı ittikçe gözlük geri düşüyordu. İzlerken insan hipnotize olabilirdi.

Kitty derin bir nefes alıp odayı inceledi. Görüşmeye gittiği neredeyse her yerde olduğu gibi burası da ruhsuz ve kişisizdi. Duvarların film afişleri ve oyuncu fotoğraflarıyla, rafların ise toz tutmuş ödüllerle dolu olduğu bir yapım şirketine girme umudunu yitireli epey olmuştu. Basit bir stajyer –daha doğrusu stajyer olmak isteyen biri– kutsal bölgeye giriş hakkı bir yana, yapımcıyla tanışma şansına dahi asla erişemezdi. Gerçi söz konusu Everett Klein olunca bu bir nimetti. Hollywood’un en önemli yapımcılarından biri olarak, onunla tanışanların yüreklerine dehşet saldıgı konusunda bir şöhreti vardı. Öfkesi de en az ünü kadar engindi.

Ama tabii ki herkes yine de onunla çalışmak istiyordu.

Klein Productions'ta bir staj imkânı yakalamak, Hollywood Bulvarı'nda bir yıldıza sahip olmak gibiydi. UCLA'deki danışmanın dediğine göre; Everett Klein ağzını açtığı anda Tanrı bile sessizliğe bürünürdü.

Geçen her saniyede, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. İş görüşmelerinden nefret ediyordu. Kendi hakkında konuşmaktan da. Ağzını açtığı anda suratının adeta olgun bir çilek gibi kızardığını hissedebiliyordu. Henüz bir staj fırsatı yakalayamamış olmasına şaşmamak gerekirdi.

Drake, sanki ilk kez okuyormuş gibi bir dikkatle Katty'nin özgeçmişini okumaya koyuldu. Kısa süre sonra, özgeçmişini masaya geri bırakıp kusursuz, manikürlü ellerini kucağında birleştirdi. Gözleriyle Kitty'yi tarıyor, sanki özünde kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yenmiş tırnaklarına mı bakıyordu acaba? Kitty rahatsız hissedip oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Yüzündeki samimi gülümsemeyi bozmadan, ellerini saklamaya çalışıyordu. "Kitty ismini ablam koymuş. Dediğine göre beşiğimde topaç gibi ve çok tatlı görünüyormuşum. Benim yavru bir kediye benzediğimi düşünmüş. İsmim de böylece Kitty olarak kalmış." İnanıp inanmadığını görmek için adamın yüzünü inceledi. Söyledikleri tamamen yalan sayılmazdı, yalnızca gerçekler bundan daha az şirindi.

Aile içinde anlatılanlara göre ismini veren, gerçekten de dört kardeşten en büyükleri olan Lucy'ydi ama hikâyenin geri kalanı uydurmaydı. Gerçekte, annesi kucağında Kitty'yle hastaneden dönmüş, kardeşlerine onlara bir hediyesi olduğunu söylemişti.

"Bir bebek mi?" demişti Lucy, suratından memnuniyetsizlik ifadesi açıkça okunurken. Zaten iki kardeşi vardı. Yeni bir tanesini ne yapacaktı. "Bir KitKat'ı tercih ederdim."

Evet, Kitty'nin bu hikâyeyi mükemmel saçlara sahip Drake Montgomery ile paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

"İngilizsin değil mi?" diye sordu Montgomery, sanki aksanı ve özgeçmişinde yazan doğum yeri yeterince ipucu vermiyormuş gibi.

Kitty, alnında onu ele veren ter damlacıklarının oluşma-

ya başladığını hissedebiliyordu. Ayağı neden olduğu yerde duramıyordu ki sanki? Ciddi anlamda odaklanması gerekiyor. “Evet. Londra’da doğdum. Buraya geçen yıl, Film Çalışmaları alanında lisansüstü eğitim almak için geldim.” Kendini rahatsız hissetmeye başladı. Ağzı en az bir çöl kadar kuru olsa da güçlükle yutkundu. Herkesin keskin bakışları üzerindeydi. İş görüşmesi yapılan bir adaydan çok, üzerinde deney yapılan bir canlı türü gibi hissediyordu kendini.

“Öncesinde de çocuklarla çalıştın, öyle mi?” Drake yüzünü ekşitince mükemmel derecede beyaz dişleri ortaya çıktı.

“Bir süre dadılık yaptım, evet.” Kitty kafasını deli gibi sallıyordu. Abartıyor muydu acaba? Kesinlikle panik atak geçirmek üzereydi. “Lisans derecemi aldıktan sonra ne yapmak istediğimden emin değildim, ben de Londra’da yaşayan Amerikalı bir çift için çalışmaya başladım.”

UCLA’daki sınıf arkadaşlarının çoğunun aksine, ara vermeden lisanstan yüksek lisana geçmemişti. Her şeyden önce buna bütçesi yetmemişti. Burada aldığı bir senelik eğitim için iki sene boyunca çılgınlar gibi para biriktirmişti.

“İlginç bir deneyim olmalı” dedi diğer asistan Sherly, yüzünde minicik bir gülümsemeyle. “Aktörlerle ilgilenmek gibi bir şey olmalı.”

“Gerçi çocuklar daha az öfke nöbeti geçiriyorlardır” dedi Lola, tamamen ifadesiz bir ses tonuyla.

“Evet, öyle.” Drake boğazını temizledi ve sanki bir çocuğun bunları duymasından çekiniyormuş gibi çabucak konuyu değiştirdi. “Buraya yerleşip eğitim alma kararında ne etkili oldu?”

Kitty, dudaklarını biraz olsun nemlendirebilmek için Sheryl’in nazikçe masaya bıraktığı su bardağını aldı. Aynanın karşısında prova ettiği sözleri hatırlamaya çalışırken kalbinin göğsünü delecekmiş gibi attığını hissediyordu. Filmlerin çocukken onu kurtardığını açıklamak nasıl mümkün olabilirdi ki? Kendini beyaz perdede kaybetmesini, başkalarını taklit eden kişilerle avuntu bulmasını ya da yalnızca masallara layık bir Hollywood ailesine sahip olmayı dilediğini nasıl anlatabilirdi?

Drake’in sabırsız bakışları üzerindeyken koca bir yudum

su içip bardağı masaya geri koydu. “Hep film yapmak istemişimdir” dedi sessizce. “Kendimi bildim bileli filmler beni hep çok etkiledi. Yalnızca hikâyeleri değil, yapılış biçimleri de.” Hafifçe gülümsedi. “İnsanların başka dünyalara yolculuk etmesine aracı olmak, bir iki saatliğine de olsa dertlerini unutmalarına yardım etmek istiyorum. İlham alıp eğlenmelerini, sinemadan çıkarken akıllarının izledikleri filmde kalmasını arzuluyorum.”

Bu sözleri aynanın karşısında söylediğinde kulağa çok daha iyi gelmişlerdi. En önemlisi, o zaman sesi titrememişti. Ve oturduğu sandalyeyi bir o yana bir bu yana sallamamıştı.

Lola telefonunu kontrol etti, sonra Drake’in kulağına hızlıca bir şeyler fısıldadı. Sesi, ne dediği anlaşılmayacak kadar alçaktı ama Drake’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Söyle onlara, meşgulüm” diye fısıldadı. Kendi telefonunu çıkardı. Ekrandakileri okurken güçlükle yutkundu. Telefonu, yanındaki tuşa basarak sessize aldı. Lola omuz silkip kafasını kaldırmaya tenezzül etmeden gelen mesaja tıkladı.

Kitty’nin elleri titremeye başlamıştı. Bunun gibi kaç iş görüşmesine girmişti? Sayısını kendi bile unutmuştu. Ret mektupları başka kızlarla birlikte kaldığı Melrose yurdundaki masasında koca bir yığın oluşturmuştu ve bunlar yalnızca cevap vermeye tenezzül edenlerdi. Ama bu görüşme hepsinden daha kötüydü çünkü burada olduğunu bile unutmuşa benziyorlardı. Saç çizgisinde tutsak kalmış bir ter damlası da ateş gibi yanan yüzünden aşağı akmaya başladı.

Bir vızıltı odadaki sessizliği bozdu. Drake’in telefonunu kontrol etmesiyle suratını ekşitmesi bir oldu. “Lanet olsun” diye fısıldadı. Belli ki duyulmak istemiyordu. “Şimdi de beni arıyor.”

Boğazını temizleyerek Kitty’ye baktı. “Bunu cidden cevaplamam gerek” dedi, telefonun ekranını kaydırıp kulağına götürürken. “Drake Montgomery, buyurun.” Telefonun diğer ucundaki kişinin lafını bitirmesini bekledi. “Hayır, Bay Klein bugün sette. Rahatsız edemeyiz. Ona hiçbir telefonu aktarmamamız konusunda bizi sıkıca tembihledi.” Bir kez daha duraksayıp yüzünü yeniden ekşitti. Hattın öbür ucundaki kişi belli ki baştan savılmaktan memnun değildi. “Anlıyorum Bayan Klein, gerçek-

ten. Eminim çok kötü olmalı. Ama gerçekten elimden bir şey gelmiyor.”

Son cümlesine karşılık olarak gelen çığlık tüm odada yankılandı. Drake yüzünde dehşet ifadesiyle telefonu kulağından uzaklaştırdı.

“Burada bir dadı bulmanın zorluğu hakkında hiçbir fikrin var mı?” diye feryat etti telefondaki kadın sesi. “Everett’in ağırlığını kullanması lazım. Onu hemen telefona çağır yoksa aklımı yitireceğim, Drake. Bu bir ölüm kalım meselesi.”

Lola’nın kıs kıs gülmeye başlamasıyla Drake gözlerini kocaman açıp ona baktı. “Bir dakika lütfen, Bayan Klein. Bir görüşmedeyim, şimdi dışarı çıkıyorum.” Telefonun mikrofonunu eliyle kapatarak ayağa kalktı. Kitty, yanlışlıkla diğerleri gibi kırdarım korkusuyla onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi.

“Üzgünüm, gitmem gerek. Zaten bir karara varmamıza yetecek kadar da konuştuk” dedi Drake, neredeyse özür diler gibi bir ifadeyle. “Sheryl seni geçirir. Geldiğin için teşekkür ederiz” demesiyle, Kitty’yi odadaki diğer iki kadına ağzı bir karış açık bakar halde bırakıp kapıyı kapatması bir oldu.

Kitty, saatine bir göz atınca on dakikadan az süredir görüşmede olduğunu anladı. Bu yeni bir rekordu. Ret mektubunun posta kutusuna varması, onun da mektubu alıp yığınınına eklemesi ise an meselesiydi.

Artık resmi olarak paniklemeye başlayabilirdi.

Kitty’nin bir yıldır Los Angeles’ta yaşıyor olması, ılıman iklime alışmasına yetmemişti. Klein Productions’a ev sahipliği yapan gösterişli ofis binasından çıkıp kaldırıma adım attı. Katlı otoparka yürürken güneşi teninde hissediyordu. Aralık ayı olmuştu ama hava hâlâ 20 derecenin altına inmemişti, ceketsiz dışarı çıkmaya müsaitti. En son ne zaman yağmur yağdığını bile hatırlayamıyordu. Burada kötü hava, ara sıra güneşin önünü kapayan bir tutam buluttan ibaretti. Herkesin sürekli sağlıklı ve bronz görünmesine şaşmamalıydı, aksi zaten imkânsızdı.

Cadde boyunca sıralanmış mağazaların vitrinleri, ümitsiz bir neşeli görünme girişimiyle sahte kar, sim ve üzerinde bin-

lerce küçük ışığın olduğu ağaçlarla süslenmişti. Ama bu abartılı hoşluk bile içinde Noel heyecanı uyandırmıyordu. Bir an Londra'yı düşündü. Islak caddeler, saat akşam dört olmadan çöken karanlık, közlenmiş kestane ve sıcak çikolata stantlarıyla dolu tüm o Noel'i anlatan lezzetler, kokular ve görüntüler...

Burada hiçbirinden eser yoktu.

Gerçekten de garipti. Varlığı, mükemmel Amerikan Noeli fikrini satmaya bağlı olan bir şehir bu konuda sahtekârlık yapıyordu.

Küçük Fiat'ına binerken cep telefonunun çaldığını hissetti. Kimin aradığına bakmadan önce anahtarı kantağa yerleştirdi.

Cesca.

Dört kardeşin en küçüğü olan Kitty her zaman ablalarını örnek almıştı ve bir yetişkin olarak bile onlarla konuşmaktan büyük keyif alıyordu.

"Alo?"

"Kitty? Orada işler yolunda mı?" Cesca'nın sesi sıcacıktı. "Burada yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor. Sam'e bir daha film çekmek için mekân seçerken sıcak ve kumsalı olan bir yer bulmasını tembih ettim."

"O cankurtaran işi tamamen bitti sanıyordum." Sam Carlton -Cesca'nın erkek arkadaşı- Yaz Meltemi isimli film serisindeki rolüyle gençlerin kalbini kazanan, yarı İtalyan yarı Amerikalı bir oyuncuydu. Cesca ile geçen yaz İtalya'da bir yazlıkta kârlırlarken tanışmışlardı. Cesca kardeşleriyle telefonda konuşup onun ne kadar kendini beğenmiş biri olduğundan ve ondan hiç hoşlanmadığından bahsedip durmuştu ama hepsi Cesca'nın âşık olduğunu o zaman bile biliyordu. Gerisi Hollywood hikâyesiydi. Sam, Cesca'ya olan aşkını bir televizyon programında ilan etmiş, ardından Londra'ya uçarak onun aklını başından almıştı.

Los Angeles'ta yaşamanın en güzel taraflarından biri, Cesca ve Sam'in de burada yaşıyor olmasıydı. Ama ne yazık ki son zamanlarda yıldızlar şehrine nadiren uğrar olmuşlardı.

"Bir insan ıstırap ve yağmur dolu karakter filmlerine ancak

bir yere kadar dayanabilir. Zaten ben her durumda kırmızı mayolu Sam'i tercih ederim."

"Milyonlarca Amerikalı kız da bu dediğine katılacaktır" dedi Kitty, gülümseyerek. "Sam artık Yaz Meltemi serisinde rol almayacağını açıkladığında resmen ayaklanma olmuştu."

"Evet ama kimse vazgeçilmez değildir. Sam bile. Ayrıca ona sakın milyonlarca Amerikalı kız hakkında dediğin o şeyi söyleme, zaten yeterince kendini beğenmiş." Cesca'nın sesi bir oktav kadar indi. "Peki sen nasılsın? Staj başvurularından haber var mı?"

"Az önce bir görüşmeden çıktım" dedi Kitty. Kafasını koltuğa yaslayıp ayakları pedallara değene kadar gerindi.

"Nasıl geçti?"

"Diğerleri nasıl geçtiyse öyle" dedi. "Yani berbattı. Terledim, aşırı panik yaptım ve olabilecek en aptalca şeyleri söyledim. Hatta Lucy'nin beni kediye benzetmesiyle ilgili aptalca bir hikâye bile uydurdum." Artık gerçeklerle yüzleşme vaktiydi, görüşmeler konusunda hiç de iyi değildi. "Bana her soru sorduklarında kendimi repliklerini unutmuş bir oyuncu gibi hissettim."

"Görüşme kiminleydi?" Cesca'nın ses tonu anlayış doluydu. "Belki Sam senin için birileriyle konuşabilir, ne dersin?"

"Everett Klein'in şirketiyle görüştüm."

"Ah. Şey... Sam'in o adamın fikrini değiştirebileceğini hiç sanmıyorum. Etraftaki dedikodulardan duyduğuma göre o adam tam bir baş belasıymış."

"Evet, ben de öyle duydum" diye itiraf etti, Kitty. "Ama dürüst olmak gerekirse, onunla tanışmadım bile. Asistanının benimle görüşme yapması gerekiyordu, o da telefonda çığırta bir kadınla konuşmakla meşgul olduğundan bana odaklanamadı."

Cesca iç geçirdi, narin nefes alıp verişleri hatta yankılanıyordu. "Bu konuda sana yardım etmesi için Sam'le konuşmamı ister misin? Bağlantıları olmalı, eminim hiç vakit kaybetmeden sana bir staj bulacaktır."

"Çok düşüncelisin ama hayır, teşekkür ederim." Kitty, be-tondaki duvardaki çatlaklardan süzülen güneşten sakınmak

için gözlerini kapadı. Sam'den yardım istemek doğru olmazdı. Ablasının erkek arkadaşı sayesinde iş bulabilen bir kız olarak tanınmak istemiyordu. "Bunu kendi başıma halletmek istiyorum."

"Yardım istemekte utanılacak bir şey yok" dedi Cesca, sakince. "Biliyorsun, ben de geçmişte her şeyi kendim yapmaya çalışırdım. Sonunda gittim, resmen kendi mezarımı kazdım."

Cesca'nın yaşadığı sorunlar Shakespeare kardeşler tarafından tüm ayrıntısına kadar biliniyordu. On sekiz yaşında harika bir oyun yazmış, bir yarışmayı kazanmış, oyunu West End'de gösterilme hakkı kazanmıştı. Sonrasında hayret verici bir gözden düşüş yaşamış, kendine bakamayacak kadar sefil ve bunalmış bir hale girmişti.

Neyse ki şimdi her şey yolundaydı. İtalya'da geçirdiği sürede yalnızca Sam'e âşık olmakla kalmamış aynı zamanda yeni bir oyun da yazmıştı.

"Henüz dibe vurmadım" dedi Kitty. Ama bazen düşüşün kıyılarında gezindiğini hissetmiyor değildi. "Denemeye devam edeceğim. Kim bilir, belki terden sıırılsıklam olmadığım bir görüşme yapmayı başarırım. Ama eğer işler daha da kötüye giderse sana haber vereceğim, tamam mı?"

"Tamam." Cesca'nın sesi pek de onaylar gibi değildi. "Ama ciddinden, teklifimi düşün. Bazen tek ihtiyacın olan bir adım önden başlamaktır."

"Aklımda tutacağım" deyip söz verdi Kitty, bunun bir yalan olduğunu bal gibi de biliyordu.

"Noel'de seni Londra'da göreceğiz, değil mi?" diye sordu Cesca. "Biletlerini ayırttın mı?"

Kitty, altdudağını kemirip eksiye düşmüş hesap bakiyesini düşündü. Çalıştığı restoranda biraz fazla mesai yapması gerekiyordu. "Henüz kesin bir planım yok" dedi ablasına. "Kesinleşince haber veririm."

Bir an sessizlik oldu. Kitty, Cesca her neredeyse camına vuran yağmurun sesini duyabiliyordu. "Öyle yap" dedi Cesca, sonunda. "Zaten biliyorsun, Lucy pazar günü bizi planlarımız konusunda iyice haşlayacak."

Lucy, Shakespeare kardeşlerin en büyüğü olarak, Kitty henüz on yaşındayken anneleri öldüğünde, annelik rolünü üstlenmişti. Hepsıyla o ilgilenmiş, onlar için endişelenmiş ve haftada en az bir defa video konferans yapmaları konusunda ısrarcı olmuştu.

“Pazar günü çalışma ihtimalim var” dedi Kitty iş programını hatırlamaya çalışarak.

“Kaçabilirsin ama saklanamazsın” diye uyardı Cesca. “Eğer onunla iletişime geçmezsen izini bir şekilde bulur.”

Dört kardeşten en küçüğü olmanın hem olumlu hem olumsuz yanları vardı. Sürekli azarlanmak kesinlikle olumsuzluklardan biriydi ama onların endişesi bile içten içe sıcaklık hissetmesine neden oluyordu.

Konuşmaları bittiğinde, Kitty arabasını çalıştırıp Melrose’daki müşterek dairesine doğru yola koyuldu.

Biraz ara verip kafasını toplamayı, nasıl bir staj fırsatı yakalayacağını düşünmesi gerekiyordu. Ne de olsa tüm geleceği buna bağlıydı.

Danışmanı videoyu durdurdu, deri koltuğunu geriye çevirip Kitty’ye baktı. “Bu harika Kitty. Gerçekten yaratıcı. İkinci yarıdaki özel efekt kullanımına bayıldım.” Fareye tıklayıp imleci kullanarak neden bahsettiğini gösterdi. “Bu film için bütçen neydi?”

Neredeyse sıfırdı. Neyse ki etrafta bir yerlerde, oynamaya can atan bir sürü oyuncu vardı. “Kısıtlı bir bütçeyle çektik” dedi. “Belli oluyor mu?”

Danışman omuz silkti. “Belki biraz, evet. Ama az parayla çok iş çıkarmayı başarmışsın. Bu başlı başına bir yetenek.” Önünde duran ödev kâğıdına bir şeyler karaladı. “Onuncu dakikaya doğru bazı hatalar tespit ettim. Bir de sona doğru birkaç kez kulaklıklar görüntüye girmiş. Onun dışında harika iş çıkarmışsın. Biraz düzeltme ile ocak ayında teslim hazırlar.”

Kitty, kendine hâkim olamayarak yüzünü neredeyse ikiye ayıracak kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu kısa film onun son ödeviydi. Eğer başarılı olursa mezun olmasının

önünde fazla engel kalmayacaktı.

“Staj arayışı nasıl gidiyor peki?” diye sordu danışman.

Kitty’nin yüzü düştü. Belli etmemeye çalıştı ama yanaklarını yeniden gülümsemeye ikna edemiyordu. “Birkaç görüşmeye çağırıldım ama henüz kesin bir şey yok.”

“Halledersin sen. Kevin D’Ananzo bile bir staj buldu.”

Bunun onu rahatlatması gerekiyordu ama üzerinde tam ters etki yarattı. Sınıfın en kötüsü bile olsa, belli ki Kevin D’Ananzo’nun iş görüşmesi becerileri ondan daha iyiydi. Çok da zor değildi aslında, muhtemelen oyuncak bir tavşan bile Drake Montgomery’yi ondan daha fazla etkileyebilirdi.

Dizüstü bilgisayarını deri kılıfına koyup danışmanına veda etti ve kütüphaneye doğru yola koyuldu. Güneş açık, mavi gökyüzünde tam tepedeydi; beton kaldırımları gölgeye boğarken, bol yapraklı ağaçlar tarafından da engelleniyordu. Kampüs sessizdi. Birçok öğrenci, kış tatili için evlerine dönmüştü. Kitty’nin aklı sessizlikten istifade edip endişeler, Noel tatilinden önce yetiştirilmesi gereken ödevler ve staj konusundaki başarısızlığı gibi düşüncelerle doldu.

Telefonu çalmaya başladığında, bir öğrenim merkezinden çok, gri, beton yığını bir otoparka benzeyen kütüphanenin merdivenlerine neredeyse varmıştı. Çömelip ağır deri çantasının içinde telefonunu aramaya koyuldu. Ancak üçüncü çalışta açabildi.

“Alo?”

“Kitty Shakespeare ile mi görüşüyorum?” Kadının sesinden film vadisi aksanı belli oluyordu. Kitty nefesini tutup sonunda bir staj imkânı yakaladığını düşündü.

“Benim.” Orijinallik konusunda Kitty’ye on üzerinden on. Gerçekten akıllarını başlarından alacaktı.

“İsmim Mia Klein. Bir iş aradığınızı duydum.”

Mia Klein’in kim olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığını söylemenin kaba kaçacağını düşündü. “Hmm, evet doğru.” Kadının kim olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. O kadar çok yapım şirketine gitmişti ki hepsi birbirine karışmıştı. Mia Klein... hmm...

“Harikulade. Yarın başlayabilir misin?”

Kitty parlak güneş yüzündengözlerini kırpıstırdı. Yarın mı? “Ama ben ocak ayında mezun olacağım” diye belirtti. Mia’nın kim olduğunu ve hangi şirket adına aradığını sormanın kibar bir yolu var mıydı acaba? “Ben bu tarih öncesi için bir iş aramıyordum.” İçinde bir heyecan patlamasının hazırlıklarını hissediyordu. Sonunda bir iş teklifi almayı başarmış mıydı?

“Yarı zamanlı çalışabilir misin?” diye sordu Mia. “Sana olabildiğince çabuk ihtiyacım var. Gerçekten çok önemli.”

“Sanırım” dedi Kitty, hâlâ kütüphanenin önündeki beton merdivende oturuyordu. “Ama yarı zamanlı olarak bir restoranda çalışıyorum ve şu an en yoğun zamanları. İhbar süresini doldurmam gerek.”

“Durumu telafi edeceğim. Sana adresi versem yarın gelebilir misin? Kimliğini ve referanslarını getirmeyi unutma.”

“Üniversite danışmanımın referansı yeterli olur mu?” diye sordu Kitty. Restorandaki müdürünün bu ani terk edişi sonrası referans falan vermek isteyeceğini sanmıyordu.

“Aslında ben bir önceki işverenlerinin iletişim bilgilerini verirsin diye umuyordum. Londra’dakilerin.”

Kitty somurttu. “Ama ben Londra’da dadılık yapıyordum.”

“Biliyorum.”

“İyi bir stajyer olup olmadığımı konusunda fikirleri olacağını sanmıyorum doğrusu” dedi Kitty, hâlâ aklını toparlamaya çalışarak. “Film okulundaki danışmanım çok daha uygun olacaktır.”

Mia güldü. Şelaleyi andıran kahkahası Kitty’ye kendini bir anda çok iyi hissettirdi. “Ah, hayır. Stajla ilgili aramıyorum, dadılık pozisyonu ile ilgili arıyorum. Noel tatili boyunca oğlum Jonas’a bakacak birine ihtiyacım var. Bir önceki dadısı istifa etti, yeni dadısı da ocak ayından önce başlayamayacak.”

“Üzgünüm, ismim Mia Klein mı demiştiniz?” Her şey yerine oturmaya başlıyordu.

“Evet. Özgeçmişinizi eşimin asistanı iletti. Drake Montgomery. Sanıyorum onunla tanıştınız.”

“Ah, evet. Onunla kesinlikle tanıştım.” Ne de olsa üzerinde

harika bir izlenim bırakmıştı, özellikle de görüşmenin yarısından odayı terk edip giderek.

“Yarın gelebilecek misin peki?” diye sordu Mia. “Saat 14.00 gibi.”

“Şey...” Kitty kütüphaneye, gri duvarlara ve parlak camda görünen çömelmiş yansımasına baktı.

En büyük ablası hep ne derdi? Ayağına kadar gelen fırsatı asla tepme. Tek sorun bunun bir fırsat mı yoksa zehirli bir sarmaşık mı olduğundan emin olamamasıydı. Sonuçta bu bir staj değildi. Alakasız bile yoktu. Ama bu, kendini kanıtlayıp şehirdeki en iyi yapımcılardan birine yaklaşma fırsatıydı.

Sonra, ret mektubu yığınının ve sınıfın en kötü öğrencisi olan Kevin D’Ananzo’nun bile onun için bu kadar ulaşılmaz olan şeye sahip olduğunu düşündü.

“Elbette, orada olacağım” dedi sonunda, ayağa kalkıp çantasını toplarlarken. “Bana adresi verin yeter.”

İçinden geldiği gibi konuş, olması
gerektiği gibi değil.

– Kral Lear

“**D**emek ağabeyin şehre geri döndü. Bu konuda ne hissediyorsun?”

Adam bir süre, uzamış sakallarını ovalayarak terapistine baktı. Bu adam her soru sorduğunda kendini göz kamaştıran spot ışıklarının altında gibi hissediyordu. Burada, tüm sinirlerini geren soruları cevaplandırarak daha ne kadar zaman geçirmesi gerekecekti? Los Angeles Polis Departmanı’nın olanları yalnızca bir uyarıyla geçirmesine karşılık geldiği ilk randevudan bu yana üç ay geçmişti. Sözünü yerine getirmesi için bir ay daha gerekiyordu.

Soru yağmuruyla geçecek bir ay daha... Bunu başarabilirdi, değil mi?

Adam elini ensesinde gezdirip, kaşınan bölgeyi buldu. Saçı şimdiye kadar hiç olmadığı kadar uzundu. “Onu görmedim” diye itiraf etti, çizgili gömleğinin kolunu çekiştirip dururken.

Terapisti Martin, gözlerini ona dikti. Sanki kabadayılığının, uzun saçlarının ve kaslı vücudunun bir kalkan görevi gördüğünü anlıyor gibiydi. “Ama o da burada Batı Virginia’da, değil mi? Annen ve babanla kalıyor?”

“Evet.”

“Ve onu hâlâ görmedin, öyle mi?” Martin kaşlarını çatı. “Ondan özellikle mi kaçınıyorsun?”

Adam bacaklarını esnettiğinde, eski ve yıpranmış kotunun çamurla kaplı olduğunu fark etti. Giyecek yeni bir şeyler alma-

yalı epey olmuştu. Ağaç yontmak, kızakla kaymak, her şey yolunda gibi davranmak dışında bir şey yapmayalı da bayağı olmuştu. “Bugünleri aşacaktır” ve “Adam hakkında konuşmamız gerek” gibi cümleler arasında bocalayıp duruyordu. Elinde olsa tüm bunlardan uzak dururdu; bu, kıyafet alışverişine çıkması gerektiği anlamına gelecek olsa bile.

“Orası büyük bir ev” dedi Adam. “Ayrıca orada oturmuyorum bile. Ana binadan neredeyse 10-15 dakikalık mesafede yaşıyorum, oraya her gün gitmemi gerektirecek bir durum da yok.”

“Ne zaman geldiler?”

“Üç gün önce.”

Martin tek kaşını kaldırdı, Adam söylediklerini geri almayı diledi. Umursamıyormuş gibi görünen bir adama göre fazla detay biliyordu ve Martin de bunun farkındaydı.

“Peki o seninle konuşmaya çalıştı mı?” diye sordu Martin, kalemını dudağının üzerinde gezdirirken. Geçen üç ay ve sayısız seanstan sonra Adam onun bu hareketi oldukça sık yaptığını fark etmişti.

“Bildiğim kadarıyla, hayır.” Adam bunun çarpıtılmış bir gerçek mi yoksa yalan mı olduğuna karar veremiyordu. Nihayetinde ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. Bunu en iyi o bilirdi. Yalanlar asla beyaz olmazdı, hepsi karanlık ve keskindi; insanı bıçak gibi keserlerdi.

“Yeniden bir araya gelmenizin ikiniz için de iyi olacağını düşünüyorum.” Martin’in sesi samimiydi. Kalemını sımsıkı elinde tutmaya devam ederek öne eğildi, dirseklerini yün pantolonuna koydu. “Onunla o kadar uzun süredir konuşmuyorsun ki bir iblis olduğunu düşünmeye başladın. Eğer konuşursanız, onun da senin benim gibi insan olduğunu göreceksin.”

Adam kafasını salladı. “Hayatta olmaz.”

“Bundan çok emin gibisin. Neden sence?”

Adam kafasını yana yatırıp Martin’i çözmeye çalıştı. Uzakta bakınca ikisinin çok ortak noktası var gibi görünüyordu. İkisi de gerçeği insanlardan zorla alarak para kazanıyordu; özellikle de isteksiz kişilerden. Ya da bir zamanlar böyleydi. Adam

her şeyi batırmadan önce. Şimdi elinde kalan birikimler, yatırımlar ve içinden geldiğinde yaptığı mobilyaları satarak geçimini sağlıyordu.

“Çünkü Everett aşağılık herifin teki.”

Martin’in dudaklarında varla yok arası bir gülümseme belirdi. “Sana göre o hep aşağılık herifin tekiydi ama daha önce onunla zaman geçirmekten keyif alıyordun. Şimdi neyin farklı olduğunu düşünmeni istiyorum. Ağabeyin hakkında düşünmekten sakınarak aslında neden kaçıyorsun?”

“Peki.”

Bir süre sessizlik oldu. Adam sessizliği Martin’in bozmasını bekledi. Ama Martin gözlerini dikip bakışları Adam’ı yerinde kıpırdanıp ensesini ovalayacak derecede rahatsız edene kadar ona bakmayı tercih etti.

Kahretsin, bu adam işini iyi biliyordu. Tüm bu teknikleri kâğıda döküp, işlerinde blöf yapıp duran işadamları ve askeri personel üzerinde kullanabilirdi. Ama ne yazık ki bu teknikler onun üzerinde kullanılıyor, kendini aşırı derecede rahatsız hissetmesine neden oluyordu.

Martin sessizliği bozmayacaktı.

Bozmayacaktı.

Lanet olsun! “Onu görmek istemiyorum çünkü onu her gördüğümde içimden onun o lanet kafasını koparmak geliyor.”

Martin hafifçe kafa salladı. Yüzünde, tekniğinin işe yaramasından dolayı duyduğu memnuniyeti gösteren herhangi bir iz yoktu. “Peki bu tepkinin mantıklı olduğuna inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum.” Adam sıcak ve yoğun kanın damarlarında kaynamaya başladığını hissediyordu. “Bence içgüdüleri me güvenmelisin. En son onunla yüzleştüğimde neler olduğunu biliyorsun.” Bu durumun onu ne hallere soktuğu da aşikârdı. Burada, bir terapi seansında derdini anlatmaya çalışıyordu.

“Everett ile ilgili her konuştuğunda vücudunun verdiği tepkinin farkında mısın?” diye sordu Martin. “Şimdi gözlemlemeni istiyorum. Bana neler olduğunu açıkla.”

Adam, gözlerini kapadı. Burnundan hızlıca soluk alıp veri-

yordu. İki duygu arasında bölünmüştü. Bir yandan kendini bu seansa verip yaptıklarının gerçekten kendini daha hissetmesine neden olup olmayacağını görmek istiyor, bir yandan da direnciyle Martin'i kendinden uzaklaştırarak eğlenmek istiyordu.

Belki de bu, neden işinde bir zamanlar çok iyi olduğunu açıklıyordu. İnsanları büyüleyici bulurdu ama tepkilerinin dayanılmaz olduğunu düşünürdü. Şimdiye kadarki en iyi deneyimlerini, güçlü adamları duygularını ifade etmeye ikna ederken yaşamıştı. İlginçtir ki benzer teknikler kendi üzerinde uygulandığında aynı keyfi vermiyordu.

Aman neyse. Kaybedecek neyi vardı ki? "Kalp atışlarım hızlanıyor" dedi sessizce, vücudunun psikolojik tepkilerine daha da odaklanmaya çalışarak. "Nabzım hızlanıyor ve kan akışını kulaklarımda hissedebiliyorum."

"Peki ya ellerin?"

Adam gözlerini açıp iki yanında sımsıkı yumruk olmuş ellerine baktı. "Evet, bir şeyleri yumruklamak istediğim söylenebilir."

"Bu deneyimi tanımlayabilir misin?"

"Kaç ya da dövüş" dedi Adam sakinlikle. "Gerçi ben genelde dövüşmek istiyorum."

"Şimdi etrafına bak. Derin bir nefes al. Her şeyi gözlemlle ve bana ne gördüğünü söyle."

Adam gözleriyle odayı taradı. Bakışları çoğu insanın kaçırıldığı detayları yakaladı. Sanki biri o sabah ipini fazla sert çekmiş gibi yamuk duran jaluzi parçası; kitaplıkta, sanki bir şeyin yeri yeni değişmiş gibi tertemiz duran boşluk; Martin'in sanki geçmiş de güvenlik tehlikesini düşünmeden kapının yanındaki masaya fırlattığı araba anahtarı, cüzdanı ve onun da yanındaki trafik cezası gibi duran sarı kâğıt parçası.

"Ofisini görüyorum" dedi Adam, derin bir nefes daha alarak. "Çalışma masanı, kitaplarını ve yanındaki masada yarısı içilmiş kahve kupasını görüyorum." Sağına baktı. "Ve jaluzi parçası bozuk pencereni görüyorum. Dışarıda kar yağıyor, kar taneleri sanki toynaklarıyla içeri girmeye çalışan minik cana-

varlar gibi cama yapışıyor.”

“Bu iyiydi” diyerek cesaretlendirici bir tavırla kafa salladı Martin. “Burada hiç tehdit görüyor musun? Bedeninin az önceki gibi tepki vermesine sebep olabilecek bir şey?”

Adam’ın gözleri bir kez daha odada gezindi. “Hayır.”

“Peki o zaman. Tepkini nasıl sınıflandırırdın?”

Adam dudaklarının kuru ve yapışkan olduğunu hissediyordu. Martin’in her zaman onun için masada bıraktığı, her seferinde de danışanların gözyaşlarını düşünerek alınmış bir kutu kâğıt mendilin yanında duran bir bardak suyu kapıp koca bir yudum aldı. “Burada olmayan bir şeye tepki gösteriyorum.” Bardağı masaya geri bırakıp avucuyla gözlerini ovdu. Son on dakikadır kendini terapiye vermişti ve bu ona kendini tahmin ettiği kadar da kötü hissettirmiyordu.

“Orada bir yerlerde” dedi Martin. “Ama fiziksel dünyada değil. Daha çok aklında ve hatıralarında. Tıpkı yetmişli yıllarda Vietnam’dan dönen adamlar gibi, sen de artık var olmayan bir savaş veriyorsun.”

“Bunun yalnızca Los Angeles’ta yaşananlara karşı bir tepki olduğunu mu düşünüyorsun?”

Martin anlayışla kafasını salladı. “Hayır, o kadar basit değil. Olayın birçok katmanı var. Tüm katmanları, sen olayları olduğu gibi görmeye başlayana kadar teker teker incelemeliyiz.”

Dedikleri Adam’ın ilgisini çekmişti. Dudaklarını bükererek öne eğildi. “Diyelim ki her şeyi olduğu gibi görmeye başladım, sonra ne olacak? Sihirli biçimde her şey daha mı iyi olacak. Everett’in önünde diz çöküp her şeyi affettiğimi mi söyleyeceğim?” Düşüncesi bile göğsünün sıkışmasına neden oluyordu.

“Bir kez daha tekrar ediyorum, o kadar basit değil. Seanslarımızın amacı hiçbir zaman bir şeyleri masalsı hale getirmek olmadı. Amacımız, olanları anlama ve tepkilerini kontrol edebilme konusunda sana yardımcı olmak. Bir daha Los Angeles’ta olanların tekrarlanmaması için.” Martin bacak bacak üstüne attı. “Ve yakında Kolombiya’da olanlar hakkında da konuşmamız gerekecek.”

Adam hemen doğruldu; biri ona vurmuş gibi geri çekildi.

“Şimdi konuşuruz demedim” dedi Martin elini havaya kaldırarak. “Ama yalnızca birkaç seansımız daha var ve bu işi bitirmeden önce orada neler olduğunu da incelemek istiyorum.” Saatine baktı. “Süremizin sonuna geliyoruz. Bir sonraki seansımız için sana küçük bir ödev vermek istiyorum.” Sandalyesini döndürüp yanındaki masadan küçük bir not defteri aldı. “Ne zaman bugünkü gibi bir tepki verersen bu deftere yazmanı istiyorum. Nasıl hissettiğini, nerede olduğunu ve duygularını neyin tetiklediğini yazmanı istiyorum. Bir sonraki görüşmemizde yazdıklarını birlikte inceleriz.”

“Tabii.” Adam mavi not defterini Martin’in elinden aldı.

“Yapacak mısın?”

Adam sırtmasına engel olamadı. “Muhtemelen hayır.”

Martin iç geçirdi, sinirlendiği çok belliydi. “Eğer sen de biraz yardımcı olursan işimiz çok daha kolay olur, bunun farkındasın değil mi?”

Adam, bu tanıdık tavırla birlikte omurgasının gevşediğini, kaslarının rahatladığını hissedebiliyordu. “Evet ama bu kadar da eğlenceli olmazdı.”

“Kimin için eğlenceli?” diye mırıldandı Martin, cevap beklemeyen bir ses tonuyla. “Pekâlâ Adam. Gitmekte özgürsün. Bir sonraki seansta görüşürüz.”

Adam elini elveda anlamında salladı. Tuhaf bir biçimde, bir sonraki seans için sabırsızlanıyordu.

***

Adam yüksek ofis binasından çıktığında hâlâ kar yağıyordu; yeri kardan bir battaniye gibi örtmeye başlamıştı. Bu vadi için sezonun ilk kar fırtınasıydı ama Adam’ın yaşadığı Cutler’s Gap’ta haftalardır yağıyordu.

Merkezdeyken halletmesi gereken birkaç şey vardı. Birkaç mektup yollaması ve biraz malzeme alması gerekiyordu. Yalnızca bir barı ve bakkalı bulunan Cutler’s Gap’ta bulamayacağı türden şeyler. Her şeyden izole olmayı sevse de mahrumiyet bazen sinir bozucu olabiliyordu.

Tüm mağazalar Noel sezonu için süslenmişti. Vitrindekilere ilgi çekmek için mağazaların beyaz çerçeveleri ışıklandırıl-

mıştı. Sokaklar da süslenmişti. Kırmızı Noel süsü ve ışıklandır-
malardan sokak lambaları da nasibini almıştı. Meydana, sahne-
nin yanına devasa bir Noel ağacı dikilmişti, en tepesinde gurur-
la duran kocaman bir yıldız vardı.

Gelecek hafta gerçekleşecek Noel Geçidi için her şey ha-
zırdı. Tüm eyaletten, hatta bazen daha da uzaklardan gelen zi-
yaretçiler, artık yalnızca televizyon ekranında tanıklık edebil-
dikleri eski tip Noel'in keyfini çıkarmak için buraya akın eder-
di. Adam, geçidi küçüklüğünden hatırlıyordu. Bando çalmaya
başladığında hissettiği müthiş heyecan, itfaiye memurlarının
avuçlarını açmış kamyonun etrafında bekleyen çocuklara şeker
atmaları hep masum zamanların kalıntısıydı şimdi.

Çok ironikti doğrusu, Los Angeles'tan ve Noel ruhundan
kaçmaya çalışmıştı ama şimdi tam ortasına düşmüştü.

İşlerini bitirip Blue Bear Café'den yanında götürmek için
bir kahve aldığında, saat neredeyse beşti. Güneş sinsi griye kar-
şı verdiği savaştan vazgeçmiş, kar bulutlarının arkasında gizle-
nen gökyüzü kararmaya yüz tutmuştu. Adam, kahve bardağını
koyu kırmızı Chevy kamyonetinin üzerine koyarak kapıyı açtı.
Alışveriş torbalarını yolcu koltuğuna atıp kendi de arabaya bin-
dikten sonra dikkatle motoru çalıştırdı.

Bu kamyonet uzun süredir onundu. Son on yılı ailesinin
garajında, daha parlak ve havalı modellerle çevrili olarak geçir-
mişti. Ama bu aracın tanıdıklığı ve güvenilirliği onu değiştir-
mesine engel olmuştu. Ayrıca eski dağ yollarında performansı
çok iyiydi; tıpkı buz üzerinde bir Sherman tankı gibi. Dağ yol-
larında kısa bir sürüşün bile hayata mal olabileceği gerçeği göz
önünde tutulunca bunlar çok önemli özelliklerdi.

Elbette, "kısa" göreceli bir terimdi. Onun durumunda dağ-
ları aşıp Cutler's Gap'e döndüğü bir saat demekti. Batı Virgi-
nia'da yerleşim yerleri fazlasıyla dağınıktı. Bir somun ekmek
için iki üç saat yol tepmek duyulmamış bir şey değildi.

Gaz pedalına basıp motoru ısıtarak vitesi yükseltti. Eve
gitme zamanı gelmişti. Park yerinden ayrılıp ana yola çıktığı
anda ormanın içindeki kulübesinin onun için anlamının farkı-
na vardı.

Bu soğuk gece yüzünden hepimiz
aptallaşıp delireceğiz.
– Kral Lear

Kitty öne doğru eğildi, burnu neredeyse ön cama değecekti. Cam silecekleri tam gaz çalışıyordu. Yaptığı bu şey birkaç saat önce, Los Angeles Uluslararası Havaalanı'ndan kalkan bir uçağa binip yalaka bir kabin memuru tarafından birinci sınıf koltuğuna yönlendirilirken gözüne çok iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Üç saatlik saf lüks. İşte bu, hayatı boyunca bir daha deneyimleme fırsatı bulamayacağı türden bir şeydi.

Washington Dulles Havaalanı'ndan Batı Virginia'ya yaptığı sürüş ise daha çok üçüncü sınıftı. Havaalanında onu beklediği söylenen cip meğerse mini bir Kia'ymış. Bu, sahip olduğu arabadan daha iyiydi elbette ama görünüşe bakılırsa karlı dağ yollarından pek hoşlanmıyordu. Gerçi Kitty'nin de pek hoşlandığı söylenemezdi.

Kar, hızla ve kocaman taneler halinde yağıyordu. Silecekler ne kadar hızlı çalışırsa çalışsın kar tanelerinin ön camda anında kalın bir tabaka oluşturmaya engel olamıyordu. Kitty bir yandan gaz pedalına uyguladığı basıncı ayarında tutup bir yandan da nefesini dengelemeye çalışıyordu. Paniklemenin bir anlamı yoktu; bu, işleri ancak daha da kötüleştirirdi.

Gösterge tablosundaki GPS ekranı, varış noktasına yirmi dakikadan az kaldığını gösteriyordu. Ya da en azından oraya yakın kasabaya. Cutler's Gap GPS listesinde yer alsada, Klein ailesinin yaşadığı dağ geçidindeki adres tam bir muammaydı.

Klein'lar, Everett'in yaşı babasının Batı Virginia'daki evlerine, onlarla biraz vakit geçirebilme niyetiyle geçen hafta gelmişlerdi. Mia, Kitty'nin de okulu ekip onlara katılması konusunda resmen yalvarmış olsa da bu defa onu ikna etmeyi başaramamıştı. Kitty de böylece buraya yalnız başına gelmişti. Onlarla, daha sonra dağ geçidinde buluşmak için bir araba kiralaması konusunda anlaşmışlardı.

Lanet olasıca karın bu kadar yoğun olacağını öngörememişti tabii.

GPS sonunda bir yön bildirimi yaptığında düşüncelerine o kadar dalmıştı ki uyarıyı kaçırdı. Kaşlarını çatıp düz mü gitmesi yoksa soldaki yola mı sapması gerektiğini düşündü. Gözlerini tekrar yola çevirdiğinde her şey için çok geçti.

Geyik birden ortaya çıkmıştı: Kar kaplı arka planda aniden beliren kahverengi kürk. Hayvanın bedeni ön tampona korunmuş bir çatırtıyla çarpmadan önce frene basmak için çok az zamanı vardı.

Araba sarsılarak durdu. Motor kaygı verici derecede sessizleşti, far lambaları yanıp sönmeye başladı. Ön camın ardındaki vahşeti görünce Kitty'nin ağzı resmen açık kaldı.

Tanrı aşkına. Az önce Bambi'yi öldürmüştü.

Kapıyı açmaya çalışırken elleri titriyordu. Kapı kolunu kavrayıp parmaklarıyla yeteri kadar çekebilmesi için iki deneme gerekti. Kolu bırakınca kapı savrulurak açıldı.

Buz gibi bir hava kapı aralığından zorla içeri girip daha da fazla titremesine neden oldu. Ayaklarını asfalta atıp ümitsiz derecede yetersiz mantosuna sıkıca sarındı. Arabanın önüne doğru gittiğinde kaputun çarpmanın hızıyla çöktüğünü, far lambalarının parçalandığını gördü. Bu arabayla yola devam edebilecek gibi görünmüyordu.

Batı Virginia'da havanın soğuk olduğunu duyduğunda, olsa olsa Londra kadar soğuk olacağını zannetmişti. Yani donma noktasının birkaç derece üstü bir hava ve belki biraz da puslu yağmur. Ama burada hava dehşet verici derecede soğuktu; ince kotunu, yetersiz mantosunu ve süet mokesen ayakkabılarını kolaylıkla aşip içine işlemeye başlamıştı bile. Kar suyu şimdi-

den ayakkabılarından içeri sızmış, açık kahve süeti çamur rengine çevirmişti. Kar taneleri ise kot pantolonuna yapışıp kumaşı ıslatarak teninin soğuktan isyan etmesine neden oluyordu. Bir ölü kadar kıpırtısız duran geyiğe baktı, arabaya geri binip fırtınanın geçmesini mi beklesem diye düşündü. Tam o anda nefesinin durmasına neden olan bir şey gördü.

Hayvanın toynağının seğırtmesinin kendi hayal gücünün bir ürünü olup olmadığı anlamak için dikkatle geyiğe baktı. Ama sonra aynı şey yine oldu; bu sefer daha kuvvetliydi. Bu son gelişme, geyiğin hiç de sandığı kadar ölü olmadığını anlamasına yetmişti.

Arabaya geri dönüp çantasından telefonunu aldı. Elbette biri onlara yardım edebilirdi. Mia Klein'in adını bulana kadar rehberini didik didik etti ve bulduğu gibi yeşil telefon simgesine basıp aramayı başlattı.

Ses yok.

Ne çevir sesi ne de telesekreter. Yalnızca bir klik sesi ve sonra sessizlik. Telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı. Tek bir sinyal çizgisi, saklambaç oynayan bir çocukmuşçasına yanıp sönüyordu. Tam sabitlendiğini düşündüğü anda ortadan kaybolup sinyal yok yazısına dönüşüyordu.

Harikulade.

Kitty suratındaki ıslaklık sebebiyle dişleri birbirine çarpa çarpa saçlarındaki karı silkeledi. İliklerine kadar üşümüştü. Artık sıcak bir banyo ve kuru kıyafetlerin iyileştirebileceği noktayı aşmıştı. Hayır, parmaklarına yeniden kavuşması ve sanki Iglo marka dondurulmuş yiyeceklerinin üretim sürecinden geçiyormuş gibi hissetmemesi için saatlerce ısınması gerekiyordu.

İç çekti, telefon ekranını yüz hizasına kaldırarak arabadan birkaç adım uzaklaştı. Yolun kenarı çam ağaçlarıyla kaplıydı, cüsseleri sinyal alımını engelliyordu. Belki biraz yürürse çeken bir nokta bulabilirdi. Gözlerini var olmayan sinyal çubuklarına dikip bir hayat belirtisi arayarak yol boyunca yürüdü. Donmuş yüzeyde dikkatli adımlar atıyordu. Dik durmaya çalışmaktan kasları uyuşmuştu. Ne hale düştüğünü düşünüp gözlerini devirdi.

Geyiğin yanına döndüğünde tüm kıyafetleri kar yüzünde sırlıslam olmuştu. Zavallı hayvanın başında dikilip yola akan oluk oluk kana baktı. Midesinin kalkmaya başladığını hissedince elini ağzına götürdü.

Geyiğin ön toynakları, donmuş yüzeyde kaygan olmayan bir bölge arar gibi kıpırdanıyordu. Vücudunun geri kalanı bir heykel kadar hareketsizdi. Kitty, poposunun üzerine düştü. Gözleri, zavallı hayvanın nazik, kahverengi gözleriyle karşılaştı; o da en az onun kadar korkmuştu. Gözleri kocaman açık ve hareketsizdi. Hayvanın gözlerinde kendi korkusunu görünce içinde tuttuğu gözyaşları sonunda dökülmeye başladı.

“Çok üzgünüm” diye fısıldadı, geyiğin şaşırtıcı derecede sert kürkünü okşarken. “Yola çıktığını görmedim, seni incitmeyi asla istemezdim.”

Elbette geyik hiçbir şey söylemedi. Hayvanın elinden gelen tek şey orada yatıp, toynakları umarsızca hareket ederken, cam gibi parlak gözlerle bakmaktı. Kitty çenesini ovaladı, çaresizce izlediği zavallı yaratıkla ne yapacağını bilmeyi diledi.

Başlarının üstündeki gökyüzü fırtına tarafından ele geçirilmiş, kararmaya başlamıştı. Arabası on dakika önce savrularak durduğundan beri hiçbir araç geçmemişti. En son ne zaman bir ev görmüştü ki? Yaklaşık kırk dakika önce küçük bir kasabadan geçmişti; Hartville ya da Harville adında bir yer. O zamandan beri ormanı bölen ve Tanrı bilir nereye varan patikalar dışında yolkenarında yalnızca karla kaplı ağaçlar görmüştü.

Kim bilir burada ne kadar süre daha mahsur kalacaktı?

Odaklan, Kitty. Peki, ablaların burada olsaydı ne yaparlardı? En büyük ablası Lucy’nin yapacaklarını tahmin etmek kolaydı. Bu aşamada muhtemelen çoktan hayvan ambulansı türünden bir şeyler ayarlamış, çekici çağırılmış ve tehlike altındaki geyikle ilgili kampanya başlatmış olurdu. En büyüğün bir küçüğü Juliet daha çok bir romantikti. Yabani çiçeklere bakmakla, ormanda ayı olup olmadığını merak etmekle fazlasıyla meşgul olurdu.

Ayı mı? Lanet olsun. Kitty dudağını ısırды. Bu bölgede gerçekten ayı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Kış uykusuna

yatar mıydılar? Canlı canlı mideye indirilip bir daha asla bulnamamak tam da onun başına gelecek türden bir şeydi.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak kendisinden çok da büyük olmayan Cesca'yı düşünmeye başladı. Cesca da en az Kitty kadar şaşkın olurdu. Buna kanıt olarak geçen sene İtalya'da geçirdiği yaz gösterilebilirdi. Tanrı'ya şükür, büyürken onlarla ilgilenen bir Lucy'leri olmuştuyorsa hiçbiri hayatta kalmayı başaramazdı.

Ormandan bir hışırtı sesi geldi. Yapraklar rüzgârla birlikte hareketlenmişti. Bu sadece rüzgârdı, değil mi? Kitty omurgasının gerildiğini hissetti, tüm bedeni dikkat kesilmişti. Bu buzlu yüzeyde Steve Madden ayakkabılarıyla koşmasına imkân yoktu.

Arkasından gelen motor homurtusunu duyduğu sırada, bir ayının bir insanı öldürebileceği tüm aylara özgü yolları düşünüyordu. Hemen ardından, bayırın tepesinden düşük hızda yaklaşan far lambalarını gördü.

Ayağa kalktı, çılgınlar gibi el sallamaya başladı. "Hey!" diye bağırdı. "Buradayız!"

Gelen; kocaman, kırmızı, boyası soyulmuş eski bir açık kasa kamyonetti. Kamyonet yavaşlayıp Kitty'nin bir köşeye savrulmuş kiralık aracının yanında durdu, sürücü kontağı kapatıp kapıyı açtı.

Kitty'nin ensesindeki tüyler ürperdi. Az önce, gözüne iyi bir fikirmiş gibi görünen şey şimdi çılgınlık gibi görünüyordu. Batı Virginia'da, ıssız bir dağda, bozuk bir araba ve işe yaramayan bir telefonla bir başınyaydı. Şimdi de elin yabancıası eski püstitü bir Chevy kamyonetten iniyordu. Bu adam pekâlâ gözü dönmüş biçimde yeni kurbanını arayan baltalı bir seri katil olabilirdi.

Sürücü kamyonetten inince Kitty'nin korkuları daha da yoğunlaştı. O -Tanrım bu kesinlikle bir erkekti- uzun boylu -neredeyse 1,80- gür sakallı ve kafasında dar, koyu renk bir beresi olan biriydi. Beresi, kalın paltosu ve kalın kotu dışında açık kalan tek bölge saç çizgisi ile sakalı arasındaki bölgeydi.

Tabii bir de insanı kendinden geçiren o parlak kahverengi gözler.

Vay canına. Kitty donmuş bedenine rağmen kanın yüzüne sıçradığını hissedebiliyordu. Yüzünün yalnızca küçük bir kısmını görebiliyor olsa da güçlü düz burnu ve belirgin elmacık kemikleriyle çekici olduğu her halinden belliydi. Kitty kalp atışlarının korkudan mı yoksa duyduğu ilgiden mi arttığını ayırt edemiyordu.

Adam, Kitty'nin geyikle birlikte oturduğu yere bir göz attıktan sonra dönüp kamyonetinden bir şey aldı ve yeniden gözlerini Kitty'ye dikti.

Adamın elinde bir tüfek vardı.

Evet, Kitty'nin hissettiği, kesinlikle korkuydu.

Yabancı elinde özenle tuttuğu tüfeğiyle ona doğru yaklaşıyordu. Yaklaştıkça adamın ne kadar uzun boylu ve kaslı olduğunu fark etti. Adam yaklaştıkça Kitty'nin korkusu bir çeşit isteriye dönüştü.

"Ateş etme!" diye çığlık attı ellerini havaya kaldırarak. "Tanrı aşkına, lütfen beni öldürme."

Yabancı, şaşkınlıkla durdu. "Saçmalama."

Sesi alçak ve kabaydı; kendinden emin haliyle tamamıyla uyumluydu. Kitty titremeye başladı, önündeki seri katile baktıkça tüm kasları kasılıyordu.

"Özür dilerim." Sesinin olabildiğince temkinli çıkmasına gayret etmişti. Korktuğunu belli etme. "Lütfen bana zarar verme."

Adam kafasını sallamaya başlamadan önce bir an gözlerini dikip Kitty'ye baktı. "Seni öldürecekmiş gibi bir halim mi var?" Sözlerine alaycı bir ton eşlik ediyordu. Kan Kitty'nin beynine sıçradı.

"Elinde bir silah var" diye işaret etti.

"Geyiğin acısına son vermek için." Kitty'nin yanındaki hayvana işaret etti. "Tabii eğer çoktan öldüyse o zaman başka."

"Ben... ben, başta öyle sandım." Kitty'nin dişleri şok ve korkudan, birbirine çarpmaya başladı. Önünde duran adamın, durumu daha kolay hale getirdiği de yoktu zaten. Çekici görünüyormuş olabilirdi ama resmen adamdan saygısızlık akıyordu. "Ama bak, ön toynakları oynuyor, görüyor musun?"

Adam daha da yaklaştı, geyiğin yanında çömeldi. Elini hay-

vanın boynuna yerleştirdi. “Nabzı zayıf” dedi, hayvanı bir kez daha okşayarak. Sonra dudaklarını hayvanın kulağına yaklaştırıp fısıldadı: “Endişelenme kızım, acı çekmeyeceksin.”

Ancak tüfeğı doldurduğunda Kitty adamın niyetini anladı. Kendi güvenliğı için duyduğu korku buharlaşıp yerini kızgınlığa bıraktı. Elbette o tetiğı çekmeyi planlamıyordu, değıl mi?

“Onu öldürme!” diye bağırdı, kendini geyiğın önünde siper etmeye hazırlanırken. “Hâlâ hayatta, yardıma ihtiyacı var.”

Adam kafasını eğip kısık gözlerle Kitty’ye baktı. “O ölüyor” dedi sert bir tonla, eliyle hayvanın sırtını okşarken. “Çarpmanın şiddetiyle beli kırılmış. Geri çekil ki durumla ilgilenebileyim. Bu yapılabilecek en nazik hareket.”

Kitty ağlamak istiyordu. Hayvanın hayatta olmasına dair duyduğu rahatlama yok olup yerini zavallı hayvanın yaralarından dolayı acı çektiğı bilgisine bırakmıştı. İşe yaramaz süet ayakkabılarıyla ayağı kalkıp neredeyse kayarak geriye doğru birkaç adım attı. Güçlü adama ne yapması gerekiyorsa onu yapması için izin verdi.

Adamın yaptığı şeyi durup izleyemezdi. Elini ağzına götürüp uzaklara baktı ve kendini yüksek ateşleme sesine hazırlayarak adamın zavallı hayvanı öldürmesini bekledi. Ateşleme sesi ağaçlarda yankılanıp kulaklarına ulaştığında ufak bir çığılık attı ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Adamın yüksek sesle iç geçirişini ise duymazdan geldi.

“Bitti” dedi adam, sesindeki kızgınlığı saklama gereğı duymadan. “Artık bakabilirsin.”

Döndüğünde geyiğı bakmak yerine durmuş onu dikizleyen yabancıya baktı. Bu mesafeden onu daha iyi inceleyebiliyordu. İlk başta düşündüğünden daha gençti. Göz çevresine bakılırsa belki yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başındaydı.

Umurunda olduğunda değıldi ama göz çevresinde hiç kırışıklık yoktu.

“Çekiciyi çağırдын mı?” diye sordu kabaca.

Kitty kafasını hayır anlamında salladı. “Telefonum çekmiyordu.” Sözüünü kanıtlamak için telefonunu adamın suratına doğru salladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu yabancı. Kitty, bunu söylerken gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi.

“Cutler’s Gap yakınında bir yere.”

Yabancı kafasıyla kamyoneti işaret etti. “Atla. Ben de o yöne gidiyorum.”

Kitty duraksadı. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Tereddüdünü görünce adam yüksek sesle iç geçirdi. “Beni dinle hanımefendi. Uzun bir gündü ve tek istediğim eve gidip, biramı alıp şöminenin karşısına kurulmak. İster kamyonete binersin ve seni gideceğin yere bırakırım, istersen burada kalıp ıslak kıyafetlerin ve güzel ayakkabılarınla donarak ölürsün. Seçim senin. Ben her halükârda arabama binip eve gideceğim. Ve geri dönmek gibi bir niyetim de yok.”

Tüfeğin deri askısını omzuna asarak yere eğildi ve büyük bir kolaylıkla geyiği kaldırdı. Hayvanı yolun karşısına geçirip nazikçe kamyonetinin kasasına koydu. Kitty’ye dönüp bakmadı bile. Sakince arabanın çevresinde dolanıp sürücü kapısını açtı, tüfeğini arka koltuğa bıraktı. Kitty adamın ciddi olduğunu arabaya bindiğinde fark etti. Motoru çalıştırıp onsuz gitmeyi düşünüyordu.

Aptal ayakkabılarıyla koşarak tam da adam kontağı çalıştırdığı sırada yetişti. Nefes nefese kapıyı açıp adamın yanındaki rengi açılmış koltuğa oturdu.

Adam tek kelime bile etmeden gaza bastı, kaza alanını yaşıya terk etti. Dudakları dümdüzdü, gözleri kısılmıştı, etrafa delici bakışlar atıyordu.

Cutler’s Gap’e Hoş Geldiniz. Ölü Geyik ve Sakallı, Çekici Aşağılıkların Yuvası.

Ve şu an memnuniyetsizliğimizin

kışdır.

– III. Richard

Adam'ın gözleri ön cama kilitlenmişti. Önünde uzanan yola odaklanarak yanında tir tir titreyen kızı görmezden gelmeye çalışıyordu. Kız İngiliz'di, aksanından o kadarını tahmin etmişti ama bunun dışında böylesine ıssız bir dağ yolunda mahsur kalmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da neden Cutler's Gap'e gittiği hakkında. Sağına bakınca gözük, kızın kalçalarına yapışmış ıslak kotuna ilişti ve ne kadar ince ve kıvrak göründüklerini farketmemek için tüm gücüyle çabaladı. Yolda kaya kaya yürüdüğü gülünç, kahverengi süet ayakkabıları şirin ancak tamamıyla uygunsuzdu ve kamyonetinin tabanına su damlatıyordu.

Cutler's Gap'te fazla güzel kız yoktu. Aslına bakılırsa fazla hiçbir şey yoktu.

“Adın ne?” diye sordu, sessizliği bölmek amacıyla.

“Kitty” diye cevapladı kız. Sesi boğuk ve kısık, tıpkı kış rüzgârı gibi.

“Cutler's Gap'te işin ne, Kitty?”

Adam yine kızın kalçalarına baktı, kendine engel olamıyordu. Onunki kadar şekilli bacaklar görmeyeli epey olmuştu. Tanrı aşkına, kendini kontrol etmesi lazımdı. En son istediği şey, bu ruhsuz sarışınla ilgilendiğini belli etmekti. Los Angeles'ta yaşarken bunun gibilerden yeteri kadar görmüştü. Hepsisi aynıydı: Kıkırdayıp duran, arkadaş canlısı ama tek bir beyin hücresinden bile yoksun.

Kız, incelendiğini fark etmiş olmalıydı ki yerinde kıpırda-
yarak uzaklaşmaya çabaladı.

Adam'ın şansına bu konuda kızın fazla şansı yoktu.

“Bir iş için buradayım” diye cevapladı sonunda.

Adam kısa ve keskin bir kahkaha attı. “Alınma ama, palav-
ra atıyorsun. Cutler's Gap'te hiç iş yok. En azından benim bildi-
ğim kadarıyla.”

Kitty onunla yüz yüze gelmek için döndü, dudakları sinir-
den incelmışti. “Bana yalancı mı diyorsun?”

Kız, California'ya özgü aşırı işlem görmüş türden bir gü-
zelliğe sahipti. Aksanı olmasa onu Amerikalı olarak tarif ederdi
Adam; gölgeli sarı saçları ve hafif bronz teni elbette bir kozme-
tik şişesinden çıkmaydı. Orada, ince ceket ve dar kotuyla tam
da eskiden hoşuna giden türden, seksi minik bir şey gibi oturu-
yordu.

Adam'ın şimdilerde o taraklarda bezi yoktu. Yalnızca bede-
nine de bunu hatırlatması gerekiyordu.

“Hayır hanımefendi, size yalancı demiyorum. Yalnızca bu-
rada hiç iş olmadığını söylüyorum. Ne bir maden ne bir değir-
men, yalnızca birkaç eski püskü ev ve bir bakkal. Bir de eski ihti-
şamlı günlerini geride bırakmış bir bar.”

Bu bir abartı sayılmazdı. Adam'ın Cutler's Gap'le ilgili en
çok hoşuna giden şey hiçbir şeyin değişmiyor olmasıydı. Kim-
se gelmez, kimse gitmezdi. Ve kimse ona orada ne işi olduğunu
sormazdı.

Yani, neredeyse kimse.

“Eski bir binada çalışmak için buradayım” dedi Kitty, bur-
nunu küçümsemeye buruşturarak. “Eğer gerçekten bilmek isti-
yorsan; ben bir dadıyım ve bir çocuğa bakmak için buradayım.”

Adam sessiz kaldı, hâlâ önündeki karla kaplı yola bakıyo-
rdu. Kitty'nin kiralık arabasının aksine onun kamyonu kışa ha-
zırlıklıydı. Lastiklerde zincir vardı ve motoru yenilenmişti.

“Everett Klein için çalışıyorum” diye devam etti Kitty.
“Eminim ismini daha önce duymuşsundur. Tatil süresince da-
ğın tepesinde yaşayan ailesiyle birlikte kalacak.”

“Duymuştum” diye homurdandı Adam. Everett'in ismini

duyması midесinin kasılmasına yetmişti. Bir dadı tuttuklarından haberi yoktu. Ağabeyinden vebalıymış gibi kaçarsa olacağı buydu. Everett ve eşi, dağ şartlarına kesinlikle uygun olmayan, kocaman bir Escalade ile geldiklerinden beri Adam göl kenarındaki kulübesine çekilmişti. Niyeti, orada gitmelerini beklemektі. Onlarla Los Angeles'tayken yeterince uğraşmıştı zaten; şimdi Cutler's Gap'teki varlıkları onu deliye döndürüyordu. Bu kesinlikle onlar buradan gidene kadar saklanmak için geçerli bir sebepti.

Kararını değıştirme gibi bir planı da yoktu. O yüzden büyük evin kapısına geldiğinde kamyoneti durdurup el frenini çekti. Bu kıزدan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyiydi.

"Burada inebilirsin, ev hemen köşеde" dedi Adam sertçe, yakın zaman önce kardan temizlenmiş yolu göstererek. Kitty tereddüt edince yolcu kapısını açıp, "Merak etme, biraz yürümek seni öldürmez" dedi.

"Ama hava karanlık." Kız bir süre gözünü dikip ona baktı sonra hızla dönüp kamyonetten atladı. Kapıyı çarpmadan önce Adam'a doğru eğildi. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sana yardımların için teşekkür etmek isterdim" diye söze başladı, Adam cevap vermeye çalışınca onu durdurdu. "Ama yapamam. Çünkü bir beyefendiyi andırsan da aslında alakan yok."

Burnundan öfkeyle soluk verip topukları üzerinde döndü ve garaj yolunda emin adımlarla yürümeye başladı. Dik durmaya çalıştıkça yapışık kotunun altında esneyen gergin baldırları Adam'ın dikkatinde kaçmadı.

Onlar sadece baktı. Uzun, çekici bacaklar. Bir erkeği deliye çevirecek türden bacaklar.

Bir an inip ona yardım teklifinde bulunmayı düşündü ama anında kim için çalıştığını hatırlayıp bu fikri kafasından sildi. Kız güzel olabilirdi ama patronu aşağılığın tekiydi ve Adam'ın onu bir daha görmek gibi bir niyeti yoktu. Bu yüzden kamyonetin motorunu çalıştırıp sırlıslık olmuştaki sarışın hakkındaki tüm düşünceleri geride bırakarak dönemeçli yoldan yıkık kök kulübesine doğru ilerledi.

Kitty tüm garaj yolu boyunca kendi kendine öfkeyle söylendi. Aklında hâlâ sakallı adam ve ona davranış şekli vardı. Tamam, en azından yardım etmek için durmuştu ve onu Klein'ların evine kadar götürmeyi teklif etmişti ama bunu yaparken bu kadar kaba olmasına gerek yoktu. Ayrıca onu bu karanlıkta evin önüne bırakmamış olması –özellikle ayağında bu ayakkabılar olduğunu biliyorken– gaddarlıktan başka bir şey değildi.

Çok hoşuna gitmiş olsa da onun o aptal suratını bir daha görmemesi isabetli olurdu. Ne kadar da zavallı, sinirli ve yakışıklı bir adamdı. Neden tüm yakışıklılar böyle aşağılık heriflerdi?

Kitty, verandayla çevrili girişe uzanan taş basamaklara ulaştığında eğilip ıslak ayakkabılarını çıkardı. Soğuk hava adeta donmuş ayaklarının etrafında dans ediyordu. Kocaman kapının önünde çıplak ayaklarıyla soğuk zemine bastı. Mia Klein'ın soluk almadan aktardığı bilgilere göre ev yüz seneden daha eskiydi. Everett'in anne babası tarafında 1950'lerde satın alınmış ve sevgiyle restore edilmişti.

Ancak şimdi, evle ilgilenen yaşlı kadınla birlikte evde yalnızca üç kişiydiler. Mia, her sene Noel'de doğuya seyahat ettiklerini ancak bu sene planlarının yaşlı Bayan Klein'ın yakın zaman önce geçirdiği kaza nedeniyle baltalandığını açıklamıştı. Kadın, buz tutmuş merdivenlerden düşerek kalça kemiğini kırmıştı. Bu nedenle Kitty'nin varlığı çok önemliydi. Everett ve Mia'nın Washington DC yakınlarında katılmaları gereken birçok toplantı ve etkinlik vardı. Normalde kayınvalidesi Jonas'a bakardı ancak yürüyemediği göz önünde bulundurulunca bunu başarması imkânsızdı.

Kitty, Klein'ların kaza nedeniyle sosyal hayatlarından biraz olsun feragat etmeyi düşünüp düşünmediklerini sormadı; bu onu ilgilendirmezdi sonuçta. Hem bu kaza onun için hayırlı olmuştu. Gerçekten böyle bir şans geri tepme lüksü yoktu.

Hayır, onun işi sorgulamak değildi. Onun işi Jonas'a bakmaktı. Hem de o kadar iyi bakmalıydı ki Everett Klein hiç düşünmeden harika bir referans mektubu yazmalıydı. Belki staj imkânı bile sağlardı. İşte bu muhteşem olurdu.

Donmuş ayak parmaklarını oynatarak zile uzandı. Zili iki kere çalması içerideki hol ve ötesindeki yankılarını duymasına yetmişti. Kapının ardında bir gölge belirdi, açıldığında karşısın-da güler yüzlü bir kadın duruyordu.

“Bayan Shakespeare? Ben Annie Drewer, evin kâhyası.” Annie kapıyı sonuna kadar açıp Kitty’ye girmesini işaret etti. “Arabanızı duymadım.”

Kitty eşikten içeri adım attı. Sıcak hava anında tenine çarpıp donma hissini yok etti. Bir süre gözlerini kapatıp sıcaklığın tadını çıkardı.

“Bir kaza geçirdim” dedi kâhyaya, çantasını omzundan indirirken. “Arabanın işi bittiği için onu orada bırakmam gerekti. Bir ara kiralık araba firmasını arayıp çekici ayarlamam lazım.”

“Ah canım, sen iyi misin?” Annie, Kitty’yi kendine doğru çekip baştan aşağı inceledi. “Kışın buralar oldukça tehlikeli olabiliyor.”

Kadının endişesi Kitty’nin gözlerinin dolmasına neden oldu. “Bir geyik öldürdüm” dedi, titrek bir sesle. “Sonra korkunç adamın teki beni buraya getirdi ama garaj yolunu bunlarla yürüttü.” Halen daha sol elinde tuttuğu, deforme olmuş ayakkabıları gösterdi. “Ve şimdi hatırladım, tüm diğer kıyafetlerim ile ayakkabılarım o aptal araçta kaldı ve giyecek hiçbir şeyim yok” demesiyle ağlamaya başlaması bir oldu. Gözyaşları beklenmedikti, onu da en az Annie kadar şaşırtmışlardı. Kitty, sıklıkla ağlayan bir tip değildi ama sonuçta her zaman zavallı bir geyiği öldürüp küstah bir pislik tarafından aşağılanmıyordu.

Kadın, diliyle cık cık sesi çıkararak Kitty’yi kendine çekti ve rahatlatmak için sırtını sıvazlamaya başladı. “Geçti, geçti. İzin ver de Annie sana sıcak bir fincan kahve yapsın.” Kâhya, kolunu Kitty’nin omzuna atıp onu çini kaplı, uzun hole doğru çekti. “Mutfakta bir şömine var, orada kemiklerini ısıtırsın. Hemencecik turp gibi olursun.”

“Sen İngiliz’sin.” Kitty’nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Annie’nin aksanı yıllarca Batı Virginia’da yaşamının sonucu yumuşamış olsa da kökenlerini gizlemeyi başaramıyordu.

“Doğma büyüme” diye kabul etti Annie, mutfağa doğru giderlerken. “1970 yılında buraya bir seneliğine gelmişim. Bir çocukla tanıştım ve asla geri dönmedim.”

Mutfak geniş ve sıcaktı. Camlar mavi-siyah renkteki gök çizgisine bakıyordu. Kitty camdan dışarı baktı; aydınlatılmış bahçe, karanlık, ağaçlık bir alana açılıyordu, o da hiçliğe. Ev, dağın kenarında, yolun Cutler’s Gap’e doğru uzandığı yerde inşa edilmişti. Kitty’nin bakışlarını takip eden Annie, dağ eteğinde tüm Klein çocuklarının yüzmeyi öğrendiği kocaman bir göl olduğunu söyledi.

“Eşyalarının alınma işini ayarladım” dedi Annie, Kitty’nin önüne dumanı tüten bir fincan kahveyi iterken. “Ve genç Bayan Klein’a burada olduğunu haber verdim.” O ve ailenin geri kalanı hastanede, Mary’yi ziyaret ediyorlar. Mary, büyük Bayan Klein. Yakında eve döneceğini düşünüyorum.”

Kitty sıcak acı sıvıdan bir yudum aldı. Yuttuğu anda, mide-sine doğru buzlarını çözen bir ısı yayıldı.

“Jonas da onlarla mı?” diye sordu Kitty.

Annie yeniden diliyle cık sesi çıkardı. “Evet, orada. Onlara hastanenin çocuklara uygun bir yer olmadığı söyledim; özellikle de onun kadar taşkın bir çocuk için. Ama dünden önceki gün göle düştüğünden beri genç Bayan Klein onu bir an olsun gözünün önünde ayırmamaya başladı.”

“Göle mi düştü?” diye tekrarladı Kitty, panikle. “Yalnız mıydı?” Yedi yaşında bir çocuk buz gibi bir gölde yalnız başına bırakılmamalıydı. Çocuğun gölün yakınında bile olması düşüncesi Kitty’yi titretmeye yetti. En son bir çocuktan sorumlu olmasından bu yana bir yıl geçmiş olabilirdi ama Kitty etrafta su varsa çocuklara ekstra özen gösterilmesi gerektiğini biliyordu.

“Evet yalnızdı ve eğer amcası onu bulmasaydı donarak ölecekti. Neyse ki eve ufak bir kulak ağrısı dışında hasarsız döndü ama yine de olabilecekleri her düşündüğümde tüylerim ürperiyor.”

Bir süre bakıştılar; Kitty Annie’yle dost olabileceklerini hissetti.

“Tanrı’ya şükür amcası oradaymış” diye fısıldadı Kitty. Jo-

nas'ın suya battığını düşüncesiyle midesi altüst oldu. "Amcası da burada mı kalıyor?"

"Everett buradayken öyle bir şey mümkün değil. O şeyle görüşmek istemiyor..." Annie'nin sesi kapı çarpmasıyla kesildi, holde sesler yankılanmaya başladı. Bir oğlanın tiz çığlığı, bir kadının yumuşak sesi ve iki boğuk erkek sesi.

Yeni gelenler konuşmalarını kesmeden mutfağa girdiler. Önce Everett Klein, ardından aynı buruna sahip, babası olabilecek yaşlı bir adam ve peşlerinden ise küçük bir çocuk. Çocuğun sarı saçları karla kaplıydı. Kitty'ye baktı ancak utangaç bir tavırla biraz uzakta durdu. Kitty kendini olabildiğince dost canlısı göstermeye çalışarak oğlana gülümsedi.

"Ah, Kitty, buradasın." Mia omuzlarından kar silkeleyerek odaya daldı. "Saatler önce gelmiş olman gerekiyordu."

"Ben... bir kaza geçirdim."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm." Sanki kirpiklerine kar taneleri yapışmış gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı Mia. "Jonas, bu Kitty. Seninle ilgilenmek için burada." Kitty kadının sesinde rahatlama mı duymuştu?

Jonas'ın gözleri kocaman açıldı. Kitty çocuğa doğru yürüyüp onun seviyesine inmek için çömeldi. "Selam, Jonas. N'aber?"

"İyi." Çocuk olabilecek en kısa şekilde gülümsedi.

"Önümüzdeki birkaç gün burada olacağım ve birlikte çok eğleneceğiz" dedi Kitty, zavallı çocuğun durumuna üzülererek. Çok şaşkın görünüyordu. Mia onun geleceğini çocuğa söylememiş miydi? "Noel için heyecanlı mısınız?"

Jonas bir şey demeyip kafasını evetanlamında salladı.

Kitty olabildiğince büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de. İkimiz için bir sürü heyecanlı planım var. Bence bu en güzel Noel olabilir."

Çocuğun yüzündeki temkinli ifade kaybolmuş biraz daha mutlu görünmeye başlamıştı.

"Bir daha göle atlamasını engellesen yeter." Everett'in kalın sesi tüm mutfağı doldurdu.

Jonas'ın gözleri, sanki kurabiye kavanozu açmaya çalışırken yakalanmış gibi açıldı. "Bir kazaydı. İsteyerek olmadı."

Mia öne atıldı, kırmızı ojeli parmaklarını oğlunun saçları arasında gezdirdi. “Elbette isteyerek yapmadın hayatım, ama yine de bizsiz göle gitmemeliydin.” Kitty’ye minnettar bir bakış attı. “Kitty de bu yüzden geldi. Biz burada yokken seninle o ilgilenecek.”

Everett yarı kahkaha yarı öksürük gibi bir ses çıkardı. Kitty dönüp baktı. Sanki Kitty’yi çözmek ister gibi, inceleyen gözlerle ona bakıyordu. Oğlu neredeyse boğuluyorken nerede olduğunu sormak dilinin ucuna geldi Kitty’nin ama sesini çıkarmadı. Amacı adamı etkilemekti, onu deli etmek değil.

“Harville Noel Geçidi’ne yine de gidebilir miyiz?” diye sordu Jonas, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle. “Babaannem hep beni götürür ama şu anda yürüyemiyor. Annem tüm Noel boyunca yatacağını söyledi.”

Bu kez Kitty, onay almak için Mia’ya bakma zahmetine bile girmeden Jonas’ın pembe yanaklarını ellerinin arasına aldı. Tombik yanaklarına dokunmak çok keyifliydi. Jonas eli yüzü düzgün bir çocuktü. Anne babasının en iyi genlerini almıştı. Kıyafetleri pahalı ve kaliteliydi. Ama yine de bu çocuk için üzülmekten alamıyordu kendini Kitty. Çocuk, anne babasının ilgisi dışında her şeye sahipti.

“Elbette gideriz. Hayatta kaçırmam.”

Bu dünyaya ağabey ve kardeş olarak
geldik.

– Yanlışlıklar Komedyası

Karda koşmanın bir adabı vardı. Ancak ilginç bir insan, donmuş arazide geçirilecek bir saati, ısınmak için derhal eve dönme konusunda bir uyarı olarak değil de daha çok bir meydan okuma olarak görürdü. Adam soğuktan korusunlar diye su geçirmez olan koşu ayakkabılarını kaptı, kalın yün çoraplarının üzerine geçirdi ve daha önceden giymiş olduğu kat kat termal giysinin üzerine bir de rüzgâr geçirmez ceketini ekleyip fermuarını çekti. Gece bir ara fırtına durmuş, bulutlar sanki bir miktar dumanmışçasına dağılıp gitmişti. Şimdi gökyüzü muhteşem bir mavilikteydi; güneş taze karın üzerinden yansıyıp beyaz katmanları pırlanta gibi ışılatıyordu.

Önce yavaş başladı. Her adımda ayakkabısının altında ezilen yumuşak karı hissederek, kulübesi ve büyük ev arasındaki her zamanki rotasını takip etti. Küçükken karın, kar taneleri ve yağışı takip eden hava durumu gibi sebeplerle farklı özelliklere bürünebildiğini öğrenmişti. Pudra gibi olan kar iyiydi, buz gibi olansa kötü.

Rotası her gün aynıydı. Bunun bir nedeni, bu bölgede karın daha az çetin olmasıyken diğer nedeni ise aşinalığın acil bir durumda hayat kurtarabileceğini bilen hayatta kalma içgüdüsüydü. Asla bulunamayanlar hep rutinlerinden ayrılmış kişilerden çıkardı. Her dem yeşil kalan ağaçların gölgeliğinden çıkıp büyük ev ve orman arasındaki, yaz aylarında, kar eridikten sonra gayet hoş bir bahçe görünümüne bürünen boşluğa var-

dı. Evin yanından geçip yolu bir kilometre kadar takip ettikten sonra gerisin geriye dönüp, büyük eve varmadan, ailesine ait arsada biraz daha koştu.

Bazı günler koşusunu bitirip kulübesine dönmeden önce, bir kahve için Annie'ye uğrardı. Elbette bugün o günlerden biri değildi. Everett ve Mia buraya gelip evi sahiplenmişken olmazdı. En iyisi o ikisinden tamamıyla kaçınmaktı.

Karşısında gülerek koşup birbirine kar topu atan iki silüet gördüğünde neredeyse ormana varmıştı. Yavaşladı, onlarla karşı karşıya gelmeme çabasıyla sola saptı. Bir saniye sonra, ikili bembeyaz kara karşı yüksek performans kıyafetleriyle kendini hemen belli eden Adam'ı gördü.

Adam, Jonas'ı anında tanıdı. Yeğeni iyi bir çocuktı. Sosyal-di, arkadaş canlısıydı ve tüm huysuzlanmalarına rağmen amcasına resmen tapıyordu. Üzerinde kalın bir mont, kar pantolonu, tüm yüzünü örten yün bir şapka ve atkı vardı. Adam bir anda, çocuğun minik bedeniyle ince buz tabakasını kırıp göle çakıldığı anı düşündü. Panikle kulübesinden çıkmış, çocuğun göle düşüşünü görmesinin üzerinden otuz saniye geçmeden yanına varmıştı.

Ama otuz saniye böyle bir havada fazlaydı bile. Çocuğun kalıcı bir hasar almamış olması bir mucizeydi.

Belki dünden çok daha farklı görüldüğündendi, Jonas'ın yanındaki kişiyi tanıması biraz daha uzun sürdü. Seksi, dar kottan ve acınası süet ayakkabılardan eser yoktu. Onun yerine, üzerinde pahalı, belden kemerli bir tulum vardı; sarı saçları sırtından aşağı doğru iniyordu. Elinde kartopuyla Jonas'ın peşinden koşarken saçları havalanıp zarif boynunu ortaya çıkarıyordu. Kız kahkaha atıyordu ama Adam'ı görünce yüzündeki gülümseme dondu, elinde sımsıkı tuttuğu kar topunu düşürdü.

"Adam Amca!" diye seslendi Jonas. Yüzü aydınlık ve samimiydi. "Kar topu savaşına katılmak ister misin?"

Adam'ın fark edilmeden kaçma planı belli ki başarısızlığa uğramıştı. Bir an koşmayı bırakıp, serinliği hissetmek için bere-sini çıkardı. Kız hâlâ gözünü dikmiş ona bakıyordu.

Cildi soğuktan pembeleşmiş, dudakları vişne rengine bü-

r nm     .  nsanların estetik cerrahlarına tonla para yatırdığı türden m kemm l bir burnu vardı; hafif kalkıktı.

“Selam, Jonas.”  ocuğa bir gülücük attı. “ imdi olmaz, belki daha sonra.”

Kız tüm yüzünü aydınlatan çekingen bir şekilde gülümse- di. Adam, karşılık verme çabasıyla kaslarının gerildiğini hissetti. Dudakları, gülümseme türü bir şeyi taklit etmeye çalışıyordu.

Bakı larını zorla kızıdan uzaklaştırdı. Bir karşılık verme- yecekti. D n onu hava, araba ve geyik konusundaki cahilliği- yle deliye d nd rm     . Dağın yalnızca biraz vahşi yaşam ve kar dışında banliy lerle aynı olduğunu sanan, tipik bir  ehir kızıy- dı. Ortama  ığ gibi d   en, arkasında da bir tahribat bırakan tip- lerdendi.

Adam kendisine hayatı boyunca yetecek kadar tahribat g rm      ve daha fazlasını davet etmek gibi bir niyeti yoktu.

Elini mümkün olan en zavallı şekilde sallayıp yeniden ko - maya başladı. Gözlerini, önünde uzanan ağaçlı yola dikmi ti. Adam, sanki Kitty uzaklaşan bedenini seyrediyormu  gibi en- sesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Kızın yüzündeki ifadeyi de tahmin edebiliyordu. Geçen gece onu garaj yolunun girişin- de arabasından attığında g rm      o ifadeyi. Ona ne demişti? Bir beyefendiyle alakan yok. Nedense bu tanım içine dert olmuştu. Hayat amacı kızları ağlatmak değildi sonuçta. Yalnızca günü at- latmaya çalışmakla fazlasıyla meşgul d .

Kulübesine vardığında, vücudu terden sıırıslıklam olmuş- tu. Ti  rt n  çıkarıp top haline getirerek kapının yanındaki mata doğru fırlattı.

Veranda korkuluklarında, demirden yapılmış gibi duran kollarını b ze b ze bedenini kaldırarak çektiği yüz  ınavla bir- likte sabah rutinini bitirmiş oldu. G l n ilerisine doğru bakı- lınca, büyük ev ve bacasından kıvrılarak çıkan duman görülebi- liyordu. Acaba Kitty hâlâ orada durmuş, ardında bıraktığı boş- luğa bakıyor muydu?

Kapısını açıp içeriden gelen mente e gıcirtısını duydu- Đunda hâlâ kızı düşünüyordu. AĞabeyinin sinir bozucu ve ta- nıdık c ssesini sallanan sandalyesinde oturmuş, bacaklarını el-

leriyle yaptığı ahşap sehpaye uzanmış halde görünce yerinden zıpladı. Everett'in pahalı takım elbisesi, kulübenin kaba saba dekorasyonu ile tam bir tezat içerisindeydi.

Adam, oturma odasından geçip banyoya gitmeden önce temiz bir havlu aldı. Ağabeyini açıkça görmezden gelerek küçük banyoya girip terli kıyafetlerinden kurtuldu.

On dakika sonra duştan çıktığında Everett hâlâ orada oturuyordu. Adam ise hâlâ ıslaktı, ince beline bir havlu sarmıştı. Davetsiz misafirinin varlığını kabullenmeyi reddederek buzdolabından bir şişe su aldı, şişeyi kuru dudaklarına dikip iştahla içti.

"Beni daha ne kadar görmezden gelmeyi düşünüyorsun?"

Ağabeyinin sözleri, Adam'a terapistini anımsattı. Şu şişesini elinden bırakmadan, mutfak tezgâhına yaslandı. "Olabilirdiğince uzun süre" dedi, gözünü Everett'e dikerek.

"Demek öyle. Ufacık bir kavga edeceğiz ve beni artık görmek bile istemeyeceksin. Aile sadakatine ne oldu?"

Adam ağabeyinin yerinde duran hayali bir aynaya bakarmışçasına ellerini birleştirdi. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Hem de geçen eylemden beri."

Everett iç çekince göğsü abartılı bir şekilde inip kalktı. "Olanları kafanda hâlâ bitirmedin mi? Annem terapinin iyi geleceğini söylemişti. Şimdiye kadar bunları aşmış olacağını sanmıştım."

Adam, gözlerini ağabeyinden ayırmıyordu. Bu aşamaya nasıl geldiklerini merak ediyordu. Büyürken yakın olsalar da iki kardeşin hem fiziksel hem kişilik anlamında çok az ortak noktası vardı. Bazen Adam ikisinin arasında kan bağı olduğuna bile inanamıyordu. Ama küçükken ayrılmaz ikiliydiler. Büyük ağabey Everett hikâyeler uydurur, kaçışlar planlardı. Küçük ve güçlü Adam ise planları yerine getirir, Everett'in fikirlerine adanmış gücü olurdu. Liselerdeyken bile iyi bir takımdılar. Aralarında bir sene fark olmasına rağmen çoğunlukla birlikteydiler. Everett'in fazla işleyen kafası onları derde soktuğunda Adam yumruklarıyla müdahale edip kaçış yolu bulurdu. Tam bir kardeş çetesiydiler. Klein çocukları. Akıllı olan kimse onlara bulaşmazdı.

Büyüdükçe yaşantıları doğal olarak farklılaştı. Everett her zaman başarı odaklı olmuştu. Kırılmaz bir azimle en iyi film okuluna gitti. Adam'ın okul macerası ise daha alengirliydi. Önce yönetmenlik okudu sonra ilgisi belgesel yapımcılığına kaydı. Doğruyu bulma hevesi sayesinde, en isteksiz kişilerin bile ağzından laf almayı başarırdı. Bazıları bu yeteneğinde çekiciliğinin de etkisi olduğunu söylerdi. Ekrandaki görüntüsü nedeniyle, birden çok kadın sıkı Adam Klein hayranıydı.

Ama aralarını açan, büyümekten daha büyük bir olaydı. Yaşın yaşanılanlar nedeniyle aralarında bir uçurum açılmış; Everett'i bir uçta, Adam'ı ise diğerinde bırakmıştı. İkisi de uçuruma bir köprü kurmaya yanaşmamış, onun yerine diğerinin öbür uca atlamasını beklemişti.

Böyle bir şey elbette hiçbir zaman olmayacaktı.

“Terapiye gidiyorum çünkü polis bu konuda ısrarcı oldu” diye hatırlattı Adam. “Ve ikimiz de onları kimin aradığını biliyoruz.”

Sözleri Everett'i yaralamıştı. Adam, ağabeyini iyi tanımasa gerçekten üzüldüğünü sanırdı. “Başka şansımız yoktu.”

Adam kalan son damla suyu da içip boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna fırlattı. Şişe, tatmin edici bir sesle kovaya düştü. “Başka bir yol her zaman mümkündür.” Polisi arama konusunda ağabeyine eziyet etmeye niyeti yoktu; bu suçlarının en hafifidi.

“Olan oldu diyemez miyiz?” diye sordu Everett. “Neredeyse Noel oldu. Annemiz hastaneden çıkacak. Ailesinin yanında olmasını hak ediyor. Hepimizin.” Son kısmı altını çizmek için yüksek sesle söyledi. Gerçi Adam çoktan ne demek istediğini anlamıştı.

“Filmlerle fazla haşır neşir oldun” diye söze girdi Adam. “O saçmalıklara inanmaya başlamışsın. Sonsuza kadar mutlu yaşamalar, ailelerin yeniden bir araya gelmeleri yalnızca ekranda olur. Neden biliyor musun?” Elleri yumruk halinde iki yanında duruyordu. Everett göremiyordu çünkü önünü mutfak tezgâhı kapıyordu. Ama eğer görseydi muhtemelen böyle bir tepkiden memnun olurdu. “Çünkü hepsi lanet birer yalan. Her biri. Tıp-

kı birkaç adamın aya iniş yaptığı ve kendilerini aynı evde hissettikleri Ray Bradbury şarkısı gibi. Anne baba ve çocuk, ahenk içinde çay içerler ama gece olduğunda tüm gerçekler gün yüzüne çıkar ve onların uzaylı olduğu anlaşılır.”

“Sen de kötü adamlarla röportaj yaparak fazla zaman geçirdin. Her yerde onları görmeye başladın ama aslında yoklar. Ben senin ağabeyinim Adam, düşmanın değil. Neden geçmişe sünger çekmiyoruz?”

Adam yanında duran sepetten yeni yıkanmış bir tişört alıp artık kurumuş olan bedenine geçirdi. Everett, sanki her şey çok basitmiş gibi konuşuyordu. Sanki geçmişini unutmak bir kapıyı kapatmakla aynı şeydi. Zamanında o, büyük ve iyi ağabey rolünü mükemmelleştirmiş olabilirdi ama artık Adam da daha büyük ve daha bilgeydi. Palavranın kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordu.

“Burada olduğun süre boyunca sana medeni davranacağım” dedi Adam kısık bir sesle. “Ama bunun bir anlamı olduğunu düşünme, çünkü yok. Bunu annem, babam ve Jonas için yapıyorum.”

Everett başını salladı, kalkıp pantolonundaki kırıışıkları düzeltti. “Olup olacağı bu kadar o halde.”

Adam’a göre öyleydi. Everett’in, bir nevi sığınağı olan bu evden çıkıp gitmesini istiyordu. Bu ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Everett, Adam’ın ön kapısına yönelip kapının arkasındaki kancadan kar montunu aldı. “Bu arada, burası tam bir bok çukuru. Böyle bir yerde yaşadığına inanamıyorum.”

Adam cevap verme şansı bulamadan ağabeyi kapıyı çarparak çekip gitmişti bile. Daha genç ve daha yapılı Klein kardeş ise kan beynine sıçramış halde mutfakta tek başına kaldı.

Her zamanki gibi, son sözü söyleyen yine Everett olmuştu.

Sinirden köpürmüş adamlar en çok
en yakınlarını yaralar.

– Othello

Dağdaki ikinci gecesi de en az ilki kadar huzursuz geçti. Kitty, Jonas'ı yatırdıktan sonra çift kişilik rahatsız yatağında uzanıp gözlerini tavana dikti; arapsaçına dönmüş olan düşünceleri yüzünden gözüne uyku girmiyordu. Dışarıdaki soğuk havaya rağmen, tavan arasındaki odası sıcak ve boğuktu. Ayrıca içeride burnunu gıdıklayan tuhaf bir koku vardı. Şafak söküp güneş perdenin arasından içeri sızana kadar yatağında dönüp durdu. Pencere pervazı pırıl pırıl karla kaplıydı. Tıpkı pasta hamuruna benziyordu. Doğmakta olan güneş, çatıdan sarkan buz sarkıtına çarpıp içeriye parlak bir ışık yansıtıyordu.

Bu, evinden uzakta, canından çok sevdiği ailesinden ayrı geçirdiği ilk Noel'di. Hepsi dünyanın bir köşesine dağılmış olsalar da genelde Noel'de en azından bir, çoğunlukla birden fazla ablasıyla birlikte olurdu. Bu sene Cesca ve Sam Noel'i Londra'da, ablaları Lucy ve babalarıyla kutlayacaklardı. Dördünün Noel kurabiyelerini açıp çatırdayan ateşin etrafında hikâyeler anlattıklarını, evin dört bir yanının her zaman kullandıkları eski süslerle çevrili olduğunu, önlerinde de okuldayken yaptıkları süslerle dolu Noel ağacının bulunduğunu hayal etti.

Ablaları ansızın aklına düşünce, beklenmedik bir ev özlemi duygusuyla sarsıldı. Lucy; aralarında en büyük ve buyurgan olanı, Juliet; en güzelleri, Cesca; yeni bir başarı dalgasının tadını çıkarmakta olan yaratıcı dâhi ve Kitty; dört kardeşin en küçüğü. O kadar uzun süredir ablalarını örnek alıyordu ki onlar yanında

olmayınca nereye ait olduğundan bile emin olamıyordu.

Kapının çalmasıyla birlikte yatağında oturup pijamalarını gizlemek için yorganı üstüne çekti. “Kim o?” diye seslendi.

Çatırtıyla açılan kapının ardından Jonas belirdi. Bütün bir günü kar topu atıp kardan adam yaparak geçirince çocuk ona iyiden iyiye ısınmıştı. Akşama doğru Kitty’yle sanki yeni en iyi arkadaşymış gibi konuşmaya başlamıştı, gece de masalını okurken bir kedi gibi yanına kıvrılmıştı.

Çocuklarla ilişki kurmak çok basitti. Ne yazık ki aynı şey yetişkinler için geçerli değildi.

“Günaydın, gün ışığı” dedi Kitty gülümseyerek. “İyi uyudun mu?”

“Fena değildi.” Jonas omuz silkti. “Ama şimdi kalkmamız lazım. Saat neredeyse sekiz oldu. Babam toplantıya gitti ama sana bir yapılacaklar listesi bıraktı. Hiçbir koşul altında yalnız başıma göle gitmeme izin verilmemeliymiş. Bana sorarsan bu haksızlığın daniskası.”

“Öyle konuşmamalısın” diye hafifçe azarladı Kitty. “Kullanabileceğin, daha iyi birçok kelime var.”

“Ama babam hep böyle diyor” diye mızımızlandı Jonas. “Ve bana hiç kızmaz.”

Kitty gülmemeye çalışarak, “Gölün orada kızakla kaymak istiyorsan bana uymalısın” dedi. “Aksi takdirde evin yakınlarında kalmamız gerekecek.”

Yirmi dakika sonra, büyümlü bir sıcak duş ve yumuşacık bir havluyla kurulanmanın ardından Kitty mutfığa indi. Jonas mutfak tezgâhına dayanmış, kahvaltı tabaklarını hazırlayan Annie ile sohbet ediyordu. Sıcak yulaf kokusu tüm odayı doldurmuş, Kitty’nin ağzını sulandırmıştı.

Midesi, Jonas’ın konuşmayı kesmesine neden olacak kadar yüksek sesle guruldadı.

“Vay be” dedi çocuk, gözlerini kocaman açarak. “Bayağı çarpıcıydı.”

Küçük bir çocuğu etkilemek için fazla şeye gerek yoktu, bedensel fonksiyonlar Jonas’ın listesinde üst sırada yer alıyor gibi görünüyordu. Kitty bunu aklında tutsa iyi olurdu.

Annie diliyle cık cık sesi çıkardıktan sonra kâseyi doldurup Kitty'nin uzanmış eline doğru itti. "Akçaağaç pekmezi. Eğer kilo vermeye çalışıyorsan organik light bal da orada. Bayan Klein bunu kullanmakta ısrarcı."

"Annem balı kahvaltısının üstüne boca edip yemiyor" diye neşeyle lafa daldı Jonas. "Ve bu durum Annie'yi deli ediyor."

Annie'nin ince dudaklı, onaylamayan ifadesine bakılırsa, Jonas haklıydı.

"Akçaağaç pekmezi gayet iyi" diye gülümsedi Kitty, yapış yapış olmuş şişeye uzanırken. Hiçbir şekilde kilolu olmamasına rağmen onu "etli butlu, kalçaları çocuk doğurmak için ideal, üstelik kıtığa bile dayanabilecek bir vücuda sahip" diye tanımlayan bir erkek arkadaşı olmuştu. Daha hayırsever hissettiği zamanlarda ise eğer ülke çapında acil bir durum olsa Kitty'nin kesinlikle atlatacağını söylerdi. Pek iltifat sayılmazdı ve "eski" erkek arkadaşı olmasının asıl nedeni de buydu.

Kitty, kahvaltıdan sonra, Jonas'ı, dişlerini fırçalaması ve giyinmesi için yukarı çıkardı. Sıcak tutan bir kazak ve kalın pantolonlarla onu adeta bir mumya gibi sarıp sarmaladı. İkisi de dondurucu havayı göğüslemeye hazırды. Gece yine kar yağmıştı. Yollar açık olsa da karadeta buzdan bir battaniye gibi bahçeyi ve ormana doğru uzanan patikayı kaplamıştı, inatla kış güneşinin altında parlıyordu. Jonas, Kitty'den önce koşup kızığını çıkarmıştı. Bir yandan da ona bir dizi talimat sıralıyor, acele etmesi konusunda ısrar ediyordu.

Kitty ise Mia'nın ödünç verdiği aptal kar tulumunu çekiştirip duruyordu. Eğer Playboy tavşanları hoplayıp zıplasalardı, üzerlerinde kesinlikle bu tulum olurdu. Bu kılıkla elinde olmadan kendini kasıntı hissediyordu.

Bunu giymek incecik ceketinin içinde donmaktan daha iyi olsa da...

"Bu yoldan" diye bağırdı Jonas, ağaçların fazlasıyla sık olduğu ormanda kaybolurken. "Göl yolunda bayırlı bir açıklık var. Oraya bayılacaksınız."

Kitty'nin dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. Çocukken kardan nefret etmiş, ondan daha cesur olan ablaları ba-

yırdan kayarken, o bir köşede onları imrenerek seyretmekle yetinmişti. Kızağın üzerinde eğretti biçimde durup, bayırın dibine indiklerinde bir şekilde duracaklarını umarak var güçleriyle kendilerini iterlerdi. Bu sırada Kitty bayırın kenarında titreyerek durur, evin sıcaklığına ve televizyonuna dönebilmek için dakikaları sayardı.

Gerçi Londra kışı, Batı Virginia'dakinin yanında solda sıfır kalıyordu. Buradaki hava yalnızca daha keskin değildi, aynı zamanda buzul çağı soğukluğundaydı da. Nefes verdiği anda ağızından çıkan buhar donuyor, soğuk hava adeta yüzünü kırbaçlıyordu. Kitty, çoktan Jonas'ı içeri girmek için ikna edeceği zamanı iple çekmeye başlamıştı. Sıcak çikolata ve marshmallow ikilisini rüşvet olarak kullanabilirdi belki.

Düşüncelere daldığı için Jonas'ın kaybolduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Çocuğun ayak izleri ormanın gölgesi altında kayboluyordu.

Siktir, siktir, siktir!

Küfrettiği için kendini azarlama zahmetine girmek yerine hızla ormana doğru atılıp Jonas'ın gittiği yöne doğru yürümeye başladı. Panikten göğsü sıkışmaya başladı, nefesi hızlandı, sonunda da hareketleri yavaşladı. Gözleriyle etrafı sağdan sola tarayıp çocuktan bir iz aradı ama görebildiği tek şey ağaçlardı.

Neredeydi bu çocuk?

"Jonas!" Çığlığı, daha ılık iklimlerin albenisine kapılmayıp kış aylarında inatla kuzeyde kalan tek tük kuşu rahatsız etti. Kanatları gürültüyle çırpıldı, dallardan düşünen koca karlar, koca parçalar halinde Kitty'nin ayaklarının dibine indi.

"Jonas, seni göremiyorum" diye seslendi bir kez daha. Solundan gelen çatırtıyla kafasını çevirdi ama orada hiçbir şey yoktu. En azından görebildiği bir şey yoktu. Kalbi deli gibi atıyor, göğüs kafesine baskı yapıyordu. Nasıl bu kadar çabuk kaybolabilmişti? Göle gittiyse ne olacaktı?

Çocuğun minik bedeni gözünün önüne geldi. Derisi grileşmiş, gölün yüzeyinde yüzerken yüzü ifadesiz... "Tanrım ne olur iyi olsun" diye dua etti, aramaya devam ederken. Ellerini birleştirip göğe kaldırmıştı.

Bir dakika sonra büyük açıklığa vardı. Arazi, güneşin altında elmas gibi parlayan karla kaplıydı. Jonas ise tepenin zirvesinde duruyordu. Bir elinde kızıağı vardı, diğer eliyle de tepenin dibindeki birine deli gibi el sallıyordu.

Kitty'nin giymesi konusunda ısrarcı olduğu kalın yün şapkanın altında Jonas'ın yanakları kızarmıştı, yüzünde koca bir gülümseme vardı. "Adam Amca!" diye bağırırdı, sesi bir kanyonda yankılanabilecek kadar yüksekti. "Buradayım. Beni görebiliyor musun?"

Kitty çocuğun bakışını takip etti, yüz metre kadar ileride bir adam vardı. Elinde baltayla bir kütük yığınının üzerine eğilmişti. Jonas'ın sesini duyunca balta tutan eli havada kalakaldı. Adam ayağa kalkınca Kitty, onun soğuk havaya rağmen yalnızca bir tişört giydiğini fark etti. O kadar mesafeden bu imkânsız olsa da Kitty adamın şişkin kaslarını görebildiğine yemin edebilirdi. Belki de bu adamda Çin Seddi gibi bir vücut vardı; uzaydan bile görülebiliyordu.

Burası sıcak mı oluyordu yoksa Kitty'ye mi sıcak basmıştı?

"Jonas, buraya gel" diye bağırırdı Kitty. "Oradan kayamazsın, sonra kendini bir anda gölde buluverirsin." Bayır dikti ve gölün biraz gerisinde son buluyordu. Jonas'ın buz gibi suya düşmesi fikri bile Kitty'nin kalbini sıkıştırıyordu.

Gözünün ucuyla bakınca Adam'ın baltasını yere bırakıp onlara doğru yürümeye başladığını gördü. Kitty sıcacık tulumuna rağmen titremeye başlamıştı. Şimdiye kadar iki kez karşılaşmışlardı; iki seferinde de adam, kıza sanki en sevdiği oyuncakçısını ezip geçmiş gibi bakmıştı.

Adam, kulübesiyle ikili arasındaki mesafeyi çabucak kat etti. Bu sırada Jonas, hâlâ bir elinde kızıağıyla ona gülümsüyordu, amcasını gördüğüne çok sevinmiş gibiydi.

Adam için aynı şey söylenemezdi, onun suratı fırtına gibiydi. Kitty bu ifadenin kendine yöneltildiğini tahmin ediyordu.

"Adam Amca. Benimle kayar mısın?"

Adam, Jonas'ın beresini kaldırıp saçlarını okşadı. "Belki daha sonra. Önce dadınla hemen konuşmam lazım. Bize biraz izin verebilir misin?"

Kitty'nin ağzı kupkuru olmuştu. "Hemen konuşma" fikri midесinin kasılmasına neden oluyordu.

"Konuşmak sıkıcıdır."

Adam, Jonas'a gülümsedi ama gözlerindeki ifade bambaşkaydı. "Elbette öyle. O yüzden orada kal ve bir yere kıpırdama. Olur mu? Hemen döneceğiz" deyip Kitty'ye döndü, dudaklarındaki gülümseme kaybolmuştu. "Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

Hızla Kitty'nin yanından yürüyüp geçti, yürüyüşünün etkisiyle karlar her yere saçıldı. Kolu Kitty'nin koluna değdi, Kitty derin bir nefes alarak kalbinin yeniden yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. Sonunda yürüyebildiğinde Adam çoktan uzaklaşmıştı ama ona yetişti.

"Selam" dedi, elini uzatarak. "Belki her şeye yeniden başlayabiliriz? Ben Kitty, Jonas'ın dadısı."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Adam, kızın elini açıkça görmezden gelerek. "Jonas'ın tek başına göle doğru koşmasına izin verirken aklın neredeydi? Geçen gün olanları duydum mı? Çocuk neredeyse boğuluyordu. Batmadan onu çıkarmam gerekti. Ne tür bir dadı, sorumlu olduğu çocuğun tehlikeye doğru böylece koşmasına izin verir ki?"

Sözlü saldırısı, Kitty'nin zaten hassas olan cildine indirilmiş bir tokat gibi geldi. Bir adım atarak geriledi. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Gözlerimi ondan bir saniye ayırdım" diye itiraz etti. "Ormana gittiğini anladığım anda ardından koştum. Ve bak, o iyi tamam mı? Sorun yok. Bensiz kızakla kaymaması gerektiğini biliyor." İkisine de kısık gözlerle bakmakta olan Jonas'ı işaret etti. Çocuk aptal değildi, tartıştıklarını anlamış olmalıydı.

"Hayır, sorun var" dedi Adam. "Kesinlikle sorun var. 'Bir saniye' bir kişinin canına mal olmaya yeter. O sadece bir çocuk. İlgilenilmesi gerek. Ve eğer ruj sürmekle ya da ruj süren arkadaşlarıyla telefonda konuşmakla fazla meşgulsen, belki çekip gitmen en hayırlısı olur."

Öfke dalgası Kitty'nin tüm bedenini kapladı. "Bu sabah

kahvaltıda kim mısır gevreğine işedi bilmiyorum ama fazla abartıyorsun. Evet, kaçtı gitti ama gitmemeliydi. Ve evet, onunla konuşacağım. Ama sen benimle bu şekilde konuşarak haddini aşıyorsun.”

Adam kafasını şiddetle salladı. “Haddini aşan ben değilim.”

“Evet sensin. Bir geyiği öldürmüş olmam dışında seni ne bu kadar sinirlendirdi bilmiyorum, ne zaman karşılaşsak beni azarlıyorsun.” Derin bir nefes almak için durdu. Adam gözünü dikmiş ona bakıyordu hâlâ. Derin kahverengi gözlerini olabildiğince kısmıştı.

“Neyse ne. Sadece işini yap yeter. Bu çocuk yeteri kadar ihmal ediliyor. Senin de onu görmezden gelenler listesinde yer almana gerek yok.”

Kitty duruşunu dikleştirdi. “Onu görmezden gelmiyorum. Böyle bir şeyi asla yapmam. Aksi bir iddia beni sinirlendirir. Eğer bu tartışmayı sonlandırırız gidip çocuğa hak ettiği ilgiyi gösterebilirim” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi.

Adam bir süre daha gözünü dikip baktı. Bakışları kızın yüzü, kemerli beli ve kolları arasında gidip geliyordu. Kitty üzerindeki gerçekten nefret ediyordu. Sonunda Adam hafifçe başını salladı. “Pekâlâ.”

Kitty tuttuğu nefesini hızla verdi. Olduğu yerde kıpırtısız duran Bay Kızgın ama Çok Yakışıklı’yı görmezden gelip, topuklarının üzerinde dönerek Jonas’a doğru yürümeye başladı. Dudaklarını, Jonas’a özel bir gülüş ortaya çıkarabilmeleri için kıvrıp gözlerinden akmak üzere olan yaşları zorla geri itti.

“Hadi gel, kızakla kayalım.”

Her şeyden önemlisi, kendine karşı
dürüst ol.
– Hamlet

Tam olarak ne kadar sinirlendin?” diye sordu Martin, bacak bacak üstüne atarken. Bu hareketi pantolonunu buruş buruş yapmıştı. “Bir ila Los Angeles vakası arasında?”

Bunun bir espri mi olması gerekiyordu? Adam emin değildi. Martin her zaman ifadesizdi. Yüzüne bakınca şaka mı yapıyor, görüş mü bildiriyor anlaşılmıyordu.

“Epey sinirlendim. Tanrı aşkına, çocuk neredeyse gölde boğuluyordu. Kız ihmalkâr davrandı.”

“Çocuğun hemen arkasından geldiğini söyledin.” Martin defterine bir şeyler karaladı. “Ona karşı daha anlayışlı davranabilirdin. Neden yapmadın?”

Adam, ortamın sıcaklığı yüzünden kurumuş dudaklarını yaladı. “Sanırım kendimi kaybettim. Kazanın olup bitmesi için bir dakika yeterli. Gözlerini çocuktan bir saniye bile ayırmaması gerekirdi.” Öne eğildi, ifadesi sertti. “Ona bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim.”

Martin defterine yeniden bir şeyler karalarken dudakları seğirdi. Adam, Martin’in yazdıklarını görüp göremeyeceğini merak etti. “Bu kızdan bahsedince ne kadar tedirgin olduğunu görebiliyorum. Adı Kitty’ydi değil mi? Seni tetikleyen ne?”

“Beni tetiklediği falan yok. Yalnızca çileden çıkarıyor.”

Martin bu seferlik yüzünde bir gülümseme belirmesine izin verdi. “Pekâlâ. Seni onunla ilgili çileden çıkaran ne?”

Adam koltuğa yaslandı. “Neredeyse yeğenime zarar ve-

riyordu.”

“Ama anlattıklarına bakılırsa çocuk, Kitty Cutler’s Gap’e gelmeden önce daha çok tehlike içindeymiş. Ve Jonas’ın tek başına gölün çevresinde koşmasına izin veren yengen seni bu kadar çileden çıkarmayı başaramamıştı. Şu Kitty damarına dokunacak bir şey mi yaptı?”

Adam bir anlığına gözlerini kapayıp önceki günkü olayları düşündü. Ne kadar çabalarsa çabalasın kızın incinmiş yüz ifadesi aklından atamıyordu. Kitty cana yakın davranmış, elini bile uzatmıştı ama Adam ağzını açtığı anda kızı resmen hakaret yağmuruna tutmuştu.

Normalde insanlara bu kadar ağır tepkiler vermezdi. En azından Los Angeles vakasından önce.

“Bana birini hatırlatıyor” diye mırıldandı sonunda.

“Kimi?”

“Lisa’yı.”

Martin’in ifadesi, sanki içinden “Çok şükür” diyormuş gibiydi. “Lisa, eski asistanın. Kitty ne anlamda sana onu hatırlatıyor?”

Lisa’yı haftalardır düşünmemişti. Düşünülecek fazla bir şey de yoktu zaten. En iyi zamanlarında bile ilişkileri oldukça sıradan olmuş, arzu ve tutkudan çok ulaşılabilirlik ve gereklilikten doğmuştu. Colombia’ya seyahat ettiği sırada asistanıydı, neredeyse her şeye şahit olmuştu. En kötü kısım dışında her şeye...

“O güzel bir kız” dedi, iki kadın arasındaki ortak noktaları belirlemeye çalışarak. “Görünürde çok dostane bir kişiliği var ama aslında seni her an sırtından bıçaklamayı bekliyor.”

“Lisa’dan mı yoksa Kitty’den mi bahsediyorsun?”

“İkisinden de.”

“Enteresan. Kitty’nin seni sırtından bıçaklayacağını düşünmene sebep olan ne? Seni doğru dürüst tanıyor mu ki?” Martin kalemini bıraktı, yazamayacak kadar dikkat kesilmişti.

“Bütün kadınlar eninde sonunda bunu yapmaz mı? Tabii izin verirsen. Erkekler de öyle gerçi, onları atlamayalım.”

“Bu dediğine gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Mar-

tin. “Herkesin amacının seni yaralamak olduğunu mu düşünüyorsun?”

Adam kısa ve içtenlikten yoksun bir kahkaha attı. “Bana paranoyak mı diyorsun?”

Martin’in gülüşü daha içtendi. “Böyle bir soruyu ancak paranoyak biri sorar” diyerek omuz silkti. “Gerçekten ama. Bu kızla belki iki kere falan karşılaştın. Ağabeyin tarafından gönderilmiş sinsi bir ajan olmadığı sürece bence onu olduğu gibi görmeyi deneyebilirsin.”

Adam sözlerini anlamlandırmaya çalışarak terapistine baktı. Martin’in iyi yönü, danışanlarının kafalarını toparlamak için istedikleri kadar sessiz kalmalarına izin vermesiydi. Bazen böyle anların konuşmaktan daha büyük önem teşkil ettiğini söylerdi. Başparmağını çenesinde dolaştırdı, sert kılları eline geliyordu. Kitty’yi ve ona nasıl davrandığını düşündü.

Onu, karla kaplı yolda tek başına gördüğü anda sanki midesine bir tekme yemiş gibi hissetmişti. O geyiği vurmadan önce kızın gözlerinde biriken yaşları ve arabadaki metanetli duruşunu hatırladı. Hassas bir kızdı ama elinden gelenin en iyisini yapmaktan da geri durmuyordu. Adam onu garaj yolu dışında bırakınca kendisini beyefendi olmamakla suçlayışını hatırlayınca hafifçe güldü. Aynı sözü dün onu azarlarken de tekrar etmişti, bir de mısır gevreğine kim işedi diye sormuştu.

Karşılaştıkları iki anı yeniden gözden geçirince –karda koşarken karşılaştıklarında onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptığı zamanı saymıyordu– bir şeyin farkına vardı. Kızın bir tek hatalı davranışı bile yoktu. Aşağılık herifin teki gibi davranan kendisiydi.

Kahretsin.

“Ona bir özür borçluyum” dedi sakince, Martin’den çok kendisiyle konuşarak.

“Kitty’ye, değil mi?” Martin netleştirmek istiyordu.

“Evet.” Adam başını salladı. Ağabeyine, belki biraz da Lisa’ya olan sinirini Jonas’ın dadısından çıkarmıştı. Onun o kursuz vücutu ve mükemmel saçları, Los Angeles’la ilgili her şeyi yeniden hatırlatmıştı. Mükemmeliyet, ucuz gülümseme-

ler, çıkar uğruna arkadaşınmış gibi davranmalar; mükemmel kı-
lıktaki yalanlar ve maskeli doğrular.

“Aşağılık herifin teki olabilirim” diye ekledi Adam, “ama hatamı kabul etmekten de çekinmem. Ve bu kez gerçekten hatalıyım.” Kızın incinmiş ifadesini, kulübesine koşarken arkasından bakakalışını düşündükçe midesi kasılıyordu. Daha da kötüsü, Jonas’ın tartışmalarına şahit olmasına izin vermişti.

“Peki bu konuda ne yapacaksın?” diye sordu Martin.

Bir hataya düştüğünde yapılacak tek şey vardı. Ağabeyinin de yapmasını umduğu şeydi. Elini kaldırır, hatanı kabul eder, iş-
leri yoluna koymaya gayret ederdin. “Ondan özür dileyeceğim” dedi Martin’e.

Martin’in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.
“Bugünün seansını böyle sonlandırdığımız için memnunum.”

“Anahtarlarını kaybettiğini söylemişti ama işin garip yanı, ertesi gün anahtarları kapının yanındaki tepside buldum” dedi Lucy. “Sorunu ne bilmiyorum. Her zaman biraz unuttuk ama yemin ederim durum gün geçtikçe kötüye gidiyor.”

Kitty bağdaş kurup hepsini görebilmek için dizüstü bilgi-
sayarını yatağa aldı. Cesca ve Lucy, Juliet ve Poppy; üç ablası ve yeğeni. Kitty onları seyrederken aralarında konuşmaya devam ettiler, o da hepsini büyük bir dikkatle dinledi. Son birkaç gün-
dür onları her zamankinden fazla özlemişti. Özlem adeta kalbi-
ni deliyordu.

“Onu bir doktora götürmeliyiz” diye öneride bulundu Cesca.

“Asla gitmez.” Bu söz Juliet’ten çıkmıştı.

“Bazen yumruğunu masaya vurman gerekir” dedi Cesca.

“Bu dediğini babama yapmayı denedin mi sen?” diye sor-
du Lucy, suratını ekşiterek. “Nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

“Ayrıca inatçılığını kime miras bıraktığını da biliyoruz” de-
di Juliet ablasına sırtarak. “Hey, bence Noel’den sonra bu konu-
yu tekrar konuşalım. Zaten tatil bu kadar yakinken yapabilece-
ğimiz hiçbir şey yok. Doktorun muayenehanesi bir sürü soğuk
algınlığı ve grip vakasıyla dolup taşacaktır, istediğimiz son şey

onun da yanlışlıkla bir hastalık kapması olur.”

Kitty haftalık Skype randevularından şikâyetçiymiş gibi davransa da bu anlar onu rahatlatmıyor değildi. Bu görüşmeler, dünyada yalnız olmadığını, her ne olursa olsun ablalarının yanında olacağı hissini pekiştiriyordu. Bu dağ başında herkes ondan nefret ediyor olsa bile.

Tamam, belki herkes değil. Yalnızca yakışıklının teki.

“Noel’den söz etmişken, konuşacağımız saati ayarlamamız lazım” dedi, ailenin organizatörü Lucy. “Yarın bizim saatimizle 14.00’te öğle yemeği yiyeceğiz. Sanırım sizin ikinizin olduğu yerde saat sabah 9.00’a denk geliyor.”

“Oley, kırk yılda bir aynı zaman diliminde olacağız.” Juliet ekranın öbür ucundan Kitty’ye bakıp gülümsedi. “Keşke izin alabilseydin, Noel’de bize gelirdin.”

Sorabilecek kadar uzun süre Mia ve Everett’i köşeye sıkıştırmayı başarsa bile böyle bir ihtimal pek yoktu. İkisi de sürekli meşguldü. Birkaç sefer onları sessiz ama hararetle biçimde konuşurken bile yakalamıştı. Aralarında bir şeylerin yolunda olmadığı kesindi. Şu anda, kâhya dışında buralardaki tek sorumlu yetişkin kendisiydi.

Bu görüşmeyi yapabiliyordu çünkü Annie yarım saatliğine Jonas’a bakmayı kabul etmişti. Mutfakta kurabiye yapıyorlardı.

“Ne güzel olurdu” dedi Kitty. İmkânsız ama güzel.

“Peki görüşmeyi ne zamana ayarlayalım?” diye sordu Lucy. “Öğlen yemeğinden önce mi sonra mı?”

“Thomas’ın ailesiyle öğle yemeği yiyeceğiz” dedi Juliet. Eşinin ailesinden bahsederken güzel burnunu buruşturmuştu. “Saat 15:00’te masaya oturacağız, öncesinde her saat uyar.”

“Ne zaman yemek yiyeceğimizi bilmiyorum” dedi Kitty. Herhalde ailesiyle bir saat geçirmesine izin verirlerdi.

“Dadılık nasıl gidiyor?” diye sordu Juliet. “Çocukla iyi anlaşıyor musun?”

“Çok sevimli bir çocuk” dedi Kitty.

“Anne babası nasıl?” diye sordu Juliet. “Onlar da iyi mi?”

“Bilmem. Onları nadiren görüyorum. Annesi, burada oldu-

ğu zamanlarda bile hep meşgul. Sanki o yaşta bir çocukla ne yapacağını bilmiyormuş gibi.” Kitty burnunu buruşturdu. Juliet ise anlayışla kafa salladı. Tüm kardeşler içinde bir çocuğa bakmanın nasıl bir şey olduğunu sadece o biliyordu.

“O zaman babasına staj konusunda soru sorma şansın olmadı, öyle mi?” Cesca’nın sesi anlayış doluydu.

“Keşke öyle bir şansım olsaydı” diye omuz silkti Kitty. “O da nadiren burada.”

“Belki onu hindi yerken yakalarsın?” dedi Cesca. “Birkaç şiş de kullan ki kaçmasın.”

“Bence benden fazla hoşlanmıyor” dedi Kitty, konuştukları birkaç seferi düşünerek. “Klein ailesinden hiçbirinin büyük hayranım olduğunu sanmıyorum.” Jonas dışında tabii. Onun Kitty’ye olan hayranlığı anbean artıyordu.

“Nasıl yani? Başka kimi kızdırdın?”

Kitty, Adam’la karşılaşmasını hatırlayarak başparmağını kemirdi. “Everett’in kardeşinin benimle bir derdi var. Ne zaman karşılaşsak bana bağırıyor.”

“Bu korkunç. Umarım ona nereye gitmesi gerektiğini söylemişsindir.” Lucy kızmış gibiydi. Onun dünyasındaki her şey ya siyah ya da beyazdı. “Öyle insanlardan nefret ediyorum.”

Kitty’nin de ondan fazla hoşlandığı söylenemezdi. “Sanırım belayı daha en başında çektim” dedi ve geyiğe çarpmasını anlattı. Ablalarının ilgisi, Adam’la göl başında ettikleri kavgayı duyunca iyice arttı.

“Gerçekten ona ‘Kim mısır gevreğine işedi?’ diye mi sordun?” diye sordu Cesca sırtıtmamaya çalışarak. “Peki o ne dedi?”

“Hatırlamıyorum” diye itiraf etti Kitty. “Ama iyi bir şey demediğinden eminim.”

“Sende cidden cesaret var kızım.” Cesca kardeşine çak dermiş gibi elini havaya kaldırdı. “Meşhur Adam Klein’a hakaret ettin.”

Kitty yüzünden kanın çekildiğini hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani staj konusunda yardımını dokunabilirdi ama bu durumda böyle bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Adam Klein” diye tekrarladı Kitty. Gücsüz hissetmeye başlamıştı. “Ben... fark etmemiştim...”

Cesca söyleyince dank etmişti. Adam elbette Adam Klein’dı. Evet, sakalı uzamıştı ve anlam veremediği bir nedenden dolayı geyik vurup odun kesiyordu ama onun yüksek lisans bölümünde işledikleri belgesel yapımcısı olduğuna hiç şüphe yoktu.

Tüm suçluların başının belası olan Adam Klein, uyuşturucu tacirleri ve insan kaçakçılarını araştıran belgeselleriyle ünlüydü. Belgeselleri, film yapımcılığının dünyada fark yaratabileceğinin mükemmel kanıtıydı ve Kitty’nin sınıfının yarısı onun platonik aşığıydı.

Ve adama, “Biri mısır gevreğine mi işedi?” diye sormuştu. Tanrım.

“İyi misin?” diye sordu Cesca. “Betin benzin attı.”

“Ekrandan olmalı” dedi Kitty, sesi incecik çıkıyordu. “Bana bakmayın siz, hiçbir şeyim yok.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Kitty, Jonas’ın yatak ucuna oturmuş, kucağındaki kitabı okuyarak çocuğu güldüren taklitler yapıyordu. Kitty’nin çocukken en çok sevdiği serinin ilk kitabını okuyorlardı ve o da en az Jonas kadar keyif alıyordu.

Kitap, Kitty’ye annesini anımsatıyordu. O, kitabı okumaz yaşıtır, öyküler de Kitty’nin çocuk aklında bir bir canlanırdı. İşte annesiyle ilgili özlediği bir şey daha... Onunla ilgili her şeyi on yaşındandır beri özlüyordu.

Bölümün sonuna gelince, kitap ayıracını koyup kitabı kapattı. “Yarın da biraz okuruz” dedi Jonas’a, çocuğun ifadesindeki hayal kırıklığını görünce. “Şimdi yatma zamanı.” Kitty uzanıp ona sarıldı. “İyi geceler, iyi uyu ki uyku böcekleri seni ısırmasın.”

“Yarın da kızakla kaymaya gidebilir miyiz?” diye sordu Jonas. Esnerken ağzını o kadar geniş açmıştı ki bademcikleri görünüyordu.

“Olmaz. Havaalanına gidip bir şey almam gerekiyor.”

“Ne alman gerekiyor?” Jonas doğruldu, dikkatle ona bakı-

yordu. Her çocuk gibi, normalin dışında bir şey duyunca dikkat kesiliyordu.

“Önemli bir şey değil, yalnızca Los Angeles’ta unuttuğum bir şey.” Kitty gülümsedi. Özellikle kaçamak cevaplar veriyordu. Olay şuydu: Mia mesaj atıp Jonas’ın hediyelerini havaalanından almasını istemişti. Hediyeleri Los Angeles’tan buraya göndermek çok pahalıya mal olmuştu.

“Bir eşya nasıl tek başına uçağa binebilir ki?” diye sordu Jonas, gözkapakları kapanırken. “Birinin de eşyalarla birlikte uçağa binip uçuşması gerekmez mi?”

“Bazen bir şeyleri uçağın kargosuna da koyabilirsin, her zaman birinin uçağa binip onları senin için taşıması gerekmez. Şimdi yatıp uyumaya çalış. Saat geç oldu.”

Jonas denileni yaparak yeniden yatağa uzandı. “Kargo ne demek?”

Kitty yorganı, çocuğun minik bedeninin üzerine çekti. “Nasıl arabaların bagajları varsa, uçakların da karınlarında kargo bölümleri var. Uçağa bindiğinde tüm bavullarını orada tutuyorlar. Aynı zamanda kolileri, kutuları ve hatta bazen hayvanları bile.”

“Ve insanları.”

Kitty kafasını iki yana salladı. “Hayır tatlım, insanları değil. İnsanlar koltuklarda seyahat eder.”

“Hep değil. Cesetler kargoda gider.”

Kitty iliklerine kadar ürperdi. “Sana bunu kim söyledi?”

Jonas’ın sesi heyecanlıydı. “Bir yerde duymuştum. Adam Amcam neredeyse kargoya düşecekti ama sonunda vurulup ölmedi ve uçak koltuğunda oturarak geri gelebildi.”

“Öyle mi?” Kitty ağzını bir şey söylemek için açtı ama sonra vazgeçti. Böyle bir şeye nasıl karşılık verebilirdi ki? Çok şaşkıındı.

Jonas başını salladı, gözleri nihayet kapanmıştı. “Evet, babam şanslı olduğunu söylemişti.”

“Evet, öyle.” Kitty, çocuk uyuyana kadar yatağının yanındaki sandalyede oturup bekledi. Rüyalara dalarken yorganı da nefesiyle uyumlu olarak inip kalkıyordu.

Kitty, odadan çıkarken lambayı kapattı ve gece lambası otomatik olarak devreye girdi. Kapıyı yavaşça kapatmadan önce son bir kez dönüp Jonas'ı kontrol etti. Koridoru geçip merdivenlere yönelmesiyle uzun, sert bir bedene çarpması bir oldu.

"Ah!" Bir adım geriledi. "Üzgünüm, orada olduğunu görmedim." Koridorun loşluğundan konuştuğu kişinin kim olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

"Ben de seni bekliyordum" dedi Adam. Kafasını yana yatırıp Kitty'ye baktı.

"Öyle mi?" Kitty zorlukla yutkundtu. "Neden?"

"Bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?" Aklına gelen alaycı lafları yuttu. İğneleyici bir şeyler söylemek istemişti ama karşısındaki, Adam Klein'dı.

Adam -lanet olasıca- Klein. Çılgın bir hayran kız gibi adamın ayaklarına kapanması gerekirdi.

Adam'ın yüzü düşünceliydi. "Sanırım burada konuşabiliriz" dedi Adam. "Mia ve Everett'in evde olmadığını biliyorum, Annie'ye sordum. Babam da hastanede annemin yanında. Yani bizi kimse rahatsız etmez."

Jonas'ın odasına doğru baktı. "Eğer sesimizi fazla yükseltmezsek çocuğu da uyandırmayız."

Tanıştıklarından beri ilk defa adamın yüzü gülmüştü. Ve Tanrım, muhteşemdi. Dizlerinin bağını çözen, tipik bir yakışıklı Amerikalı gülümsemesi.

Eğer böyle şeyler hoşuna gittiyse "dizlerinin bağını çözen tarzda" derdi ama Kitty'nin o taraklarda bezi yoktu. Hem de hiç.

"Sana bir özür borçluyum" dedi Adam, rahatça kızın yanındaki duvara yaslanarak. "Söylememem gereken şeyler söyledim, bu şeyleri söylerken de kesinlikle takınmamam gereken bir tavır takındım. Üzgünüm."

İşte bu beklenmedikti. Kitty karşılığında söyleyecek tek bir kelime bile bulamadı. Sanki biri beynini almış, yerine devasa bir pamuk yığını bırakmıştı.

"Ee, beni affedecek misin?" diye sordu Adam.

Kitty'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Peki..."

"Bu peki, bir 'tamam, seni affediyorum' pekisi mi, yoksa

‘Peki, istediğın her şeyi söylerim yeter ki beni rahat bırak çünkü ödümü koparıyorsun’ pekisi mi?’ diye sordu Adam.

“Şey... sanırım ikisinden de biraz.”

Adam güldü ve tüm yüzü anında canlandı. Gözlerinin arasındaki bölge kırışmış, yanakları havaya kalkmıştı. Korkunç derecede yakışıklıydı. Hayır korkunç değil, yalnızca yakışıklıydı. Tanrı bilir o aşırı uzamış sakal olmadan ne kadar daha iyi görünürdü.

“Bununla yetineceğim sanırım.” Adam duvardan uzaklaştı. Kitty o biraz kenara çekilene kadar nefes almaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Gergin bedeni bir anda rahatladı. “Gerçekten çok üzgünüm. Normalde bu kadar aşağılık biri değilimdir ya da en azından değildim. Söz veriyorum bir sonraki görüşmemizde kafanı falan uçurmayacağım. İyi geceler, Kitty.”

Bir daha görüşecekler miydi? Tanrım. Kitty, bu fikir onu heyecanlandırıyor mu yoksa korkutuyor mu emin olamadı.

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Onun sesini yeniden duymayı,
gözleriyle gönlümü doyurmayı
arzuluyorum.
– Kısasa Kısas

Adam, ağaçlar arasındaki gözlem noktasından, nefesini tutarak Everett'in sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kulağına telefonu dayamış halde siyah pikap aracına binişini izledi. Annie Drewer'ın yanında dikilen oğluna dalgın dalgın el salladı. Telefonda emirler yağdırmakla o kadar meşguldü ki Jonas'a bir kez olsun bakıp çocuğun yüzünde beliren hayal kırıklığını göremedi.

İşte Kitty, tam bu anda, koşarak çıkıp olduğu yerde üzgün duran çocuğun yanına geldi. Çocuğu kollarıyla kaptığı gibi havaya kaldırdı ve gıdıklayarak boynuna öpücükler kondurmaya başladı.

Adam, yeğeninin yüksek sesli kıkırtısını duyunca kendi kendine gülümsemeye başladı. Çocuğun kahkahaları amacından sapıp gözyaşlarına dönüşmek üzereyken Kitty'nin kulağına fısıldadığı şeyden sonra yerini yeniden gülümsemeye bıraktı.

Kitty hemen ardından kafasını kaldırıp ağaçlık alanı gözleriyle taramaya başladı. Adam, kızın bakışlarından sakınırcasına bir adım geriledi. Kızın düzgün yanakları ve dolgun dudaklarına bakıp buz mavisi gözlerindeki ışıltıya hayran olmaktan kendini alamıyordu. Tüm vücudunu saran arzu dalgasını yenmeye çalıştı. Bu, mahrumiyetin etkileriydi ne de olsa.

“Hazır mısın Kitty?” diye bağırdı Everett, Escalade marka arabasının arka koltuğundan.

Memnuniyetsizliğini belli etmeye yetecek kadar uzun bir süre telefonunu kulağından uzakta tuttu. “Hemen gitmemiz gerek. Uçağımı kaçırمام.”

Kitty yüzünde kızgın bir ifadeyle arabaya koştı. Bu arada Everett’in ifadesi az önce kapattığı siyah camın ardında kaybolmuştu.

Motor aç bir aslan gibi homurdanarak çalıştı, Kitty arabayı yavaşça ilerletti. Adam, araç köşeyi dönüp anayola çıkana ve motor sesi kaybolana kadar onları uzaktan izledi.

Annie’nin sesini duyduğunda koşmaya devam etmek üzereydi. “Artık çıkabilirsin.”

Adam, kime seslendiğini anlamaya çalışarak etrafına bakındı.

“Seni ağaçların arkasındayken göremeyeceğimi mi sanıyorsun, Adam? Gayet iyi görebiliyorum. Evde sadece ben ve Jonas’ın olması seni memnun edecektir, o yüzden pekâlâ gelip bizimle kahve içebilirsin.”

Adam saçlarıyla oynayarak saklandığı ağaçlık alandan çıkıp garaj yoluna doğru yürüyerek Annie ve Jonas’ın beklediği verandaya ulaştı. Yeğeni, onu gördüğüne memnun olmuş bir halde gülümserken Annie burnunu buruşturmuş, pasaklı görüntüsüne bakıyordu. Alnından aşağı bir damla ter akıverdi.

“Ben kahveyi hazırlarken sen de git bir duş al.”

Kadın hâlâ on yaşındayken olduğu gibi Adam’ın üzerine titriyordu. Bazı şeyler hiç değişmezdi. “Mutfağımı kokutmana izin veremem.”

Adam gülümsedi ve Annie’yi ciyaklatana kadar sıkıca sarıldı.

“Çek ellerini üzerimden seni pis, terli çocuk.”

“Duştan sonra ne giyeceğim? Yoksa mutfağında anadan doğma oturmamı mı istersin?” dedi Adam alaycı bir tonda. Tek kaşını kaldırmış, kadına bakıyordu.

Annie, Adam’a vurmak için fırının yanında duran kurulum bezini aldı.

“Daha önce görmediğim bir şey değil, genç adam” diye homurdandı. “Ama çamaşır odasında bolca temiz kıyafet var. On-

ları aldığından beri şişmanladıysan başka tabii. O zaman en iyisi geri dönüp koşunu bitirmen olur.”

“Herkes nerede?” diye sordu Adam. Annie onu asla tuzağa düşürmezdi. Eğer yalnızca ben ve Jonas varız dediyse, Adam buna inanırdı.

“Bayan Klein, Fragrant Pines’a gitti” dedi Annie, neredeyse yüz km uzaklıkta olan lüks kaplıca merkezinden bahsediyordu. “Everett’i de Los Angeles’a çağırdılar.”

Adam yutkunup camdan dışarı baktı. “Dadıyı neden yanında götürdü ki?”

Annie kafasını aniden kaldırıp garip bir ifadeyle Adam’a baktı. “Kitty mi?” diye sordu. “Niye bilmek istiyorsun?”

“İstemiyorum” dedi Adam alelacele. “Yalnızca sohbet etmeye çalışıyordum.”

Annie gözlerini kıstı. “Sen ne dersin inanırım. Neyse, zaten kızı Los Angeles’a götürmüyor. Kitty, yalnızca Everett’i havalanına bırakacak. Bıraktığı gibi buraya geri döneceğini duy- mak seni memnun edecektir.”

Adam, böyle bir sohbetin içine çekilmek istemediğinden belli belirsiz bir biçimde omuz silkip merdivenlere yöneldi. “Sanırım bu, duş alma zamanımın geldiğini gösteriyor” diyerek sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Tabii eğer kalıp yaşlı bir kadın gibi dedikodu yapmamı istiyorsan o başka.”

Kurulama bezi havalandı ve kıl payı Adam’ın kafasını iska- ladı. Adam eğilip bezi aldı, kolaylıkla masadaki yerine geri gön- derdi. Her şey çok doğal ve gerçek geliyordu. Sanki yeniden bir çocuktu ama bugünlerde tadını kaçırın şey bir ev ödevinden daha fazlasıydı.

Uzun süredir ilk defa kendini gülümsemekten alıkoyamı- yordu.

“Adam Amca, neden babamı sevmiyorsun?” Jonas bir avuç dolusu kar almak için eğilip aldığı parçayı yaptıkları de- vasa kardan adamın karın bölgesine ekledi. Yeğeniyle biraz yal- nız zaman geçirebilmek büyük keyifti. Everett ve ailesi Cutler’s Gap’e geldiğinden beri buna pek fırsat bulamamıştı. Jonas’ın

masumiyetinde, onun kafasını sorunlarından uzaklaştıran, düşüncelerinde kaybolmasını engelleyen bir şeyler vardı.

Adam'ın bu vurucu soruya pek hazır olduğu söylenemedi gerçi.

"Ondan nefret etmiyorum, yalnızca çok iyi anlaşılamıyoruz. Benim yapmak istemediğim bir şeyi yapmamı istedi, bunun sonucunda büyük bir tartışma yaşadık."

"California'yı bu yüzden mi hoşça kal bile demeden terk ettin?"

Adam'ın yüzü düştü. "Öyle de denebilir." Jonas'ın, Los Angeles'taki o gün hakkında ne kadar detay bildiğinden haberi yoktu. Çok az olduğunu umuyordu.

"Babama senin nereye gittiğini sordum ama bana söylemedi, sadece sinirlenip işe gitti. Annem de fazla soru sormayı kesmemi, çünkü bunun babamı kızdırdığını söyledi."

"Çok fazla soru sormuyorsun" dedi Adam, babacan bir sesle. "Yalnızca insanların cevaplandırmaya korktuğu sorular soruyorsun. Doğru türden sorular."

Jonas şaşırılmış görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bu onları her zaman cevaplamak istediğim anlamına gelmiyor tabii ki. Ya da her zaman cevaplayacağım anlamına. Ama sırf insanları rahatsız ediyor diye soru sormaktan vazgeçmemelisin. Çünkü bu yalnızca doğru yolda olduğunu gösterir."

Jonas bunu daha fazla soru için yeşil ışık olarak algıladı. "Peki neden gittin? Seni sürekli rahatsız ettiğim için mi?"

Adam çömelerek yeğenini kendine doğru çekti. Kendi eldivenini ve çocuğun şapkasını çıkardı; kocaman nasırlı elleriyle Jonas'ın sarı buklelerini karıştırdı. "Gitmemin nedeni bu değildi. Gitmek zorunda kalmamın sebebi babanla büyük bir anlaşmazlık yaşamamızdı; tıpkı senin de bazen arkadaşlarınla yaşadıkların gibi. Buraya geri dönmemin daha iyi olacağına karar verdik." Tam olarak gerçek değildi ama yalan da sayılmazdı.

Jonas'ın surat ifadesine bakılırsa anlamamıştı. Adam onu suçlayamazdı. Jonas'ın dünyasında kin birkaç saat boyunca tutulurdu, günler ya da aylarca değil. Okul bahçesinde dargınlık-

lar belli belirsiz hakaretlerden çıkar, kısa sürede de unutulurdu.

Jonas bir soru daha sormak için ağzını açtı ama bir araç garaj yolunun taşlarını lastikleriyle çiğneyerek içeri girdi. Eski Ford, veranda basamaklarının yanında durdu ve Francis Klein – Adam’ın babası– eliyle yüzünü ovalamak için bir an duraksadıktan sonra indi.

“Dede!” Jonas, elindeki kartopunu atıp arabaya doğru koştu. “Biz de kızakla kayıp kardan adam yapıyorduk. Adam Amca bana babamla olan durumundan bahsediyordu.”

Babası Adam’a bakınca, gözleri anlayış dolu bir bakışla birleşti; Adam soğuk vücuduna birden sıcaklık enjekte edilmiş gibi hissetti. Babası yaşlı görünüyordu, yetmiş yaşından bile yaşlı. Adam’ın çocukluğundan hatırladığı canlı ve kararlı adamla arasında dağlar kadar fark vardı.

“Öyle mi yapıyorduk?” Francis, Jonas’ın yanaklarını okşadı. “Umarım sana çocukken başlarını soktukları belaları da anlatmıştır. Okul tatillerinde Annie’yi cılgına çevirirlerdi.”

“Eskiden kaleler yapar, gölde yüzer, korsan taklidi yaparlarmış” diyerek heyecanla sözü aldı Jonas. “Ama şimdi birbirlerinden fazla hoşlanmıyorlar.”

Frances yüzünü ekşitip ince dudaklarını sıkı sıkı kapattı. Adam, babasının yüzündeki acı dolu ifadeyi fark etmekten edemedi. Hiçbir ebeveyn çocuklarının kavgasına şahit olmak istemezdi, Adam bunun farkındaydı ama içinden bir türlü ağabeyini affetmek gelmiyordu.

“Annem nasıl?” diye sordu Adam, zayıf bir konuyu değiştirme çabasıyla.

“Rahatı yerinde. Kalçası iyileşiyor. Acısıyla ilgili de gerekeni yapıyorlar.”

Kırık kalçasının iyileşmesi fazla zaman alıyordu. Bu, doktorun dediğine göre onun yaşında bir kadın için normal bir durumdu. Yine de hastanede bir yatağa bağlı olduğu için cinnet geçirmek üzereydi.

“Ne zaman eve gelebileceğini söylediler mi?” diye sordu Adam. Doktorlar onu Noel’den önce eve göndereceklerine dair söz vermişlerdi. O zamana kadar tamamen hareket edebilir hal-

de olamazdı ama iyileşme sürecine evde devam edecekti.

“Önümüzdeki birkaç gün içinde. Doktor önce bir röntgen çekmek istiyor. Eve gelirken ambulansa kalçasının daha fazla zarar görmesinden çekiniyorlar. Bu bize odasını hazırlamak, bir hemşire ayarlamak için yeterli zamanı verecektir.” Francis gülümsedi. “Özel bir yatağa ve birkaç şeye daha ihtiyacımız olacak.”

“Acenteyi ararım” dedi Adam. “Beklemede olan hemşireleri var, onlara yalnızca bir tarih vermemiz gerekiyor.” Onlarla birkaç gün önce, doktor annesinin eve dönme ihtimalinden ilk bahsettiğinde konuşmuştu.

Francis başını salladı. “Sağ ol oğlum. Bu omzumdan bir yük kaldıracak.”

Francis lafını tamamladıktan sonra verandaya yöneldi. Dedesi uzaklaşırken, Jonas elinden tutup çekiştirerek Adam’ı kardandan adama geri götürdü. Adam da görev yerlerine doğru memnuniyetle ilerledi.

Bütün aile Noel’de evde olacaktı galiba. Ne yazık ki Adam bunu düşünerek mutlu olmayı başaramıyordu.

Kedi miyavlar, köpek gününü gün eder.

– Hamlet

Kitty dikiz aynasına baktı. Sanki sesini California’da da duyurmaya çalışıyormuş gibi yüksek ve sert bir sesle konuşan Everett Klein, tüm görüntüyü kaplıyordu. Kitty, suratını ekşitemek için kendine zor engel olarak parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyor, radyoyu sonuna kadar açıp adamın sesini bastırabilmeyi diliyordu.

Everett sürekli patlamanın eşiğinde gibi görünüyordu, sanki tüm bedeni sinirden oluşuyordu. Yolun ilk yirmi dakikasını Mia’yla telefonda tartışarak geçirmişti, şimdi de asistanı öfkesinden nasibini alıyordu. Kitty zavallı asistan için üzülebilirdi ama Everett’in bir kez olsun kendisine bağırmamasından dolayı mutluydu.

“Drake, senden aptal bir mucize yaratmanı istemiyorum” diye bağırdı Everett. “Sadece Tanrı’nın cezası hâkimi uyandır, belgeyi notere onaylat ve ofise geri getir.”

Bir an duraksama oldu. Kitty, Drake’in kaderine karşı koymaya çalıştığını tahmin edebiliyordu. Bir hâkimi bu kadar erken saate uyandırmak mı? Everett aklını mı kaçırmıştı?

“Adamın lanet olasıca aletini ağzına almak zorunda kal-san da umurumda değil, yalnızca işi hallet” diye gürledi Everett. “Sana bir şeyleri başarasan diye bu kadar çok para ödüyorum. O yüzden o tatlı minik poponu yataktan çıkar ve maaşını hak et.”

Ne kadar hoş.

Kitty, Drake Montgomery’yle ilgili son hatırası, adamın ar-

kasını dönüp görüşmeyi terk etmesi olsa da poposunun minik ve tatlı olup olmadığını hatırlamayı başaramadı.

“Saatin sabahın 6’sı olması umurumda bile değil. Yaşlı pezevengi uyandır. Hey, dur... lanet olsun az önce dönüşü kaçırdın.”

Kitty, son sözlerin ona söylendiğini önce anlamadı. Panikle GPS ekranına baktığında gerçekten de sağ dönüşü kaçırmış olduğunu gördü. Siktir! Siktir! Tam da Ölüm Kitabı filminden fırlamış gibi görünmeyen bir otobana sapma fırsatı varken dönüşü kaçırmıştı.

Dikiz aynasından i-66 otobanının kayboluşunu izlerken yüreği resmen ağzına geldi.

“Harita okumayı beceremez misin sen?” diye sordu Everett, açıkça telaşlı bir tonda. “Tanrı aşkına. Arabayı kendim sürmeli ya da kullanmayı bilen birini bulmalıydım.”

Kitty, Jonas’ın terbiyesini kimden aldığını merak etti çünkü belli ki babası terbiyeden yoksundu.

“Yeniden hesaphıyor” dedi Kitty sessizce, GPS ekranına bakarak.

Everett, ekran onlara yolun yirmi dakika daha fazla süreceğini sakinlikle söylerken derin derin iç çekti.

“Drake, havaalanını ara, onlara geç kalacağımı söyle. Yeni bir uçuş ayarlamaları gerekecek. Ve iyiliğim için beni karşılayacak, kafası çalışan bir şoför bul. Böyle bir yolculuk daha geçirsem sonunda birini öldüreceğim.”

Adam tam bir ilgi manyağıydı. Kitty, bir şey söylememek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

“Bu arada” dedi Everett, Drake ile konuşmasını veda bile etmeden sonlandırarak. “Drake bana staj aradığını söyledi. Bu doğru mu?”

Ani konu değişikliği Kitty’nin nefesini kesti.

“Evet, doğru.”

Everett başını salladı. “Los Angeles’tan dönünce bana hatırlat. Bu konuda sana yardımcı olabilirim.”

Kitty, bunun onu ne kadar heyecanlandırıldığını belli etmeye çalıştı ama ifadesini sabit tutması neredeyse imkânsızdı. “Bu harika olur” dedi sonunda. “Teşekkür ederim.”

Everett bir an hiçbir şey söylemeyip telefonundaki mesajları kontrol etti. Sonunda başını kaldırdı, aynada Kitty'yle göz göze geldi. "Yani sonuçta, Jonas konusunda iyi iş çıkarıyorsun. Çocuk mutlu görünüyor. Birkaç yeri arayıp elimden ne geliyor bakacağım."

Kitty, yapmacık gelse de yüzündeki gülümsemeyi sabit tutmaya çalıştı.

"Çenesini kapalı tutabilen ve sıkı çalışan personelimi her zaman takdir ederim. Kendi tarafında olmasını isteyeceğin bir insan olduğumu göreceksin. Bunu aklından çıkarma."

Yolculuğun geri kalanı çoğunlukla sessizlik içinde geçti. Kitty GPS'i takip edip aracı i-66 yoluna geri götürürken Everett de arka koltukta arda ardına telefon görüşmeleri yaptı. Reagan Havaalanı'na, hedefledikleri saatten yalnızca yirmi dakika sonra ulaşmayı başardılar. Terminale varıp motoru durdurmasıyla Everett'in telefonda bir şeyler sayıklamaya devam ederek bagajdan küçük bavulunu alması ve veda bile etmeden çekip gitmesi bir oldu. Üstelik bagajı kapatma zahmetine bile girmemişti. Kitty, derin bir iç çekerek sürücü koltuğundan indi, arabanın etrafından dolaşip bagajı sinirle kapattı. İyi ki gitmişti de kurtulmuştu. Yardımına ihtiyacı olabilirdi ama Kitty bunun bedelini ödemek zorunda kalacağını hissediyordu. Ve belki de bedeli çok ağır olacaktı.

Bir sonraki durağı; Mia'nın, Jonas için gönderdiği Noel hediyeleri için talimat verdiği nakliye terminaliydi. Hediyeler, Mia'nın kişisel alışveriş asistanı Arlo tarafından yüksek meblağlar karşılığında alınmıştı.

Girişteki adam Kitty'yi otoparka yönlendirdi, o da Escalade'i boş bir alana yerleştirdi. Ardından kapıda asılı olan ökseotundan kaçınarak küçük bir resepsiyona girip birinin kendisiyle ilgilenmesini sağlamak için zili çaldı.

On dakika sonra koca bir kutu yığınının Escalade'e taşıyordu, iki üniformalı çalışan da kucaklarında kendi kutu yığınlarıyla onu takip ediyorlardı. Her şeyi bagaja yerleştirmek hassasiyet gereken bir işti çünkü kutular bir santim bile boşluk kalmayacak şekilde bagajı doldurmuşlardı.

Depodan bir kadın koşarak yanına geldiğinde tam da bagajı kapatmıştı. “Bekleyin, almanız gereken bir paket daha var.” Kadının koyu renk saçları her yöne uçuşup yüzündeki bezginliği açığa çıkarıyordu. “Bu emaneti özlemeyeceğiz, size o kadarını söyleyebilirim.”

Adamın biri, depodan elinde siyah kürklü bir köpek yavrusuyla çıktı. Köpek, şirin suratına rağmen adama hırlıyor, resmen kuyruğuyla onu dövüyordu. Adam da bu sebeplerden dolayı onu kol boyu uzaklığında taşımak zorunda kalmıştı ve yüzünden memnuniyetsizlik akıyordu.

“O da ne?” diye sordu Kitty, bitkin bir ses tonuyla.

Görevli, tasmaını elinden bırakmadan köpeği yere bıraktı. Köpek anında Kitty’ye doğru koşup havlamaya ve kızın etrafında dönerek adamın dengesini bozmaya başladı.

“Bu bir Portekiz su köpeği. Normalde arkadaş canlısı olmaları gerekiyor.” Gözleri fal taşı gibi açılmış hayvana baktı. “Bu biraz fazla arkadaş canlısı olabilir.”

“Gerçekten onu almam gerekiyor mu?” diye sordu Kitty, kalbinin derinliklerinde sorunun cevabını bilmesine rağmen. Birçok işveren onu önceden uyarırdı ya da en azında yanına bir kafes ya da hayvana su içirmek için bir kâse almasını tembihlerdi. Ama şimdi Kitty’nin elinde ağzına kadar dolu bir bagaj ve hiperaktif bir köpek vardı. Cutler’s Gap’e kadar onca yolu birlikte gidecek olma fikri bile başını döndürüyordu.

“Onu arabaya alamam” dedi, Kitty. “Daha otoyola bile çıkmadan üstümde zıplamaya başlar.”

“O kadar da kötü değil. Yalnızca uçağın kargo bölümünde seyahat etmekten fazla hoşlanmamış. Onu uyutmuşlar, daha yeni kendine geliyor ve bu durum onu delirtiyor. Motoru çalıştırdığın anda uyuyacaktır ama paspasın üzerine bir şey sersen iyi olur çünkü bu ufaklığın midesi biraz hassas.”

Tanrı aşkına, bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Kitty kendisine gözlerini dikmiş olan köpek yavrusuna baktı. Hayvanın gözleri kocaman ve heyecan doluydu. Derin bir nefes alarak eğildi ve minik yaratığı kucağına aldı. Şaşırtıcı bir şekilde, hayvan zıplamayı bıraktı ve sakinlikle Kitty’ye sokuldu.

Belki gerçekten de o kadar kötü değildi.

Fakat hemen ardından dişlerini gösterdi ve neredeyse derisini delip geçecek kadar sert biçimde Kitty'yi ısırdı. Kitty ciyaklayarak hayvanı yere düşürdü. Köpek bir kaçış hamlesi yapıp kendisini buraya getiren adamı da peşine takarak park alanında koşmaya başladı. Resepsiyon görevlisi de onlara katıldı, köpek ikisine tur bindirerek deponun sıcaklığına geri döndü.

Beş dakika sonra hayvanı Escalade'e yerleştiriyorlardı. Görevlinin ifadesinde müthiş bir rahatlama vardı. Kitty onu arka koltuğa koydu ancak köpek zıplayıp sürücü koltuğuna oturup bir de sanki arabayı o sürecekmış gibi patilerini direksiyona yerleştirdi Kitty derin bir iç çekti.

Kesin olan bir şey varsa, o da bu yolculuğun uzun sürecekti.

Kitty dikiz aynasından ne zaman baksa köpeği kendine bakarken buluyordu. Koyu kahve gözleri ıslak ve toparlaktı, başı ise hüzünlü bir açıyla yana yatmıştı. Atlama ve zıplama artık yerini iniltilere bırakmıştı. Yolculuk hayvanın midasını etkilemeye başlamıştı galiba. Eğer bir köpek ağlayabilseydi bu köpekçik gözleri yuvalarından fırlayana kadar ağlıyor olurdu.

Kitty de ağlamak istiyordu. Eski komşusunun çılgın köpeğini saymazsak, köpekler konusunda tamamen deneyimsizdi. Saat başı durup köpeğe çişini yaptırmak ya da Escalade'in deri koltuklarından kustumuk silmek dışında yavru bir köpek ile nasıl ilgilenilir bilmiyordu.

Dağların doğusunda kalan, Tanrı'nın unuttuğu bir tır dinlenme tesisi yakınında üçüncü sefer durduktan sonra köpek resmen Kitty onu kucağına almasın diye ayak sürümeye başlamıştı.

"Kazanamayacaksın" dedi Kitty, dişlerini sıkı sıkı. "Cutler's Gap'e parçalanmış bir kolla gitmek zorunda kalsam bile o lanet arabaya bineceksin."

Küçük köpek inatla oturup gözlerini Kitty'ye dikti. Bu kadar şirin bir köpek nasıl bu kadar küstah görünebilirdi?

"Hadi, yalnızca bir saatçik daha" diye dil döktü Kitty. "Alt-

miş dakikacık daha ve sonra temelli kurtulacaksın. Annie'nin mutfağında bir köşeye kıvrılıp başkasına havlayabilirsin.”

Orada onun yiyebileceği bir şey olmazdı elbette. Annie'nin sindirmesi güç yiyecekleri hayvancağızın hassas midesine iyi gelmezdi; Mia'nın dikkat dağınıklığı göz önünde bulundurulursa köpek için mama sipariş etmiş olmasına da imkân yoktu. Neyse, artık tüm bunları dağdaki eve ulaşınca düşünürdü, tabii oraya tek parça halinde varmayı başarırsa.

Yarım saat sonra, sanki biri pasta hamuruyla kaplamış gibi görünen karla kaplı dağlık bölgeye vardı. Bulutsuz gökyüzü açık maviydi, dağ yamaçlarından yansıyarak Kitty'nin aklında bu bölgenin ismini nasıl aldığı konusunda hiç şüphe bırakmıyordu. Kiralık arabasının aksine, Escalade'in ağırlığı ve motoru yol şartlarına uygundu; araç yolu azimle kavırıyordu.

Yol burada dönemeçli bir hal alıyor, devasa bir kaydırakmışçasına kıvrılıp dönüyordu. Arabanın her sallanışında köpek, midesindeki her şeyi yerdeki paspasa boşaltmadan önce gürültüyle homurdanıyordu. Köpeğin kusmuk kokusu ön koltuğa kadar ulaşıp kendi de birazdan köpek gibi kusmaya başlayacağını düşünen Kitty'nin midesini kaldırıyordu.

Eğer daha önce şüpheleri vardıysa da Kitty artık bir hayvansever olmadığından emindi. Bir çiftlik kızı da sayılmazdı gerçi. Şehrin rahatlatıcı kaldırımalarının ve sıra sıra dizilmiş ağaçlar yerine sıra sıra dizili mağazaların özlemini şimdi her zamankinden çok çekiyordu. Şehir, karla kaplı bir dağ tepesinin doğal güzelliği olmasa bile kesinlikle daha güvenliydi. Köpeklerin olmayışından bahsetmiyordu bile.

“Bana bak, köpek. Olayı kendin için daha kolay hale getir-miyorsun” dedi. “En son bu yollardan geçtiğimde bir geyiği öldürmeyi başardım, sence bir köpeği öldürmekten çekinir miyim?”

Eğer köpekler de insanlar gibi olsaydı, Kitty köpeğin şu anda kahkahalara boğulmuş olacağına yemin edebilirdi.

Tam kenara çekip içerideki pisliği temizlemeye çalışmak üzereyken ön konsoldaki ekran, gelen bir arama olduğunu belirtir biçimde yanıp sönmeye başladı. Yeşil harflerle Mia

Klein'in ismini gören Kitty, gözlerini devirip tek bir parmak hareketiyle aramayı kabul etti.

"Alo?"

"Kitty? Ben Mia, beni duyabiliyor musun?" Bağırıyordu ve sesi sanki metal bir kutudaymışçasına yankılanıyordu. "Asan-sördeyim. İhtiyacımız olan her şeyi teslim almayı başardın mı?"

"Hediyeleri aldım" dedi Kitty. "Ve köpek yavrusunu. Onu kesinlikle aldım."

"Nasıl?" diye sordu Mia. "Jonas onu sever mi dersin? Noel sabahı ona sürpriz yapmak istiyorum, hiçbir şeyden haberi yok. Köpek yavrusu Obama'nın muhteşem köpeği Bo'yla akraba. İnternette bu köpeğe bir kez bakmam Jonas'ın ona sahip olması gerektiğini anlamama yetti."

Kitty köpeğe baktı. Dört patisi üzerinde dimdik durmuş, sanki tüm sıkıntılarının nedeni oymuş gibi gözlerini dikmiş Kitty'ye bakıyordu. "Şey, köpeğin... kendine has bir kişiliği var. Eminim Jonas ona bayılacak." Başka kimse onu sevmese bile.

"Ah, Tanrı'ya şükür. Bugünlerde çocuklara hediye almak çok zor. Noel sabahı yüzünün ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum. Bir sürü video çekmeliyiz. Hep küçük bir kız ya da erkek kardeşi olsun istemişti."

Kitty arka koltukta esneyip duran köpeğe baktı tekrar. Hayvanın iki ayanı vardı, çılgın ya da uykulu.

"...yani onu bir hafta bir yerlerde saklaman gerek" diye devam etti Mia, Kitty'nin düşüncelerini bölerek.

"Ne?"

"Köpek diyorum" dedi Mia sabırla. "Onu bir hafta Jonas'ın gözünün önünden uzak tutmalısın. Ev kocaman, bu çok da zor olmamalı. Çatıda falan saklarsın. Orada onu kimse bulamaz."

Kitty ilk kez köpek için üzölmeye başladı. Sinir bozucu ve iğrenç bir kusmuk makinesi olabilirdi ama Klein'larla hak etmediğini bulacaktı. Eğer Mia kanlı canlı bir hayvanın bir hafta boyunca çatıda istiflenebileceğini düşünüyorsa Tanrı bilir hayvan ailenin bir parçası olunca nasıl davranacaktı.

Belki de Kitty'nin köpekle tahmin ettiğinden daha çok ortak noktası vardı.

“Onu çatıda saklayabileceğimi sanmıyorum” dedi incecik bir sesle. “Annie’ye fikrini soracağım. Belki evin dışında onu koyabileceğimiz küçük bir barınak falan vardır.” Tabii bu yolculuğu tek parça bitirebilirse.

“Ah, yapar mısın gerçekten? Bu harika olur. Annie’nin ben-den çok hoşlandığını sanmıyorum.”

Yavru köpek yüksek sesle havlayarak Kitty’nin yerinden sıçramasına neden oldu. İlk kez ulumak ya da inlemek dışında bir şey yapmıştı. Belki de söylenenleri anlıyor, onaylamadığını belirtiyordu. Onu suçlayamazdı. Dışarısı gölü dondurabilecek kadar soğuktu; kim gelecek haftayı dışarıda bir barınakta geçirmek isterdi ki?

Gerçi düşününce, kim bir ömür boyu Klein ailesiyle kısılıp kalmak isterdi ki? Bir kez daha ikisinin çok ortak noktası varmış gibi geldi. En azından kendisi Noel’in sonunda bir karşılık alacaktı. Küçük köpekçiğin böyle bir şansı yoku.

“Neyse gitmem gerek. Bir randevum var ve bir sürü yeri aramam gerekiyor. Ah, bir de sana köpeğin vegan olduğunu söylediler değil mi? Ona özel bir köpek maması sipariş etmen gerekecek. İnternette bir yerde satılıyor.”

Vegan. Elbette. Ne tür bir köpek bir kâse dolusu doyurucu ve lezzetli bakliyatla tofu dururken et yemek isterdi ki? Kitty gözlerini devirip konuşmayı sonlandırdı. Önümüzdeki 24 saat içinde vegan köpek maması satan bir firmanın Cutler’s Gap’e teslimat yapmasını nasıl sağlayacağını ve köpeğin onu proteinden mahrum bıraktığı için kendisini affedip affedemeyeceğini merak ediyordu.

Köpeğin suratındaki ifadeye bakılırsa affetmeyecekti.

Bayım, o iyi ve güzel bir köpek.

– Windsor’un Şen Kadınları

“**O** da ne öyle?” diye sordu Annie burnunu kırıstırarak, Kitty köpek yavrusu kucağında mutfığa girince. Kitty, Annie’nin laf olsun diye bu soruyu sorduğunu tahmin etti. Hiçliğin ortasında kırk yılı aşkın bir süredir yaşıyor olsa da onun daha önce bir köpek görmüş olduğunu tahmin ediyordu.

Belki de bu köpek gibisini görmemişti gerçi.

“Jonas’ın Noel hediyesi” diye fısıldadı Kitty, Annie’ye alçak sesle konuşmasını işaret ederek. “Mia onu Los Angeles’tan buraya uçakla yollamış. Köpeğin bu yolculuktan hoşlandığını sanmıyorum.”

“Leş gibi kokuyor.” Annie’nin tiksintisi tüm yüzünde okunuyordu. “Bu koku da neyin nesi?”

Kitty, Jonas’tan saklamak amacıyla köpeği yatma vaktine kadar arabada tutmuştu. Köpek belli ki evde yaşamak konusunda eğitilmemişti ve dönemeçli yollar da midesine iyi gelmiyordu. Sonuç olarak araba artık bir lağım çukuruna benziyordu.

“Bilmek istemezsin” dedi Kitty. “Onu olabildiğince silmeye çalıştım ama bir hortum olmadan kokudan kurtulabileceğimizi sanmıyorum.” Köpeği yere bırakıp dolaptan bir kâse almaya gitti. Kâseyi suyla doldurarak köpeğin önüne itti. Köpek yavaşça kâseye yanaştı. Kuyruğu bir şeylerden şüpheleniyormuşçasına dimdikti. Suyu koklayıp Kitty’ye nefret dolu bir bakış attıktan sonra dilini kâseye daldırıp içmeye başladı.

“Noel için mi almış?” diye sordu Annie, suratı hâlâ asıktı. “Ne yapmayı düşünüyor? Hayvanı kurdeleyle bağlamayı mı?”

Kitty omuz silkti. “Hayvanı önümüzdeki hafta boyunca bir yerlerde saklamamı istiyor. Eğer Jonas onu Noel’den önce görürse Annie pek memnun olmayacaktır.”

“Ne zaman memnun ki zaten” diye homurdandı Annie. “Noel için köpek almak da ne saçmalık, bu kadının dünyadan haberi yok mu yahu? Cinsi neymiş peki?”

“Portekiz su köpeği” dedi Kitty. “Ah, bir de kendisi vegan.”

“Kendisi ne?”

Kitty kıkırdamamaya çalışarak, “Bir vegan. Et yok, balık yok, süt ürünleri yok. Mamasını özel olarak internetten sipariş etmem gerekiyor” dedi.

Annie’nin ağzı, sanki Kitty köpeği insan parçalarıyla beslemeleri gerektiğini anlatmış gibi dehşetle açılmıştı. “Ben hayatımda böyle saçmalık duymadım. Ne tür bir köpek et yemez? Özel mamasının gelmesini beklerken neyle besleyeceksin onu? Zavalıcılığı açlıktan öldürecek halin yok.”

Kitty hâlâ su içmekte olan köpeğe baktı. Bunu akıl edememişti işte. Özel mamanın teslim edilmesi en az bir gün sürerdi. Kargonun gelmesini beklerken de hayvancağızı aç bırakamazdı, öyle değil mi?

“Kitty!” Jonas’ın dokunaklı haykırışı her yeri sardı. Mutfak aniden aksiyon sahnesine döndü. Kitty çaresizce köpeği tıkiştıracak bir yer ararken Annie de köpeği kucağına almıştı. Gözleri birden kiler kapısına takıldı, Annie’ye dönüp sorgular gözlerle baktı ama karşılığında Annie’nin delici bakışlarıyla ve onaylamayan ifadesiyle karşılaştı.

Pekâlâ. Kiler söz konusu bile olamaz.

“Köpeği buradan götür” diye tısladı Annie. “Ben Jonas’ı oylarım.”

Böylece Kitty kendini mutfak camının dışında kalmış, zifiri karanlık gece, soğuk ve ıslak zemine rağmen köpeği sakinleştirmeye çalışırken buldu. Köpek, patilerini ve burnunu kara batırıp duruyor, ardından da kafasını kaldırıp hepsi Kitty’nin suçmuş gibi kızın yüzüne bakıyordu.

Kitty dışarıdan ne kadar aptal görüldüğünün tamamen bilincinde olarak pencere pervazının hizasında çömelerek me-

raklı gözlerden sakınmaya çalıştı.

Annie sonunda, Kitty'nin yerini tespit etmek amacıyla mutfak kapısından kafasını uzattığında tamı tamına beş dakika geçmişti.

"Hâlâ orada mısın?" diye fısıldadı kâhya.

"Buradayım" diye cevap verdi Kitty, sesi en az Annie kadar kısık. "Ama köpek kapının önüne kakasını yapmış olabilir."

"Burada kalamaz" dedi Annie.

Kitty bunun farkındaydı. Bir saklanma yeri bulması gerekiyordu. En azından Noel gününe ve köpek başkasının problemi haline gelene kadar.

"Onu nerede saklamalıyım?"

Annie derin bir iç çekti. "Aklıma bir yer gelmiyor. Onu buz deposuna tıkarım dersen iş değişir tabii. Ama zavallı şey birkaç saat içinde hipotermiden ölür."

Annie haklıydı. Dışarıda, köpeğin donmasıyla sonuçlanmayacak hiçbir saklanma yeri yoktu. Ağaçlık bölgenin dibindeki çardak bile tamamen kar ve buz saçaklarıyla kaplıydı. Pencereleri donmuştu. İçerisi dışarıdan daha sıcak olamazdı.

"Jonas'a söylememiz gerekecek" diye fısıldadı Kitty, sürprizin mahvolacak olmasına üzülererek. İşte tam bu anda, Annie kafasını yeniden kapıdan uzattı: "Onu kulübeye götürebilirsin."

"Nereye?"

"Gölün oradaki kulübeye. Orada ısı ve yiyecek var, ayrıca Adam'ın yapacak daha iyi bir işi yok. Köpeği oraya götür, emnim bize yardım edecektir."

Kitty bir anda afalladı. Köpeği ormanı geçip o yıkık kulübeye götürme fikri bile yüreğinin ağzına gelmesine yetmişti. Bir önceki karşılaşmalarından sonra yapmak istediği son şey Adam'dan yardım istemektir. Özür dilemiş olabilirdi ama yine de onun hakkında gerçekten ne düşündüğünden emin değildi. Bu da işleri yalnızca daha fazla kötüleştirirdi.

"Elbette buralarda ona göz kulak olabileceğim bir yer vardır. Garaj gibi bir şey?"

Uzun süren bir sessizlik Annie'nin kuru kahkahasıyla bölündü. "Bir yer bulursan bana da haber ver. Son kırk senedir ben

de sığınacak bir yer arıyorum.”

Kitty gecenin karanlığıyla grileşmiş manzarayı gözleriyle taradı. Gözüne karla kaplı arazi dışında hiçbir şey takılmadı. Küçük bir köpeği saklayabilecek tek bir yer bile yoktu.

Kulübeden başka çare yoktu.

“Adam köpeklerden hoşlanıyor mu?” diye fısıldadı Kitty. “Kapısında belirip kendimi rezil etmesem bari.”

Annie kapıdan çıktı, yapılı cüssesi sarı mutfak ışığıyla aydınlanmış, ona neredeyse meleksi bir hava vermişti. “Adam hakkında bildiğim bir şey varsa o da acıklı hikâyelere dayanmadığıdır. Olayın içyüzünü biraz abartarak anlat, köpeğe bakmak dışında bir çaresi kalmaz.”

“Bir hikâye mi uydurmam gerekiyor?” dedi Kitty telaşla. “Nasıl bir hikâye?” Yalan söylemek konusunda berbattı, beyaz yalan bile söyleyemezdi. Yaklaşan felaketi iliklerine kadar hissetti.

Annie bıkkınlıkla, “Kurtarma köpeği olduğunu falan söyle. Nasıl tam yanmak üzereyken koca bir aileyi yangından kurtardığını anlat. Adam’ı bize yardım etmeye ikna edecek bir şeyler uyduruver işte canım.”

“Ona yalan söylememi mi istiyorsun?” Lütfen, yalan dışında ne olursa olur. Adam’ı daha fazla kızdırmak istemiyordu.

“Hayır!” diye karşı çıktı Annie. “Böyle bir şey aklıma bile gelmez. Yalnızca kabul etmesini kolaylaştır.”

Nedense Kitty, Adam’a kolayca evet dedirtecek tek bir durum bile düşünemedi. Düşünebildiği tek şey adamın sinir olmuş ses tonu ve onaylamayan bakışlarıydı.

“Peki, öyle olsun” deyip kabul etti. “Ama eğer bana bağırırsa suçu senin üstüne atarım.”

“Adam sana bağırmaz, o tam bir oyuncak ayıcıktır” diye cevap verdi Annie.

Kitty altdudağını ısırp yüzünü buruşturdu. Bildiği bir şey varsa o da gölün kıyısında yaşayan adamın oyuncak bir ayıcıkla uzaktan yakından alakası olmadığıydı. Eğer söz konusu, köpekçik ve Jonas’ın güzel bir Noel hediyesini hak ettiği gerçeği olmasaydı hayatta gölün oraya gitmezdi.

Elinde olmadan, bu hale nasıl düştüğünü düşünmeye başladı. Nezaket yoksunu olduğunu kanıtlayan bir adamın nezaketine kalmıştı. Daha da önemlisi, bu işten nasıl alınının akıyla kurtulacağını merak ediyordu.

Yanında atlayıp zıplayan köpek yavrusuyla, artlarında iki sıra iz bırakarak sonunda kulübeye ulaştı. Kitty, kalın perdenin ardında ışığın yandığını görebiliyordu, bacadan kıvrılarak havaya süzülen dumanlara bakılırsa içeride ateş de yanıyordu. Görüntü titremesine neden oldu.

Şu an güreleyerek yanan bir ateşin yanında uzanmak için nelerini vermezdi.

“Haydi rastgele, adamım” diye fısıldadı, yumruğuyla ahşap kapıya vururken. “Uslu durmaya çalış, olur mu? Eğer seni almayı kabul etmezse ikimiz de hapi yutarız.”

Kapı sonuna kadar açıldı, Adam yüzünde Kitty’yi bir köpekle oracıkta dururken görmenin verdiği şaşkınlıkla kapının ardında belirdi. Saçı ıslaktı –belki de duştan yeni çıkmıştı– ve üzerinde düz siyah bir tişört ile rahat bir kot pantolon vardı. Kitty, bir kez daha Adam’ın çekiciliğine vurulmuştu; ayrıca deli gibi bağırıyorken çok daha yakışıklıydı. Bu sefer, göğüs kafesini delip geçecekmişçesine atan kalbinin korkuyla bir ilgisi yoktu.

Tamamen Adam’ın görünüşüyle ilgiliydi.

Dün yatmadan önce, Google’da onu aratarak bilgisayarında bir saat harcamıştı. Adam, tüm fotoğraflarında yeni tıraş olmuş, perçemleri alnına dökülen ve boyu posuyla etrafındaki herkesi gölgede bırakan bir haldeydi. O sabit görüntülerde bile inkâr edilemeyecek bir enerji yayıyordu. İnsanların, Adam’ın belgesellerinde öyle dökülmelerine şaşmamak gerekirdi. Geniş, kahve gözleri ve iç ısıtan gülümsemesiyle onun karşısında çözülmemek neredeyse imkânsızdı.

Kitty’nin bakışları, Adam’ın yüzünden aşağı doğru inerek, dar tişörtünün altında gizlenmeyi başaramayan geniş omuzlarına ve sert göğsüne kaydı. Koruyucu bir enerjisi vardı. Sanki patlama anında önünde dursa insanı bir çizgi roman kahramanı gibi koruyabilirdi.

“Her şey yolunda mı?” Adam’ın gözleri kızın yüzünden, yanında duran heyecanlı köpek yavrusuna indi. Duruma anlam vermeye çalışırken kaşlarını çatı ama kızgın görünmüyordu. En azından şimdilik. Tanrı’ya şükür.

“Umuyorum öyle olur” dedi Kitty, Adam’ın köpeğin üzerinde gezinen bakışlarını takip ederek. “Küçük bir sorunum var.” Kafasıyla köpeği işaret etti. “İçeri gelebilir miyiz?”

Adam, yavaşça dudaklarını yaladı. Gözlerini her zaman- kinden fazla kırıştırıyor, bir eliyle sakalını ovalıyordu. Ardından kenara çekilip içeri girmesini işaret ederek kapıyı kapattı. Kitty köpeği kucağına alıp oturma odasına taşıdı.

“Tam olarak misafir ağırlayabilecek halde olduğum söyle- nemez” dedi Adam. “Bira ya da kahve sevmiyorsan sana ikram edecek hiçbir şeyim yok.”

Geçirdiği günden sonra bira içme fikri kulağa harika geli- yordu. “Bira çok iyi olur” dedi Kitty, aslında ne kadar çok istedi- ğini saklamaya çalışarak. “Köpekçik için de bir kâse su.”

“Adı ne?” diye sordu Adam, oturma odasının ucundaki kü- çük mutfaka gidip buzdolabının kapağını açarken.

“Henüz bir adı yok” dedi Kitty, keşke bir isim koysaydım diye düşünerek. Daha ne kadar süre ona “köpekçik” demeye de- vam edebilirdi ki?

“Nereden geldi? Senin mi?” Buzdolabından iki kahveren- gi şişe kapıp kapaklarını açtı. Birini Kitty’ye uzatıp diğerini du- daklarına götürerek kocaman bir yudum aldı.

Kitty de kendi birasından kocaman bir yudum alıp sıvı- nın boğazından kayarak midesini ısıtışını hissetti. En son ne zaman bu kadar güzel bir bira içtiğini hatırlamıyordu. Sıcak bir yazgünü içilen buz gibisudan daha iyi gelmişti.

“Oturmak ister misin?” Adam şöminenin yanındaki kol- tukları işaret etti. Odanın tamamı sade ve samimiydi. Kitty’de, bir köşede kıvrılıp uyuma isteği uyandırıyor.

Adam, bir kâseyi suyla doldurup fayans kaplı zemine koy- du. Bunu gören köpek, Kitty’nin kollarından yere inmek için kı- pırdanmaya başladı ve doğruca kâseye koştu. Adam’ın yüzü, çini kâsedden su içen tüy yumağının görüntüsü karşısında yumuşa-

di. Çömelip köpeğin sırtını okşamaya başladı. Eli neredeyse hayvanın vücudu kadar büyüktü. Köpek su içmeyi bırakıp çıldırmış gibi elini yalamaya başlayınca Adam'ın tüm yüzü birden gülümsemeyle ışıldadı. Kitty, Adam'ın bu kadar yakışıklı olmasına –özellikle de gülümserken– hayret ediyordu. Aynı adamın tüm haftayı ona bağırarak geçirdiğini kendine hatırlatması gerekti.

Bir de bunu, deli gibi atan kalbine anlatabilseydi...

İkili, köpeği su kâsesiyle baş başa bırakarak şöminenin yanındaki koltuklara gitti. Kulübenin geri kalanının aksine şömine taşlarla kaplıydı; içinde dans eden turuncu alevler, metal kapğından yansıyordu. Kitty, sıcaklığı iliklerinde hissetmek için ölüyordu. Bir an sessizce oturarak içkilerini yudumladılar. Her şey huzur vericiydi. Kitty bugün ilk kez rahatlamaya başladığını hissediyordu.

İşlerin bu kadar çabuk değişmesi ne kadar da komikti.

Koltuk geniş olsa da Adam, kalın, kaslı ve uzun, güçlü bacaklarıyla tamamını kaplıyordu. Kitty'yi sessizce izleyerek birasından bir yudum daha aldı. Onu incelemeye bir son vermeye çalışıyormuş ya da bu yaptığından utanıyormuş gibi bir hali yoktu. Kitty yanaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu ve sebebi şömine ateşi değildi. Adam'ın bakış şeklinde ona kendini çıplak hissettiren bir şeyler vardı.

Boğazını temizleyerek köpeğe baktı. Sabırla kâsesinin yanında oturup kuyruğunu sallıyordu. Arabada olduğundan çok daha mutluydu. Belki yalnızca yolculuk onu hasta ediyordu.

Kitty sonunda sessizliği bozdu. “Şey... Köpeği saklayacak bir yere ihtiyacım var ve Annie senin yardım edebileceğini söyledi.”

Adam kaşlarını havaya kaldırdı. “Ne diye bir köpeği saklamak gerekiyor ki?” Sesi derin ve pürüzsüzdü. Dün dizüstü bilgisayarında izlediği videodaki sesiyle aynıydı. İnsanın dikkatini çeken türden bir sestti.

“Bu Jonas'ın Noel hediyesi ve görmesine izin veremeyiz. Yoksa tüm sürpriz mahvolur. O yüzden onu, Jonas'ın bulamayacağı bir yerde saklamam gerekiyor, burası da aklımıza gelen tek yerdı.” Sözler sanki tadını beğenmediği bir lokmayı tükürmüşçesine dökülmüştü ağzından.

“Yani son çare benim” dedi Adam soğuk bir sesle.

“Hayır! Hiç de değil!” Aceleden Kitty’nin dili dönmedi. “Sadece onu saklayabileceğimiz depo gibi bir yeryok ve çatıya koyarsak da Jonas şüphelenip araştırmak isteyecektir. Annie de senin hayvanlardan hoşlandığını söyledi. O yüzden...”

Adam koltuğa yaslandı, uzun bacakları önünde açık duruyordu. Kitty, kendini Adam’ın bacaklarının sıkılığına ve kotun içindeki görünüşlerine hayran olmaktan alıkoyamadı. Sinirden küplere binmediği zamanlarda tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu.

Kitty, bu kendine gelmesini sağlayacakmış gibi kafasını salladı. Karşısındaki, ona iki kere bağırان ve berbat bir dadı olduğunu söyleyen adamdı. Kendine hâkim olmalıydı.

“Ev eğitimi almış mı?”

Kitty yan gözle köpeğe bakıp arabanın içinden temizlediği, dumanı tüten yığını hatırladı. “Sanırım.” Bu bir yalan da sayılmazdı, öyle değil mi?

“Neyer?”

Tam da Adam ona yardım etmeye yanaşmak üzereyken köpeğin vegan olduğunu söylemezdi. “Ah, ne olursa. Dana eti, tavuk, pilav. Dolabında o anda ne varsa.”

Adam yeniden köpeğe bakmak için kafasını çevirdi, bakışlarını köpeğe sabitledi. “Ne cins bu?”

“Portakiz su köpeği. Tıpkı Obamaların köpeği Bo gibi.” Kitty, ne diye böyle bir detay verme ihtiyacı duyduğunu anlayamadı. Eski başkanın köpeğine olan benzerliği bir şeyi değıştirmezdi sonuçta.

“Bu cinsi daha önce hiç duymamıştım.”

“Ah, çok hoş bir cinstir. Cana yakın, mutlu, gerçekten bir adamın en yakın arkadaşı olacak türden. Burada olduğunu fark etmezsin bile.” Bir anda Portekiz su köpeği reklamı gibi konuşmaya başlamıştı. Adam’ın kahkahasını zor tutmaya çalışmasına şaşmamak lazımdı.

“Neden palavra sığtığını düşünüyorsun?”

Çünkü sıkıyordu da ondan. “Gerçekten ama. O dört dörtlük bir köpek. Zaten yalnızca kısa bir süreliğine. Söz veriyorum

başına dert açmayacak.”

“Tabii onu alırsam. Ve o zaman bana borçlanmış olacaksın.”

Kitty çabucak başını salladı. “Elbette.”

“Yani karşılığında bir şey isteme hakkım olacak.” Adam bunu soru olarak sormamıştı. Sesinin tonu kızın tüylerini ürpertmeye yetmişti.

“Öyle mi?”

“Evet” dedi Adam yavaşça. “Öyle.”

Kitty’nin kalbi sinir bozucu derecede hızlı atıyordu. Sonunda cevap olarak ne diyeceğini bulduğunda sesi beklentiyle dolmuştu. “Ne yapmamı istiyorsun?” Aklında ayıp düşünceler olmasıkötü bir şey miydi?

Adam gözünü Kitty’ye dikti, dilinin ucunu dolgun dudaklarında gezdirdi. Kitty, dilin hareketini hayranlıkla izledi. Nefesinin kesilmiş olduğuna aldırış etmemeye çalışıyordu. Adam’dan neredeyse koca bir dakika cevap gelmedi. Aksine, sanki ölçüp tartıyormuş ve kaderinin ne olacağına karar veriyormuş gibi inceliyordu onu. Bu hem kışkırtıcı hem de korkutucuydu.

“Henüz bilmiyorum, düşünmem lazım” dedi sonunda. “Karar verdiğimde sana söylerim.” Kitty, köpek sorununu çözmüş olmanın verdiği heyecan ve bu pazarlığın yarattığı şaşkınlıkla kafasını salladı. Gözlerini hâlâ Adam’ın kilerden ayıramıyordu. Onun istediği her şeyi yapmak zorunda olma düşüncesi tüm bedenini beklentiyle ürpertmişti.

Yavru köpek, Adam’ın idareten yaptığı –tahta bir kutunun içine yerleştirilmiş yastık ve battaniyelerden oluşan– yataкта kıvrılmış uyuyordu. Hafifçe horluyor, minik bedeni nefesinin ritmiyle inip kalkıyor, ara sıra da bir titremeyle sarsılıyordu.

Adam camdan dışarı, Kitty’nin büyük eve geri yürürken karda bıraktığı izlere bakıp yalnız gitmesine izin vermek yerine onunla gitme konusunda ısrar etse miydi diye düşündü.

Burasiyla büyük ev arasında gölün dışında bir tehlike olduğundan değildi. Ama kızın belayı kendine çekme huyu vardı. Yoldaki bir geyikten, kollarındaki köpeğe kadar her türlü-

nü hem de. Adam kızın eve büyük zorluklar sonucu gitme ihtimalini düşünmeden edemiyordu.

Köpek iç çekti, kutunun içinde kıpırdayıp kedi gibi kıvrıldı. Adam, gerçekten de bu küçük şapşala bakmayı kabul ettiği gerçeğine alışmaya çalıştı. Bir şeyi bu kadar çabuk kabul etmek hiç huyu değildi.

Bunu Jonas için yaptığını hatırlattı kendine. Yeğeni için. Zavallı çocuk Noel'de bir sürprizi hak ediyordu, zaten yılın geri kalanında yeteri kadar dert çekiyordu. Yani nedeni Kitty'nin kocaman mavi gözleri ve güzel gülüşü değildi. Hayır, yeğenini mutlu etmek istediği için kabul etmişti.

O zaman neden çift kişilik yatağına girip yorganı güçlü bedeninin üzerine çektiğinde, tek düşünebildiği oydu? Köpeği severken ona gülümseyişi, sanki hayatında daha lezzetli bir şey içmemiş gibi birayı yudumlayışı. Gitmeden önce dönüp nazikçe teşekkür edişi, köpeği sevmek için eğilişi ve bunu yaparkenki anaç ve sıcak ifadesi...

Adam gözlerini kapattı. Yorgan, bedeninin çevresine dolanana kadar döndü durdu. Oturma odasından köpeğin sesi geliyordu. Uykudayken bile küçük bir köpeğe göre fazla ses çıkarıyordu.

Burada çok uzun süredir yaşıyordu, sorun buydu. Hayatında kar, koşu ve arada sırada biraz ahşap işi dışında başka hiçbir şey olmayınca kasabaya gelen güzel bir kız eskiden hiç olmayacak anlamlar kazanıyordu. Kız yalnızca birkaç haftalığına buradaydı. Bu haftaları bir şekilde aşacak, sonra her şey normale dönecekti.

Artık normal her ne demekse.

Şunu bilirsiniz: Kış, erkeği de kadını da
hayvanı da ehlileştirir.

– Hırçın Kız

“Hey.” Adam kapıyı açıp kızı başıyla, hafifçe selamladı. “Kusura bakma, geç açtım kapıyı ama köpeğin tüm kulübe zeminine kakasını yaptı.”

Kitty böyle karşılanmayı beklemiyordu. Kulübenin ön kapısında, Michelin-adamı kar montu ve yalıtımlı pantolonu içinde sarıp sarmalanmış halde durmuş, şapkasının üstünde biriken ince kar tabakasını eliyle silkeliyordu. Adam kapıyı açmadan önce, tam da üst pervaza bakarak koca bir tutam ökseotu asmak için ne kadar da uygun bir yer olduğunu düşünüyordu. Gür, yeşil yapraklar ve beyaz yemişler, binanın koyu renk ahşabının üzerinde çok hoş dururdu.

Kitty, kapı açıldığı anda burnuna çarpan kokudan Adam’ın abartmadığını anladı. Küçük bir köpeğe göre yerini fazlasıyla belli ediyordu.

“Aman Tanrım, çok üzgünüm” dedi, köpeğin Adam’ın parlak döşemelerinin üzerine yaptığı koca yığını görünce. “Temizlik malzemelerin nerede? Hemen bu pislikten kurtulacağım” dedi bir yandan da üzerindeki kapitone ısı katmanından sıyrıldı, kapının yanındaki kancaya astı, altına giydiği sıkı siyah tayt ve kalın kazakla kaldı.

“Çamaşır suyu lavabonun altında” dedi Adam, mutfağı işaret ederek. “Sen kakasını halledersen ben de yerleri silerim.” Kıza soru soran gözlerle baktı. “Ev eğitimi aldığını söylemiştin.”

Kitty suçlu görünmemeye çalışarak, “Belki yalnızca burayı

yadırgamıştır. Bu sabah onu dışarı çıkardın mı?”

“Onu, dün gece neredeyse her iki saatte bir dışarı çıkardım. Beni her havlayarak uyandırışında.”

Kitty kendini çok kötü hissetmişti. Hep köpeklerin gece boyu uyuduklarını ve yetişkinlerden çok bebeklere benzediğini düşünürdü. “Kulağa kötü geliyor. Çok yorulmuş olmalısın.”

Şimdi bakınca gerçekten de Adam’ın güzel gözlerinin altındaki koyu morluklar belli oluyordu.

“Evet, bir daha köpeğini bırakmaya karar verirsen en azından bir hafta öncesinden haber ver ki uyku depolayabileyim.”

“Benim köpeğim değil, Jonas’ın köpeği. Ben sadece onu gizlemek zorunda olan bir zavallıyım.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Kabul edersin ki burada zavallı olan benim. Aptal bir köpeğin senin yer döşemelerine pislediğini görmüyorum.”

“Ona bir şans ver” diye mırıldandı Kitty.

Köpek, kulübenin ortasındaki kilden döşemenin üzerinde, Kitty’ye memnuniyet dolu bir ifadeyle bakıp kuyruğunu sallıyor, mutlu mutlu oturuyordu. Kitty, mutfaktan bir plastik poşet kapıp yerdeki dışkıyı aldı, geri kalan için ise bir kâğıt havlu kullandı.

Tanrım, gerçekten de leş gibi kokuyordu. Dün yedirdikleri onca etten olsa gerekti. Belli ki bağırsakları bu fikirden pek hoşlanmamıştı. Neyse ki, Adam suyla seyreltilmiş çamaşır suyu dolu kovayı getirdi. Birkaç hareketle yeri temizleyince az önceki kokunun yerini amonyağın temiz kokusu aldı.

Bir an önce Noel olsaydı keşke. Böylece köpek artık ne onun ne Adam’ın problemi olurdu. Tuhaf ama bu düşünce kendisini daha iyi hissetmesine neden olmadı. Yerdeki dışkı iğrenç olsa da Kitty iyivakit geçiriyordu.

“Oldu işte.” Adam kovayı ve paspası alıp dışarıya, verandasına çıkardı. Bu adamı izlemek gerçekten ilginçti. Tüm o harika belgesellerden sorumlu olan adam kendi evinde çok evcildi. Ve seksiydi.

Kahretsin. Bu tür fikirleri aklından uzaklaştırmak zorundaydı.

“Bu konuda bu kadar zarif davrandığın için teşekkür ederim” dedi Kitty ellerini lavaboda ovalarken. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

Adam yarım yamalak gülümsedi. “Önemli değil. O bir köpek, biraz pasaklı olması normal. Neyse, bu sayede senden ne isteyeceğimi buldum.”

Kitty gözlerini hızla kırıştırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Geçen geceyi hatırlasana. Köpeğe baktığım için bana borçlu olduğumu, karşılığında ne yapacağını düşünemediğimi söylemiştim. Neyse, kararımı verdim. Her sabah buraya gelip köpek konusunda bana yardımcı olmanı istiyorum. Onu besleyebilirsin, bana temizlik konusunda yardım edebilirsin ya da biraz antrenman için onu dışarı çıkarabilirsin.”

Sesindeki derinlik Kitty’nin ilgisini çekiyordu. Böyle bir şeye gerek olduğundan değildi gerçi; onun yakınlığından, erkeksi varlığından her zaman aşırı derecede haberdardı. Bu hisler onu bir battaniye gibi sarıp sarmalıyordu.

“Yapamam” dedi nefes nefese. “Jonas’a bakmam gerek. Onu uyandırıp kahvaltı hazırlamam gerek. Hem beni merak eder.”

Adam omuz silkti. “Annie sana yardım edebilir. Eğer köpeğin sır olarak kalmasını istiyorlarsa Mia ve Everett de öyle. İstersen Jonas uyanmadan gel. Ben zaten her zaman 6’dan önce kalkarım.”

“Gerçekten mi?” Kitty’nin ağzı şöminedeki odunlar kadar kuruydu. Yüzü de fazlasıyla ısınmıştı.

Adam kafasını salladı. “Evet. Gerçekten yardımın iyi olur. Her gün koşarım ve köpeğin rutinimi bozmasını istemiyorum.”

“Tamam ama böyle de benim rutinimi bozmuş oluyor.” Dilini koparıp atsa yeri yidi.

Neden Adam ona baktığında bir haz dalgası baştan aşağı her yerini sarıyordu? O sonuçta sadece bir erkekti. Tamam; o bayağı iyi, çok güçlü, taş gibi ve muhteşem bir erkekti ama sonuçta yalnızca bir erkekti.

“Eğer bana yardım etmek istemiyorsan söylemen yeterli” dedi Adam. “Belki Annie falan gelir.”

“Hayır, hayır. Sorun yok.” Kitty sözlerini vurgulamak istermişçesine kafa salladı. “Elbette yardım ederim. Sonuçta asıl sen bana iyilik yapıyorsun ya da en azından Jonas’a.”

“Tamam o zaman. Buraya 6.30’dan önce gelersen bu bana koşum için yeterli zamanı verir, sen de Jonas için eve zamanında dönmüş olursun. Eğer bir sorun olursa zaten eminim Annie yardımcı olacaktır.”

Kitty sabah ne kadar erken kalkmak zorunda kalacağını düşünmemeye çalışarak kafasını salladı. Makyajını yapıp saçını taraması ve bir canavar gibi görünmemesi için çok erken kalkması gerekiyordu. “O zamanyarın görüşürüz.”

Bu sefer Adam’ın yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. “Sanırım görüşeceğiz.” Gözlerini Kitty’ninkilere kilitledi, Kitty bir an ciğerlerinden tüm hava çekilmiş gibi hissetti.

Onu her sabah görecektir olmak eşit derecede hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Hangi hissi daha çok sevdiğinden emin olamıyordu.

Adam verandada durup Kitty’nin gidiş yolunu, onun o şekilli vücudu ormanın içinde kaybolduktan sonra bile uzun süre izledi. Yanakları fazla gülümsemekten acıyordu. Olduğunu tahmin ettiği kızıdan tamamen farklı biri çıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse, kokudan dolayı ayak direyeceğini ve köpek dışkısı temizleyecek kadar düşmediğini söyleyeceğini tahmin etmişti. Ellerin ve dizlerin üzerine çöküp yeri ovalamış olması gerçekten ilgisini çekmişti. Mia ya da Los Angeles’ta yaşarken birlikte çalıştığı hiçbir kadını bir köpek dışkısı temizlerken hayal edemiyordu. Kitty’yi bu kadar farklı yapan neydi?

Bu olay onun vücuduna iyice bir göz atma fırsatı da vermişti. O komik kapitone ceketini çıkardığında, kıvrımlarını belli eden açık pembe kazağı ortaya çıkmış ve Adam ona bakmaktan kendini alıkoymakta güçlük geçmişti. Belki de ona her gün kulübeye gelmesi konusunda yaptığı teklifin asıl sebebi buydu. Tanrı biliyordu ya, aslında köpekle ilgili yardıma ihtiyacı yoktu. Küçük tüy yumağı uyumak, havlamak ve her yeri pisletmek dışında pek bir şey yapmıyordu.

Gerçekten daha fazla dışarı çıkması gerekiyordu. Belki bu kadar yalnız olmasaydı kızı o kadar da çekici bulmazdı. Can sıkıntısı. Her şeyin asıl sebebi buydu, değil mi?

Köpek yüksek sesle havlayıp verandaya çıkarak oturdu. Dumanı tüten dışkıları dışında o kadar da kötü bir köpek değildi.

Bir kez daha keskin ve kesik bir şekilde havladı.

“Ne oldu oğlum?” Adam çömeliip köpeğin çenesinin altını kaşdı. Karşılığında koluna sürten bir yumak kürkle ödüllendirildi. Yeniden gülümsemeye başladı, bir nedenden dolayı bu yeni arkadaşlık hoşuna gitmeye bile başlamıştı.

Köpeğin gözleri dağa, ormana çıkan ayak izlerine takılmıştı. “Kitty’yle ilgili mi endişeleniyorsun? Ona bir şey olmaz çünkü kimse onun karşısına çıkmaya cesaret edemez.”

Adam, dağa doğru son bir bakış atıp içeri girdi, köpek de onu takip edince evin kapısını kapattı. O da Kitty hakkında en az bu şapşal köpek kadar endişeleniyordu.

Bu konuda ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi.

Kitty büyükeve döndüğünde yoğun bir hareketlilikle karşılaştı. Annie odadan odaya koşuyordu. Kızarmış yüzü sarf ettiği efordan dolayı terden sıırıslıklam olmuştu. Kitty’nin de yüzü kırmızıydı ama sebebi kulübeden eve yaptığı dondurucu ve kısa yolculuk değil de Adam’la olan karşılaşmasıydı. Hatırladıkça hâlâ nefesi kesiliyordu.

Yenibahar ve tarçın kokusu, hole yerleştirilmiş kocaman çam ağacının yaydığı temizlik kokusuyla birleşerek her yeri doldurmuştu.

“Buradasın!” dedi Annie, Kitty’ye rahatlamış bir şekilde bakarak. “Tanrı’ya şükür, yapılacak çok işimiz var.”

Jonas kafasını koca bir yığın kâğıt süsün altında çıkardı. “Evi Noel süsleriyle dekore etmek için tamı tamına üç saatimiz var.”

Annie’nin aksine Jonas’ın keyfi oldukça yerinde gibi görünüyordu. Bir Noel Baba şapkasını sarı buklelerine yamuk bir şekilde yerleştirmiş, boynunun etrafını atkıymış gibi ağaç süs-

leriyle sarmıştı. Oturma odasındaki hoparlörlerden herkesin bildiği eski Noel tınıları yankılanıyordu. Jonas'ı mutlu görmek Kitty'nin de kalbini ısıtmıştı. O gerçekten iyi bir çocuktü.

"Niye süs için bu kadar acele ediyoruz?" diye sordu Kitty, tam da fırının alarmı çalıp Annie'nin mutfağa koşmasına neden olduğu sırada. Yaşlı kâhya, kalın bir fırın eldiveni alıp bir tepsi dolusu muhteşem kokulu kurabiyeyi fırından çıkardı. Kitty hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışarak kadının peşinden gitti.

"Bayan Klein eve geliyor, az önce hastaneden aradılar. Bay Klein şu anda ambulansı ayarlıyor. Kadını neşelendirmek için evi Noel düzenine sokmamızı istedi."

Büyük evin atmosferi, eğer köpek kazasını bir kenara bırakırsak, kulübenin sakinliğiyle tam bir tezat içindeydi. Kitty, Annie ve Jonas'ın koşuşturması yüzünden nabzının yükselmeye başladığını hissedebiliyordu. Bu kasırgaya kapılmamak imkânsızdı.

Kitty, geldiği ilk günden beri Mary Klein'in nasıl bir kadın olduğunu merak ediyordu. Mary, kocasıyla birlikte aile işinde yıllarca alın teri dökmüş, milyon dolarlık bir imparatorluk kurmuştu. Çift, çocuklar henüz küçükken şirketi halka arz etmiş, ardından emekliye ayrılıp Batı Virginia'ya yerleşmişti.

"O zaman bunu gelmiş geçmiş en iyi Noel haline getirmeliyiz" dedi Kitty, fikir bulabilmek için mutfağı tararken. Bayramlarda aile bireyleriyle birlikte olmanın önemini herkesten iyi bilirdi. "Haydi her tarafı süsleyip Bayan Klein'in ve herkesin seveceğı bir şeyler pişirelim. Ne tür şeylerden hoşlanır?"

Annie'nin tombul yanakları gülümsemeyle kaplandı. "Hay sen bin yaşa! Ne kadar da iyi bir kızsın öyle. Kadınla hiç tanışmadın ve onu neşelendirmeyi düşünüyorsun." Bir anda yüzü karardı. "Birçok insan hakkında aynı şeyi söyleyemem."

Kitty kimi kastettiğini sormadı çünkü Mia'nın hâlâ şehirde olduğu, Everett'in toplantılarla boğuştuğı düşünülürse cevapslında oldukça açıktı.

"Bayan Klein, Noel filmlerinden hoşlanır mı?" diye sordu Kitty.

"Ah evet, çok sever. Çocuklar küçükken hep birlikte otu-

rup Şahane Hayat'ı izlerlerdi. Bu aile her zaman filmlere takıntılıydı.”

“O zaman odasına bir ekran yerleştirmeliyiz” dedi Kitty. “Eğer yanında arkadaş isterse hepimiz onunla oturup film izleriz. Sevdiğin insanlarla neşeli filmler izlemek herkesin kalbini ısıtır.”

İki kadın da bir an sessizleşip düşüncelere daldı. Annie ile düşündüklerinden daha çok ortak noktaları vardı. İkisi de evlerinden çok uzakta, aileleri olmayan insanlarla yaşıyorlardı. Belki de bu yüzden bayram gelenekleri gibi saçma şeyler ikisi için de bu kadar fazla önem taşıyordu.

“Çok hoşuna gider” dedi Annie, tatlılıkla. “Adam’a söyleyeyim de büyük ekranın Bayan Klein’in yatak odasına götürülmesi işini ayarlasın. Her akşam farklı bir film izleriz. En çok sevdiği tüm filmleri biliyorum. Hem böylece Jonas da bazı Klein geleneklerine aşina olur. Mary ne yazık ki kiliseye gidemeyecek. Bu her Noel arifesinde yapmayı en çok sevdiği şeylerden biriydi hep. Sesi onun kadar tatlı olan birini duymamışsındır, ilahilere ve Noel şarkılarına eşlik etmeye bayılır.”

Kitty’nin yüzü asıldı. Kadının kalçasındaki kritik durum sebebiyle onu kiliseye götürebilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Elbette evde pek çok Noel şarkısı albümü vardı ama canlı bir kordan dinlemenin yanından bile geçemezdi.

Kitty, dirseklerini mutfak tezgâhına yerleştirip çenesini ellerinin arasına koydu. Eğer Bayan Klein kilise ibadetini ve ilahi söylemeyi seviyorsa, dileğini gerçekleştirecekti. Nasıl ya da nerede olduğunu bilmiyordu ama Bayan Klein bu Noel arifesi de ibadetini yapacaktı.

Bunu başarmak Kitty’nin sahip olduğu tüm yaratıcılığa mal olsa bile.

Bir kadının güzelliği değil, nezaketi
sevgimi kazanacaktır.

– Hırçın Kız

Bir köpekten mi sorumlusun?” diye sordu Cesca. Sesinden, kendini gülmemek için zor tuttuğu anlaşılıyordu. “Ama sen köpeklerden nefret edersin.”

“Bu fena sayılmaz” dedi Kitty, kafasını oturma odasının duvarına yaslamış, sesini alçak tutmaya çalışırken. Jonas yaklaşık on metre ötedeki konsolun üzerinde İsa’nın doğumu sahnesini kurmaya çalışıyordu. Bu mesafeden çocuk yanlışlıkla sesini duyup da sürprizi öğrensın istemiyordu. “Alt tarafı bir köpek yavrusu.”

“Kendini böyle durumlara sokmayı nasıl başarıyorsun?” diye sordu Cesca. “Yalnızca sen hiçliğin ortasında bir köpekle kalmayı başarısın.”

“Senin hiç yapmadığın şeyler” diye hatırlattı Kitty fısılda-maya devam ederek. “Sen bir hiçliğin ortasında, hayatta en çok nefret ettiğin adamlarla kalmayı başardın yahu.”

“Şimdi sen öyle deyince... Belki de çok ortak noktamız vardır.” Cesca kahkahasını daha fazla bastıramadı ve yüksek sesle kıkırdadı. “Ama unutma, ben sonunda o adama âşık oldum. Bana senin de sonunda köpeğe âşık olacağını söyleme sakın.”

Kitty gözlerini devirdi. “Çok güzel olmuş Jonas” diye bağır-dı çocuğun bir tepki bekler halde ona bakmasının üzerine. “Harika görünüyor.” Dikkatini yeniden ablasına verip ekledi: “Burada hiçbir hayvana âşık olacağımı sanmıyorum. Ya da erke-ge.” Bu konuşma neden ona Adam’ı hatırlatmıştı? Ah, onu ak-

lından çıkarması gerekiyordu. “Neyse zaten köpeğe de geçici bir yuva buldum. Evden uzakta. Onu yalnızca günde bir kez görebiliyorum.”

“Ah, nerede?”

“Jonas’ın amcasıyla kalıyor.”

“Ünlü Adam Klein’la mı? Bay Mısır Gevreği yani?” diye sordu Cesca, şaşkınlıkla. “Senden ölesiye nefret etmiyor muydu o adam?”

“Ta kendisi.”

“Belki o kadar da kötü değildir” dedi Cesca. “Kaç yaşında demiştin?”

“Cesca!” diye uyardı Kitty. “Oraya hiç girme.”

“Nereye? Tamamen abla içgüdüleriyle sana kaç yaşında olduğunu soruyorum. Bilirsin, mısır gevreğine duyduğunuz ortak aşkın sizi birbirinize bağlama ihtimaline karşı falan.”

“Kes şunu.”

Cesca güldü. “Peki kaç yaşında? Söyle yoksa Google’a sorarım. Sonra da her gün seksi bir fotoğrafını bulup sana gönderirim.”

Kitty iç geçirdi. Cesca bir şeyi kafasına takarsa onu vazgeçirmek imkânsızdı. “Bilmiyorum, otuzlu bir şeyler sanırım.”

“Ah, yaşlı bir erkek. Seni utanmaz.”

“Bir şey olduğu yok!” diye itiraz etti Kitty. Bu sırada Annie odaya girip kaşlarını sorgular biçimde kaldırdı. “Kapamam gerek. Evi süslüyorduk.”

“Tamam ama sonra yine ara. Her şeyi öğrenmem gerek.”

“Öğrenecek bir şey yok. Sonra da meşgul olacağım.”

“Neyle meşgul?” diye sordu Cesca.

“Senden kaçmakla. Şimdi hoşça kal.” Kitty bir dokunuşla konuşmayı sonlandırdı ve süslemelere yardım etmek için Jonas ile Annie’nin yanına gitti.

Bir dakika bile geçmemişti ki telefonu, gelen bir mesajla titreşti. Kesinlikle Cesca’dandı.

Evet, o mesajı yakın zamanda kontrol etmeye niyeti yoktu.

Adam ve babası döndüğünde bütün süsler asılmış, Noel

ağacı binlerce küçük ışıkla aydınlatılmıştı. Kitty ve Jonas'ın eşlik ettiği Noel albümünün melodisiyle uyum içinde yanıp sönyorlardı.

İçeri girdiğinde Adam'ın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi Kitty'de gülme isteği doğurdu. Gözleri çocuksu bir merakla, fal taşı gibi açık halde etrafa bakınıp duruyordu. Bay Klein'in, gözleri dolmuştu ve durmadan başını sallıyordu.

Adam, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu boğuk bir sesle Annie'ye.

"Üçümüz yaptık. Ama kabul etmeliyim ki dizlerimin hali yüzünden çoğu angarya işi Kitty üstlenmek zorunda kaldı."

"Merdivene tırmanıp ağacın tepesine yıldızı asışını görme-
liyidiniz" dedi Jonas. "O kadar çok titredi ki düşecek sandım."

"Yükseklikle aram iyi değildir" diye kabul etti Kitty, utançla yere bakarak. "Yukarıda biraz başım döndü."

Başını kaldırdığında, Adam'la göz göze geldi. Aynı günün ilk saatlerinde köpekle ilgili konuştukları sırada olduğu gibi yüzünde Kitty'nin nefesini kesecek derecede sevecen bir ifade vardı.

"Teşekkür ederiz" dedi Adam, sonunda. "Anlamı büyük."

"Kitty'nin bir fikri daha var. Büyük ekranı Bayan Klein'in odasına çıkarmamızı önerdi; böylece hep birlikte film geceleri yapabiliriz. Mary, Noel filmlerini ne kadar çok sever bilirsiniz."

"Bu senin de fikrindi" diye itiraz etti Kitty. Herkesin bakışları üzerinde olunca kendini rahatsız hissetmişti. "Şahane Hayat'ı sevdiğini söyleyen sendin, o yüzden hakkı tümüyle bana teslim etme."

Adam hâlâ Kitty'ye bakıyordu. Bu dikkatli incelemede Kitty'nin içini ısıtan bir şeyler vardı. Aynı zamanda Adam'ı burada, evde görmenin şaşırtıcı bir tarafı da vardı. Medeniyetle çevrili olduğunda, gözün kıyısında olduğundan daha az sinirli ve yabani görünüyordu.

İlk defa, Everett'le Adam arasındaki benzerlikleri fark etti. Patronundan hoşlanmasa da yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama çekici değildi. Çekicilik yüzey-
sel, basit bir yakışıklılıktan daha fazlasını gerektirirdi. Çekici ol-

mak için güzel bir ruha sahip olmak da gerekirdi. Sinirli mizacı ve hararetili çıkışlarıyla Everett buna kesinlikle sahip değildi.

“Bence harika fikir” dedi Adam, sesi hâlâ şefkat doluydu. “Televizyonu annemin odasına taşıtacağım. Ambulansı bir ya da iki saat içinde gelir. Noel’de burada olması harika bir şey.”

İfadesindeki bir şeyler Kitty’nin kalbini yerinden oynatıyordu. Bakışları bulutlu ve mesafeliydi; tıpkı kayıp bir çocuk gibi.

Kitty’nin aklında birden kendi annesiyle ilgili anılar belirdi. Dört kız çocuğu ve beraberlerinde getirdikleri kaosla çevrili, her zaman en güzel gülüşe sahip kadına ait, solmuş fotoğraflar... Milly Shakespeare, ailesi yanındayken her zaman tam formunda olurdu. Adam belki de Kitty’nin gözlerinde oluşan yaşları fark etmişti ya da yalnızca önerileri için minnettardı. Sebebi her neyse Adam bir anda yanına gelip Kitty’nin ellerini kendi nasırlı ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu. Dokunuşun yarattığı beklenmedik şok Kitty’nin kalbinin teklemesine neden oldu.

“Teşekkür ederim” dedi Adam, bir kez daha. “Annem için anlamı büyük.”

Nefesi hâlâ genzine sıkışmış duran Kitty’nin tek yapabildiği kafasını sallamak ve gözyaşlarını tutmaya çalışmak oldu. Adam elini bırakıp arkasını döndü, mutfaktan çıkıp hole yöneldi. Kitty dikkatle arkasından izleyip onun gerçekte kim olduğunu çözmeye çalıştı. Kızgın geyik katili, sakallı aksi adam, nazik amca... Hiçbiri az önce ona dokunup alev almasına neden olan adamı tarif etmeye yetmiyordu. Çok yüzlüydü, delicesine karmaşıktı ve onu çözmek ikinci dereceden denklemini çözmekten daha zordu.

Yine de Adam, çözmek için sabırsızlandığı bir gizemdi.

Adam oturma odasına girip pencerenin yanına gitti. Duvara yaslanıp nefes alış verişini yeniden düzenlemeye çalıştı. Aptalca bir şey yapmadan önce mutfakı terk etmesi gerekmişti... Yani ağlamak ya da Jonas’ın İngiliz dadısına kemiklerini kırarcasına sarılmak gibi. Kızın bakışlarında bir şey vardı. Gözleri yaşlı, kocaman açık ve duygulu ifadesiyle Adam’ın içinde onu

kollarına alma ve sıkıca sarma isteği uyandırıyor.

Aklını karıştıran şey günün heyecanıydı. Belgesel yaparken, uyuşturucu ve insan tacirlerinin vahşetiyle uğraşırken bile istekli bir kadının sıcak kollarında derman bulmayı hep başarmıştı. Kitty Shakespeare'e duyduğu ihtiyaç da bundan fazlası değildi.

Kız, dikkat dağınıklığından başka bir şey değildi. Böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Ama aklından, kızın holde, sarı saçları ağacın ışıklarıyla halelenmiş görüntüsünü bir türlü çıkaramıyordu. İçinde bir çekişme başladı. Kendine kızın dağa geldiği, kamyonetinden inip onu ölmek üzere olan geyiğin üzerine eğilmiş halde gördüğü ilk anı hatırlatmaya çalıştı. Kız o ilk andan beri onu deli ediyordu.

Ama kız yalnızca bundan ibaret de değildi. Onu, neredeyse gülmekten ulumaya başlayan Jonas'la oynarken, istemediği halde bir köpek yavrusuyla ilgilenirken ve kendine ait olmayan bir evi süslerken de görmüştü. İyi kalpli biriydi, bu kadarı kesindi ama onda bundan çok daha fazlası vardı. Onu daha fazla keşfetme isteğini bastırmak için içindeki tüm gücü harcaması gerekiyordu.

Babası odaya girip halının tam ortasında durarak süslemelere baktı. Babasında, eskiden sahip olmadığı narin bir hava vardı. Karısının geçirdiği kaza onu çok etkilemişti. Adam'ın çocukluğundan hatırladığı, gününün tamamını kurumsal hengâmeyle geçirmesine rağmen yine de eve gelip oğullarına vakit ayırmayı başaran canlı ve baskın erkek çoktan yok olmuştu.

"Annen buna bayılacak" dedi babası, sonunda bakışlarını Adam'ın üzerinde sabitleyerek. "Bayramlarda hep biraz abartıya kaçmayı sevmiştir."

Adam gerginlikle gülümsedi. "Evet, bayılacak. Kolumu kırdığım Noel'i hatırlıyor musun? Yine de merdivene çıkıp süsleri tek kolla asmam konusunda ısrar etmişti. Kendimi futbol sahasında sakatlayacak kadar aptal olmamın, evdeki zorlu işleri üstlenmeyeceğim anlamına gelmediğini söylemişti."

Adam'ın bunu fazla kafasına taktığı yoktu. Her zaman bir köşede kendi isteğiyle oturamayacak kadar aktif bir çocuk ol-

muştı zaten.

“Noel’i ailesiyle birlikte geçirmenin anlamı onun için çok büyük.” Babasının bakışları keskindi.

“Öyle” diyerek kabul etti Adam.

“Ama onun için daha anlamlı olacak bir şey var. Onu aylardır endişelendiren bir şey.”

Rahatsızlık, Adam’ı ağır bir pelerin gibi sardı. Babasının tam olarak ne diyeceğini bilmesine rağmen bu düşünceyi kafasından silip atmak istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir konuşmaya başından dahil olmak istemezdi. Babasıyla sohbet konularını genelde hafif tutarlardı; spor, para piyasaları, ara sıra da haber başlıkları gibi. Babasını çok sevse de onunla duygusal konulara hiç girmezdi. Uzun ve derin sohbetler hep annesiyle yapılırdı.

Ama bu, ikisiyle de yapmayı istemeyeceği türden bir konuşmaydı.

“Baba...”

“Doğru olduğunu biliyorsun oğlum. Seni ve Ev’i birbirinizin boğazına yapışmış halde görmek onu çok üzdü. Kolombiya’dan dönüp Los Angeles’a gittiğin zaman her şeyin düzeleceğini düşünmüştük. Orada sizi birbirinize düşürecek ne halt yaşadınız? Neden onunla konuşmuyorsun?”

Adam’ın kalbi sıkıştı. Çocukken aile içindeki görevi hep, barışı sağlamak olmuştu. Bu kez ailesinin üzülmüne sebep olan kişi olmak içini acıtıyordu. Amayine de ağabeyini affetmesinin hiçbir yolu yoktu.

Arada kalmak onu yiyip bitiriyordu.

“Ona karşı medeni davranacağım” dedi Adam. “Ama bundan fazlasının sözünü veremem.”

“Ama neden?”

Babasının yüzündeki şaşkınlık onu öldürüyordu.

“Bilmek istemezsin.” Adam bundan emindi. Çocuğu olmasına rağmen, ailesinin Everett ve onu eşit sevdiğini anlayabiliyordu. Kolombiya’dan, yaralı ve geceleri geçmişe ait kâbuslar görmekten mustarip bir halde döndüğünde çok üzülmüşlerdi. Onlara California’da olanları anlatmak yalnızca daha faz-

la üzülmelerine neden olurdu. Hele ki annesi eve gelmek üzereyken.

“Ona karşı biraz anlayışlı olamaz mısın? Şu an çok iyi durumda olmadığını biliyorum ama o da iyi değil. Mia’yla ona tek bakışta, işlerin yolunda gitmediği anlaşılabilir. Birbirlerine güçlkle katlanabiliyorlar.” Babası hafifçe başını salladı. “Bu kadar kin tutmana sebep olan şeyi anladığımı iddia edemem ama ağabeyini birkaç tahminde bulunabilecek kadar iyi tanıyorum. Fakat nedeni her ne olursa olsun, bir aile üyesini kaybetmeye değer bir şey olduğuna inanmıyorum.”

Bir tarafı her şeyi anlatmak, ailesinin bir zamanlar her konuda güvendiği çocuk olmak istiyordu. Ama artık zaman değişmişti ve ailesini mutlu etme sorumluluğunu taşıyordu. Bu olayı onlar için daha üzücü hale getirmek istemiyordu. O yüzden ne söyleyeceğini bilemeden yalnızca kafa salladı. Sebebi, gerçekten de söyleyecek bir şeyin olmamasıydı.

Annesini taşıyan ambulans iki saatten biraz daha uzun sürede, iki özel hemşire ve bir doktorla birlikte eve ulaştı. Paranın dili vardı ve para, insanlara Klein’lar için çalışırlarsa karşılığını alacaklarını söylüyordu. Onu odasına yerleştirmek ve sırf bu iş için özel olarak alınmış yatağa yatırmak neredeyse bir saat sürdü. Annesinin damar yoluna bağlı ve kendi kendine kontrol edebildiği ağrı kesicisi vardı. Akşamüstüne doğru ziyaretçi kabul edebilecek kadar keyfi yerine geldi. Adam annesinin yanına oturup akşam yemeğini yedi. Bir yandan da Annie’nin güvencinin damardan beslenmekten ne kadar iyi olduğu konusunda takılıyordu annesine.

“Onun yemeklerine gerçekten her zaman bayılırdın” dedi annesi. “Gelip bizimle daha sık yemelisin.”

Adam kuzu güveçten bir ağz dolusu daha aldı. “Evet ama artık koca adam oldum, kendime bakabiliyorum.”

“Bakabildiğini biliyorum, tatlım.” Oğlunun elini okşadı. “Ama bazen seni özlüyoruz. O kulübede çok yalnızlık çekiyor olmalısın.” Daha ne kadar süre orada saklanmayı planladığını sormadı. Sormuş olsa bile Adam bir cevap veremezdi.

“Baban bir köpeğin olduğunu söyledi” dedi annesi konuyu değiştirerek. “İlginç olmalı.”

Adam yemeğini yerken sohbet etmeye devam ettiler. Annesini Jonas ile ilgili hikâyelerle güldürdü. Kitty’nin ismini fazla kullanmamaya gayret ediyordu ama sanki kızın ismi ağzından çıkan her cümlede yer etmeye çalışıyor gibiydi. Annesinin cevaplamaya hazır olmadığı sorular sormasını istemiyordu.

Zaten onu kafasından atmakta zorlanıyorken neden her sabah kulübeye gelmesini istemişti ki?

Annesi yemekten sonra biraz uyukladı. Annie de yanında oturup örgüsünü ördü. Adam ise aşağı inip yemek tabağını buluşmak için makinesine yerleştirdi. Doğrulurken izlendiğini fark edince ensesindeki tüyler ürperdi.

Adam arkasını döndüğünde Kitty temkinli bir bakış atıp, “Annen nasıl?” diye sordu.

Nedense kelimeleri telaffuz edişinden çok hoşlanıyordu. “Anne” kelimesi ağzından tam bir İngiliz aksanıyla çıkıyordu. “Şu an uyuyor ama bir iki saate dinlenmiş olur. O zaman filmi başlatabiliriz.”

Kitty elindeki küçük kare kutuyu salladı. “Ben de Jonas için biraz mısır patlatacaktım. Gece geç saate kadar film izleyeceği için çok heyecanlı. Eğer hepsini yemezse, ona mısırların nasıl ipe dizileceğini göstereceğim. Birlikte patlamış mısır zincirleri yapabiliriz.”

“Yemek için mi?” Adam, şaşkınlığına rağmen kendini Kitty’ye gülümserken buldu. Kitty ne zaman Jonas’tan bahsetse gözlerinin yumuşadığını biliyor muydu? Nedense bu durum Adam’ın da içini ısıtıyordu. “Yoksa süs için mi?”

“Jonas’ı tanıdığım için ikisi de diyebilirim. Patlamış mısırın fazla dayanacağını sanmam. Jonas, Orville Redenbacher marka mısır söz konusu olunca tam bir canavara dönüşüyor.” Kitty ilk paketi mikrodalgaya koyup tuşlara o kadar hızlı bastı ki Adam’ın gözleri kamaştı. Kitty tam bir patlamış mısır ciniydi. Belki dadı okulunda bu tarz şeyler öğretiyorlardı. Gözlerini kapatıp Mary Poppins gibi giyinmiş ama ondan daha genç ve seksi bir grup genç kız hayal etti.

Kahretsin, bu da nereden çıkmıştı?

Kitty, patlamış mısırla neredeyse dolup taşan iki kâseyi uzattığında Adam yeniden gülümsedi. İçten içe kızın da ona gülümsemesini istiyordu. “Tuzlu mu tatlı mı?”

“İkisi de, tabii ki.” Kitty, soru çok aptalcaymış gibi gözlerini devirdi. Birkaç kutu kola alıp topuklarının üzerinde dönerek kapiya yöneldi. “Senin favorin hangisi?”

“Tahmin et.” Adam sırtıttı. Onunla flört mü ediyordu? Öyle görüldüğü kesindi. Daha iyi bir soru, neden flört ettiği olurdu. Ve neden gözlerini kızın pembe dudaklarında ayıramadığı...

Kitty gözlerini kısıp Adam’a baktı. Sessiz bakışı hem zevk hem işkence kaynağıydı. “Hmmm, bir amatör hemen tuzlu derdi. Sonuçta erkekler tuzlu şeyleri sever ve sen de oldukça erkek-si görünüyorsun...”

Adam nefesini tuttu.

“Ama dıştan oldukça sert görünsen de içinde, derinde bir yerlerde şeker delisi, ufak bir oğlan çocuğu olduğuna yemin edebilirim.”

Adam yutkundu. “Annemle mi konuştun sen?”

Kitty dudağını ısırды, bu hareketi Adam’ın karnına bir şok dalgası gönderdi. “Hayır” dedi, pembe dolgunluğu hâlâ dişlerinin arasında yuvarlarken. “Konuşmalı mıyım?”

“Ah hayır. Eskiden nasıl yatağı ısıttığımı ya da ilk kelimelerimin şeker ve kurabiye olduğunu duymak istiyorsan başka tabii.”

Kitty sonunda gülümsedi, Adam büyük bir zafer kazanmış gibi hissetti. “Annen oldukça ilginç bir kadına benziyor.”

“Ah, hem de nasıl.”

Adam kanın damarlarında akışını hissedebiliyor, nabzının sesini duyabiliyordu. Kızın gerçekten de bencil biri olduğunu mu düşünmüştü? Oysa onun ağzından çıkan neredeyse her kelime bir başkasıyla ilgiliydi. Annesi, Jonas ya da Annie. Bugün evi süslediğini, annesinin oturma odasında istiflediği eski Noel kasetlerini bulmakla uğraşma nezaketini gösterdiğini hatırladı. Kitty hem tatlı hem seksiydi. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemesine neden olan zararlı bir kombinasyondur bu.

Bir saat sonra atıştırma odasının odasına taşındı. Jonas çoktan yatağın yanındaki koltukta yerini almıştı. Ayaklarını altında toplamış, başparmağını o tanıdık şekilde emmeye başlamıştı.

Adam çerezleri annesinin yatağının yanına koydu “Atıştırma odası getirdik” dedi.

Annesi yüksek sesle öksürdü. “Biz kim?”

Adam kimsenin Kitty’yi annesine takdim etmediğini fark edip kızardı. Nedense bu, onu olması gerekenden daha çok rahatsız etti. Hayatına birkaç gün önce girmiş birine göre kızın etkisi büyüktü.

“Anne bu Kitty. Kendisi Jonas’ın dadısı.” Açıklama, söylemek istediklerinin yanında yetersizdi. Onu tanımlamanın başka bir yolu da aklına gelmemişti.

“Buraya gel.” Mary Klein’in sözleri kulağa her şeyden çok emir gibi gelmişti. Kitty öne çıkıp elini, Mary’nin uzanmış eline koydu. Adam, annesinin kızın elini sıkışını izledi. Durumuna göre tutuşu hâlâ şaşırtıcı derecede sıkıydı. Adam annesinin, “Jonas senden çok bahsetti” diye fısıldadığını duydu. “Ona bu kadariyi baktığın için teşekkür ederim.”

Babası ve Annie de onlara katıldı. Yetişkinler için eggnog, Jonas için de çikolatalı süt getirmişlerdi. Adam filmi açarken babası ve Annie de odanın köşesindeki küçük kadife koltuğa rahatça yerleşmişlerdi. Jonas da koltukta oturduğu ve tek seçenek yer olduğu için Kitty de yatağın yanına bağdaş kurarak oturdu. Patlamış mısır kâsesini önüne koyup içkisinden bir yudum aldı. Adam ışıkları kapattı. Televizyon açılanan kadar odayı tek aydınlatan şey annesinin makinelerinin ışıklarıydı.

“Atıştırma odaları midene mi indiriyorsun?” diye fısıldadı Adam, yere, Kitty’nin yanına otururken. Kitty’nin aksine, bağdaş kurup oturmak Adam için doğal bir oturma yöntemi değildi. Onun yerine ayaklarını önünde uzatıp Kitty’nin kapladığından çok daha fazla yer kapladı. Sormadan, kızın patlamış mısırından bir avuç dolusu alıp tatlı tuzlu mısırları ağzına tıktırdı. Kitty öfkeyle solurken Adam gülmemeye çalışıyordu.

“Git kendi patlamış mısırını al, seni çerez hırsız” diye fı

sıldadı Kitty, bir yandan da Adam'ın daha fazlasını almaya çalışan elini itiyordu. İkinci denemesinde Kitty elini yakalamayı başardı ve Adam kendini onun elini okşarken buldu. Bedenlerinin geri kalanı gibi Adam'ın elleri de Kitty'ninkiler üzerinde hüküm kurmaya yatkındı, kızın başarısızlıkla sonuçlanan elinden kurtulma denemelerini memnuniyetle izledi. Kitty'nin eli kendi elinin içine o kadar iyi uyuyordu ki Adam gözlerini ondan ayıramıyordu.

Filmin açılış sahnesinin yarattığı dikkat dağınıklığıyla Kitty elini Adam'ın elinden kurtardı ve bir daha denediğinde bileğini hafifçe sıktı. İlginçtir ki, sanki o kadar zamanda kızın dokunuşuna alışmış gibi şimdi içinde bir boşluk oluşmuştu. O memnuniyet dolu dokunuşu, eline değen yumuşak, sıcak teni tekrar hissetmek istiyordu.

Ergen bir çocuk gibi plan yapmaya, nasıl ona yeniden dokunabileceğini düşünmeye başladı. Çevrelerini bir pelerin gibi saran karanlık ve yerde oturduklarından kimse tarafından görülmemeleri, odada sadece ikisi varmış gibi hissettiriyordu.

Kitty ne zaman patlamış mısıra uzansa, Adam da aynısını yapıp bu kısa fırsatı ellerini onun ellerine değdirmek için kullanıyordu. Bazen onun almak üzere olduğu bir avuç mısırı kapıp kızın dudaklarında oluşan ve içinde onu öpme isteği uyandıran sinir ifadesi ortaya çıksın diye uğraşıyordu.

Kızların örgülerini çeken bir çocuk gibiydi. Kitty'yi sinir etmek yapabileceği tek şeydi ve dürüst olmak gerekirse bundan çok keyif alıyordu. O yüzden Kitty sonunda kâseyi alıp diğer tarafına koyduğunda bunu memnuniyetle kızın beline dokunmak için bir fırsata çevirdi.

“Ne yapıyorsun?” Kitty'nin pürüzsüz sesi, kulağına bir ısı dalgası gönderdi. Bu kadar yakın olduklarını farketmemişti.

“Karnım aç” diye fısıldadı Adam, yüzündeki gülümsemeye hâkim olamayarak. “Tüm o güzelliği önce önüme koyup sonra uzaklaştıramazsın.”

“Git kendi atıştırmalığını al.”

“Seninkini daha çok seviyorum.” Fırsatı değerlendirip sırtına dokunarak birkaç parça daha aldı. Her dokunuşunda Kit-

ty'nin titremesi onu daha çok istemesine neden oluyordu.

“Çok sinir bozucusun.” Kitty eliyle Adam'ı dürttü. Sesi hiç de sinir olmuş gibi çıkmıyordu. Aksine, nefesi kesilmişti. Ve Adam, ekranın ışığı altında yüzüne baktığında, gözlerinin kocaman açılmış, dudaklarının daha da dolgunlaşmış olduğunu gördü. Biraz daha ışık olsa, yanaklarının da kızardığını görebilirdi.

Bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu ama Adam bundan memnundu. Filmin açılış sahnesinin karşısındaki silüetinden, kızın kirpiklerini kırpıştırdığını ve nefes alırken dudaklarının hafifçe açıldığını görebiliyordu. İçinde onlara dokunmak için dayanılmaz bir istek vardı. Parmağını kızın dolgun teninde gezdirme, başparmağını kocaman açılmış gözlerine bakarak ağzının içine sokma isteğine çok zor engel oluyordu.

“Şimdi ipe biraz mısır dikebilir miyiz, Kitty?” Jonas kendini ikilinin yanına attı. Adam çocuğun kalktığını bile fark etmemişti. Zaten Kitty dışında kimseye dikkat ettiği de yoktu. “De-diğin gibi, ağacın etrafına sarabiliriz.”

Bu bölünme yüzünden aralarındaki cinsel gerilimin de durulmuş olması gerekirdi ama Adam Kitty'ye baktığında onun da gözlerini kendisine dikmiş olduğunu gördü. Kitty üstdudağını ısıırıyordu. Işıl ışıl gözlerinde ekranın yansımalarını görebiliyordu. James Stewart ayın etrafına bir kement bağlamış, onu sevgilisine getirmeye söz veriyordu.

Filmde, George rüyalarını süsleyen kıza istediği her şeyi vermek istiyordu.

Adam'ın o kadar uzun bir ipi olsa bile aynı şeyi asla yapamazdı.

Güzellik, gözün muhakemesiyle
ortaya çıkar.

– Aşkın Emeği Boşuna

Kitty, ailenin geri kalanı yatmaya gittikten çok sonra uyanık bir halde yatağında uzanıyordu. Uzun süre malikânenin ruhunu oluşturan çıtırtı seslerini, borulardan gelen tıkırtıları, kiremitten gelen esneme seslerini ve daha bir dizi değişik sesi dinleyip durdu. Şimdiye kadar yaşadığı her evin kendi müziği vardı; tıpkı insanların kendilerine özgü parmak izleri olması gibi. Ancak bugüne kadar çocukluk evine en yakın müziğe sahip ev buydu. Belki sebebi evin yaşıydı ya da insanlarla dolu olmasıydı. Ya da belki borulardaki suyun sesinin, babasının Londra'daki eviyle aynı ritme sahip olması yalnızca tesadüftü.

Bir başka benzerlik daha vardı. Çocukken tavan arasında, evin aslında hizmetlilere ayrılmak üzere tasarlanmış odasında yaşırdı. İşte bir kez daha aynı durumdaydı. Başka bir evin çatısının altını kendine yuva edinmişti, yalnız ve düşünceliydi. Buradaki odasının aksine, Londra'daki odası alçak tavanıyla daracıktı. Ama dünyanın tepesinde olmanın büyümlü fikri, odasına gitmek için üç kat tırmanmak zorunda olan küçük Kitty'yi etkisi altına alırdı. Ailesinden, özellikle de bazen işin ucunu kaçırarak kadar çok gürültü yapan ablalarından uzaktaki tek sığınağıydı. Aynı zamanda, okuldaki problemlerden uzaklaşabileceği güvenli limanı ve bazen iş yoğunluğundan onu Cesca ya da Juliet sanan, iyi kalpli ama kafası fazlasıyla karışık babasından saklanabileceği bir yerdi.

Şimdi ise yatak odası, yatıp daha önce olanları, Adam'ın sü-

rekli elini tutmasını, patlamış mısırını aşırmasını ve kalbini yerinden oynatan o gülümsemeyi düşünebildiği yerdı. Ona sinir bozucu demişti ama o, sinir bozucu dışında her şeydi. Onunla ilgili her şey cezbediciydi.

Jonas gelip onlarla oturduğunda bile Adam'ın bakışlarını üzerinde hissetmeye devam etmişti. Bakışları cildini ateşe vermiş, kalp atışlarını hızlandırmıştı. Kitty o anın hiç bitmemesini istemişti.

Elbette o an bitmişti. Adam uyuyakalan annesini öpmek için ayağa kalkmış, Annie'ye de gitmesi gerektiğini, çünkü kulübede onu "bekleyen bir şeyler" olduğunu söylemişti. Jonas dışında herkes köpekten bahsettiğini biliyordu ama yine de Kitty gidişinden dolayı elinden olmadan hayal kırıklığına uğramıştı. Kitty'ye son bir bakış atıp sabah görüşecekleri konusunda bir şeyler geveleyerek kızın kalbinin yeniden sıkışmasına sebep olmuştu.

Bu kadar sinir bozucu birinin nasıl bu kadar çekici olabildiğini anlamak güçtü. Oturup filmi izlerlerken sanki aralarında kimyasal bir reaksiyon oluşmuştu. Bu durum Kitty'nin nefesini kesmiş, içini sızlatmış, patlamış mısırına her uzandığında acaba eline yine dokunur mu diye merakta bırakmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, vücudundaki her hücre dokunmasını ummuştu. Tıpkı bir bağımlılık gibiydi.

Kitty,geceyi bir sağa bir sola dönerek, gergin bir beklentiy-le, sabahın ilk ışıklarına kadar gece olanları kafasında yeniden sahneleyerek geçirdi. Onunla tanışalı gerçekten yalnızca birkaç gün mü olmuştu? Adam silahını kapıp karşısına çıktığı zaman çok korkmuştu. Yüzü zalim görünmesine rağmen adamın tek derdi zavallı hayvandı. Sonrasında, göl kenarında onu azarlarken o kadar sinirlenmişti ki dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

İlk tanıştıkları andan itibaren sanki bir mıknaatıs tarafından birbirlerine doğru çekiliyormuş gibi çatışmışlardı. Ve şimdi, Kitty kendini onun etkisinden kurtarmayı başaramıyordu.

Belki de kurtarmak istemiyordu.

Alarmını duymayıp sabah saat altıyı geçene kadar uyudu.

Saatin farkına vardığı anda göğsü panikle sıkıştı. Temiz kıyafetler ve kozmetik karmaşasının içinde, bir şekilde kendini insan içine çıkabilecek hale getirmeyi başardı. Aşağıya koştuğunda Jonas'ı mutfak masasında boyama yaparken buldu. Pastel boyalar her yere saçılmıştı. Kâğıdın her köşesi, kırmızı, yeşil ve sarı çiziklerle doluydu. Bir Noel ağacı çiziminin içini boyuyordu, süslü şekillerle yıldızını öne çıkarmaya çalışıyordu. Tüm günlerin içinden neden bugün erken kalkması gerekmişti ki?

“İşte buradasın. Seni bu kadar erken beklemiyorduk.” Annie'nin bakışları içtendi. “O kadar sıkı çalışmanın üzerine uymayı hak ettiğini düşünmüştük.”

Kitty, Jonas'ın saçlarıyla oynamak için uzandı. “Daha da erken kalkmam gerekiyordu” dedi ve Annie'ye anlamlı bir bakış attı. “Bu sabah halletmem gereken işler var.”

Annie, Kitty'yi başının bir işaretiyle mutfağın köşesine çağırdı. Jonas duymadan konuşabilmeleri için onu kilere doğru çekip kapıyı da kapattı. “Dün kullanmadığımız bir kutu Noel süsü buldum. Eğer kulübeye gidiyorsan bunları Adam'a götürür müsün?”

Annie'nin, Kitty ve Adam arasındaki anlaşmadan ve kızın her sabah kulübeye gitmesi gerektiği gerçeğinden haberi vardı. Kitty ona anlattığı sırada kaşları kalkmış olsa da bu yargıladığından değil, yalnızca şaşırdığı içindi.

“Evini süslemek istiyor mu ki?” Kitty sesindeki şaşkınlığı gizleyememişti.

Annie sırttı. “İstedığinin farkında olmayabilir, ama biraz ikna edilirse...”

Kitty'nin gözleri büyüdü. Bunu daha önce de duymuştu. Annie, onun Adam'a bir şey yaptırabileceği fikrine nereden kapılmıştı? “Beni dinlemez. En son oraya gittiğimde köpek tüm zemine pislemişti.”

“Hiç belli olmaz.” Annie'de bahanelere kanacak göz yoktu. “Onu köpeğe bakması konusunda ikna ettin. Annesiyle film izlemeye ikna etmenden bahsetmiyorum bile. Kulübesine biraz Noel neşesi götürmek senin için çocuk oyuncağı.”

Şu an aynı kişiden mi bahsediyorlardı?

“Yanlıştın var” diye itiraz etti Kitty. “Benden hiç hoşlanmıyor. Buraya gelirken kaza yaptığımda bana nasıl davrandığını hatırlasana. İşe yaramaz bir çift ayakkabıyla bana onca yolu yürüttü.”

Annie başını salladı. “Dün akşam sana nasıl baktığını gördüm. İnan bana Adam’a istemediği bir şeyi kimse yaptıramaz. Ama dün sana bakarken, Tanrım, havada hormonlar uçuşuyordu.”

Kitty bir kahkaha patlattı. “Hormonlar mı?” Bunu beklemiyordu. Annie sürprizlerle doluydu.

“Of, ne demek istediğimi biliyorsun. O çocuk sana baktığında aklıma Bay Drewer’in babamdan benimle evlenmek için izin istediği gün geliyor. O zamanlar babamların ortak bir telefon hattı vardı o yüzden buluşma vaktini ayarlamak için telgraf göndermesi gerekmişti. Babama o konuyu açmadan konuşmayı iyice kurgulamak için tamı tamına yedi gün beklemişti.”

Kitty, Annie’nin öyküsünün üzerine elinde olmadan gülümsedi. Yaşlı kadının öyle bir zamansız havası vardı ki bir zamanlar romantik umutlar ve hayallerle dolu genç bir kız olduğuna inanmak güçtü. Ama umut da zamansızdı, aynı aşk gibi. Kitty’nin ikisine de ihtiyacı vardı. Bu hislere hasretti hatta. Gerçi ne zaman bulabileceğini hiç bilmiyordu.

“Peki, süsleri yanımda götüreceğim” diye kabul etti. “Ama eğer bana bağırırsa, suçu senin üstüne atarım.”

Annie kahkaha attı. “Bunu kaldırabilirim. Şimdi kış kış. Noel’e fazla bir şey kalmadı ve seninle yapacağımız çok şey var.”

Bir plana dahil olmak o kadar iyi hissettirdi ki Kitty’nin gözleri yaşla doldu. Klein’lar ya da Annie onun ailesi değildi belki ama bu evde kalmak ona eve gelmiş gibi hissettiriyordu.

Tam o anda, Batı Virginia dağlarının ortasındaki, kar, buz sarkıtları ve binlerce parlayan ışıkla kaplı eski malikânede Kitty sanki kendi özel Noel anını yaşıyordu.

Adam da gecenin çoğunu uyumadan geçirmişti. Uykusuzluğu ona yabancı bir ülkede çekim yaptığı zamanları hatırlatmıştı; aklı sorularla dolu, bedeni tetikte. Mola zamanlarında bi-

le kendine dinlenme izni vermezdi. Şimdi, Batı Virginia kışının ortasındaki kulübesinde hapsolmuş halde savaşa hazırlanıyor-muş gibi hissediyordu.

Tek fark, bu sefer savaşacağı kişi kendisiydi.

Dün gece Kitty'yle flört etmiş olmasının imkânı yoktu. Sanki biri onu ele geçirmiş, geriye bir zamanlar olduğu küçük çocuk kalana kadar zırhını yerle bir etmişti. Umutlu, dürüst, hatta savunmasızdı. Son zamanlarda dönüştüğü, hayatın yor-duğu adam değil.

Her şey bir yana, savunmasız olmanın onu nereye getirdi-ği belliydi.

Saatlerdir koşu kıyafetlerinin içinde, Kitty içeri girdiği an-da gitmek için hazır oturuyordu. Burada onunla kısıtlı kalmış olarak on dakika bile geçiremezdi. Davranması gerektiğini dü-şündüğü şekilde davranmak konusunda kendine güvenmiyor-du. Eğer aralarına biraz mesafe koyabilirse, belki onu kıza iten çekimi kontrol etme şansı da olurdu.

Köpek, paytak paytak yanına gelip elini kokladı. Adam bu sabah yeri çoktan bir kez silmişti bile ve silerken de köpeğe söy-lenip durmuştu. Girdiği zahmetin karşılığı ise deli gibi sallanan bir kuyruk ve eline değen bir burun olmuştu.

Büyürken hiç evcil hayvanı olmamıştı. Küçükken ailesi çok meşguldü, gençken ise yatılı okulda kaldığı için ancak haf-ta sonları eve gelebilmişti. Gezgin hayat, insanın can dostu olan köpeğe uygun bir hayat da değildi. Sonrasında, yetişkinen iş-ler daha da kötüye gitmişti. İş nedeniyle tüm dünyayı gezmiş-ti, ülkeyi ani bir kararla terk etmesi gereken zamanlar bile ol-muştu. Geçen birkaç ay, aynı yerde uzun süre geçirdiği ilk dö-nemdi; ancak şimdi şimdi kendine ne kadar da yalnız bir yaşam biçimi oluşturduğunun farkına varabiliyordu.

Köpek soluk soluğa kalmıştı, dili dışarıdaydı. Ancak Adam hayvanın kalın, kıvrıkcık tüylerini okşamak için eğildiğinde ra-hatlamış gibi rahat bir nefes verdi. Hemen ardından, sırtını düz-leştirdi, kulakları dikkat kesilmişçesine dikleşti ve kapıya koş-a-rak, bir yandan kuyruğunu sallayıp bir yandan da koyu renk ah-şaba doğru yüksek sesle havladı.

Adam, kapıda hafif bir yumruk sesi duyunca hiç şaşırmadı. Parmağıyla koltuğun ahşap kolunda ritim tutup önce kendini ayağa kalkmaya zorladı, sonra da parke zemin boyunca yürümeye başladı. Girişe ulaştığında kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bu yüzden kapı mandalına uzanıp açmadan önce derin bir nefes aldı.

Kendine gelmek. Yapması gereken buydu. Kız özel biri değildi. Yalnızca ilgisini çeken güzel İngiliz kızın tekiydi. Ondan önce daha büyük iblislerle savaşmış, hayatta kalmayı başarmıştı.

Kapıyı açtığı anda ağzı kupkuru oldu. Kitty verandasında, sarı saçlarını bir miktar kapatan kırmızı bir şapka takmış, ona uygun bir atkıyı da boynuna dolamış halde duruyordu. Elinde Noel süsüyle dolu gibi görünen bir kutu taşıyordu ama Adam'ın asıl ilgisini çeken şey yüzündeki gülümsemeydi.

Adam'ı gördüğüne çok memnun gibiydi. Adam, en son ne zaman bu kadar savunmasız kaldığını hatırlamıyordu. Bir yanı onu kollarına alıp odanın içinde döndürmek isterken öteki yanı Adam'ı bu kadar büyüleyemeyeceği, uzak, çok uzak bir yere kaçmak istiyordu.

İkinci yarısı kazandı. Koşu ayakkabılarını kapıp kızın bakişlarından kaçınmayı başararak ayağına geçirdi. İçinde bir yerlerde olan, kızın elinden kutuyu alıp yükünü azaltmak isteyen beyefendiyi görmezden gelerek boğazını temizledi.

"Tam zamanında yetiştin. Ben de koşuya çıkıyordum." Sesi yeteri kadar soğukkanlı çıkmış mıydı? Pek emin değildi.

"Ah."

Yalnızca tek bir heceydi ama Adam içindeki her hissi duyabilmişti. Hayal kırıklığı, şaşkınlık ve üzüntü. Kendini düşündüğünden daha da aşağılık biri gibi hissetmişti ama bu, kızıdan uzak durma kararını daha da güçlendirmişti. Kız onun ruh halindeki çalkantıları hak etmiyordu.

"Bunları bana Annie verdi" dedi, kutuyu bırakmadan. "Kulübeyi süslememizi istiyor."

Şimdi kendini daha da kötü hissetmişti. "Ben dışarıdayken sen yaparsın. Döndüğümde muhtemelen gitmiş olursun, ka-

pıyı iyi kapattığından ve köpeğin içeride olduğundan emin ol. Karda onu aramak zorunda kalmak istemiyorum.”

Kızın ürktüğünü görmekle kalmadı, hissetti de.

“Kalmayacak mısın? Annie biraz sıcak çikolata da gönderdi.” Kitty kutudan bir termos çıkarıp bir ödölmüşçesine Adam’a uzattı. “Annie’yi tanıyorsam bunun çok lezzetli olduğuna eminim.”

Kendini daha da kötü hissetmesine neden olabilir miydi acaba?

Tam o anda ayakkabılarını çıkarabilirdi. Termosu kızın elinden alıp iki kupa çıkarabilir, sonra da tatlı sıvıyı içlerine dököp gülümseyerek kupasını onunkiyle tokuşturabilirdi. Süsleri birlikte asarlarken, paylaştığı çocukluk anılarıyla ilgili kahkahalar atıp ona kutunun içindeki eski süslerin kökenini anlatabilirdi.

Eğer iyi yürekli bir adam olsaydı tam da bunu yapardı. Ama öyle bir adam değildi ve karın baharda eridiğinden ne kadar eminse kızın da bundan fazlasını hak ettiğinden o kadar emindi.

“Pek Noel meraklısı değilimdir.” Kitty’nin yüzüne bakamıyordu. “İstiyorsan süsle, istemiyorsan hiç uğraşma. Merak etme, Annie’ye söylemem.”

Adam omuz silkip kapıyı açtı ve dönüp kıza son bir kez baktı. Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi zihnini bir damga gibi delip geçti.

Adam verandaya adım atıp ardından kapıyı kapattı. Kızın üzüntüsünü aklından silmeye çalışarak kaslarını ısıtmaya başladı. Merdivenleri kullanma zahmetine girmeden toprağa zıplayıp ayakkabısının altındaki kramponların onu dengelemesini sağladı. Koşu, ciğerlerindeki hava dışında her şeyi unutmasını sağlayacak ve ona iyi gelecekti. Daha hızlı, daha sert, daha ileri koşacaktı. Kızın yüzünü hafızasından silmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kızın fal taşı gibi açılmış gözlerini, güzel ağzı açık kalmış şekilde bakan yüzünü unutmak için elinden geleni yapacaktı. Kutuyu hâlâ sıkıca elinde tutarken kırışan alnı ağaçların bittiği

yerdeki açık çayırılık alana geldiğinde bile zihninde olabildiğince netti.

Onu kırmıştı.

İstemeden yapmıştı ama onu yine de kırmıştı. Amacı bunun tam tersiyken sonunda bir hödük gibi davranmıştı.

“Kahretsin.” Eliyle çam ağacının sert kabuğuna vurdu. Daha terlemeye başlamamış olmasına rağmen koşmayı bırakmıştı. Kızla ilgili düşünceler zihnini yiyip bitiriyordu ve başka hiçbir şey önemli değildi. Ne Kolombiya’daki o lanet belgeselle ilgili anılar, ne Los Angeles’taki sinirsel çöküş ne de içinde patlayıp duran ve ondan uzak durması gerektiğini söyleyen çekişme.

“Lanet olsun.” Ellerini yumruk yapmıştı, tıpkı her tehlikeyi hissettiğinde yaptığı gibi. Sonucunu düşünmeden geri dönmüş gözleri ahşap yapıya odaklı halde koşmaya başladı. Oraya varması bir dakika bile sürmedi. Nefessizliğinin nedeni antrenmanın yoruculuğundan çok olacaklarla ilgili beklentisiydi. Yine de koşup kapıyı sertçe açtı; kızı hâlâ kapının tam önünde, elinde kutuyla görünce çok şaşırdı.

“Geri mi döndün?” Alındaki çizgiler derinleşmişti. “Ne oldu?”

Adam cevap vermedi. Onun yerine, kutuyu kızın elinden kaptığı gibi yere attı. Köpek hemen gelip süsleri koklamaya çalışınca Adam onu uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kitty’nin yüzündeki birkaç dakika öncesinin üzüntülü ifadesinin yerini, şimdi içtenlik dolu bir ifade almıştı ve bu Adam’ın içinde kahkaha atma isteği uyandırıyor. Bu ifadesi, sanki havada süzülüyormuşçasına varlığını hafifletti. En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

Kızın altdudağı, içeride dilini gösterecek kadar açılmıştı; bu görüntü Adam’ın içindeki onu öpme isteğini daha da alevlendiriyordu. Onu tatmak, onun tarafından tadılmak istiyor, vücudu vücuduna yaslandığında nasıl hisseceğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ama bunu nasıl gerçekleştireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Özür dilerim.” Aklına gelen, söylenebilecek tek şey buy-

du. Bu kelimelerle çok şey elde etmek istiyordu ama kelimeler onun ihtiyaçlarına karşılık vermiyordu.

“Ne için?”

Kafasını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Geyiği vurduğum için? Seni ağlattığım için? Sana gölün orada bağırduğım için?”

Kitty sonunda güldü. Genizden gelen bu içten kıkırtı onun dudaklarından çıkmış gibi değildi. Yine de Adam’ın içine dokundu ve uzanıp yanağını avucunun içine almasına yetti. Diğer eliyle de şapkasını çıkarıp kaşına düşmüş saçını itti.

“Çok güzelsin.”

“Öyle miyim?” Kitty’nin kaşları çatıldı; bu, Adam’ın gözünde değerini sadece artırdı. O, güzel ama güzelliğinin farkında olmayan, içi de dışı kadar güzel biriydi.

Hafifçe kafasını salladı. “Evet öylesin. Işıltılı cildin, parlayan gözlerin ve dolgun öpülesi ağzınla. Tam seyredilesi bir şeysin.”

“Öpülesi mi?”

Kız gülümsediğinde Adam’ın resmen kalbi tekledi.

Eli hâlâ yüzüneyken, başparmağını hafifçe, kızın altdudağına ulaşana kadar aşağı kaydırды. Kitty kocaman olmuş gözlerle, açık ve güven dolu bir ifadeyle ona bakıyordu ve bu, damarlarında zevk dalgalarının dolaşmasına neden oluyordu.

“Öpülesi” diye onayladı, Adam. Başını eğerek kaşlarını onunkilere yasladı. O kadar yakındı ki göz kırptıkça Kitty’nin kirpikleri Adam’ın gözkapaklarına değiyor, sıcak nefesi yüzüne vuruyordu. İkisi de sessiz ancak binlerce şey söylemek ister halde birbirlerine bakıyorlardı. Gözleri kelimelere sığmayacak bir sohbet içindeydi. Adam soğuk dudaklarını kızın sıcacık dudaklarına bastırmadan önce elini boynuna dolayıp onu kendine çekti.

O kadar güzeldi ki aklını kaybedebilirdi.

Öyleyse gel de öp beni, tatlı yirmilik.

– On İkinci Gece

Kitty daha önce de öpülmüştü. İlk seferi, ilkokulda hassas kalbini çalan Tom Jenkins adlı yedi yaşındaki çapkın tarafından çocuk parkında çalınan küçük bir öpücüktü. O zamandan beri, kelebek öpücükleri, sarhoş öpüşmeler, dille yapılan düellolar ve emilen boyunlar. Ah, evet daha önce kesinlikle öpüşmüştü.

Ama hiç böyle öpülmemişti.

Adam bir eliyle kızın belini kavrayarak onu kendine çekmişti, diğer eliyle hâlâ yanağını okşuyordu. Sanki son nefesini bekleyen ve ölmek üzere bir adam gibi ağzına yapışmış, kızın nefesini çalıp sonra geri veriyordu. Dudakları Kitty'nin tahmin ettiğinden daha yumuşaktı ve mutlak bir kuvvetle kendininkilere yapışmıştı. Dili, dudaklarını tatlılıkla açmaya ikna ediyor, sonra iç çeken ağzından içeri kayıyordu. Kollarıyla boynunu sarmalamış, tüm varlığıyla yaslanıp onu itiyor, sanki biravaş veriyormuş gibi derin derin öpüyordu.

Önce kızın yüzüne düşen saçları eliyle itti, sonra da enseindeki saçları yumruğuna dolayıp, sanki bir halatmışçasına aşağı çekti. Bu hareketiyle kızın başı daha da geri gitti.

Dudaklarını yavaşça kızın ağzının kenarlarında gezdirip, boynuna giden yol boyunca öperken kulağının altındaki hassas bölgeyi de hafifçe ısırp okşuyordu.

Sakalın cildinde bıraktığı his Kitty'yi hafifçe inletti. Adam, vücudunun her hareketiyle üzerinde hâkimiyet kuruyordu. Kitty'nin belinin üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı, sonunda tek

hissedebildiği Adam'ın vücuduna yaslanmış kasları olana kadar da kendine çekti.

Kitty'nin tüm duyuları onunla dolmuştu. Bir yandan ılık çam kokusu burnunu doldururken, teni de dudaklarının her dokunuşuyla titriyordu. Adam'ın, boynunu öperken aldığı soluğu duyumsayabiliyordu; hızlı ama dengeli. Gözleri sıkıca kapalı olsa da gözkapaklarının ardından yüzünü hâlâ görebildiğine yemin edebilirdi.

“Tadın harika” diye mırıldandı Adam, Kitty'nin hassas kulak memesini ısırırken. Kitty, canı acımıyor olsa da bedenini baştan aşağı saran zevk dalgasıyla inledi. Bu sırada parmaklarını Adam'ın ensesindeki saçlarda dolaştırıyor, o boynunu öperken, kesik ve hızlı nefesler alıp veriyordu. Mont ve kazağının oluşturduğu katmanların altında göğüs uçları sertleşmiş, vücudu ümitsiz biçimde daha fazlasına ihtiyaç duyar hale gelmişti.

Adam bu isteği hissetmiş olacaktı ki kızın montunun fermuarını çekiştirmeye başladı. Bir yandan öpmeye devam ederken bir yandan da kapitone kumaşı kızın omuzlarından aşağı doğru sıırıyordu. Adam saçlarını kısılı kaldıkları yerden kurtardıktan sonra ellerini Kitty'nin beline doğru indirip kazağının pamuklu kumaşının altından içeri sokmaya başladı. Adam'ın sert ellerini cildinden hissedince, Kitty gözlerini açıp doğrudan onun kahverengi gözlerine baktı. Orada tutkuyu ve en az kendininki kadar büyük bir ihtiyacı gördü. Güçlkle yutkundu, ağzı bir anda kupkuru olmuştu.

“Beni bir daha öp.”

Adam dudaklarını ikinci kez onunkilerin üzerine dayadığında, yarattığı his en az ilki kadar sarhoş ediciydi. İki yandan okşayan ellerinin yarattığı heyecan da eklenince, Kitty bir an için çıldıracağını sandı. Adam'ın dili yumuşaktı. Kitty, dişlerini hafifçe adamın diline sürttü. Sanki kalbi göğsünden fırlayıp çıkacakmışçasına kaburgalarına baskı yapıyor, tüm bedeni onu istiyordu. Adam ona dokundukça evini bulmuş gibi hissediyordu.

Birden, başlarının üzerindeki dünya, binlerce kuşun kanat çırpması gibi bir sesle patladı. Kulübe sallanmaya, duvardaki

resimler yerinden oynamaya, dolaplardaki tabak çanak çingir-damaya başladı. Adam yüzünü Kitty'ninkinden ayırıp, gözleri kısılmış halde ve yüzünde odaklı bir ifadeyle etrafına bakmaya başladı.

"N'oluyor lan?"

Ses ve sarsıntı arttı. Bir an Kitty bunun bir çığ felaketi olup olmadığını merak etti. Adam onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu ancak endişesinin arttığı da belliydi. Sonunda ellerini Kitty'nin üzerinden çekip cama doğru koşarak dışarıdaki çayırılığa baktı.

"Aşağılık herif" diye mırıldandı, gözünü dışarıdan ayırmadan.

"Ne oluyor?" Kitty yanına koşup buğulu camdan dışarı baktı. Ağaçların tepeleri sanki büyük bir güç tarafından itiliyor-muş gibi kıvrılıyordu. Ağaç tepelerini kaplayan karlar patlarcasına yere dökülüyordu.

"Bu bir helikopter." Adam'ın sesi hâlâ alçaktı, ancak şimdi öfke doluydu. "Adi piç çayırılığa iniş yapacak."

Cutler's Gap'te yalnızca birkaç gündür bulunsa da Kitty buraların para kaynamadığının farkındaydı. Batı Virginia'nın kırsal kesimine helikopter indirebilecek kadar parası olan fazla insan yoktu.

Elbette zengin film yapımcıları için durum farklıydı.

"Everett mi o?" diye sordu Kitty.

Adam'ın kahkahası kısa ve ruhsuzdu. "Elbette Everett. Başka kim o kadar çılgin olabilir ki?"

Helikopter, çalılığın ortasına indi. Pervanenin dönüş hızı motorun durmasıyla birlikte yavaşlamaya başladı. Birkaç saniye sonra, helikopterden iki figür indi ve hava akımını aşana kadar çalılık boyunca koşular. Kitty'nin Everett olduğunu tahmin ettiği öndeki kişi arkasına bakıp bağıırıyordu. Arkadaki kişi ise bir evrak çantasıyla bir bavul taşıyor, sanki ne kadar kaygan olduğunu bilmiyormuşçasına karda kayıp duruyordu. Kitty diğer kişinin de bir erkek olduğunu tahmin etti. Üzerinde özel dikim pahalı bir takım vardı ancak kendini sıcak tutacak bir montu yoktu. Adam titriyor, karda kaymaya devam ediyordu. Yaklaşınca Kitty onu tanıdığını fark etti.

“Bu Drake” diye fısıldadı. Adam’ın bir eli hâlâ belini okşuyor, onu yakınında tutuyordu.

“Kim?” Adam’ın sorusu sertti.

“Drake Montgomery, Everett’in asistanı” diye cevapladı, kulübeye yaklaşmakta olan iki figürden gözlerini ayırmadan. “Burada ne işi var ki?”

“Hiçbir fikrim yok ama içimdeki ses öğrenmek üzere olduğumuzu söylüyor.”

Everett ve Drake’in kulübeyle aralarındaki farkı kapamalarını beklerken, Kitty de Adam ile arasındaki mesafenin genişlediğini hissediyordu. Adam’ın siniri neredeyse elle tutulabilecek boyutta, tıpkı bir ejderhanın soluk alıp verışı gibiydi. Bunu görmezden gelmek için kör olmak gerekirdi.

Adam başparmağının sert ucunu dudağına sürtüp duruyordu. Ağabeyini izleyen gözleri kısılmıştı. Everett, helikopterin pervanesinin yarattığı mini fırtına nedeniyle oluşan kar yağınları yüzünden yalpalayarak yürüyordu. Kapıya vardıklarında sabırsızlıkla kapıyı yumruklamaya başlamaları üzerine Adam yüksek sesle iç geçirip Kitty’yi bırakarak kapıya yöneldi.

Kapıyı hızla açtığında, rahatsızlığını gizleme gereği duymadı. “Bu yaptığın gerçekten gerekli miydi?”

Kitty geri çekilip görünmez olmayı umdu. Everett’in kardeşinin kulübesinde ne işi olduğunu gerçekten açıklamak istemiyordu. Köpeğin ise böyle endişeleri yoktu, oradan oraya koşup yüksek sesle havlayarak, sanki Adam’ın koruyucusuymuş gibi ayaklarının dibinde duruyordu.

“Ne gerekli miydi?” diye sordu Everett, Drake’e kendini takip etmesini işaret ederek.

“Helikopterle iniş yapmandan bahsediyorum. Aletini çıkarıp oraya buraya da sallayabilirsin. Aynı etkiyi yaratırdı.”

Everett kardeşine sanki başka, yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi baktı. “Annemin eve geldiğini duydum ve buraya olabildiğince hızlı gelmek istedim.”

Everett her ağzını açışında köpek son sesiyle havlayıp Everett’in kendini duyurmak için neredeyse bağırarak zorunda kalmasına neden oluyordu. Kitty ise hâlâ saklanıyordu.

“Ölüm döşeğinde değil, daha normal yollarla gelebilirsin.”

“Normal dediğin nedir ki?” diyerek omuz silkti Everett. “Neyse, Drake ile burada yapacak işlerimiz ve bakmak istediğimiz birkaç arazi var.”

“Hey, seni tanıyorum. Kitty, değil mi? Adını bir kediden alan kız.” Drake’in Vadi çocuğu aksanı kulübenin havasını bıçak gibi böldü. Gülümsediğinde pahalı, mükemmel derecede eşit ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Kitty, özgeçmişini Mia’ya o verdiği için burada olduğunu söylemek üzere ağzını açtı. Ona sinir olmakla müteşekkir olmak arasında gidip geliyordu.

Belki ikisi de doğruydı.

Drake ona doğru yürüdü. Sanki son görüşmelerinin ortasında onu terk edip gitmemiş gibi kafasını sallıyordu. Bakışları Kitty’nin yanaklarına odaklanmıştı. Yüzü gerçekten de hissettiği kadar kırmızı mıydı? Dudakları yanıyor, Adam’ın öpücüklerini düşündükçe tüm vücudu karıncalanıyordu. Drake yüzlerinin arasında birkaç santim kalana kadar yaklaştı. “Burası hangi cehennemin dibi? En azından yakınlarda bir Starbucks olduğunu söyle.”

Kitty, Cutler’s Gap’e ilk geldiğinde kendi düşüncelerinin de aynı olduğunu hatırlayıp sırtıttı. Komiktir ki kararını çok çabuk değiştirmişti. Tam Drake’in hayallerini suya düşürmek üzereydi ki gözü onlara sinirle bakan Adam’a takıldı. Anında yüzü kızardı ve Drake’ten bir adım uzaklaştı.

“Burada uzun süre mi kalacaksın?” diye sordu Kitty, sırf utancını saklamak için.

Drake kafasıyla çiziklerle dolu ahşap zemine yerleştirilmiş bavulları işaret etti. “Everett mobil ofisi buraya taşıttı, o yüzden bir süre burada kalacağız gibi görünüyor. Beni ayın 27’sine kadar idare edebilecek kadar eşya aldım yanıma.”

Everett’in Los Angeles’a dönmek için sabırsızlandığını bilse de ayın 27’si Kitty’nin gözüne çok yakın gelmişti. Aşırı yakın. Dünkü, içten film gösteriminin tekrarlanmayacak olması Kitty’yi üzdü.

Yine de tuhaf bir şekilde, Everett’in asistanını görmek onu rahatlatmıştı. Kitty gibi o da bu aileye yabancıydı ve belli ki onu

şimdi bir işbirlikçi olarak görmeye başlamıştı. Ablaları burada olsa, adamı biraz sorgulayıp bir staj imkânı bulmasına yardımcı olabilir mi diye öğrenmesini isterlerdi ama o anda akli böyle bir konuyu düşünmek için bile fazla bulanıktı. Ayrıca adam, Mia'yla kadının çığlık çığlığa bağırduğu telefon görüşmeleri yapmadığı sıralarda iyi biri gibi görünüyordu.

“Uyuyacağımız yer burası değil, değil mi?” Drake’in sesinde dehşet vardı. “Burası fazlasıyla Davy Crockett tarzında. Turistik bir mekân değil mi?”

Kitty, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Drake, belki de Adam’ın el yapımı evini eleştirmek niyetinde değildi ama yine de Kitty savunmaya geçti; birkaç metre uzağındaki adamı korumak istediğini fark etti. Pekâlâ, belki de Drake o kadar iyi biri değildi.

Fazla itiraz etse Everett farkına varır mıydı? Patronunun, kardeşi hakkındaki duygularını öğrenmesini hayatta istemezdi. Ayrıca az önce ömrünün en ateşli ve şehvetli öpücüğüne sahip olmuştu. O yüzden hafifçe güldü ve “Saçmalama, burada turistik mekân falan yok. Yalnızca biz ve köpek yavrusu” dedi.

Adam’ın derisini delip geçen, onaylamayan bakışlarının fazlasıyla farkındaydı. Vücudundaki her hücre, dönüp ona bakması, avutucu şekilde gülümseyip yalnızca numara yaptığını belli etmesini istercesine, resmen çığlık atıyordu. Bulundukları mekânın hiç de öyle tatsız olduğunu düşünmediğini belirtmek istiyordu. Ama bir yandan da Everett ve Drake’in bakışlarını üzerinde hissediyordu, Adam’la arasındaki herhangi bir ilişkiye dair en ufak bir ipucunun bile işleri daha da karıştıracığını biliyordu. Tıpkı mısır gevrekleri arasından parmak ucunda geçip ses çıkarmamaya çalışan bir çocuk gibiydi.

“Belki de burası iş görür...” Drake’in mırıltısı odanın etrafına bakarken gittikçe azaldı. “Aradığımız saklanma yeri burası olabilir Everett, tam da bir adamın kaçıp geleceği türden bir yer.” Drake, patronu memnunetme çabasıındaydı.

Everett boğazını temizledi. “Şimdi iş konuşmalım. Büyük eve gidip yerleşmeliyiz.” Drake’e eşyaları toplama konusunda işaret vermeden önce kardeşine baktı. “Sen ve Kitty ba-

vulları alın, size birkaç dakika içinde yetişirim.”

Kitty’nin Everett’ten emir almaktan utanması için hiçbir sebebi yoktu. Sonuçta adam onun patronuydu ve aylığını ödüyordu. Ama yine de Kitty’nin yüzü, ücrete bağlı bir hizmetli olduğu gerçeği Adam’ın önünde teyit edildiği için daha da kızardı. Everett’in emirlerine uymaktan başka çaresi yoktu.

“Hadi gel, sana ormanlık yolu göstereyim” dedi Drake’e. “Ama üzerine daha kalın bir şeyler giymek isteyebilirsin çünkü yolumuz epeyce uzun.”

“Daha kalın bir şeyim yok.” Drake’in yüzü, köşede duran bavul yığınının bakarken iyice düştü. “Bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim. Belki senin atkını falan ödünç alabilirim?”

Adam’ın yüksek iç çekişi duyulmayacak gibi değildi. “Bir atkıyla donmaktan kurtulamazsın, benden birkaç kıyafet ödünç alabilirsin. Ve eğer birkaç dakika beklerseniz kar aracını çıkarırım. Orman yolunu yürümekten daha hızlı olur.”

“Gerçekten minnettar kalırım.” Drake’in gözleri manzara ya bakarken fal taşı gibi açılmıştı. “Daha önce yapay kar olmayan bir yerle karşılaşmamıştım.”

Kitty, eğer kendisi de dağa ilk geldiğinde benzer bir deneyim yaşamamış olsa Drake’in tepkisini komik bulabilirdi. Kıyafetleri en az Drake’inkiler kadar uygunsuzdu, tepkisi de Adam’ı eşit derecede sinirlendirmişti. Ama şimdilerde buradayken evinde hissetmeye başlamış, soğuk havaya ve kalın kıyafetlere alışmıştı. Aileye bile alışmaya, huylarını öğrenmeye, onları tanımaya başlamıştı.

Adam’a da alışmaya başlamış mıydı? Hayır bu tam olarak doğru sayılmazdı. Ona alışmak imkânsızdı. Ama ona çekiliyordu; onu daha fazla tanımak, onu hissetmek ve tadına bakmak istiyordu.

Tek sorun vardı. Everett ve Drake kapıdan içeri girdiğinden beri bir kez olsun göz göze gelmemişlerdi.

Daha önce tek bir gözyaşı dökmemiş
olan ben, bahar zamanımız kışın
gazabına uğradığı için efkârdan bitip
tükeniyorum.
– IV. Henry, Bölüm 3

Eğer Kitty'nin kafası bu kadar karışık olmasaydı, malikâneye yaptıkları yolculuk çok neşeli geçebilirdi. Adam parlak, mavi kar aracını sakın bir özgüvenle kullanıyor, kardan engelleri rahatlıkla aşıyordu. Araca bir römork bağlamış, bavulları onun üzerine dizmişti. Yolcular da soğuktan korunmak için dizlerine serdikleri birer battaniyeyle arkasındaki koltuğa dizilmişlerdi. Neredeyse tekne de olmakla aynıydı. Kayma hissi, Kitty'nin arkadaşının Venice Beach'teki motor teknesindekine çok benziyordu. Yine de yüzlerine çarpan soğuk hava, bir dağ kışının ortasında olduklarına hiç şüphe bırakmıyordu. Önlerindeki kar, tıpkı tekneyle ilerlerken dalgaların ikiye ayrılması gibi bölüne rek dağılıyordu.

Drake motorun ve rüzgârın sesini bastırıp sesini duyurmak için bağırdı: “Ee, Starbucks'ı sormuştum.”

“Ne Starbucks'ı?” diye yanıt verdi Kitty. “Burada büyük boy moccha'ya en yakın şey Annie'nin pütürlü filtre kahvesi. O da eğer tatlı dilli olursan.”

“Annie de kim? Bir barista mı?” Drake, sanki bir şey kötü kokuyormuş gibi burnunu buruşturdu.

Kitty'nin kahkahasını bastırması gerekti. “Hayır, Annie evin kâhyası. Hiçliğin ortasındayız. Burada restoran ya da kafe yok. Görünüşe bakılırsa bir bakkal ve eski püskü bir bar var, o

kadar.” Adam’a doğru bir bakış attı ve kendisini yolun kenarında, ölmek üzere olan geyiğin yanında bulduğunda kullandığı kırıcı kelimeleri hatırladı. Aslında Cutler’s Gap’t e hiç ticari kuruluş yoktu.

Gerçekten Adam onu kollarına alıp hayatının en ateşli deneyimini yaşatalı bir saatten az mı olmuştu? Adam, kar aracını hazırlayıp her şeyi üzerine yüklediği süre boyunca bakışlarından kaçınmıştı. Kitty şimdi her zamankinden daha da şaşkındı. Bu kadar kısa sürede hem çok sıcak hem bu kadar soğuk davranan bir adam insanı ya yakar ya dondururdu.

Ona her baktığında midesinde kelebekler uçuşuyordu. Bu iyi bir şey olamazdı, değil mi?

“Bar mı?” diye sordu Drake. “Şu, sakallı yaşlı adamların bir köşede bilardo oynadıkları otantik dağ barlarından mı?” Everett’e döndü. “Gidip bir bakmalıyız. Veda sahnesi için muhtem olur...”

“Drake.” Everett’in ses tonu, Drake’in lafını bitirmesine engel olmuştu. “Daha sonra iş konuşuruz. Olur mu?”

“Ah, elbette. Bilardo oynar mısın, Everett?” Büyük eve doğru yolculuğun geri kalanı da bu şekilde devam etti. Drake ve Everett, sonu gelmeyen bir sohbeti sürdürmeyi başardılar, bu da Kitty’nin aklını dağıtmaya yetti.

Adam, evin tam arkasında durup motoru durdurarak araçtan atladı. Everett de ardından atladı, daha genç bir adam olan Drake de teşekkürlerini ileterek onu takip etti ve ikisi birlikte Annie’nin mutfağının sıcaklığına doğru yürüdüler. Adam, elini Kitty’ye uzattı. Başını yana eğmiş ona bakıyordu. Kitty, kendine uzanan eli yakalayıp Adam’ın onu koltuktan kaldırmasına izin verdi.

Adam, kolunu kızın beline sıkıca sararak onu kaldırdı ve karla kaplı zemine bıraktı. Bedenleri gerektiğinden bir an daha uzun kenetli kalmıştı, bu da Kitty’nin iliklerine kadar titremesine neden oldu.

Lanet olasıca kelebekler. Her yere girdiler.

“İşte oldu” dedi Adam, sonunda kızı bırakarak. “Hasta olmadan içeri girsene iyi olur.”

Kitty, Adam'ın yüzüne bakıp ifadesini okumaya çalıştı. Sakalı ve giydiği kalın bere, geriye okunacak fazla bir şey bırakmıyordu.

“Sen gelmiyor musun?”

Adam kafasını iki yana salladı. “Hayır küçük hanım. İçerisi bu kadar kalabalıkken asla.”

“O kadar da kalabalık değil. Yalnızca birkaç sıcak beden daha.”

İkisi de, onu durduran şeyin kişi sayısı olmadığını biliyordu. Sorun içerideki kişilerin kim olduğuydu. Kitty, merakına yenik düştü. “Everett ile aranda ne oldu?”

Soru ağzından çıktığı anda kendini tekmelemek istedi. Adam surat astı ve ağır botuyla önündeki karı dağıttı. Kitty'nin merakı onu sinirlendirmişti belli ki.

“Aile arasında.”

Kitty, önünde duran dalgın adamla bir saatten kısa zaman önce o kadar ateşli olan kişiyi bağdaştıramıyordu. İkisi de aynı görünüyor, hatta aynı kokuyordu ama sanki onu öpen adam artık kabuğuna çekilmişti.

“Tahmin edebiliyorum. Sonuçta siz ağabey, kardeşsiniz. Ama bu ay kardeşlik ve barış dönemi. Bir şekilde barışmayı denemenizin yolu yok mu? Hele ki de annenin kazasından sonra?”

Kendi annesine ait anılar bir anda Kitty'nin zihnini istila etti. Ya da annesizliğinin anıları demek daha doğru olurdu. Abalarının ve babasının tüm çabalarına rağmen, özellikle Noel'de hep bir şeyler eksikmiş gibi gelirdi. Gözlerinin önünden bir anda, küçük Kitty'nin koltukta kıvrılmış, bir yandan ağzına şeker tıkip bir yandan da Hallmark kanalında Noel film izlediği bir anı geçti.

Yalnızdı. Çoğu zaman olduğu gibi.

“Seni ilgilendirmeyen şeye karışma” dedi Adam, alçak sesle. “Ağabeyimle aramda olan şey beni ilgilendirir ve burnunu sokmazsan memnun olurum.”

Sanki tokatlanmış gibi geri adım atan Kitty, karda yalpaladı. Aldığı hararetli cevap karşısında göğsü sıkışmış, böyle bir cevabı hak etmek için ne yapmış olabileceğini merak etmişti.

“Özür dilerim” dedi sessizce, gelen yaşları engellemek için gözlerini kırparak. “Sadece, eğer benim ailem burada olsa çok memnun olurum, gidip göl kenarında bir kulübede saklanmazdım.”

Adam’ın yüzü, Kitty’nin anlamlandıramadığı bir duyguyla değişti. Bu duygu her neydiyse Adam’ın sesinin biraz olsun yumuşamasına neden olmuştu. “O zaman oldukça şanslısın.” Canı acıyormuş gibi şapkasını çekip hızla omuz silkerek aracına döndü. “Görüşürüz.”

Bu tek kelime Kitty’nin paniklemesine sebep oldu. Sanki bırakmak istemediği bir şeyi kaybediyordu. “Sabah görüşmeyecek miyiz?” diye sordu, nefes nefese. “Köpeği görmeye geldiğimde yani?”

Adam kafasını çevirip sonunda onunla göz göze geldi. Ama cevap vermek yerine motoru çalıştırıp her şeyi gürültüye boğdu. Kar aracını geri geri sürüp ters çevirdi. Artık kıza tamamıyla sırtını dönmüştü.

Bu kadardı demek ki. Kitty iç çekip adamın büyük evle ağaçlık arasındaki mesafeyi, aracın altından her yana kar püs-kürterek aşip kulübesine dönüşünü izledi.

Aptal, kızgın, seksi hödük. Bugüne kadar tanıdığı herkesten daha iyi öpüşüyorsa ne olmuş yani? Sonuçta bir anda ormanda kaybolup bir daha hiç geri dönmeyebilirdi.

Evet. Şu anda Kitty tam da böyle hissediyordu.

Adam aşırı hızlı sürüyordu. Ancak tehlikeyi hissetme ihtiyacı ve bu keyfin kızgınlığını geçirmesine izin verme isteği, görmezden gelinemeyecek kadar çekiciydi. Ayağını pedala iyice bastırıp ağaçların arasında manevralar yaparak, geride bıraktığı büyük eve, ve hâlâ onun önünde durduğuna emin olduğu gözü yaşlı kıza bakmayı reddediyordu.

Hepsi cehenneme gidebilirdi. Everett neden Noel’i Batı Virginia’da geçirmek ve ailesiyle işleri daha da karıştırıp onu sinir bozucu çalışanlarıyla muhatap etmek zorundaydı ki? Nasıl olmuştu da kendini Everett’in dadısıyla öpüşürken bulmuştu ki zaten? Kocaman gözlü masumiyeti ve dolgun dudaklarını-

la kız tam da kaçınması gereken şeydi. O...

Onundu?

Adam kar aracını, kulübenin yanındaki barınağa park ederken iç çekti. Elbette kız onun değildi. Eğer birine ait olacaksa o kişi Everett olurdu, çünkü sonuçta aylığını ödeyen ağabeyiydi. Kızın sadakat borçlu olduğu kişi kendi değil ağabeyiydi. Bir kez daha mantıksız bir sinir dalgası tüm varlığını etkisi altına aldı. Kıskaç bir çocuk gibi, Everett'in oyuncağını çalmak ve saklamak istiyordu.

Onu öperken aklından ne halt geçmişti ki? Los Angeles'ta yaşamının bir insana neler yaptığını en iyi bilen kendisiydi. Kitty de diğerlerinden farklı değildi; bronz tenli, kolayca kıkırdayan ve bir de mevsime uygun giyinmeyi beceremeyen biriydi.

Yine de içinden bir parça, tüm bunların doğru olmadığını biliyordu. Kız, Los Angeles'tan buraya uçakla gelmiş olabilirdi ama piyasada çoğu insanda gördüğü kurnazlık onda yoktu. Kitty ona baktığında, Adam kendine bir değer biçiliyormuş gibi hissetmiyordu. Kim olduğunu ve kariyerine nasıl yardımcı olabileceğini, ya da başarının o kaygan merdivenlerine elini tutup tutmayacağını umursuyor gibi görünmüyordu.

Bu açıdan bakılınca, Kitty Hollywood'dan olabildiğince uzaktı. Adam bunu, Jonas'a nazik bakışından ve köpeğe karşı üstün sabrından anlıyordu. Buradayken yaptığı işlerde hiçbir çıkar gütmüyordu. Kim olması gerekiyorsa o oluyordu; bir dadı, bir çalışan, bir arkadaş.

Bunları hatırlamak ona kendini en aşağılık türden bir ahmak gibi hissettirdi. Ne tür bir adam, bir kadınla neredeyse dudakları aracılığıyla seviştikten sonra ona bir gülümsemeyi bile çok görür, üstüne üstlük bir de aralarındaki ateşi görmezden gelirdi? Belki de Kitty'nin onsuz çok daha iyi olacağını kabul etmeliydi. O yaşta bir kız, onun gibi bir hödükte ne bulurdu ki zaten? O sorunlu biriydi. Kolombiya ve Los Angeles'tan döndüğünden beri bir erkeğin gölgesinden başka bir şey olamamıştı. Kitty'nin hak ettiği türden bir erkek olmayı bırak, kulübesinden dışarı zar zor çıkıyordu. Kız genç, güzel ve –kabul etmek gerek– biraz saftı ama bedeninde kötü tek bir hücre bile yoktu.

Sırf bu gerçek bile ondan uzak durması için yeterli bir sebepti.

Ama bunu yapmanın imkânsız oluşunun da sebebiydi.

Kitty ve Jonas öğleden sonrayı Annie'yle mutfakta, Noel hazırlıklarına yardım ederek ve onu sakin tutmaya çalışarak geçirdiler. Mutfak sıcaktı, kahve aroması ve Annie'nin açtığı baharat kavanozlarının kokusu havayı sarmıştı.

"Tüm bu son dakika değişiklikleri" dedi Annie keyifsizce. "Şimdi de bana Bay Montgomery'nin vejetaryen olduğunu söylüyorlar. Noel günü ne pişireceğim, canım? Adam ne hindi yiyor ne de domuz eti. Gidip biraz tutu falan almam lazım yoksa açlıktan ölecek."

"Tofu mu demek istiyorsun?" dedi Kitty, Drake'in balerin eteği giymiş görüntüsünü başarısızca aklından silmeye çalışarak. "Ayrıca ben olsam Drake konusunda endişelenmezdim, onun bir şey yediğinden bile şüpheliyim."

"Ah, o da o tiplerden demek." Annie karıştırmak kabına bir kaşık dolusu daha tarçın ekledi. "Hollywood'da hiç yemek yemeyen onca insan var, hâlâ hayatta olduklarına şaşıyorum. Elbette senin annen de pek farklı sayılmaz, Jonas."

Çocuk mutlulukla kafa sallayıp bir avuç dolusu damla çikolata kaptı. "Evet. Annem yemekten nefret eder."

Kitty bir an kalçalarına bakıp, "Keşke ben de yemekten nefret etseydim" diye düşündü. Ama hemen ardından Annie fırın kapağını açtı ve yeni pişmiş, ağız sulandırıcı kurabiye kokusu tüm mutfığı doldurdu. Bu kadar güzel kokarken insan yemekten nasıl nefret edebilirdi ki?

Adam, onu küçücük kulübesinde ölesiye öperken kalçalarının genişliğini umursuyor gibi görünmüyordu. Kitty, Adam dudaklarını onunkilere yaklaştırırken yanaklarının nasıl kızardığını, ellerinin nasıl da onunla oyun oynar gibi kazağının altında dolaştığını hatırladı. Daha önce hiç böyle nefesini kesen, hayvani bir vahşilikle öpülmemişti. Ama Adam, onları arabayla bıraktıktan sonra onu resmen başından savmış, geriye berbat bir tat bırakmıştı.

Ne yazık ki, Annie'nin sıcak kurabiyeleri bile ağzındaki kötü tadı silmeye yetmiyordu.

Neden her şey ona Adam'ı anımsatıyordu? Her düşüncesini işgal etmesi çok sinir bozucuydu. Öpücüğünün anısı du-dağında, iyi bir şarabın tadı gibi duruyordu ve elinden yalnızca dudaklarına defalarca dokunmamak geliyordu. Kitty en son ne zaman böyle hissetmişti hatırlamıyordu. Hiç böyle hissetmiş miydi ki? Aralarında büyüyen çekim dışında hiçbir ortak noktasının olmadığı bir adam tarafından tüketiliyordu.

Belki çok film izlemişti. Tutkunun bir icat olduğunu düşünüyordu; sırf sinemada yer doldurmak için senaristler tarafından uydurulmuş bir şey. Şimdi tutkuyu kendi deneyimleyince, artık o kadar da emin değildi.

Emin olduğu tek şey sakinleşmesi gerektiği idi. Adam ile aralarında her ne varsa, gözyaşıyla sonlanacağı kesindi.

"Kütüphaneye biraz kurabiye götürür müsün?" Annie, Kitty'ye kurabiyeyle dolup taşan bir kâse uzattı. "Orada bir karargâh kurdular. Gerçi Noel'e bu kadar az zaman kalmışken ne yaptıklarını ancak Tanrı bilir."

Kitty, kâseyi bir tepsiye koyup iki fincana da dumanı tüten kahve doldurduktan sonra her şeyi tepsinin üzerinde dengeledi. Belki de Everett'le kısa bir sohbet, ihtiyacı olan tek şeydi, ki bu soğuk bir duşun sözlü versiyonuydu. "Sen de geliyor musun, Jonas?"

Yedi yaşındaki çocuk kafasını salladı. "Hayatta olmaz, babam bugün çok huysuz. Ekipmanına bulaştığım için bana bağıştı. Sanırım burada, Annie'yle kalacağım."

Annie onaylar bir şekilde kafasını salladı. "Ben ona göz kulak olurum."

"O halde bana şans dileyin" dedi Kitty, dramatik bir yüz ifadesi takınarak. "Eğer on dakika içinde dönmemiş olursam arama ekibini gönderin."

Jonas bir kurabiye kapıp sırtırken Annie gözlerini devirdi. Görünüşlerine bakılırsa, eğer Drake ya da Everett'i kızdırırsa ikisi de onu sağır edici bağırış çağırıştan kurtarmayacaktı. Demek sadakat buraya kadardı.

Kitty kütüphaneye girdiğinde, Jonas'ı tam olarak neyin ayarttığını gördü. Eski püskü oda, modern bir kontrol merkezine dönüştürülmüştü. Dizüstü bilgisayarlar çalışıyor, wi-fi güçlendirici ışığı yanıp sönüyor, masa kâğıtla dolup taşıyordu. Biraz daha yakından baktı. Çıktısı alınmış bir senaryoya benziyordu.

“Bunları nereye bırakayım?” Sesi normalden daha yüksek çıkmış, yüksek tavanlı odada yankılanmıştı. İki adam da anında ayağa kalkıp ona bakmak için geri döndü ancak Kitty'nin ilk gördüğü Everett'in kızgın surat ifadesiydi.

“Burada olmamalısın. Burası kesinlikle sınır dışı. Hepinize daha kaç kere açıklamam gerekiyor? Ayrıca senaryoya bakmaktan da vazgeç. Çok gizli.”

Kitty kararsız kaldı. Kurabiye ve içeceklerin olduğu tepsi hâlâ elindeydi. Tepsiyi bırakacak bir yer aradı ama her yer ya elektronik aletler ya da kâğıtlarla doluydu. “Annie size kahve getirmemi istedi” diye kekeledi. “Ayrıca kurabiye de var.” Bir tarafı Everett'e bu kurabiyeleri neresine sokabileceğini söylemek istiyordu ve bu yer ağzına yakın bir yer değildi. Ama adam patronuydu ve bundan böyle, staj anahtarıydı. İyi ya da kötü ona ihtiyacı vardı.

“Sağır mısın?” diye sordu Everett. “Çık git. Hemen.”

Drake tedirgin bir şekilde gülerek yanına gelip tepsiyi kızın elinden aldı. “Sorun yok Everett. Burada görülecek bir şey yok zaten. Hem ayrıca bir gizlilik sözleşmesi imzaladı, değil mi?”

Gizlilik sözleşmeleri, film endüstrisiyle doğrudan alakaları olsun ya da olmasın Hollywood çalışanları için oldukça yaygındı. Ünlü bir aktörün istediği son şey dadısının, kirli sırlarını gazetelere satmasıydı. İşe başlamadan önce neredeyse herkesin bir gizlilik sözleşmesi imzalaması zorunluydu.

“Fark etmez. Bu dışarı çıkarsa her şeyi kaybedebiliriz” diye gürlledi Everett. “Tek gereken yanlış yerde söylenecek doğru bir söz ve bir bakmışsın her yer kopyacı filmlerle dolup taşmış. Bunu çok gizli tutmak istiyorum.”

Dramatik davranıyordu. Hollywood dedikodusu her zaman sırrı yenerdi, ikisi de bunun farkındaydı. Ne üzerinde çalış-

şıyor olursa olsun, bu uzun süre sır kalmazdı. O zaman neden bu kadar kırılgan davranıyordu?

“Kitty hiçbir şey söylemeyecek, değil mi?” Drake kaşlarını kaldırıp kıza baktı.

“Elbette söylemeyeceğim. Burada söylenecek bir şey de yok zaten. Yalnızca bir sürü havalı ekipman ve her yere yayılmış senaryo, o kadar.” Gözlerini devirmemek için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Hollywood ile ilgili sahip olduğu en ufak heyecan kırıntısı bile ilk haftalarında yok olmuştu. Kesin olan tek şey, film sektörünün kesinlikle o kadar da ihtişamlı olmadığıydı.

Everett asistanına döndü. “Bu odanın mühürlenmesini istiyorum. Buraya giriş izni olan bir tek sen ve ben olacağız. Oda boşken kilitli olacak.”

“Peki, Elbette.” Drake tepsiyi bir yığın kâğıdın üzerine bırakıp Kitty’ye döndü. “Sana yolu göstereyim” dedi, kızı kapıya doğru iterken.

Kitty itiraz etmedi. Zaten çıkmak için sabırsızlanıyordu. Everett ona ayakkabısına yapışmış bir çamurmuş gibi davranıyordu. Onun ve dönek kardeşinin derdi neydi? Artık onlardan gına gelmişti.

Everett’in yaptığı filmi biraz olsun umursamıyordu. İsterse gişe hasılat rekorları kırsın, onu hiç ilgilendirmiyordu. O yalnızca birkaç hafta Jonas’a bakmak, sonra da staj bulmak istiyordu. Everett’in yardımı olsa da olmasa da. Everett sırlarını kendine saklayabilirdi. Kitty’nin umurunda bile değildi.

Arkadaşlık; aşk ilişkileri ve işyeri
dışında her zaman daimidir.
– Kuru Gürültü

“**S**en iyi misin?” diye sordu Annie, Kitty buzdolabından birkaç kutu gazoz çıkarırken. “Biraz tedirgin görünüyorsun.”

“Öyle mi?” Kitty doğrulup gazozları çantasına koydu. “Far-
kında değilim.”

“Belki dün Bay Everett’in sana bağırması yüzünden ol-
muştur” dedi Annie, anlayışla. “Kimseyle öyle konuşmaya hak-
kı yok.”

“O yalnızca fazlasıyla gergin” dedi Kitty, biraz kurabiye al-
mak için mutfak dolabını açarken. “Hollywood’daki çoğu insan
gibi. Alıştım artık. Eskiden Los Angeles merkezde bir restoran-
da çalışıyordum, Everett oradaki bazı müşterilerden daha kötü
değil.”

“Hmmm” diye mırıldandı Annie, ocağın en yakınındaki,
her zamanki sandalyesinde oturuyordu. “Ayrıca bu sabah kö-
pek konusunda yardımcı olmak için kulübeye de gitmediğini
fark ettim.”

“Bana ihtiyaç olduğunu düşünmedim.” Sesi sakindi ama
konuşurken kalbi deli gibi sıkışıyordu. “O sadece bir köpek yav-
rusu. Bence Adam ona bakabilir. Benim karışmama gerek yok.”

Dünden beri diken üstündeydi. Adam’ın öpücüğü ve Eve-
rett’in azarlamasıyla cehennem gibi bir gün olmuştu. Şimdi iki
adam da onun varlığının farkına varmak bile istemiyordu. Jo-
nas, ona ilgili gösteren tek Klein erkeği idi.

Evet olması gereken de bu, diye hatırlattı kendine Kitty. Sonuçta burada olmasının nedeni çocuktur.

“Siz de mi tartıştınız?” diye sordu Annie. “İyi geçindiğini-
zi sanıyordum.”

Ah bir bilseydi. “Aramız iyi” dedi Kitty. Sesi planladığından daha sert çıkmıştı. “Yalnızca Jonas’la biraz daha vakit geçirebilmek istiyorum. Tanrı biliyor, o çocuğun gerçekten ilgiye ihtiyacı var.”

“Otur da kahveni iç” dedi Annie, tamamı dolu fincanı işaret ederek. “Dolaptaki yiyeceklerin yarısını çantana boşaltmış olmalısın. O kadar yiyeceğe ihtiyacın yok. Bu bir şenlik, bir haftalık kamp gezisi değil.”

Kitty teslimiyetle iç çekip Annie’nin yanındaki sandalyeye bikkınlıkla oturdu. “Jonas yemeyi çok seviyor” dedi.

“Tüm Klein oğlanları aynı. O yüzden bu kadar büyük ve güçlü oluyorlar. Jonas da öyle olacak” dedi Annie. Nasıl her konu bir şekilde Adam ve ağabeyinde bitiyordu? Kitty bundan hoşlandığından emin değildi.

“Umalım da bir tek o açıdan onlara benzesin” diye mırıldandı Kitty.

“Onlar iyi çocuklar. Bazen aşırı heyecanlı olabiliyorlar ve kesinlikle önyargılılar ama yine de iyiler” dedi Annie. “Adam’ın altından bir kalbi var. Kameralar etrafta olmadığına bile ne kadar çok kişiye yardım etmeye devam ettiğini bir bilsen. Belgeseldeki o kızlar okula dönebilsin diye para ödediğini biliyor muydun?”

“İnsan ticareti çetesinin elindeki kızlar mı?” diye sordu Kitty. “Hayır bilmiyordum.”

Gerçi çok da şaşırmamıştı. Bu, Adam’ın yapacağı türden bir şeydi. Doğru ve yanlış algısı tamamıyla siyah ve beyazdı. Mağdur durumdakilere yardım etmek için elinden geleni yapması çok normaldi.

“Kocaman bir kalbi var onun. Ailesini de çok sever. Bu yüzden Los Angeles’ta olanlar çok üzücü.”

Kitty’nin ilgisi uyanmıştı. Annie’ye yanaştı. “Los Angeles’ta ne oldu ki?”

Annie yarısı içilmiş kahvesini şeker kaşığıyla karıştırarak başını salladı. “Tüm detayları bilmiyorum, zaten sormadım. Tek bildiğim iki kardeş o kadar büyük bir kavga etmiş ki Adam tutuklandı. Everett’in evindeki ofisi tam anlamıyla yerle bir etmiş. Everett’in de bir gözünü morartmış.”

“Neden kavga etmişler?”

“Hiçbir fikrim yok” diyerek omuz silkti Annie. “Ama Bayan Klein’in dediğine göre, Adam’ın suçlamalardan kurtulabilmesinin tek yolu buraya gelmeyi kabul etmek ve birkaç aylığına terapi görmekmiş. Bayan Klein, onun büyük evde kalmasını istedi ama Adam kabul etmedi. Bayan Klein’in da onunla bu konuda tartışmaya gönlü el vermedi. Adam kulübeye taşındı, bir haftada her yeri yeniledi ve o zamandan beri orada yaşıyor.”

“Şu anda hiçbir şey üzerinde çalışmıyor mu?” diye sordu Kitty. “Cololmbia’daki o belgesel ne oldu? Hani şu uyuşturucu tacirleriyle ilgili olan?”

“Hiçbir fikrim yok. O konuda bir şey demedi.”

Kitty, Los Angeles’ta iki kardeş arasında ne geçtiğini merak ederek altdudağını ısırdı. Nasıl olmuştu da Adam’ın eyaletten kaçmasına neden olacak kadar büyük bir kavga etmişlerdi?

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu.

“Tıpkı kaygan basamağın kalçasını kırması gibi bu konu da Bayan Klein’in kalbini kırıyor” dedi Annie. “Sorun şu ki kalça iyileşir ama kalp için aynı şey söz konusu değil.”

“Değil mi?” diye sordu Kitty, Annie’ye somurtarak. “Bence kalpler de iyileşir.”

Annie bir süre Kitty’ye baktı. “Haklısın” dedi sonunda. “Sanırım kalpler de iyileşebilir ama yalnızca kişinin kendi de isterse.”

“Gidiyor muyuz?” diye sordu Jonas, montunu çoktan giymiş, mutfığa koşarak girmişti. “Güzel bir yer kaptığımızdan emin olmamız lazım. Babaannem her zaman Rinky’nin eczanesinin önünün en iyi yer olduğunu söyler. Böylece bandoyu çok iyi görebiliriz.”

Jonas, tüm gün durmaksızın şenlik hakkında konuşmuştu, sesi her geçen saat daha da heyecanlı çıkıyordu. Kitty, yakında

Harville'e gitmek için yola çıkmazlarsa çocuğun resmen patlayacağına emindi.

Kol saatine baktı. Saat daha ikiydi. Şenlik saat beşte, hava kararmak üzereyken başlayacaktı. Geçit, Geleneksel Noel Konseri'ne başlamak için sahne alanına doğru ilerlerken, aydınlatılmış araçları ve süslemeleri karanlıkta izlemek daha keyifliydi.

"Birazdan yola çıkıp belki kasabayı biraz turlayabiliriz" dedi Kitty. "Ama iki saat orada ayakta bekleyebileceğimizi sanmıyorum. Donarak ölürüz."

Jonas gözlerini devirdi. Doğuştan hızlı kan dolaşımı ve kar topu yaparak ne kadar zaman harcasalar da üşümeyen ellere sahipti. Kitty o kadar şanslı değildi.

"Sen şuradaki çantayı al, ben de gidip çizmelerimi ve palto mu alayım" dedi Kitty, çocuğa daha fazla engel olmayı başaramayacağını bildiğinden. "Hadi gidip güzelce şenliği izleyelim."

"Köpeğin mi var?" dedi Martin, Adam'a soran gözlerle bakarak. Yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyordu. "Bu oldukça büyük bir gelişme."

"Benim köpeğim değil, yeğenim için ona şimdilik göz kulak oluyorum" dedi Adam. "Neredeyse onu da buraya getiriyordum da son anda aklım başıma geldi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Hayvanlara karşı alerjim var."

Adam köpeğin kalın siyah tüylerini düşünerek omuz silketti. "O hipoalerjenik" dedi. "Tüy dökmüyor, reaksiyona sebep olmuyor. Tam anlamıyla mükemmel köpek." Ya da mükemmel köpek olabilirdi, tabii eğer her sabah mutfağı pislemeseydi. Adam bugün pisliği kendi temizlemek zorunda kalmıştı. Kitty'den iz yoktu. Gerçi onu suçlamıyordu. Tanrım, gerçekten de her şeyi berbat etmişti.

"Seni en son gördüğümde bu yana bir şeyler değişti mi?" diye sordu Martin.

"Bir kızı öptüm."

"Hmm."

"O kadar da şaşırmış görünmüyorsun" dedi Adam. "Daha büyük bir tepki beklerdim." Hayal kırıklığına uğramış olması

yanlış mıydı? Köpeğin bile Martin üzerinde daha büyük etkisi olmuştu.

“Kitty’ydi, değil mi?”

“Nereden bildin?”

Martin gülümseme nezaketini gösterdi. “Pek de detektif hikâyesi sayılmaz. Anneni, yaşlı kâhyayı ya da nefret ettiğini iddia ettiğin yengeni saymazsak haftalardır temasta bulunduğun tek kadın o.” Ellerini çenesini altında birleştirip Adam’ı incelemeye başladı. “Nasıldı peki?”

Muhteşem? İhtişamlı? Olanları saçmalamadan tanımlamanın bir yolu yok gibiydi. “İyiymi.” Adam sıradan bir deneyim olduğunu kanıtlamak istercesine omuz silkti.

Martin ikna olmuşa benzemiyordu. “Peki, sonra ne oldu?”

“Ağabeyim helikopteriyle iniş yaptı, ben de kalan zamanı kızı görmezden gelerek geçirdim.”

Martin başını salladı, belli ki kızmıştı. “Peki, öyleyse şu konu üzerinde biraz daha duralım. Bu kızla ilk karşılaştığın zaman, geyik için üzülüyor diye ona bağırdın. Sonra onu görmezden geldin, ardından yeğeninden gözünü bir dakika ayırdı diye onu azarladın.” Nefes almak için durdu, gözleri hâlâ Adam’ın üstündeydi. “En son konuşmamızda ondan özür dileyeceğini söylemiştin, eğer öpüştüyseniz bunu yaptığını sanıyorum. Bekle, kızın öpücüğe rızası vardı değil mi?”

“Evet, vardı.” Adam ensesinin yanmaya başladığını hissetti. “Hem de deli gibi rızası vardı.” Tanrım, o anları düşünmek bile kalbinin çılgın gibi atmasına neden olmuştu. Dudaklarının pürüzsüzlüğü ve yumuşaklığı, montunun fermuarını yavaşça açarken ona bakışı. Gözlerindeki, sanki güneşin kaynağı Adam’mış gibi kocaman, güven dolu ve meraklı bakış.

“Peki, onu rızası sonucu öptün, sonra da görmezden geldin. Hepsi bu mu yoksa kaçırdığım bir şey var mı?”

Adam bu tanıma kafa atmak istiyordu. “Öyle söyleyince kulağa aşâğılık herifin teki gibi geliyor.”

“Gibi mi?” Martin kaşlarını kaldırdı. “Terapistin olmasam ve gizlilik sıkıntısı olmasa gider, zavallı kızı senin hakkında uyarırdım.”

“Ben zaten o işi kendi başıma gayet iyi hallediyorum” diye homurdandı Adam.

“Pek de hallediyorsun sayılmaz, değil mi?” diyerek üstüne gitti Martin. “Çünkü belli ki kız senin tavrından o kadar da rahatsız olmuşa benzemiyor. Her zamanki, zavallı, ketum haline rağmen kız seni yine de öpmek istedi.”

Adam yutkundu, midesinin tam dibinde bir ağrı, yiyeceğin doyuramayacağı türden bir açlık vardı. “Gerçekten her şeyi mahvettim değil mi?” dedi sessizce. “Hayatımı, işimi, şu zavallı kızı bile. Midas’ın tersi gibiyim. Dokunduğum her şey boka dönüşüyor.” Gözleri açıkken bile onu evin önünde bırakıp gittiğinde kızın yüzünde beliren ifade, ondan uzaklaşınca yüz hatlarını değiştiren şaşkınlık gözünün önünden gitmiyordu.

“Bu doğru değil, değil mi?” dedi Martin. “Bu yalnızca olumsuz düşünmeye bir örnek. Eğer son birkaç ayda gerçekleşen olayları yeniden düşünürsen birçok kişinin hayatında olumlu değişikliğe sebep olduğunu görürsün. Örneğin yeğenini düşün. Eğer göle düştüğü sırada sen orada olmasaydın ne olurdu? Ölebilirdi, ama senin sayende hiçbir şeyi yok.”

Adam omuz silkti. “Sanırım.”

“Ve Kolombiya’daki o çocuk. Ondan ne haber?”

“O konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Peki, o zaman başka bir şeyden bahsedelim” dedi Martin, anlayışla. “Tüm hayatını gerçeği arayarak geçirdin. Kişisel itibarını bunun üzerine kurdun. Peki o zaman buradaki gerçeğin ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” diyerek kaşlarını çattı Adam. “Az önce sana her şeyi anlattım.”

“Kendi içine bakmanı istiyorum. Bu kıza neden bir yakın bir uzak davrandığını anlamanı istiyorum.”

Adam gözlerini kırptırıp Martin’in sözlerini anlamlandırmaya çalıştı. “Sanırım ona yakınlaşıyorum çünkü onu çekici buluyorum, uzaklaşıyorum çünkü onu çekici bulmak istemiyorum.”

“Neden istemiyorsun?”

Adam’ın beyni durmuştu. Birkaç kere göz kırpıp neden

düşüncelerini toparlayamadığını anlamaya çalıştı. “Bilmiyorum...” Neden kıza yakın olmak istemiyordu? Onu durduran neydi? Kızın genç olması mı? O kadar da genç değildi. Kızın işi mi? Kız, Jonas’ın dadısıydı ama bu çok da önemli değildi. Dağlık bölgeden çok uzakta yaşıyor olduğu gerçeği miydi? Bu aslında bir artı bile olabilirdi.

“Belki de onun benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorumdur.” Adam duruşunu dikleştirdi. “Belki onu incitmek istemiyorumdur.”

“Biraz daha derine in” diye ısrar etti Martin. “Ona yakınlaştığından bahsettiğimde ne hissettin?”

“Korku. Hissettiğim korkuydu.”

Martin cesaretlendirici şekilde gülümsedi. “Seni korkutan ne?”

“Korkuyorum...” Adam bir ağız dolusu nefes verdi. “Yeni-den acı çekmekten korkuyorum.”

Sanki Martin onu ormanın derinliklerine götürmüş de çıkış yolunu nasıl bulacağı konusunda bir fikri yokmuş gibi hissetti. Ağaçlar üzerine üzerine geliyordu, etrafındaki hava boğucu ve karanlıktı.

“Başına gelenlerden sonra korkman normal” dedi Martin sessizce. “Korkularını kabul etmen iyi. Ama bir kez onların varlığını kabul ettikten sonra, ikinci adım bu konuda bir şey yapmaktır.” Adam ofis camından dışarı, aşağıdaki meydana baktı. Şenliğin son dokunuşları da tamamlanıyordu. Bir saat içinde ışıklandırılmış araçları görebilecek kadar karanlık olurdu. Kendi kafasının içinde o kadar kaybolmuştu ki Noel şenliğini unutmuştu. “Ne yapabilirim?” diye sordu. “Korkuyorsan korkuyorsundur.”

“Korku doğal bir şey” dedi Martin. “Doğru koşullarda faydalı bile olabilir. Sınırlarımızın ve bazen tehlikeden uzaklaşmamız gerektiğinin sağlıklı bir hatırlatıcısıdır. Ama aşırı boyutlara ulaştığında ya da beynimiz tarafından bir şekilde başka bir şeye dönüştürüldüğünde, mantıksız şekilde hareket etmemize sebep olabilir. Aynı, uçmaktan çok korkup da uçağa adım bile atamayan insanlar örneğinde olduğu gibi.” Martin başını kaldı-

rıp Adam'ın bakışlarını yakaladı. "Korku, normal bir yaşam sürmemize engel olduğu zaman sağlıklı bir şeydir."

"Korkumun mantıksız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kız senin için bir tehlike teşkil ediyor mu?" diye sordu Martin.

"Sanırım hayır." Adam omuz silkti. "Deli falan değil."

"Sana zarar verebileceğini düşünüyor musun?"

Evet, gerçekten de zarar verebileceğini düşünüyordu. Fiziksel olarak değil elbette. Kız bir geyiği incitmekle bile zor başa çıkıyordu ki o bir kazaydı. Ama Adam daha önce incinmiş, onunla ilgilenmesi gereken kişiler tarafından ihanete uğramıştı. Eğer kendini korunmasız kılmaya hazır değilse kızı nasıl kendine yaklaştıracabilirdi ki?

Zaten yaptıklarından sonra kızın artık onunla hiçbir bağlantısının kalmasını isteyeceğini sanmıyordu.

"Bence eğer izin verirsek her şeyin bize zarar verme potansiyeli vardır" dedi Adam yavaşça. "Kâğıt kesikleri oldukça zararsızdır ama onlardan yeteri kadar olursa kan kaybından ölürsün."

"O zaman kendimizi tüm bu tehditlere karşı nasıl koruyacağız?" diye sordu Martin. "Kendimizi sarıp sarmalayıp, dünyanın geri kalanından saklayarak, mikrop taşıyorlardır korkusuyla kimseyi içeri almayarak mı? Ya da risk alıp dışarı bir adım atarak dünyanın bize sunduğu güzellikleri görmeyi mi seçmeliyiz?"

Cevap aşıkardı ama bunu düşünmek bir şeydi, kalpten inanmak başka şey. "Ne yani, eve gidip kızın üzerine mi atlayayım?"

Martin yeniden güldü, gülümsemesiyle birlikte gözleri ılık ılık oldu. Son seanslar sırasında ikisi bir şekilde bağ kurmuştu. Daha önce terapiye gitmek zorunda kaldığı için kin güden Adam, şimdi bundan keyif bile alıyordu.

"Aşırılıklarla dolusun, bunu biliyor musun? Birkaç ay içinde bir kâşiften keşişe dönüştün. Ve şimdi de sıfırdan bir anda düze çıkmak istiyorsun. Ölçülü olmak diye bir şey duydun mu? Yalnızca biraz rahatla ve bir şeylerin doğal akışında ilerlemesine izin ver. Anın tadını çıkar, onunla biraz zaman geçir ve gerçekte ortak bir noktanız var mı bir gör." Yanındaki parıltılı bar-

daktan koca bir yudum su almak için duraksadı. “Biliyorsun işte, onun arkadaşı ol.”

“Arkadaşı ol” diye tekrarladı Adam. Gülmekle, gözlerini devirmek arasında kalmıştı. İkisi yalnız, şık ofisinde dünyanın geri kalanından korunuyorlarken terapisti bazı şeyleri çok basite indirgeyebiliyordu. Hayat hiçbir zaman insanların düşündüğü kadar kolay değildi.

Ama denememek için ortada bir neden yoktu, değil mi?

“Başlıyor” Davulun yüksek sesi, gürültülü kalabalığın sesini yarıp geçtiğinde Jonas neredeyse heyecandan titriyordu. İzleyicilere ayrılan alanın en önündeydiler, Jonas’ın başı metal bariyeri anca geçiyordu. Tırabzana eldivenli elleriyle yapışmış, çenesini de üstüne yerleştirmişti. “Duyuyor musun, Kitty?”

Kitty kendini çocuğun heyecanına kaptırıp başını salladı. En son ne zaman böyle bir şey izlediğini hatırlamıyordu. Aklına gelen en iyi karşılaştırma Londra’daki geleneksel karnaval geçitleriydi. Ama hepsi yazın, havanın uygun olduğu zamanlarda yapılırdı. Bando, Winter Wonderland parçasının orkestraya uyarlanmış versiyonunu çalarak anacaddede ışıltılı bir şekilde yürümeye başladığında, neredeyse yeniden bir çocuk gibi hissetmeye başlamıştı Kitty.

Jonas eldivenli elleriyle kızın ellerini kavradı. Yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu, bandonun arkasındaki aracı işaret ediyordu. Işıklarla bezeli, İsa’nın doğumu sahnesiyle süslü araçta Meryem ve Yusuf, melekler ve çobanlarla çevrili olarak betimlenmişti.

“Noel Baba en sonda çıkar” dedi Jonas, sanki Kitty nerede olduğunu merak ediyormuş gibi. “O her zaman itfaiye aracına biner. Tüm itfaiyeciler peri kılığında olur ve herkese şeker atarlar.” Gözlerindeki parıltıdan, bunun en sevdiği kısım olduğunu anlaşıyordu.

İsa’nın doğum sahnesinin olduğu aracın arkasından gövdeleri ışık ve süsle bezenmiş birkaç antika araç belirdiği sırada kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Kitty, birkaç kişinin yer değiştirdiğini ve kalabalığın bölündüğünü gördü ve hemen ardın-

dan yanlarına uzun boylu bir adam yanaştı.

Bu, dünden beridir Adam'ı ilk görüşüydü. Soğuk hava ve kat kat montlarına rağmen, Kitty bedeninin ona tepki verdiği- ni hissedebiliyordu.

"Seni şenliksever bir adam olduğunu düşünmemiştim" dedi Kitty, gözünü önlerinden geçen araçlardan ayırmadan.

"Çocukluğumu bunu izleyerek geçirdim" dedi Adam. Gö- zünün ucuyla bakınca Kitty, Adam'ın dudaklarındaki yarım ya- malak gülümsemeyi gördü. "Eski anıları canlandırıyor."

"İyi anılar mı?" diye sordu Kitty. Diğer tarafında Jonas tı- rabzandan sarkmış, geçidin son aracı olan meşhur Noel Kam- yonu'nu görmeye çalışıyordu. Adam'ın gelişini bile fark etme- mişti.

Adam omuz silkince montu kaydı. "Evet, güzel günler- di." Yüzünü, sonunda varlığını fark eden Jonas'a doğru çevirdi. "Hey, Jonas. Hoşuna gitti mi?"

Amcasının ilgisi üzerine Jonas'ın yüzü ıslıl ıslıl oldu. "Bura- dasın!" dedi sevinçle. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Hayatta kaçırmaıdım." Adam'ın sesi şefkat doluydu.

"İtfaiye kamyonunu görüyor musun?" diye sordu Jonas. "Bir sürü şekervar mı? Sen benden çok daha uzunsun, ben hiç- bir şey göremiyorum."

"Seni kaldırmamı ister misin?"

Jonas neşeyle kafa salladı. Hemen ardından Adam yeğeni- ni kaldırıp omuzlarına koydu. Kitty, Jonas'ın memnun ifadesi- ne elinde olmadan güldü. Kasabanın en iyi manzarasına sahip olan Kale Kralı.

Adam, Kitty'nin güldüğünü görünce dayanamayıp gülüm- sedi, göz kenarları kırış kırış oldu. İkisi de bir an için hiçbir şey söylemedi ama bakışları kilitlenmişti. Kitty'nin kalbi göğsünü delemekmişçesine çarpıyor, bandonun ritmine uyum sağlıyor- du. Neden onu her gördüğünde bedeni böyle tepki veriyordu?

"Şenlikten sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu sessizce Adam, Jonas duymasın diye.

Kitty'nin bakışları Jonas'a kaydı. "Jonas benimle" diye ha- tırlattı. "Belki sonra?"

Adam'ın cevabı itfaiye kamyonunun sonunda geçide katılmasıyla birlikte çığlık çığlığa bağırarak yüzlerce çocuğun sesiyle bastırıldı. Jonas, Adam onu yere bırakana kadar kıpırdanıp durdu ve yere indiği anda bariyerin yanındaki eski yerine geri döndü. Burası şekerlerine sahip çıkmak için en iyi noktaydı. Kitty ve Adam, itfaiye kamyonunun üstünde duran Noel Baba'nın el sallaması üzerine atlayıp zıplayan çocuklar da Jonas'ın yanına geçebilsinler diye geri çekildiler. İtfaiyeciler, kamyonun yanında yürüyordu, kaslı bedenleri peri kıyafetinin içinde oldukça komik görünüyordu. Ama her birinin çocuklara avuç dolusu şeker dağıtmaktan keyif alıyormuş gibi bir hali vardı.

Jonas kendi payına düşen şekeri kapıp diğer çocuklara da fırsat vermek için geri çekilince Kitty onunla gurur duydu. Ona sırasını başkalarına bırakması gerektiğini söylemesine gerek bile kalmamıştı, çocuk bunu kendiliğinden yapmıştı.

“Bandonun yanına gidebilir miyiz?” diye sordu Jonas, çikolatanın kâğıdını açmaya başlamıştı bile. “Konser başladığında çocukların önde oturmasına izin veriyorlar, orada da iyi bir yer kapmak istiyorum.”

Kitty, kalabalığı aşırıp geçen Jonas'ın peşine takıldı. Çocuk belli ki şenliklere alışkındı. Önceki senelerde onu büyükannesi getirmişti, söylenenlere bakılırsa şenliklerden en az Jonas kadar keyif de almıştı. Bu yıl gelememiş olması çok üzücüydü.

Adam hemen arkalarından gitti, Kitty bu hissi sevdi. Teknik olarak Adam ile Jonas aileydi, Kitty üçüncü tekerdi ama kendini hiç de dışlanmış hissetmiyordu. Sanki bir kez olsun kendi hikâyesinin kahramanıymış gibiydi; her şeyin merkezindeydi ve bu his hoşuna gidiyordu. Belki haddinden fazla...

Kasaba meydanına ulaştıklarında, Jonas onlar için kurulan açık tribüne gidip diğer çocuklara katıldı. Beyaz yapı ışıklandırılmış, kutsal çelenklerle, tavandan sarkan ışık sarkıtlarıyla süslenmişti. İleride, Noel Baba şapkası takan bando üyeleri süslü müzik aletleriyle birlikte çoktan yerlerine geçmişlerdi. İtfaiye kamyonu geçidin sonuncusu olarak meydana ulaştığı anda, Noel Baba'ya kamyonun tepesindeki tüneme noktasından inmesi için yardım edildi ve adam, bandonun çaldığı “Santa Cla-

us is Coming to Town” şarkısı eşliğinde meydanda toplanmış çocuk kalabalığına doğru yürümeye başladı.

“Kahve ister misin?” diye sordu Adam, kafasıyla meydanın köşesindeki yiyecek kamyonunu işaret ederek.

“Kulağa hoş geliyor.”

Beş dakika sonra Adam, iki Noel süslü karton bardak ve bir paket kurabiyeyle geri döndü. Bardaklardan birini Kitty’ye uzatıp paketten onun için bir kurabiye çıkardı ve ikisi bir süre müziği dinleyerek yiyip içti.

“Jonas’ı buraya getirmekle iyi ettin” dedi Adam kurabiyesinin son lokmasını çiğnerken. “Hep Noel’in en güzel kısmının bu olduğunu söyler.”

Kitty gülümsedi. “Noel sabahı hediyelerini açmak dışında tabii.”

“Evet, o da var.” Hâlâ dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı. “İkinizin burada olmasına sevindim. Sizi görebileceğimden emin değildim.”

“Gelmeni beklemiyordum” dedi Kitty. “Pek senin olayın gibi görünmüyor.”

Adam kafasını yana yatırdı. “Benim olayımın ne olduğunu düşünüyorsun?”

Kitty soruyu düşünerek birkaç kez göz kırttı. Onu ne kadar iyi tanıyordu? İnternette okuduğu şeyleri ve onunla geçen haftaki birkaç karşılaşmasından edindiği bilgileri biliyordu.

“Sanırım seni bir izleyici olarak görmüyorum” dedi, Adam’ın nereye uygun olduğunu düşünmeye çalışarak. “Sen her şeyden çok bir katılımcıya benziyorsun.”

“Belgesel yapıyorum” dedi Adam, nazik bir sesle. “Bunun dibine kadar izleyici olayı olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hayır düşünmüyorum. Birkaç belgeselini izledim, sahne önünde oldukça fazla duruyorsun. Sen kesinlikle hikâyenin bir parçasısın.”

Adam’ın yüzü kızın sözleriyle yumuşadı. “Belgesellerimi izledin mi?”

Kitty kendini yeniden gülümserken buldu. “Kim izlemedi ki?”

“Sanırım ilgini çekebileceğini düşünmemiştim.”

“Neden öyle düşündün?” diye sordu Kitty, elleri hâlâ karton bardağı sararken. Bando şarkısını bitirmiş, “White Christmas” parçasının biraz daha hızlı bir versiyonunu çalmaya başlamıştı. Dansçılar sahneye çıkıyordu.

“Bilmem” dedi Adam. “Sanırım sana sormam gerekirdi. Senin hakkında öğrenilecek çok şey var.” Bir an duraksadı. “Daha fazlasını öğrenmek isterim.”

“Gerçekten ister misin?” Şimdi şaşırma sırası Kitty’deydi. Geçen gün ona hayatının en iyi öpücüğünü verip sonra resmen kaçıp giden adama ne olmuştu?

“Neden bu kadar şaşkın görünüyorsun?” diye sordu Adam.

“Sanırım bana ilgi duyabileceğini düşünmemiştim” diyerek Adam’ın sözlerini taklit etti. Bir yandan da umutsuzca gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

“Sana bunu düşündüren neydi?” Adam başını salladı. “Dünseni öpme şeklim mi? Ya da her sabah kulübeme gelip beni ziyaret etmeni isteme şeklim mi? Ya da belki de nedeni sürekli tesadüfen karşılaşmamızdır. Evet, düşününce gerçekten de sana hiç ilgi duymuyormuşum.”

Kitty resmen nabız atışlarını duyabiliyordu. Bunu hiç beklemiyordu. Ama kesinlikle hoşuna gitmişti. “Ama bana hep kızsın.”

“Kızdığım sen değilsin, benim. Ben bir aptalım, hödüğün tekiyim ve kendime sürekli içinden çıkamadığım bir çukur kazıp duruyorum. Sana yaptıklarımı gerçekten telafi etmek isterim.”

“Telafi etmek derken?” diye sordu Kitty.

“Evet. Bu kadar aşağılık biri oluşumu telafi etmekten söz ediyorum. Seni öpüp sonra görmezden gelmek kesinlikle bir beyefendiye yaraşır bir davranış değildi. Özellikle de öyle bir öpücükten sonra.” Adam önce utanmış görünse de sonradan yüzü tamamen sevimli bir hal aldı.

“Peki” diye kabul etti Kitty, hâlâ nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu.

Adam, bu kadar kolay olmasına şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Ne bekliyordu ki? Ne zaman en ufak ilgi gösterse Kit-

ty aç bir kedi gibi üzerine atlamıştı. Ona her yaklaştığında nasıl hissettiğini fark etmemiş miydi?

“Yarın sabah kulübeye gelecek misin?” diye sordu Adam, yüzü umutla aydınlanarak.

Kitty dudağını ısıırıp Jonas’a baktı. Çocuk önünde gerçekleşen gösteriyi izlerken yalnızca kafasının tepesini görebiliyordu. “Bilmiyorum. Jonas’la ilgilenmem gerek.”

“Onu da getir derdim ama bu köpeği saklama nedenimizi geçersiz kılar.”

“Köpek nerede sahiden?” diye sordu Kitty.

“Onu Annie’ye bıraktım. Babam siz dönmeden onu kulübeye bırakacak. Köpek zaten yorgundu. Bu sabah onu uzun bir yürüyüşe çıkardım.”

Kitty, Adam’ın küçük tüy yumağını sonsuz kış manzarası içinde yürütmesi fikriyle gülümsedi. İkisini bir arada görmek birçok kalbin çalınması için yeterli sebepti. Şirin görünmek söz konusu olduğunda köpekli bir adam, bebekli bir adamdan ancak bir adım gerideydi.

“Umarım sana çok sorun çıkarmıyordur” dedi Kitty. “Yardımın için gerçekten minnettarım.”

“Aslında biraz hoşuma bile gidiyor” dedi Adam. “Ona oturmayı ve durmayı öğretmeye çalıştım.”

“Gerçekten mi?” Kitty kaşlarını kaldırdı. “Bunu görmek isterdim.”

“Yarın kulübeye gel de göstereyim” dedi Adam. “Sana kahvaltı da hazırlarım.”

Dans resitalinin sona ermesiyle birlikte kalabalıktan alkış ve tezahürat sesleri yükseldi. Jonas, tribündeki yerinde dönüp çılgın gibi Kitty’ye el salladı. Kitty de boşta olan eliyle karşılık verdi. “Tamam” dedi, Adam’la baş başa zaman geçirme düşüncesi tüm bedenini titretirken. “Sabah gelip seni kulübende ziyaret edeceğim.”

Herkesi sev, birkaç kişiye güven,
kimseye yanlış yapma.
– Yeter ki Sonu İyi Bitsin

Akşamın ilerleyen saatlerinde Adam hariç tüm aile, yemek odasındaki parlak maun masanın etrafında akşam yemeği için toplandı. Mia bir saat önce taksiyle gelmişti, daha kapıdan içeri adımını atmadan bile yorgun görünüyordu. Annie kimin geldiğini gördüğü anda mutfağa geri dönüp çaresizce Drake için yaptığı mercimek güvecini artırmaya çalıştı. Geri kalan herkes tüm gün ocakta yavaşça kaynamakta olan dana güvecinin tadını çıkaracaktı. “Kırmızı et istemiyormuş” diye söylendi kendi kendine Annie, holde yürürken. “Oldu olacak o da vejetaryenlere katılsın.”

Yemek tuhaftı. Everett ve Drake projelerinden bahsederken Jonas çaresizce annesinin ilgisini çekmeye çalışıyordu. Mia çocuğu dinleyip gerekli yerlerde gülümsese de ilgisi hiçbir zaman yeteri kadar uzun sürmüyordu.

“Anne, dediğimi duydun mu?” diye sordu Jonas. “Sana şenlikten bahsediyorum. Şeker ve daha birçok şey vardı.”

“Elbette seni dinlemiyordu.” Everett karısına bir bakış attı. “Bunu yapamayacak kadar meşgul. Sorun ne tatlım, kaplıca da üç gün sana yetmedi mi?”

Mia pis pis sırıttı. “Harika bir kaçamaktı. Yine de kocam söz verdiği gibi bana katılmış olsa dahagüzeldi olurdu.”

“Kocan senin lanet tatillerini karşılayabilmek için para kazanmakla meşguldü” diye gürlledi Everett. Kitty, Jonas’a baktı. “Şenlik gerçekten de çok güzeldi değil mi?” dedi, çaresizce ko-

nuyu değiştirmeye çalışarak. “Beni fazlasıyla Noel havasına soktu. Ayrıca şarkılar da güzeldi.”

Sırtını kocasına dönen Mia, oğluna gülümsedi. “Evet, bana her şeyi anlat tatlım.”

Kitty bir kapışmayı daha önlemiş olmanın rahatlığıyla arkasına yaslanırken Jonas da annesine cevap verdi.

Jonas’ın dedesi masanın en başına oturmuş, gvecini karıştırıyor, uzaktaki bir noktaya bakıyordu. Aşağıya inemeyen karısını özlüyor olmalıydı. Kitty, birkaç kez ev ve evin tarihiyle ilgili sorular sorarak onu konuya dahil etmeye çalıştı. Adam kafasını dağıttığı için memnun gibiydi.

Annie akıllıca davranıp fırında pişirdiklerine göz kulak olma bahanesiyle yemeğini mutfakta yemeyi seçmişti. Trfler, turtalar ve dünyanın en muhteşem kokulu ekmekler daha önce pişirdiği kurabiyelerin yanında yerini almıştı. Kitty, Jonas ve kendisinin, Annie’nin yemeklerinin keyfini çıkaran tek kişiler olmalarına üzüldü.

Güveç aşırı lezzetliydi, et ağız sulandırıcı derecede güzeldi. Kitty, diğerleri henüz bir lokma bile almadan resmen tüm tabağını sıyırmıştı. Mia’nın, mercimek gvecinden yalnızca bir atal denediğini, sonra da burnunu kırıştırıp, bitirdiğini belli eder şekilde çatalını ve bıçağını masaya koyduğunu fark etti.

Kapının zili, cehennemden gelen bu yemek partisine beklenen arayı verdi. Kitty saatine bakıp bunun uzun süredir beklediği teslimat olabileceğini fark etti: Rodeo Drive’da bir butikten sipariş ettiği vegan köpek maması.

“zgnm, bu sanırım bana.” Kitty sandalyenin ayaklarını yere sürterek kalktı. Everett bir saniyeden kısa süre bakıp eliyle gitmesini işaret ettikten sonra Drake’le sohbetine devam etti.

“Ben de gelebilir miyim?” Jonas yerinden zıplayınca sandalyesi iki ayak üzerinde sarsıldı. “Kim olabilir ki? Daha fazla hediye mi?”

“Yemeğini bitirmedin” diye ısrar etti Kitty.

“Daha sonra bitirebilirim.”

“Hayır efendim.” Kitty başını iki yana salladı. “Burada kalacaksın. Fazla uzun sürmez.” Lanet köpeği kulübede saklamak

için o kadar zahmete girdikten sonra Jonas'ın köpek maması teslimatını görmesine hayatta izin veremezdi. Noel'e yalnızca bir hafta kalmıştı ve buraya kadar gelmişti. Şimdi vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu.

"Üfff!" Jonas pes edip, yüzünde iğrenme ifadesiyle yerine geri oturdu. "Tüm eğlenceyi sen kapıyorsun."

Eğer bir teslimatı karşılamak aileyle zaman geçirmekten daha eğlenceli görünüyorsa bir sorun var demekti. Kitty çocuğa karşı olan ilgisizliğe üzülen hole doğru yöneldi. Babaannesi yatağa bağımlıyken, anne ve babası da kavga etmeyi oğullarıyla kaliteli zaman geçirmeye tercih ediyorlarken son birkaç günü çocuk için nasıldaha iyihale getireceğini düşünüp duruyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Drake, en az Kitty kadar yemek masasından kaçmaya istekli bir hali vardı.

Kitty, Drake dünyada en çok sevdiği insan olmasa da bir an için ona acıdı. Elbette buna katlanmak zorunda değillerdi.

"Evet, harika olur. Beni takip et."

"Hiç adil değil" dedi Jonas ama yine de yerinden kalkmadı.

"İşte buradasınız." Annie, Kitty ve Drake'i karşılamak için döndü. "Şimdi paketleri getiriyor."

Kahverengi üniforma giyen bir adam, üç kocaman kahverengi poşet taşıyarak veranda merdivenlerini çıkıyordu. Elindekileriyere bırakıp Kitty'nin imzalaması için bir belge uzattı. Kitty de belirtilen boşluğa imzasını atıp kâğıdı geri verdikten sonra bu kadar geç saatte teslimat yaptığı için adama teşekkür etti.

"Sorun değil." Sürücünün hafif gülümsemesi, Kitty beş dolar bahşış verince iyice genişledi. "İkinize de mutlu Noeller."

Kitty, adam gittiği gibi mama torbalarına baktı. Patates çuvalı kadar büyüktüler; kaldırmaya çalışınca göründükleri kadar ağır olduklarını anladı. Torbaların dışında, içindekilerin fotoğrafı vardı. Gri topakların iştah kapatıcı görüntüsü Kitty'nin midasını kaldırdı.

"Zavallı köpek" diye mırıldandı. "Buna pek memnun olmayacak."

Drake, köpek maması torbalarını kilere taşıdı. Hepsini alt rafa koyarken ağırlıktan nefesi kesildi. "İşte oldu." Hayatının ya-

rısını profesyonel olarak spor salonunda geçiren birine göre yüzü şaşırtıcı derecede kızarmıştı. Kitty, ister istemez Adam'ı ve koştuğu zaman ince tişörtünün altından belli olan şişkin kaslarını düşündü. Koca bir geyiği gözünü bile kırpmadan kaldırmıştı.

En iyisi bunu düşünmemekti.

“Yardımanın için sağ ol” dedi Kitty, ikisi mutfağa yürürlerken. Onların yokluğunda akşam yemeği sona ermiş olmalıydı çünkü Everett'i kütüphaneye giderken görmüştü. Jonas, annesi ve dedesi de Bayan Klein'in hasta odasını ziyaret etmek için merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Annie bugünlük yemek yapmayı bitirmişti. Kitty de tabakları toplamasında ona yardım etti. Annie de köşedeki koltuğuna oturup duvara monte edilmiş küçük televizyonu izlemeye koyuldu.

“Buraya gelmek için tatil planlarından vazgeçmek zorunda kalmak seni sinirlendirmiş olmalı” dedi Kitty Drake'e, ikisine de birer kadeh kırmızı şarap doldururken. Teknik olarak Kitty'nin görevi Jonas yatağa girene kadar bitmeyecek olsa da bir içkinin iyi geleceğini düşünmüştü.

Drake omuz silkti. “Pek sayılmaz. Arkadaşlarla yemeğe çıkmayı sonra da ayın yirmi altısında hemen işe dönmeyi planlıyordum. Yıllardır Noel'de eve gitmedim. Onlarla Şükran Günü'nü geçirmeyi tercih ediyorum.”

“Herkesin Noel'in ertesi günü işe dönmesini çok yadırgıyorum” dedi Kitty, şarabından bir yudum alarak. “İngiltere'de Noel ve Yeni Yıl arasında her şey durgun olur. Bütün bir haftayı çikolata yiyip kimin midesi daha fazla içmeyi kaldıracak diye düşünerek geçiririz.”

Drake burnunu buruşturdu. “Ah. Siz İngilizler ve alkolünüz. Ne zaman filmlerimizden biri için İngiltere'den bir aktör gelecek olsa sorun yaşayacağımızı anlarım. Akşamdan kalma haller ve sabahın köründe başlayan çekimler pek iyi bir ikili değil.”

Kitty itiraz etmek, belki böylesinin kendini beğenmiş bir Vadi çocuğu olmaktan daha iyi olduğunu söylemek istedi ama dürüst olması gerekirse, Drake'in sözlerinde doğruluk payı vardı. Gittiği tüm Hollywood partilerinde sorun çıkaranlar hep İrlanda ya da İngiltere'den çıkmış tipler oluyordu.

Bardağına bakınca boşaldığını gördü. Normalde, düşünmeden ikinci kadehi doldururdu ama şu an alkol tüketiminin aşırı derecede farkındaydı.

Drake, kızın yüz ifadesini görünce çabucak konuyu değiştirdi. “Everett hâlâ bir staj aradığını söyledi.”

“Arıyorum” dedi. Şimdi gerçekten ikinci kadehi istiyordu. “Henüz bir şey bulamadım.” Acaba yaptıkları yarım görüşmeden bahsetse mi diye düşündü ama uygun zaman buymuş gibi gelmedi.

“Everett’in suyuna gidersen sana yardımcı olabilir. Sektördeki bağlantıları çok güçlüdür.”

Hadi canım. Çoktan başvurduğu staj pozisyonundan bahsetmediğini fark etti. Belli ki o fırsat çoktan kaçmıştı. “Sanırım Noel’den sonra aramaya devam edeceğim.” Belki de kendine bir soru yönelttiği anda paniklememeyi de öğrenmeliydi. Evet bu iyi olurdu.

“Belki de memleketinde bir şeyler aramalısın” diye öneride bulundu Drake. “Londra’daki film endüstrisi oldukça sağlam. Geri dönmeyi düşündün mü?”

Ondan kurtulmaya mı çalışıyordu? Görüşme teknikleri gerçekten berbat olmalıydı. “Burada kalmak istiyorum” dedi. “Yani Hollywood’da. Yapabilirsem.”

“Burada yaşarken aileni özlemiyor musun?” diye sordu Drake.

“Evet ama artık hiçbiri Londra’da yaşamıyor” dedi Kitty. “Bir ablam Maryland’de yaşıyor bir diğeri İskoçya’da.” Cesca bile Londra’da fazla zaman geçirmiyordu. “Skype ve e-posta yoluyla konuşuyoruz. O yüzden benim burada yaşamam çok fark yaratmıyor.”

“Bana bir kadeh daha şarap doldurur musun Kitty?” Annie odanın öbür ucundan seslendi.

Aman neyse. Kitty kendine de bir kadeh daha doldurdu. Klein familyasıyla geçen bir günden sonra buna ihtiyacı vardı. Eğer Drake onu, kendi sahte dişleri ve bronzluğuna rağmen yargılamak istiyorsa varsın yargılasındı.

“Geçen gün Everett neden senaryoyla ilgili o kadar gergin-

di?” diye sordu, Annie’ye kadehini uzattıktan sonra. “Oldukça sinirliydi.”

“Bu proje onun için çok önemli. Aylardır üzerinde çalışıyor. Bir şey ters giderse bence kriz geçirir. Bunu başyapıtı olarak görüyor.”

Kitty başını kaldırıp gözlerini Drake’e dikti. “Bir kibir projesi mi?”

“Hayır, hiç de değil. Bu önemli bir film, anlatacak hikâyesi olan bir yapım.” Sesini alçalttı. “Gerçekten daha fazla bir şey söylememeliyim. Çok hassas bir konu ve sen kütüphaneye girdiğinde ne kadar sinirlendiğini gördün.”

Kitty aralarındaki buzları eriten havadan faydalanmaya karar verdi. “Bana daha fazla bilgi veremeyeceğine emin misin?” Öğrenmek için deli oluyordu. Kim olmazdı ki? Bir film okulu öğrencisinin, kocaman bir yapımın planlanma aşamasına şahit olması pek de sık rastlanan bir şey değildi.

Şahit olacağından değildi gerçi. Everett’in gözünde o sadece bir dadıydı, istekli bir stajyer değil.

“Şimdilik gerçekten başka bir şey söyleyemem.” Drake neredeyse üzgün görünüyordu. “Elimden gelse söylerdim. Tek söyleyebileceğim çok büyük olduğu. Everett bu yüzden burada ona katılmam konusunda bu kadar ısrarcı oldu.”

“Helikopterle gelmenize sebep olan neydi? Uçak işinizi görmez miydi?” Kitty, ikili çalılık alana iniş yaptığında oluşan kaosu düşünüp kaşlarını çattı. Sonra da Drake ve Everett’in gelişinin tam olarak neyi böldüğünü hatırladı ve yüzü kızardı.

Gerçekten Adam’ı görmek için sabaha kadar beklemesi mi gerekiyordu? Bir yanı koşarak oraya gitmek ve ne hakkında konuşmak istediğini öğrenmek istiyordu.

Drake güldü. “Havaalanından buraya en hızlı böyle gelebilirdik. Sen kulübede ne yapıyordun?” Soruya soruyla karşılık vermişti.

Kitty bir anda acaba Drake aklını okuyabiliyor mu diye merak etti. “Köpeğe bakmam gerekiyordu” diye panikle ciyakladı. “Jonas’ın hediyesi bir köpek ve Noel sabahına kadar onu saklıyoruz. Aklıma gelen tek yer orasıydı. Neyse ki Adam yar-

dım etmeye yanaştı.”

“O adamdan uzak durmalısın” diye uyardı Drake, Adam’ın adını duyar duymaz suratının şekli değişmişti. “O deli ve aşırı tehlikeli. Uğraşmak isteyeceğin türden biri değil.”

Kitty’nin nefesi kesildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Everett, kardeşi bu yaz o cehennem çukuru Kolombiya’dan döndükten sonra elinden geleni yaptı. Adam ise her şeyi geri tepti, evi resmen yerle bir etti. Everett’in gözünü morartmayı başardı. O bir hayvan.”

“Ağabeyine neden vurdu?” Ağzı kurumuştur. Bir yanı daha fazlasını bilmek, Adam’ın gerçekten ne tür bir insan olduğunu öğrenmek istiyordu ama aldığı bilgiler de titremesine neden oluyordu.

Drake omuz silkti. “Dediklerine göre bu, Kolombiya’da olanlara bir tepkiymiş. Los Angeles Polisi o yüzden bu kadar hoşgörülü davranmış. Ama ben Everett’le arasında geçen tartışmaları duydum, ağabeyine öyle davranmış olmasının hiçbir mazereti olamaz.”

Kitty koca bir yudum daha şarap içti. Hâlâ Drake’in tarif ettiği Adam’la, akşamüstünü geçirdiği Adam’ı eşleştirmeye çalışıyordu. Onunla ilgili hiçbir şey Drake’in iddia ettiği kadar tehlikeli görünmüyordu.

“Hayat insanları çeşitli şekillerde test eder” dedi Kitty.

“Hayatın onu mahvettiği kesin. Eğer oraya giderken yardıma ihtiyacın olursa memnuniyetle gelirim. Yani seni ondan korumak için.”

Kitty ağzındaki şarabı tüm tezgâha fışkırttı. O akşamüstü Adam’la yaptığı konuşmadan sonra ihtiyacı olan tek koruma kesinlikle Vadi çocuğunun sağlayacağı türden değildi.

Kabul etmekten nefret etse de Drake’in Adam tanımı; ormanın içinde bir kulübede yaşayan, karanlık, muhtemelen şiddete eğilimli ancak çok yakışıklı olan adama karşı ilgisini artırmıştı. Kesin olan bir şey vardı, yarın oraya gittiğinde Drake’i kesinlikle yanına almayacaktı.

Bu, kimse farkına varmadan evden çıkması gerektiği anlamına gelse de.

Aşkımlık hiç sönmeyen bir ateş

– Sone 147

Kitty, sabah güneşinin halısının üzerine vuruşunu izledi. Yataktan zıplayarak çıktığında saat henüz yeni altı olmuştu, dağınık saçları sanki yerinden kaymış bir kask gibi yüzünü çerçevelemişti. Ilık duşun altında on dakika geçirdi, su yüzünden akarken gözlerini sıkı sıkı kapadı.

Mutfağa indiğinde ev henüz canlanmamıştı. Her zaman ki kahve kokusu eksikti, o nedenle Kitty birkaç tepeleme kaşık dolusu öğütülmüş kahveyi filtreye doldurup suyu da ekleyerek makineyi çalıştırdı. Annie'nin ocağın yanında tuttuğu eski radyonun tuşuna basarak, elinde sıcak fincanıyla köşedeki koltuğa kıvrıldı.

Kahvesinden bir yudum alırken, ne zaman kulübeye gideceğini düşünüyordu. Adam gelmesi konusunda ısrar etmişti ama bir saat belirtmemişti. Şu an çok mu erkendi? Hâlâ sabah koşusunda mıydı? Daha da kötüsü, onu dağınık saçlar ve kapalı gözlerle kapıyı açmaya zorlayarak uyandırmış mı olurdu?

Ya kararını değiştirmişse ve eve dönmesini söylerse ne olurdu?

Kesin olan bir şey varsa o da, eğer burada daha fazla oturursa aklını yitirecek olmasıydı.

Büyük bir saklama kabı alıp kuru parçalar şeffaf kaba düşerken, burnunu kırıştırmamaya çalışarak içini vegan köpek mamasıyla doldurdu. Tam olarak tanımlayamadığı bir kokusu vardı. Yaprığımsı, toprağımsı, oldukça keskin kokuyordu. Herhangi birinin bunu iştah açıcı bulma ihtimali olduğuna inan-

mak gücü.

Bir köpeğin bile. Zavallı şey.

Kitty, mantosuna ve atkısına sıkı sıkı sarınıp ağaçların yanındaki her zamanki yolunu izledi. Bu yolu avucunun içi gibi biliyordu; yarı yarıya ölmüş çam ağacının oradan sola ve üç tane kırık kütüğün yanından sağa. Artık ayakları, düşünmesine gerek olmadan yolu takip edebiliyordu. Jonas, ilk birkaç gün onu bu yoldan götürdüğünde kar tazeydi; ağaçların öbür tarafında ne olduğunu görememişti.

Ya da kimin olduğunu.

Bayırın en tepesindeki açıklık noktaya gelince, bir süre durup aşağıdaki vadiye baktı. Göl durgundu; güneş aynamsı yüzeyinden yansırken, bulutsuz aralık göğüne mavi bir renk veriyordu. Dün gece yatmadan önce, Annie yeni bir fırtınanın yaklaştığıyla ilgili bir şeyler söylemişti ama havadaki durgunluk bu düşünceyi yalanlar gibiydi. Gökyüzü fazla açık, hava fazla durgundu. Herhangi bir kar fırtınasından eser yoktu.

Adam'ın kulübesi, gölün ötesindeki çalılığın ortasında gururla yükseliyordu. İncecik, gri-mavi bir duman kıvrılarak bacadan yükseliyordu, bu doğanın egemenliğindeki sahnede görünen tek yaşam belirtisiydi.

Onu bekliyor muydu acaba? Kulübeye bakarken Kitty'nin nefesi hızlandı, kalbi resmen göğüs kafesini kıracakmış gibi çarpmaya başladı. Ne zaman tekrar yürümeye başlayıp ardında bir dolu ayak izi bıraktığından emin değildi ama akli başına geldiğinde kulübeyle durduğu yer arasındaki mesafeyi yarılamişti.

Tam o anda sessizce açık kapının önünde bekleyip gözünü dikmiş ona bakan Adam'ı gördü. İzlenmek bir anda kendini tuhaf hissetmesine neden olduğundan merdivenlere ulaşana kadar birkaç kez tökezledi. En son buraya gelişinin aksine, bu kez çatıyı kaldıran kasnaklar kutsal çelenk ve dallarla süslenmişti. Yeşilliğin arasına, bir nakış gibi duran ışıklar serpiştirilmiş, daha önce çok sade olan kulübeye ilginç bir hava vermişti.

Masaldan fırlamış gibi görünüyordu.

Kitty, konuşmaya çalıştığında boğazında bir düğüm hissetti. "Süslemişsin." İki gün önce getirdiği kutudaki ışıkları ta-

nımıştı. En çılgın rüyalarında bile onun böyle bir şey yaptığını göreceği aklına gelmezdi.

Adam kapı aralığına yaslanmıştı. Üzerinde yalnızca kot pantolon ve ince siyah bir kazak vardı ve bu kazak kaslarını saklamak adına hiçbir şey yapmıyordu. Saçı hâlâ ıslaktı, geriye doğru taranmıştı, sakalları yeni kesilmişti. Kitty, çam aromalı, ayaklarını yerden kesme özelliğine sahip kolonyasının kokusunu neredeyse alabiliyordu. “Kutu ortalarda duruyordu. Ben de köpek kahvaltı niyetine yemeden onunla bir şeyler yapmanın iyi olacağını düşündüm.”

Kitty hâlâ süslemenin, vahşi ve ilkel havasından dolayı şaşkınlık yaşıyordu. “Çok güzel.”

Adam gözlerini ondan ayırmadan, “Evet, öyle” dedi.

Kitty büyük evden ayrıldığından beri onu yalnız bırakmayan korkuları ve şüpheleri, bir anda kış havasında buharlaştı. Adam’ın aç ve karanlık gözlerle ona bakıyor oluşu içini eritmeye yeterdi.

“Koşunun ne zaman biteceğinden emin olamadım.”

“Altıdan önce çıktım.” Adam’ın yüzünde anlık bir gülümseme belirdi. “Uykuyla çok aram yoktur. Bugün yetecek kadar kütüğü de içeri aldım.”

Kitty son basamağa ulaştı. Kocaman bedeni girişi engelleyen Adam ise yerinden kıpırdamadı. Kız ondan yalnızca birkaç adım uzaktaydı, hızlı kalp atışları nefesini kesiyordu.

“Burada olmana sevindim” dedi Kitty.

“Ben de öyle.” Adam ilk kez ona doğru bir adım attı. Kitty’nin tüm hücreleri alarma geçti. Omuriliğinin başından sonuna dolaşan bir ürpertiyle tüyleri diken diken oldu. Adam uzanıp köpek mamasını elinden aldı.

“Köpek için.” Kitty kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındaydı. “Vegan, aynı zamanda da organik. Söylentiye göre köpek buna bayılıyormuş.” İçeriye doğru baktığında, köşede, uydurma yatağında yatan köpeği gördü. Derin uykuda gibiydi.

Adam cevap vermedi. İçeri girip elindeki kutuyu hemen girişteki banka bıraktıktan sonra yeniden dışarı çıktı ve elleriyle Kitty’nin belini sardı.

Sanki spot ışıkları ikisinin üzerine çevrilmiş, dış dünyayı karanlıkta bırakmıştı. İkisi sahne alan oyuncular, seyircileri de yalnızca kendileriydi. Her hareketleri kendi özel oyunlarının özel bir parçasıydı. Kitty, Adam'ın ellerinin montunun üzerinden belini sıktığını hissetti. Onu kaldırmış, kolaylıkla eve taşımıştı. Ellerini üzerinden çektiğinde Kitty'nin kalbi hayal kırıklığına boğuldu.

Bu his kısa ömürlü oldu, çünkü Adam bir anda Kitty'nin montunun fermuarına asılıp omuzlarından sıyrarak yere düştü. Ardından elleri boynuna doğru çıktı, kazağının düğmelerini teker teker açıp ellerini içeri sokarken, Kitty'nin içini bir sıcaklık hissi doldurdu.

Kitty, başını kaldırıp bakışlarını Adam'ın ateşli bakışlarıyla buluşturdu. Adam'ın yüzü kızarmış, dudakları şişmişti; tıpkı kendi tahrik oluşunun yansımasıydı. Adam, Kitty'nin kazağını başının üstünden sıyrıp beyaz bir atlet ve sutyeni ortaya çıkardı. Elleriyle askıları aşağı sıyrıp kızın omuzlarını çıplak bıraktı.

“Benimle konuşmak istediğini sanıyordum.” Kitty nefes almaya çalıştı ama ağzı kupkuruydu. Adam'ın bunu bir ret olarak algılayacağından korkup hemen ekledi. “Gerçi artık bir önemi yok.”

Adam başını Kitty'nin boynu ve omzu arasındaki boşluğa gömdü. Kitty, Adam'ın dudaklarının tahrik olmuş cildinde dolaştığını hissetti. Sesi fısıltıdan yalnızca biraz yüksekti, kelimeleri adeta Kitty'nin bedeninde yayılıyordu.

“Sonra konuşuruz.”

Adam'ın amacı, kız eve adım attığı anda üstüne atlamak değildi. Kahve hazırlamış, Kitty geldiğinde her şey hazır olsun diye birkaç yumurta bile çırpılmıştı. Gecenin büyük kısmını ise, sormak istediği soruları ve dilemek istediği özürleri düşünerek geçirmişti. Ama sonra mutfak camından, kızın ormandan çıkıp vadide belirişini gözetlemişti. Yeni doğmuş güneşle parlayan silueti bu dünya dışından gelmiş gibiydi. Hemen ardından, ona dokunma isteği yeniden canlanmış, içinde cehennem ateşleri yanmasına sebep olmuştu.

Adam kızın bayırdan inişini verandada beklemiş, kendini ona koştuktan alıkoyabilmek için kasnağa resmen parmaklarını geçirmişti. Martin ona ne söylemişti? Orta yolu bulabileceğini, ya hep ya hiç olmak zorunda olmadığını, gerekirse onun arkadaş olabileceğini.

Tam şu anda dudaklarını boynunun altına sürüp her öpüşünde titrediğini hissettiği sırada kız hiç de arkadaş gibi gelmiyordu. Sonra dudağının kenarına ulaştı. Kızın nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Ardından duraksadı ve devam etme onayı ararcasına gözlerine baktı. Fikrini değiştirip gitmesinden korkuyordu. Aslında bunu yapmamasından daha çok korkuyordu. Dudakları onu öpme, tatma ve tüketme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Onun arkadaş olmak istemiyordu.

Onun sevgilisi olmak istiyordu. Bir yakınlaşıp bir uzaklaşmanın canı cehenneme, yakınlaşmak tek ihtiyacı olan şeydi.

“Sakıncası yok değil mi?” Neden şimdi sorduğundan emin değildi.

Kitty gözlerini kırıştırdı. Cevabı beklerken Adam’ın dudakları aralandı. O da anın tadını çıkarmak istercesine yutkundu ve başını sallayarak, “Hayır” dedi. “Hem de hiç sakıncası yok.”

Adam, yavaşça ve işkence edercesine dudaklarını Kitty’ninkilere dayadı. Başta sanki iki kuş tüyü birbirine değiyormuş gibi geldi. Adam, doğru açığı bulmaya çalışırken yavaşça kızın altdudağını emiyordu. Sonrasında öpücüğü derinleştirdi. Artık Kitty’nin tadına bakma istediği tüm duyularına egemen olmuştu. Tanrım, tadı harikaydı.

Yalnızca bir an öpüşmek Adam’ın sertleşmesine yetmişti. Aleti, kot pantolonunun sıkışıklığı içinde resmen atıyordu. Kitty’nin, diliyle keşfettiği ağzı yumuşak, ıslak ve sıcaktı.

Adam ellerini onun göğsünden beline kaydırdı. Cildi ılık, pürüzsüz ve davetkârdı ama Adam’ın vücudunda dolaşan ateşin yanında bunlar solda sıfırdı.

Kitty ona evet demişti. Onu kabul etmişti. Bunu tüm dünyaya haykırmak istiyordu. Tanrı’nın bile unuttuğu karla kaplı

bu dağda, tüm hafta aklını başından alan, güzel ve komik bir kız gelip kendini ona teslim etmişti.

Neredeyse bir mucize gibiydi.

“Seni yatak odasına götürebilir miyim?” Her ne kadar hormon tarafından yönetiliyor olsalar da aklında kıza duvara karşı sahip olmak yoktu. Kızın vücudu keyfine varılacak türdendi, aceleyle getirilecek türden değil. Eğer bunu onun için de keyifli hale getirmek istiyorsa, diz titreten türden bir şipşak birliktelik işe yaramazdı.

“Uzak mı?”

Adam, kafasını kahkahayla geri attı. “Hayır bebeğim, hiç de değil.” Kızın bacakları, kalçasına dolanana kadar onu kaldırdı. Bu pozisyonda boyları eşitlenmiş, yüzleri aynı seviyeye gelmişti. Kitty, Adam’ın çenesini kavrıdı, yüzünü kaşları birbirine değecek şekilde Adam’ın yüzüne dayadı.

“Bunu yaptığımı inanamıyorum. Yemin ederim yalnızca kahvaltı için gelmiştim.” Bunu söylerken mutsuz görüldüğü söylenemezdi. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu.

Adam kaslarını esnetti. “Aslına bakarsan burada tüm işi ben yapıyorum, sen yalnızca sürüşün keyfini çıkarıyorsun.”

Kitty resmen Adam’ın gülüşüyle kör oldu. “Yani demek istediğim, seninle yatağa gidiyorum. Daha tam anlamıyla gün doğdu bile sayılmaz. Gerçekten kendini yabancıların kucağına atan türden bir kız değilimdir.”

“Biz yabancı değiliz.” Yabancı dışında her şeylerdi. Adam, da onunla aralarında çok farklı bir bağ olduğunu hissediyordu. Sanki ilk kez kalbi ve beyni uyum içindeydi. “Ama eğer şüphelerin varsa hemen durabiliriz. Alınmam.”

“Durmayı aklından bile geçirme.”

Karar verilmişti. Yatak odasına yöneldiler. Adam kızı nazikçe yatağa yatırdı, geri adım atıp bir an görüntüsüne hayranlıkla baktı. Saçları, kırkyama yorgana yayılmıştı; cildi güneş ışığı altında yumuşacık görünüyordu. Üstü, yarı yarıya sıyrılmış sutyeni dışında çıplaktı. Ama belden aşağısı için bir şeyler yapılmalıydı.

Adam eğilip Kitty’nin çizmelerini, ardından da onu sıcak

tutan yün çoraplarını çıkardı. Ayak tırnakları canlı, parlak ve aydınlık bir turuncuyla boyanmıştı. Bu renk, içinde o parmakları öpme isteği uyandırdı, o da bu hisse karşılık verdi. Ayak parmaklarını teker teker öptü, kız çekmeye çalıştığında ise sıkıca tuttu. Kitty, huylanarak kıkırdamaya başlamıştı.

“Kot pantolonumu çıkarabilir miyim?” diye sordu Kitty.

“O benim işim.” Adam aceleye getirmek istemiyordu. Bu sabah olanların her dakikasının tadını çıkarmak, her his ve dokunuşu hafızasına kazımak istiyordu. Bugünden sonra ne olacağını bilmiyordu. Şimdilik, yalnızca anı yaşamak istiyordu.

Onunla.

Belki Martin’in anlatmaya çalıştığı şey de buydu.

Kitty yatakta kıpırdanarak dokunuşlarına karşılık veriyordu. Adam, yüzünde bir sırıtişla yatağa çıkıp kızın üzerine eğildi. Gözleri onun gözlerine kilitledi, elleri ise başının iki yanındaydı.

“Adam, sana ihtiyacım var.”

“Adımı yeniden söyle.”

Kız dudaklarını araladı. “Adam. Adam, Adam. Bitir işi, Adam.”

Adam gülererek kafasını salladı.

Yavaşça kızın kotunun düğmelerini açtı. Pantolon daracıktı, çıkarmak için kızın kalçalarını havaya kaldırması gerekti. Sert kumaşın bacaklarından kayışını izleyerek sonunda ayaklarına kadar çekti. Geriye bir tek iç çamaşırı kalmıştı. Hayır iç çamaşır değil, sadece külot. Narin ve beyazdı, karmaşık deseni sutyeniyle uyumluydu. Bunu yalnızca ona özel giydiğini bilmek Adam’ı bir taş kadar sertleştirmişti.

Adam dizlerinin üzerine çöküp eğilerek kızın karnına bir öpücük kondurdu. Bedeni öpücüğünün altında ipeğimsi ve ılıktı. Ağzını göğüs kemiğine çıkardığında kız inledi ve harcadığı eforla göğsü inip kalktı.

“Sutyenimi çıkar.”

Sürekli ona patronluk taslamaya çalışması Adam’ın hoşuna gidiyordu. Kitty, onun tam da bunu yapmak üzere olduğunu fark etmemişti. Ama Adam onun ne kadar istekli olduğunu görünce işleri ağırdan almaya başladı. Parmakları göğsünün sınır

larında dolaşırken, Kitty inleyip kıvranıyordu.

Tanrım, göğüsleri olağanüstüydü. Solgun ve dolgun, pembe meme uçlarıyla tamamlanmış. Kendini onlara bakmaktan alıkoyamadı. Kızın göğüs uçları sertleşene kadar emmeyi ve bunun nasıl bir his olacağını hayal etti.

Kitty'nin kolları, sanki onları saklamaya çalışır gibi birden göğüslerine kapandı. Adam ellerini sıkıca tutup iki yana açtı. Şu an bu göğüsler onundu. Kızın her köşesi ona aitti. Adam'ın yapmayı planladığı her şey sadece Kitty'ye özeldi.

“Çok güzelsin” dedi Adam, boğuk bir sesle.

“Gerçekten mi?” Kitty şaşırmış görünüyordu.

“Sanki bilmiyorsun.” Parmağını kızın çenesinden başlayarak, göğüs çizgisine kadar gezdirdi. “Şurada yatan haline bir bak, bir çeşit tanrıça gibisin. Bu tarz lafları hep duyuyor olmalısın.”

“Duymuyorum.”

“O zaman duymalısın. Hem de her lanet olasıca gün.”

Adam daha fazla dayanamadı. Onu tatma ve ona zevk verme isteği görmezden gelemeyeceği kadar güçlüydü. Başını kızın göğüslerine indirdi, meme ucuna bir santim kala durdu. Kitty ılık nefesi altında ürperdi. Bir an duraksayarak bekletinin son noktasına vardı ve eğilip dudaklarıyla meme ucunu sardı.

Kitty yüksek sesle inleyince, Adam nabzını pantolonunun içinde hissetmeye başladı. Ona sürtünmemek ve bacaklarının arasında atan can acısını rahatlatmamak için kendini zor tutuyordu. Kendi dikkatini dağıtmak için öteki göğse uzanıp meme ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırmaya başladı.

Kitty'nin iç çekişlerinden bunun çok hoşuna gittiği anlaşıyordu. Dairesel hareketlerle dans edip duran kalçaları da bunun bir diğer işaretiydi.

“Dokun bana. Lütfen dokun bana.”

“Yakında” diye söz verdi Adam, kızın göğüslerini okşama-ya devam ederken. “Hazır olduğunda.”

“Hazırım” diyerek dudak büktü Kitty. Lanet olsun. Onu yine öpmek istiyordu.

Adam'ın, yüzündeki sinsi sırıtışı saklamak için başını gömmesi gerekti. "Evet. O konuda muhtemelen haklısın."

Kitty uzanıp Adam'ın kazağını çekiştirdi. "Sen değilsin ama. Hâlâ tüm kıyafetlerin üzerinde."

"O sorunu yaklaşık otuz saniyede çözebilirim."

Kitty doğrulmaya çalıştı ama Adam'ın kollarıyla oluşturduğu kafes ona engel oldu. "Ya o sorunu ben çözmek istiyorsam?"

Adam elinde olmadan sırttı. "Beni soyamak mı istiyorsun?"

Kitty bariz bir şekilde yutkundu. "Şey... evet. Sorun olur mu?"

Onun ketumluğunda Adam'ı çeken bir şeyler vardı. "Buyur. Ama seni uyarmam gerek, bir erkeği soyamak bir kadını soy-maktan çok daha zordur."

"Daha önce bir erkeği soydun mu?" diye sordu Kitty, şakacı biçimde.

Adam sırttı. "Sadece kendimi. Bazen de kendi yapamayacak kadar sarhoşken Everett'i."

"Ben kıyafetlerini çıkarmak üzereyken ağabeyinden bahsetmesek olur mu?"

"Doğru söylüyorsun."

Kitty ağırdan aldı. Adam'ın kazağını yavaşça sıyırıp parmaklarını atletinin çevresinde gezdirdi. Artık sabırsızlanma sırası Adam'daydı, kızı kazağın tamamını çıkarması konusunda cesaretlendirmek için kollarını kaldırdı. Sonunda kazağı çıkardığında, işkence bu sefer de atlet nedeniyle en baştan başladı; Adam kontrolü ele geçirmeyi düşündü.

Ama ardından, Kitty karnını açığa çıkarırken takındığı ifadeyi gördü. Kuru dudaklarını yalayarak ona bakışı kesinlikle işkenceyi telafi ediyordu.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?"

Kitty hızla nefes aldı. "Fena sayılmaz."

Adam kafasını salladı. "Ben 'fena sayılmaz'la idare edemem, bunu göreceksin. Benim için her zaman ya hep ya hiçtir."

Belki son zamanlarda daha çok hiçlik tarafında kalmıştı. Çok mücadele vermiş, sonunda pes etmişti. Kulübesinde saklanarak kaybolmak tek seçenek gibi görünmüştü. Tam şu anda saklanmıyordu gerçi. Açığa çıkıyordu, hem de yalnızca fizik-

sel anlamda değil. Kitty, atletini her sıyırdığında Adam'ın içinde, derinlerdeki bir şeyi de açığa çıkarıyordu. Uzun süredir sakladığı bir şeyi.

Buna hazır olduğundan emin değildi. Yarası hâlâ tazeydi.

Adam, kendi ve kızın bedeni dışında bir şeyi düşünmeyi reddederek kemerinin tokasını açtı, kotunu indirerek yere attı. Böylece ikisi de iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Adam'ın üzerinde yalnızca bir şort, Kitty'nin üzerinde ise yalnızca külotu vardı. Adam tekrar yatağa çıkıp kızın bacaklarını kendi bacaklarının arasına alarak, vücutları birbirine değene kadar eğildi.

Adam artık dayanamıyordu. Tıpkı bir çocuk gibi ikisi de nefessiz kalana kadar devam etmek, kör edici beyaz bir ışığa ulaşana kadar durmamak istiyordu. Ama o bir çocuk değildi, bir adamdı. Ve eğer yıllar içinde bir şey öğrendiyse o da anı uzatmanın her şey olduğuydu. Bir şey için beklersen tadı çok daha güzel olurdu.

Kitty ellerini arkasına koyarak aralarındaki teması artırdı. Adam da onu tekrar öpmek için başını eğdi. Ağızları, çaresiz ve ateşliydi. Dilleri birbirlerini tüketmek ister gibiydi. Kitty, belirli bir ritimle ona sürünmeye devam etti. Nefes alış verişleri daha sert, daha hızlı, daha sıkı. Zirveye ulaşmaya yakındı, Adam bu kadarını hissedebiliyordu. Ama kızın zirveye ulaşmasını bedeniyle hissetmek istemiyordu.

Ağzıyla hissetmek istiyordu.

Adam kendini geri çektiğinde Kitty neredeyse çığlık attı. Elleri iki yana düştü, gözleri hayal kırıklığıyla parıldadı. Adam'ın aşağı doğru kayıp külotunun iki yanını parmaklarıyla kavramasıyla birlikte gözlerindeki ifade yerini şaşkınlığa bıraktı.

Adam, kumaş parçasını arkaya atarak Kitty'nin bacaklarını, onu görebilecek hale gelene kadar açtı. Kitty, elleriyle çarşafı kavramış, kafası geriye düşmüş, gözleri kapalı halde duruyordu. Adam bu görüntüyü sonsuza kadar aklına kazımak istedi.

Yavaşça sakallarını bacağına iç tarafına sürttü. Acele etmeden uyluğunun üzerindeki dolgun kısma yaklaştı. Kitty daha yüksek sesle inledi, çarşafı bırakıp ellerinden birini Adam'ın saçlarının arasına geçirdi.

“Lütfen...”

“Lütfen, ne?” diye gürledi Adam.

“Adam, lütfen oyun oynama.”

Ama Adam oyun oynamak istiyordu. Onu o kadar deliye döndürmek istiyordu ki kız asla gitmesin. Aklını öyle başından alacaktı ki kız sonsuza kadar onunla kulübede kalmak isteyecekti.

“Sana dokunmamı mı istiyorsun?”

“Evet.” Adam’ın saçını çekiştirerek yüzünü kendine yaklaştırmaya çalıştı. “Lütfen.”

“Madem bu kadar kibarca istedin...” Adam üfleyerek kızın aşağıda bıraktığı az miktarda tüyü ayırdı. Bu harekete karşılık Kitty yeniden ürperdi ve kalçaları titredi.

Adam, kızın en hassas bölgesine dilinin ucunu değdirdi. Kitty altında sarsılıyor, dilinin her dokunuşuyla çığlık atıyordu. Kitty’nin tadı güzeldi, onu daha fazla istemesine neden olacak kadar güzel. Adam’ı, dilini ardı ardına sokup çıkarmaya cesaretlendirecek, böylece kızın çığlıklarını haykırıışlara dönüştürecek kadar güzeldi. Her dil hareketiyle Adam’ın vücudu da resmen sarsılmaya başlamıştı, artık şortunu çıkarıp ona sahip olmak için neredeyse ilkel boyutta bir arzu duyuyordu. Kendi acısını görmezden gelerek parmaklarını kıza sokup, bedeni parmaklarını sıkıca sarana kadar devam etti.

Kitty, Adam üzerine çıkıp ılık ve ıslak dudaklarını onunkilere yapıştırana kadar sarsıldı. Çığlıklarını yutup, artık son dalgaaya ulaşmak üzere birkaç sürtünmeye ihtiyaç duyan bacaklarını etrafına sarmasına izin verdi.

Kitty sonunda yeniden gözlerini açtığıında, bakışları ağır ve karanlıktı. Ağzı açık, Adam’a baktı. “Vay canına. Harikaydı.”

Ona ne kadar iyi hissettirdiğini duymak olimpiyat madalyası kazanmakla eşdeğerdi. Adam gülümseyip sonunda kendine kızın bacaklarının arasında sürtünme izni verdi.

“Bebeğim. Bu yalnızca başlangıçtı. En iyi kısma henüz gelmedik bile.”

Tanrı sana bir yüz vermişti ama sen
kendine yeni bir tane yarattın.

– Hamlet

Kitty gitmek istemiyordu. Adam'ın koluyla yarattığı çemberin içinde yatıyor, nefesini sırtında hissediyordu. Vücudu onun vücuduna doğru kıvrılmıştı; göğsü kaburgasına değiyor, bacakları onunkilere dayanıyordu. Kitty; sıcak, korunaklı ve biraz da azgın hissediyordu, ki o sabah tüm yaptıkları göz önünde bulundurulunca bu çılgıncaydı. Vücudundaki her kas tek tek ağrıyordu.

Mutfaktan, köpeğin nazik horlama sesi geliyordu. Dünya yüz seksen derece dönmüşken köpeğin hâlâ uyuyor olması garipti.

Adam'ın onu sarmalaması ve vücutlarının iç içe geçmesinin yarattığı his dayanılamayacak kadar yoğundu. Bedeni ne her dokunuşu sanki Kitty'nin içinde çalan bir şarkı gibiydi. Onu, artık daha fazlasını kaldıramayacağını hissedene kadar fiziksel ve duygusal olarak doygunluğa ulaştırmıştı. Onunla birlikte olmak, yeniliğin ve eve dönüşün tuhaf bir birleşimi. Sanki turnayı gözünden vurmuştu.

Yatağın yanındaki saat neredeyse dokuz buçuğu gösteriyordu.

Büyük evdeki herkes uyanmış, Jonas mısır gevreğini kaşıklarken Mia da fincanlar dolusu siyah kahve içiyor olmalıydı. Everett de muhtemelen kütüphanesine gizlenmiş, herkesten kaçınıyordu. Kitty'nin de orada olması gerekiyordu. Bu yüzden para alıyordu.

“Gitmem gerek.” Adam’ın kollarından kurtulmaya çalıştı.

“Henüz değil.” Adam kavrayışını güçlendirip kızı daha da yakına çekti. Sesi uykuyla ağırlaşmıştı. “Benimle kal.”

Kitty, bulunduğu noktadan bakınca yatak odası camının ardından, düşmekte olan yumuşak kar tanelerini görebiliyordu. Sanki ikisi bir kar küresinin içine yerleştirilmişlerdi. Dokunulmaz. Güzel. Kırılgan.

“Çok kalamam.”

“Henüz konuşma fırsatımız olmadı” dedi Adam.

Kitty gülümsemesini zor tuttu. “Fazlasıyla meşguldük.”

“Ama şu an meşgul değiliz. En azından önümüzdeki beş dakika boyunca.”

Kitty, Adam’ın kollarında kıvrılıp ona bakmak için döndü. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

Adam dudaklarını kızın omzuna bastırdı. “Bana İngiltere’den bahset.”

Kitty kaşlarını çatı. “Pekâlâ. İngiltere Atlantik’in öbür ucunda bulunan bir ülke...”

Adam’ın kahkahası havayı sardı. “Ülken hakkında değil. Bana kendinden bahset. Küçük bir kızken nasıldın?”

Bu normal, tek gecelik ilişki sonrası yapılan sohbetlere benzemiyordu. Gerçi bu da normal bir tek gecelik ilişki değildi. Her şeyden önce, bu ilişki gündüz vakti gerçekleşmişti. Kitty, gözlerini kapayıp Adam’ın kendininkine değen bedeninin tadını çıkardı. Gerçekten bunu fazla analiz etmeyi bırakması gerekiyordu.

Yüzünde sorgular bir ifadeyle Adam’a baktı. “Neden bilmek istiyorsun?”

Adam utanınca neredeyse çocuksu görünüyordu. “Sana sormak istediğim şeylerin bir listesini çıkardım.” Sertçe öksürdü. “Terapistim önerdi.”

Kitty, göğsünden kaçıp kurtulmaya çalışan kahkahayı güçlükle bastırdı. “Öyle mi yaptı? Neden?”

“Ona senden hoşlandığımı söyledim. O da arkadaşın olmaya çalışmamı önerdi. Ve gördüğün üzere, bu oldukça işe yarıyor.”

Bu sefer kakhahalara boğulma sırası Kitty'deydi. Adam da ona katıldı ve kıkırdamasını daha yakından deneyimlemesi için kızı kendine çekti. "Tanrım, ne saçmalık" dedi, sonunda kontrolü yeniden ele alarak.

"Ama güzel bir saçmalık." Kitty, sözünün altını çizmek istercesine avucuyla adamın çenesini okşadı. "Pekâlâ. Baştan başlayalım. Ne bilmek istiyorsun?"

"Ailenden başlayalım. Bana onlardan bahset."

Kitty bir anlığına, Adam'ın beyaz perdedeki halini anımsamıştı. Belgesel yapımcısı, yatakta birlikte uzandığı seksi adam değil. İlgi içten, bakışları sıcaktı.

"Dört kardeşin en küçüğüüm. Londra'nın kuzeybatısında, Hampstead Heath yakınlarında büyük bir evde yetiştik. Başta altı kişiydik; annem, babam ve ablalarım. Ama ben on yaşındayken annem bir kazada öldü."

Adam yeniden kızın omzunu öptü, eliyle de yavaşça karnını okşuyordu. "Çok üzüldüm."

Kitty güçlükle yutkundu. "O kadar da iyi anımsayamadığın birini özlemek mümkün bence. Genç kızken onu deli gibi özlediğimi biliyorum ya da en azından ona ait olan kavramı. Ablalarım harikaydı, ellerinden geleni yaptılar ama anne sevgisi gibisi yoktur."

Kelimeler ağzını kurutmuştu. On dört yıl öncesindeki o güne ait anılar yüzeyin yalnızca biraz altındaydı ve en ufak didikleme sonucu yeniden ortaya çıkıyorlardı. Kaza gerçekleştiğinde Kitty arkadaşının evindeydi. Annesinin en yakın arkadaşı Hugh onu almaya geldiğinde adamın yüzündeki ciddi ifadeyi hâlâ hatırlıyordu. Elinden tutup onu merdivenlerden indirdiğinde dünyasının yerle bir olmak üzere olduğunu fark etmemişti. Hayatı bundan böyle ikiye bölünecekti; annesi öncesi ve sonrası. Ailenin çok sevilen gözbebeği, ablaları ona bakmak için ellerinden geleni yapsa da kayıp bir ruha dönüşmüştü.

Adam, ona güç vermek istercesine nazikçe elini sıktı. Kızın ona ruhunu açmasından rahatsız oluyor gibi görünmüyordu. Belki de buna alışkın olduğundandı. Gerçi belgesellerini normalde yatakta çekmiyordu.

Kitty bir anlığına başka kimin bu yatakta onunla yattığını düşündü ama bu düşünce midesinin ağrmasına sebep oldu.

Derin bir nefes alıp melankoliden uzaklaştı. “Ama şanslıydık. O ölmeden önce mükemmel bir hayatımız vardı. Güldük, yaşadık, çocukken çok şey yaptık. Kaykayla kaydık, oyunlar oynadık ve bolca kavga ettik.”

“Dört kardeş olduğunuzu söyledin.”

“Doğru. Ben en küçüğüm.”

“Dört kız kardeş. Vay canına. Hayal bile edemiyorum...”

“Zavallı babam, bizimle ne yapacağını hiç bilemedi. Bazen birbirimize bağırırdık; o da sağlam kapısını açar, etrafabakar ve içeri geri kaçardı. Onu günün geri kalanında görmezdik. Yanında karısı olmadan bizi yetiştirmek zorunda kalacağını hayal ettiğini hiç sanmıyorum. Ayrıca annemin yokluğuyla ilgili o da en az bizim kadar üzgündü.”

“Onu seviyordun.”

“Seviyordun” diye onayladı Kitty. “Onları gerçekte bir aşk hikâyesiydi. Adam tutucu bir profesör, kadın ise onun ilgisi çekeni bir aktristti. İkisi birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklıydı ama yine de bir şekilde bu işe yaradı. Birbirlerinin en iyi özelliklerini ortaya çıkardılar.” Ablası bu konuda bir oyun yazmış, anne babasını talihsiz âşıklar olarak sahneye aktarmıştı. Bu hikâyedeki tek talihsizlik, annesinin arabasını yarıp geçen eski, beyaz, sigortasız bir kamyonetti.

Adam’ın tüm bunları duymak istediğinden emin değildi ama yine de anlatıyordu. Bir kez olsun ailesinden bahsetmek iyi hissettirmişti. Los Angeles’ta kimse kimsenin nereden geldiğini umursamıyordu, önemli olan nereye gidiyor olduğundu. Nostalji eziklere göreydi.

“Ablaların hâlâ Londra’da mı?”

“Cesca zaman zaman orada. O benden sonra en küçük olanımız. Ama erkek arkadaşıyla çok seyahat ediyor, o da sektörden.”

Hangi sektör olduğunu belirtmesine gerek yoktu. Hollywood’da çalışan herkes onun neden bahsettiğini biliyordu.

“Diğerlerinden ne haber?”

“Lucy, en büyüğümüz, İskoçya’da yaşıyor. Ve Juliet de Maryland’de.”

“Maryland’de mi yaşıyor?” diye sordu Adam. “Fazla uzak sayılmaz.”

Kitty’nin yüzü düştü. Cutler’s Gap’in ablasına ne kadar yakın olduğunu gerçekten düşünmemişti. Farkı kıyılarda yaşamaya o kadar alışmışlardı ki bazen aynı ülkede yaşıyorlarmış gibi gelmiyordu. İşin aslı, Juliet mesafe bakımından İngiltere’ye, California’ya olduğu mesafedeydi. Amerika gerçekten o kadar büyüktü.

“Tam olarak yürüyüş mesafesi sayılmaz.” Gidiş dönüş 100 kilometre, atlayıp, zıplayıp, koşulacak mesafe değildi. “Neyse, zaten o da kendi ailesiyle meşgul. Küçük bir kızı var.”

“Kızı mı var? Kaç yaşında?” Adam şaşırılmış görünüyor.

“Benden birkaç yaş büyük. Erken evlendi. Poppy şu an beş yaşında.”

“Tatlı bir isim.”

Kitty gülümsedi. Poppy’nin doğumu yıllardır ailenin başına gelen en güzel şeydi. Yerkürenin her bir köşesine saçılmış olsalar da, minik bebek onları yeniden bir araya getirmişti.

Adam’ın eli hâlâ Kitty’nin karnındaydı. “Onları özlüyor olmalısın.”

“Sanırım öyle. Ama olabildiğince bir araya gelmeye çalışıyoruz. Yalnızca Skype aracılığıyla olsa bile. Eğer saat konusunda anlaşabilirsek Noel günü konuşmayı planlıyoruz.” Elini Adam’ın karnına üstüne yerleştirdi. “Kardeşe sahip olmak garip bir şey. Konuşmadan aylarca zaman geçebilir ama sonra sanki hiç ayrılmamışız gibi olur. Dördümüz –sanırım şimdi yeğenim Poppy’yi de sayarsak beş– aynı odada olduğumuzda biraz abartabiliyoruz.”

“Eminim öyledir.” Kitty, omzuna yaslanan Adam’ın gülümsediğini hissedebiliyordu. “Bu, ailemle nasıl başa çıkabildiğini açıklıyor gerçi. Biz sana oldukça normal geliyor olmalıyız.”

Kitty, Adam’ın elini sıktı. “Hayır, siz hepimiz çatlaksınız. Hiçbiriniz için umut yok.”

Adam yüksek sesle homurdanıp kızı sırtüstü yatırarak, ba-

caklarıyla olduğu yere sabitledi. Kitty, Adam elleriyle onu okşayıp başıyla göğüslerine sokulurken uyluğuna baskı yapmaya başlayan sertliğini hissedebiliyordu.

“Hiç umut olmadığını mı düşünüyorsun.” Dişiyile kızın göğsünü yakaladı. “O zaman onurumuzla savaşarak ölmeliyiz demektir.”

Kitty geriye uzanıp kendini Adam’ın dokunuşlarına verdi, dudaklarının ve parmaklarının yarattığı hissin tadını çıkardı.

“Onurunla savaşman kulağa iyi geliyor.” Sesi gergindi. Adam, her dokunduğunda onu ateşe verdiğinin farkında olmalıydı.

Umursadığından da değildi, her anının tadını çıkarmayı planlıyordu.

Kitty mutfağa geri dönüp ayakkabılarını çıkararak kurutma paspasının üzerine koyduğunda saat geçti. Odada, çamaşır katlayıp katladıklarını mutfak masasındaki bir yığına koyan Annie dışında kimse yoktu.

“Aşğıda her şey yolunda mı?” Annie’nin gözündeki bir parıltı mıydı? Kitty, yalancıktan umursamaz bir hava takınıp bunu görmezden gelmeye çalıştı.

“Köpek hâlâ hayatta, eğer demeye çalıştığın buysa.”

Annie’nin sırtışı tamamen uygunsuzdu. Kitty ona bakarken gözlerini kıstı.

“Hiçbir şey demeye çalışmıyordum” dedi Annie. “Tabii eğer sen bir şey demeye çalıştığımı düşünüyorsan ayrı.”

En iyisi konuyu değıştirmek diye düşündü Kitty. “Herkes nerede?”

“Everett ve Bay Montgomery kütüphanede. Bay Klein, Mary’yle oturuyor. Mia ile Jonas da kızakla kaymaya gitti.”

Kitty’nin nefesi kesildi. “Kızak mı? Nereye?”

Kitty, önce neye tepki vereceğini bilememişti; Mia’nın sonunda oğluna ilgi gösteriyor olmasına mı şaşırmalıydı yoksa Mia’ya Jonas’ın güvenliği konusunda güvenip güvenemeyeceğini mi düşünmeliydi?

Tanrım, neleri düşünüyordu. Mia Jonas’ın annesiydi, el-

bette onun iyiliğini düşünüyordu. Onu tehlikeye sokmasının imkânı yoktu. Kitty, midesindeki tatsız hissi görmezden gelmeye çalışarak gidip Annie'ye çamaşır katlamada yardım etmeye başladı.

Adam'ın kulübesi! En güzel orada kayılıyordu. Dönüş yolunda Mia ve Jonas'a rastlamış da onları fark etmemiş miydi? O kadar düşüncelere dalmıştı ki Cutler's Gap'in nüfusunun yarısı yanından geçse farketmezdi.

"Birkaç dakika önce çıktılar. Nereye gittiklerinden emin değilim."

Bunun kendine düşmediğini bilse de Jonas hakkında endişelenmemek zordu. Eğer Mia oğluyla biraz zaman geçirmek istediye Kitty'yi ne ilgilendirirdi? Sonuçta Kitty ona yalnızca birkaç gündür bakıyordu, oysa yedi senedir Mia'nın oğluydu. Ayrıca onun annesiydi.

Jonas'ın çaresizce annesinden ilgi beklediği gerçeğinden bahsetmiyordu bile. Zavallı çocuk.

"Belki de arkalarından gitsem iyi olur" diye öne atıldı Kitty. "Bir şeye ihtiyaçları olma ihtimaline karşın. Etrafta iki yetişkinin olması her zaman iyidir."

Annie, kızın yüzüne baktı. "O çocuğa bağlanıyorsun, değil mi?"

Soru Kitty'nin boğazının düğümlenmesine neden oldu. "O iyi bir çocuk. Bağlanmamak zor."

"Bu doğru" dedi Annie. "Son kırk senedir Klein'lara bağlıyım. Güzel yıllardı. O çocukların büyüyüp genç delikanlı olmalarına şahit oldum, Mary ve Francis'in torun sahibi olmalarını izledim. Bunları seyretmek büyük keyifti." Gözlerini kaldırdı. "Ama onlar benim ailem değil, öyle değil mi? Onları seviyorum, onlarla ilgileniyorum ama günün sonunda bunun için para alıyorum. Ve gerekirse çekip gidebilirim. Bir aile ile bir işin arasındaki fark budur."

Kitty, Annie'nin ne demeye çalıştığından emin değildi.

"Arada fark olduğunu biliyorum."

"Aklın bunu biliyor. Ama kalp her zaman o kadar mantıklı değildir. O çocuğa değer veriyorsun ve biliyorum ki onun için

her şeyi yaparsın. Ama onun ailesi var.”

Kitty, bir anda hâlâ Jonas’tan söz edip etmediklerini merak etti. Aynı sözler Adam’a da uyarlanabilirdi. Ama Annie ikisinin kulübede neler yaptıklarını bilmiyordu. Eğer gizli güvenlik kamerası yoksa tabii...

Hayır, kesinlikle Jonas’tan söz ediyordu.

“Yalnızca birkaç haftadır dadısı olduğumu biliyorum” dedi Kitty, boğuk bir sesle. “Ama onun için endişeleniyorum ve onun güvenliğini sağlamak benim işim. Tek yapmaya çalıştığım bu.”

Annie’nin sözlerinin onu neden bu kadar yaraladığından emin değildi. Belki sabah olanların etkisindendi ya da gerçekten damarına basılmıştı. Ne olursa olsun Kitty, Annie’ye mutfağı toplamakta yardım ederken söylediklerini düşünmeden edemedi.

Onlar Kitty’nin ailesi değillerdi. Ama yine de, sonunda onun kalbini kırmayı başarabilirlerdi.

Kapı çaldığında Adam hâlâ yarı uyur haldeydi. Yataktan zıplayıp girişe doğru koşarak Kitty için kapıyı açtı. Dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu.

“Fazla uzağa gidememişsin...” Hatasını fark edince sesi ke-sildi. Kapıdaki Mia Klein’dı, Adam’ın karman çorman hali karşısında kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kitty gittiğinde Adam bir daha giyinme zahmetine girmemişti. Lanet olsun, du-şa bile girmemişti. Kitty Shakespeare ile geçirdiği sabahın etkilerini düşünmekle o kadar meşguldü ki kişisel temizlik gibi sıkıcı bir konuda endişelenmeye vakti kalmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse kızın kokusunun üstüne sinmiş olmasından hoşlanıyordu. Birlikte yaptıkları her şeyin bir hatırlatıcısı gibiydi. Tüm bunları yıkamak istediğinden emin değildi.

Şimdi de aynı şeyleri yapmak istediğinden emindi gerçi. Mia’nın burnu, ona bakarken kırışmış, gözleri onu baştan aşağı taramıştı. Adam, kadının onu ölçüp biçtiği yanılsamasında değildi zira Adam hiç de onun tipi değildi. Mia; nazik, sofistike ve banka hesabı bolca parayla dolu erkeklerden hoşlanırdı. Adam

son talebini yerine getirebilecek olsa da diğer açılardan tam bir hayal kırıklığıydı.

“Ne istiyorsun?” Sesindeki nefreti saklamasının bir yolu yoktu.

Mia sola doğru adım attığında arkasından Jonas belirdi, Adam anında sert tonundan dolayı pişman oldu. Çocuğun annesini aşağılamak bir şeydi, yeğeninin buna şahit olması başka bir şey.

Lanet olsun, gerçekten tam bir aşağılıktı.

“İçeri gelebilir miyim? Seninle konuşmam gerek.” Adam’ın omzunun arkasına baktı.

“Ne hakkında?” Adam kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

Mia, yanında duran Jonas’a baktı. “Yetişkin sohbeti” dedi. “İçeri gelsem iyi olur.” Uzanıp, eldivenli eliyle Jonas’ın yüzünü okşadı. “Burada bir dakika bekleyebilir misin tatlım?”

Adam gözünün ucuyla, köpeğin sepetinde gerinmeye başladığını görebiliyordu. Her an paytak paytak yürüyerek Adam’ın ayaklarının dibine –en sevdiği yere– gelebilirdi. Jonas’ın büyük sırrı keşfetmesinden birkaç saniye uzaklıktaydılar.

“Jonas, verandada dur, olur mu?” Adam, tüm kulübenin etrafını saran verandaya doğru başını salladı. “İçeri gelsen iyi olur” dedi Mia’ya, geçebilmesi için kenara çekilerek.

Jonas omuz silkip verandanın dış kenarında yürümeye başladı, bir yandan da elleriyle pervazdan kar topluyordu.

“Hey Jonas” diye seslendi Adam. “İstersen daha sonra kızakla kaymaya gidebiliriz.”

Jonas arkasına döndü, yüzü birden aydınlanmıştı. “Gerçekten mi?” Bakışları annesine kaydı. “Gider miyiz, anne?”

“Evet, elbette tatlım.”

Beş dakika sonra Adam, sabahki ilişkilerin izini silmeye yetecek kadar hızlı bir duş almış, üzerine birkaç parça kıyafet geçirmişti. Oturma odasına döndüğünde Mia’yı şöminenin yanındaki sandalyede otururken buldu. Sanki tutuşma ihtimali varmış gibi olabildiğince uzak duruyordu.

“Kahve ister misin?”

Mia kahvaltı tabaklarının lavabonun yanında düzenli bir Şekilde istiflendiği mutfakĐa göz attı. “Hayır, teşekkür ederim.”

Adam kendine bir fincan doldurup üzerine biraz süt ekleyerek Mia’nın yanına gitti. Mia ve Everett’le ilgili onu bu kadar tedirgin eden Şey neydi? Belki de hep o yarı çıplakken uğrama-larının bir ilgisi olabilirdi. Bu, herkesi sinir etmeye yeterdi.

Paspallığının nedenini hatırlayınca yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. Mia, yüzünde soru dolu bir ifadeyle ona baktı.

“Neden bu kadar mutlusun?”

Sorusu Adam’ın içinde kakhaha atma isteği yarattı. Adam tam olarak neden gülümsediğini ona anlattığını hayal etti. Neredeyse iki saati dadısıyla seviŐerek geçirdiğini söylediğini düşündü. Ama cennetten bu parça tam olarak paylaŐmak istediği Şey değildi ve onu korumak için elinden ne geliyorsa yapmaya hazırdı.

“Yalnızca neden burada olduğunu merak ediyordum.” Adam duyduğu hazzı saklamaya çalıştı.

“Kibarlıkla zaman harcamıyorsun değil mi?” dedi Mia ve i  çekerek arkasına yaslandı. “Seninle Everett hakkında konuşmak istemiştim.”

“Ne olmuş Everett’e?” diye sordu Adam, huzursuzca. Everett ile konuşmaktan daha fazla nefret ettiği bir Şey varsa o da onun hakkında konuŐmaktı. Özellikle de karısıyla.

“Zor zamanlar geçiriyor” dedi Mia. “ zellikle de ikiniz arasında olanlardan sonra. Onunla barıŐamaz mısınız? Bu durum onun içini kemiriyor, geri kalan herkesin de hayatını çekilmez kılıyor.”

Adam, kahveden büyük bir yudum aldı. Yutmaya imkân bulamadan dilini yaktı. “Ne demeye çalıştığını anlamıyorum. Everett’le benim aramda olanlar başka kimseyi ilgilendirmez. Bu seni nasıl etkiliyor olabilir ki?”

“      hepimize kötü davranıyor. Jonas’ı    yor. Anne babanızla zar zor zaman geçiriyor ve Şey, bana da çok iyi davran-dığı söylenemez.” Burnunu buruşturdu. “Belki ikiniz barıŐsa-

nız, onunla yaşaması daha kolay olur.”

“Cidden mi?” diye sordu Adam “Everett’le barışmamı, senin hayatını zorlaştırdığı için mi istiyorsun?” İşte bu komikti.

“Birbirinizi affetmenizi istiyorum çünkü bu durum Noel’i mahvediyor. O evdeki hava o kadar gergin ki bıçakla kesilebilir. Everett sinirli, üzgün ve herkese nefretle yaklaşıyor.” Sesini alçalttı. “Annen bile fark etti.”

“Bunu polisi aramadan önce düşünecekti.”

Mia sanki büyülenmiş gibi ellerine baktı. “Şey, o konu hakkında bilmen gereken bir şey var; polisi o değil ben aradım.”

Adam’ın yüzü asıldı. “Sen mi? Neden?”

Kadın sonunda yüzünü kaldırdı. “Çünkü delirmiştin. Ofisini darmaduman ettin ve ona zarar vermenden korktum. Gözünü nasıl morarttığını gördün mü?”

“Hayır.” Adam kafasını iki yana salladı. “Çünkü gözü morardığında, ben DC’ye giden bir uçaktaydım.” Ellerini saçının arasında dolaştırarak iç çekti. “Dinle, ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Buraya geri taşındım. Planlarınıza uydum. Buraya gelip kalmaya karar verenler sizlersiniz. Eğer bu durum sen ve Everett arasında soruna neden oluyorsa bu benim suçum değil.”

“Gel, böyle bir barakada yaşa demedik.” Mia, onaylamayan gözlerle Adam’a baktı. “Neden büyük evde kalmıyorsun? Deli gibi davranıyorsun, bir çeşit keşiş gibi. Sen yaşamıyorsun, yalnızca bir şeyleri kanıtlama peşindesin.”

Adam, kadına bir tane patlamamak için parmaklarını avuç içlerine geçirdi. “Burası benim evim ve senin de biraz saygı göstermeni bekliyorum.”

“Biliyor musun? Sana hayatını nasıl yaşaman gerektiğini söyleme niyetinde değilim. Yalnızca Everett’in zor zamanlardan geçtiğini söylemek istedim. Senden özür dilemeye çalıştım ama geri tepti.”

“Söyleyecek başka bir şey yok.”

Mia sinirle ellerini havaya kaldırdı. “Yalnızca bir işti. Her zaman yaptığı şeyi yaptığı için neden özür dilemek zorunda ki? Bu durumu hepimiz için zorlaştırıyorsun. Olanları neden aşamıyorsun ki?”

Adam gülmek istedi ama bunu komik bulduğundan değil. Hayır, onda bu hissi uyandıran fkeydi. Neden mi aşamıyor? Bu kadın onunla kafa mı buluyordu? Olan her şeyden sonra öylece affedip hayatına devam etmesi gerektiğini anlatıyordu.

Cevaplarken sesini alçak tuttu. “Böyle bir şey olmayacak.”

“O zaman ne yapacaksın? Sonsuza kadar burada mı kalacaksın? Ağabeyin kendini suçlarken sen de bu kulübede çürüyecek misin?” Başıını sallarken burnu kırıştı. “Bu mudur yani? Vaz mı geçiyorsun?”

“Umurunda mı?”

“Sen değilsin ama kocam umurumda ve sen, onun hayatını acınası hale getiriyorsun. O senin ağabeyin, sana değer veriyor. İnsanlar sorup duruyor. Adam nerede? Belgeseline ne oldu? Ne zaman Los Angeles’a dönecek? Kafamızı sallayıp bilmiyoruz demek nasıl bir his biliyor musun?”

“Sizin için çok zldm.” Ateşe bir odun daha attı. “Bu kadar mı?”

Dışarıda, Jonas eldivenli parmaklarıyla karda şekiller çiziyordu. Can sıkıntısından ölecek gibi görünüyordu. Zavallı ocuk.

“Bir gün için olanları unutamaz mısınız?” diye sordu Mia. “En azından Noel yemeği için bize katıl. Ailen çok mutlu olur, Jonas da yle.”

“Ya sen ve Everett?”

Mia, kırmızı boyalı dudaklarını yaladı. “Sen dayanırsan biz de dayanırız.”

Noel gününü ya da sırf ağabeyinden kaçınmak için tüm günü burada kulübesinde geçirmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Bir anlığına Kitty’nin de burada olduğunu düşündü. İkiisi ıplak, ateşin önünde bir battaniyenin üzerinde uzanıp ellerindeki şarap kadehlerini günün şerefine tokuşturabilirlerdi. Bu muhteşem bir Noel kutlaması olurdu.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Kitty de diğerleriyle büyük evde olacaktı.

“Düşüneceğim.”

Mia bu cevap karşıısında şok olmuşa benziyordu. “Düşünecek misin?”

Adam omuz silkti. “Yalnızca bir günlüğüne, değil mi? Pek bir anlamı yok. Hem dediğin gibi, evin büyüklerini mutlu edecektir.” Ayağa kalkıp Mia için artık gitme vaktinin geldiğini belli etti. “Dışarıda kayak yapmak isteyen bir çocuk var. Artık onu daha fazla soğukta bekletmeyelim bence.”

Kışın, ılık gözyaşlarımla ben...
yüzünde sonsuz bahar havası
yaratacağım.
– Titus Andronicus

“**D**adı olmaya nasıl karar verdin?” diye sordu Adam ertesi gün. Bayırın tepesinde, Jonas’ın kızığını tutuyordu. Jonas ise bir önceki kayışı nedeniyle kapüşonundan içeri giren karları temizlemekle meşguldü.

“Aslında bir dadı değilim” dedi Kitty, Adam’ın Jonas’ı gölün uzağındaki bir yöne itişini izlerken. Jonas bu bayırdan kaymanın çok saçma olduğunu iddia edip itiraz etse de Adam, sonra daha tehlikeli bir turu birlikte yapacakları konusunda söz vererek onu ikna etmişti.

“Değil misin?”

“Yani elbette şu anda bir dadıyım ve daha önce de dadılık yaptığım oldu. Ama ben bir sinema öğrencisiyim, bu işi de kış tatili boyunca kabul ettim.”

“Öğrenci misin?” Adam’ın yüzü bir anda kar kadar beyaz olmuştu. “Reşitsin değil mi?”

Yüz ifadesi Kitty’nin kahkahalara boğulmasına neden oldu. Bir an onu kandırmayı düşündü. Ama hayır, bu adil olmazdı.

“Elbette reşidim. Yirmi dört yaşındayım. Sanırım bana uygun öğrenci diyebilirsiniz, gerçi bu terimden hoşlanmıyorum.”

“Tanrı’ya şükür. Genç olduğunu biliyordum ama o kadar da değil. Peki nasıl oldu da Ev için çalışmaya başladın?”

Adam’ın ağabeyine bu isimle hitap ettiğini duymak garipti. Sanki aralarında hâlâ, düşmanlık ve nefret dışında bir şeyler

kalmış gibiydi. “Garip bir hikâyesi var” dedi Kitty, Jonas’ın bayırın sonuna varıp yukarıya olan uzun tırmanışına başlamasını seyrederken. “Everett’in yapım şirketine staj başvurusunda bulunup Drake’le görüşmüştüm.” Burnunu kırıştırdı. “Drake, Mia’dan sinirli bir telefon alınca görüşmeden apar topar çıkmıştı, ben de buraya kadarmış diye düşünmüştüm. Ama birkaç gün sonra Mia’dan dadılık pozisyonunu teklif eden bir telefon aldım. Drake özgeçmişimi yollamış olmalı.”

“Yani hâlâ bir staj yerinyok mu?”

Kitty, yavaşça başını salladı. “Hayır. İzin verirsem bu durum beni üzüp sinirlendirecek ama tatil sonuna kadar bu konuyu düşünmeyeceğim.” Adam’a gülümsedi. “Neyse, eğer ağabeyini yeteri kadar etkileyebilirim belki bana bir iş verir.”

Adam bundan hiç hoşlanmadı. Drake Montgomery’nin onunla görüşmüş olmasından da hiç hoşlanmamıştı. “Ben yardım edebilirim” diye öneride bulundu. “Staj konusunda yani. Tanıdıklarım var.”

Kitty tereddütle gülümsedi. “Çok incessin ama...” Doğru sözleri bulmaya çalışırken yüzünü ekşitti. “Cinselliğimi kullanarak başarıya ulaşmak istemiyorum.”

“Teklif ettiğim bu değildi.” Adam başını şiddetle iki yana salladı. “Yalnızca sana yardımcı olmak istemiştım. Arkadaşın olarak.”

“Biz öyle miyiz?” diye sordu Kitty, kafasını yana yatırıp. Adam’a bakıp gülümsedi. Adam’ın siyah saçları güneşi yansıtıyordu, başının arkası, karla kaplı ağaçlarla çerçevelemişti. Gerçekten görkemliydi. Kitty, sahiden onunla zaman geçirdiğine inanabilmek için kendini çimdiklemek istedi.

“Arkadaş mı? Evet, bence öyleyiz.” Jonas’ın tepeye ulaşmasıyla birlikte Adam’ın gülümsemesi de genişledi. “İyi turdu, Jonas. Bence bu şimdiye kadarki en hızlısıydı.”

“Artık göle doğru kayabilir miyiz?” diye sordu Jonas. “Epeydir bekliyorum.”

“Yanında beni mi istersin yoksa Kitty’yi mi?”

Kitty geri adım atıp avuçlarını havaya kaldırdı. “Ah, hayır. Bu senin işin, Klein.”

Adam'ın dudağının kenarı titredi, uzanıp Jonas'ın saçlarını okşadı. "Ne dersin, yapalım mı?"

"Evet ama bizden sonra Kitty'nin de kaymasını istiyorum."

Harika.

"Elbette" diye başını salladı Adam, ağırbaşlı biçimde.

"Ayrıca kızağa seninle binmesini istiyorum. Sen daha hızlı kaydırıyorsun."

Adam yavaşça gülümsedi. Jonas haklıydı. Adam'ın ağırlığı gerçekten kızağı resmen bayırdan aşağı doğru uçuruyordu. Düşüncesi bile Kitty'nin dizlerin bağının çözülmesine yetti. Bir de ikisi birden binince, kızak daha da hızlı giderdi. "Gerek yok. Ben burada mutluyum."

"Hayatta olmaz. Sonra sıra sende, Shakespeare. Eziklik yapma."

Kitty ikisinin bayırdan kayışını izledi, kızak yere dokunmuyordu bile. Gölden yalnızca biraz ötede, Adam'ın ayaklarını sürmesi sayesinde durdular. Jonas, Adam'ın sırtına tırmanırken çılgınlar gibi kahkaha atıyordu. Onları izlerken Kitty'nin boğazına bir yumru oturdu sanki. Her çocuğun istediği, ilgili ve eğlenmeyi seven yetişkinler değil miydi? Neden Jonas ailesinin ilgisi dışında paranın satın alabileceği her şeye sahipti?

Kitty, ikili kızağı arkalarından çeke çeke yukarı tırmanırken midesinin heyecandan ekşidiğini hissetti. Yalnızca kayma korkusundan değil, aynı zamanda bacaklarını onun kalçalarına sıkıca sararak arkasına oturma fikri de onu heyecanlandırıyordu. Onunla sevişmeden önce bile, her karşılaştıklarında bedeninin tepki vermesiyle fena oluyordu. Şimdi Adam'ın o vücutla ne yapabileceğini biliyordu ve bu düşünce baştan aşağı kızarmasına neden oldu.

"Senin sıran" dedi Adam, kızağı Kitty'nin yanına çekerken. "Önce sen binmek ister misin?"

Kitty başını salladı, yanakları hâlâ alev alevdi. "Jonas, bir santim bile kıpırdama, oldu mu? Göle de yaklaşma yoksa başın belaya girer."

"Peki" dedi Jonas, eski bir ağaç kabuğundan karları silke-

lerken. “Burada oturup bekleyeceğim. Sonra yine sıra bana gelecek, değil mi?”

“Tabii ki.”

Kitty kızağın önüne oturup bacaklarını öne uzattı, Adam da arkasına oturup bacaklarını Kitty’nin belinin iki yanına yerleştirdi. Göğsü sırtına değiyordu; eğilip, Kitty’nin bacaklarının arasındaki halatı aldı. Kitty, Adam tarafından kafese alınmış gibi hissediyordu, göğsü ve uzuvları onu kızağa sabitliyordu. Ağzı kulaklarına fazla yakındı; nefesi, kulağının arkasındaki hassas deriyi gıdıklıyordu. “Bu şeyi ilerletebilmek için biraz kıpırdanmam gerekecek. Fazla heyecanlanmamaya çalış.”

“Anca rüyada görürsün” diye alay etti Kitty, ama kalbi deli gibi atıyordu.

“Dün gece gördüm zaten.”

Bir saniye sonra bayırdan kaymaya başlamışlardı. Kızağın hızı göle yaklaştıkça artıyordu. Adam bir eliyle Kitty’yi sıkıca kavrayıp kendine çekerken diğer eliyle de ipi tutuyordu. Kitty, ağzını, biraz korku biraz da heyecandan dolayı bağırarak açtı ama soğuk hava nefesini kesti.

“Ben ‘git’ diye bağırdığımda sağa doğru atlamam gerekiyor” diye bağırdı Adam, rüzgârın uğultusundan sesini duyurmayı başararak. “Ne yaparsan yap kızakta kalma.”

“Neden?”

“Göl yüzünden” diye daha daha yüksek sesle bağırdı Adam. “Şimdi git.”

Kitty tüm ağırlığını yana verdi. Adam’ın da aynısını yaptığını hissediyordu. Hareketleri kızağın ters dönmesine neden oldu. Sonra el değmemiş karın içinde yuvarlanmaya başladılar. Durduklarında vücutları tamamen karın içine batmıştı.

Kitty nefessiz kalmıştı. Kalbi bir yarış atı gibi atıyor, ani duruş nedeniyle tüm vücudu titriyordu. Dizlerinin üstüne doğrulmayı başardığında saçları sırlıklam olmuştu, ıslak tutamlar boynundan aşağı uzanıyordu.

“İyi misin?” Adam ayağa fırlayıp elini uzattı.

“Ben... Ben...” Ne diyeceğini bilemeden başını salladı. “Bu yaptığım en sorumsuz ikinci şeydi.”

Gölmeye başladı ama bunun bir histeri krizi olup olmadığından emin değildi. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. “Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum.”

“Eğer bu yaptığın en sorumsuz ikinci şeyse ilki neydi?” diye sordu Adam, röportajcı ruhuyla.

“Sen. Kesinlikle sen.”

“Noel’i sever misin?” diye sordu Adam, bir kaşık dolusu yumurtayı kızın ağzına tıkarırken. Sevişme sonrası sıcacık bedenleriyle yün battaniyelere sarılmış, ateşin karşısında oturuyorlardı. Kitty son günlerde daha da erken kalkma alışkanlığı edinmişti. Daha gün bile doğmadan gizlice kulübeye geliyor, Adam’ı onu kaldırıp içeri, ateşin harıl harıl yandığı yere götürmeyi beklerken buluyordu.

Bunlar değerli, çalıntı saatler, yalnızca onlar için varmış gibi görünen anlardı. Kitty bu anları elleriyle sönmeye yüz tutmuş bir ateşi rüzgârdan koruyormuşçasına korumak istiyordu.

“Noel fikrini, gerçeğinden çok daha fazla seviyorum” dedi Kitty, yumurtayı mideye indirirken. “Bu arada bu gerçekten çok lezzetli. Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?”

“Yabancı bölgelerde hayatta kalmak için neler öğrenmek gerektiğine şaşarsın. Bazen, Kolombiya’nın vahşi doğasında çekim yaparken bile harika bir Amerikan kahvaltısından daha iyisi yoktur.” Çatalını domuz pastırmasına batırdı. “Fikrini gerçeğinden daha çok seviyorum derken neyi kastediyorsun?”

Kitty, dudağını ısıırıp buharlanmış camın dışındaki kış harikasına baktı. “Gerçek, hiçbir zaman insanların kafalarında yaratıkları hayallere ulaşmaz, öyle değil mi?” Adam, Kitty’nin dudaklarının kenarındaki yumurta kalıntısını kendi dudaklarıyla sildi. “Hepimiz, tek düzgün Noel’in beyaz Noel olduğunu düşünerek büyüdük. Ama eğer böyle bir yerde yaşamıyorsan bu istatistiksel olarak neredeyse imkânsız. Ayrıca eğer aile bireyleriyle çevrili değilsek ve birimiz piyano çalarken diğerlerimiz neşeli şarkılar söylemiyorsa bir hiç olduğumuza inanarak yetiştirildik. Bir şekilde Noel, büyük Hollywood sektörü tarafından istismar edildi ve onların yarattığı mükemmeliyete erişmenin imkânı yok.”

“Mükemmeliyete erişebileceğini düşünmüyor musun?”

Kitty gülümsedi. “Uzun süreceğini düşünmüyorum. Gerçeklik her zaman kazanır ve pis bir şeydir. Bunu akıldan çıkarmamak gerek.”

“Bu kadar genç birine göre fazla karamsarsın” dedi Adam, dudaklarını kızın kulağına sürerken.

“İstediğin kadar konuş Bay Huysuz. İnsanlığın tortusunu belgeleyen ve hepimizin gözüne sokan sensin. Bu, içindeki tüm iyimserliği çabucak yok etmiş olmalı.”

Adam bir anlığına yüzünü ekşitti. Kız, sözlerinde ne kadar doğruluk payı olduğunun farkında değildi ama Adam şimdilik bunu düşünmek istemiyordu. “İyimser olabilirim” dedi Adam. “İkisi o kadar da bağlı değil. İnsanların ne kadar düşebileceğini bilmem uçabileceğimize inanmadığım anlamına gelmiyor.”

Kitty meraklanmış görünüyordu. “Öyle mi?”

Adam omuz silkti. “Biraz iyimserlikten zarar gelmez. Biraz hayal kurmaktan da öyle. Tüm bunların gözünü kör etmesine izin vermediğin sürece elbette. Bütün güzel masallarda kötü adamlar da var sonuçta. İyimserlik onların varlığını reddetmek değildir, onları alt etmektir.”

Kitty hafifçe gülümsedi. “Bu hayatımda duyduğum en romantik şey olabilir.”

“Bende daha fazlası var.” Adam şimdi kendini beğenmiş hissediyordu. Kızın ona bakışı, bedenen hissettikleri ve doyurucu bir kahvaltının harika karşımı. Gerçekten işler bundan daha iyi olamazdı.

“Eminim vardır” dedi Kitty. “Neredeyse sormaya korkuyorum.”

Adam sırttı. “Şuna ne dersin? Saat neredeyse sekiz, büyük eve dönmeden önce aklını başından almak için yaklaşık yarım saatimiz var.”

“Ah, Bay Klein, Bir kızı nasıl etkileyeceğini biliyorsun. Neredeyse teslim olacağım.” Kitty, şakadan bir erime hareketi yapıp kendini battaniyeye attı.

“Aynen öyle. Bir yere kıpırdama.” Adam yarısı yenmiş kahvaltı tabaklarını kenara koydu.

Kızın bacaklarının arasına doğru yanaştı, Kitty bacaklarını etrafına sardığı anda sertleştiğini hissetti. Sarı saçları gözünün önüne düşmüştü, onları eliyle kenara itti. Kitty ise ona bakarken dudaklarını yaladı, gözleri kocaman açık ve sıcaktı. Onun bu bakışını sevmesi hata mıydı? Kitty, sanki Adam etraftayken dünya daha aydınlıkmış gibi bakıyordu.

Adam dudaklarını onunkilere yaklaştırdığında, o da ellerini Adam'ın boynuna dolayıp tırnaklarını etine batırdı. Dilleri, öpüşürken yumuşak, ılık, kaygan ve şefkatliydi. Kitty kendini aşağı doğru kaydırdı. Şimdi aletin ucuna ona değiyordu; kaygan, kadifemsi ve davetkâr.

Yavaşça içine girerken, gözlerini açıp Kitty yine aynı meraklı ifadeyle doğrudan ona bakıyor mu diye baktı. Kitty gülmüsedir, uzanıp sakallı yanağını okşadı.

Konu yalnızca cinsellik değildi. Aynı zamanda ona hissettirdikleriydi de. Konu, Kitty ve o içeri girdiği anda kulübenin her bir köşesini aydınlatmasıydı. Ona özel, konuşan, yürüyen, seven, Noel hediyesi.

Kalçalarını oynatıp ikisi de nefessiz ve heyecandan bayılacak hale gelene, Kitty gergin ve patlamaya hazır olana kadar derine indi.

Eğer bu bir masalsa Adam inanmak istiyordu. Kitty'nin de inanmasını istiyordu. Başka türlü düşünülemezdi bile.

Orada dans eden bir yıldız vardı,
ben onun altında doğdum.

– Kuru Gürültü

Noel yaklaştıkça, Jonas'ı uyutmak da zorlaşıyordu. Çocuğun gözkapakları kapalı bile olsa, Noel Baba, hediye keseleri, hediyeler ve kar gibi konular hakkında konuşurken heyecandan adeta titriyordu. Kitty ise yorgunluktan ölmek üzereydi. Gün doğmadan kalkmak ve kış güneşi daha gökyüzünde yerini bile almadan önce yaptığı coşkulu egzersizlerin birleşimi, yorgunluğunun suçlusu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu.

Şikâyet ettiği yoktu gerçi. Artık bir nevi Adam'ın kulübesinde onunla geçirdiği anlar için yaşıyor sayılırdı. Gözlerini kapattığında gördüğü, uzun ve geniş kirpikli, kara gözlerle ona bakan Adam'dı. Onu kucakladığını neredeyse hissedebiliyordu. Beline sarılan kol kasları gergin, onu istemeye istemeye bırakmak zorunda olduğu her an defalarca öpüşü ve sakallarının yüzünde bıraktığı his....

Ve şimdi Noel yalnızca üç gün sonraydı. Bu düşünce Kitty'nin içini korku ve heyecan karışımı bir hisle dolduruyordu.

“Bir masal daha okur musun?” diye sordu Jonas, açık gözlerine rağmen uykulu bir sesle.

“Üç masal okudum bile” dedi Kitty. “Artık uyuman lazım. Büyük günde seni yorgun görmeyi istemeyiz.”

Jonas, yatağında dimdik oturdu. “Yorgun olmayacağım. Gerçekten. Aşırı uyanığım, baksana.”

Kitty gülmemeye çalıştı. “Ama önce önümüzdeki üç günü

aşmalısın. Ve kimse uyumadan üç gün boyunca uyanık kalamaz. Noel için aşırı derecede heyecanlanan küçük çocuklar bile.”

“Ben küçük değilim.” Jonas kollarını göğsünün önünde birleştirdi.

“Hayır, değilsin” diye kabul etti Kitty. “Büyük bir yetişkin olduğun için uykuya ihtiyacın olduğunu da bilmen gerek. O yüzden uzan ve gözlerini kapat. Eğer gözlerini on dakika kapalı tutarsan sana bir kitap daha okurum.”

Bu bir riskti ama denemeye değirdi. Tabii ki çocuk on dakika geçmeden uyumuş olurdu.

“Peki.” Uzandı ve gözlerini sıkıca kapattı. Bir an sessiz kaldı. Kaşları sanki düşünüyormuşçasına çatıktı. Sonra, gözlerini açmadan sordu: “On dakika ne kadar sürer ki?”

“Yaklaşık olarak amcanın kulübesine yürüme süresi kadar.”

“Of, çok uzunmuş.”

Bazen öyleydi bazen de değildi. Oraya giderken zaman geçmek bilmiyordu. Dönüşte ise vakit göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu.

“Kitty?”

“Evet?” dedi Kitty, sabırla.

“Noel Baba senin burada olduğunu biliyor mu?”

“Ne demek istiyorsun?” Kitty’nin dudakları şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Demek istediğim, hediyelerini Noel arifesinde buraya mı getirecek yoksa ailenin evine mi götürecek? Nerede olduğunu nasıl biliyor?”

Yedi yaşındaki bir çocuğa göre oldukça akıllıca bir soruydu. Cevap vermeden önce düşünmesi gerekiyordu.

“Bence burada olduğumu biliyor” dedi sonunda. “Ama ben bir yetişkinim ve Noel Baba yalnızca çocukları ziyaret eder, o yüzden bana hediye getirmeyecek.”

“Hiç mi?”

Kitty, çocuğun gözlerinin kapalı olmasına rağmen başını salladı. “Hayır.”

“Berbat bir şey. Ben olsam yetişkin olmaktan nefret ederdim.”

“O kadar da kötü değil” dedi Kitty. “Avantajları da var.”

“Ne gibi?”

“Örneğin istediğini yiyip istediğini yapabiliyorsun. Sana sürekli ne yapacağını söyleyen biri yok.” Sevdiği başka şeyler de geldi aklına; örneğin, çocuğun sakallı bir akrabasıyla ilgili bir şeyler. Bunu paylaşması iyi olurdu.

“Ben hediyeleri tercih ederim.”

“Bundan eminim.”

Saatine göre, çocuğun sonunda dalması yedi dakika sürdü. Çok sevdiği gece lambasını yakıp gitmeden önce, daha derin daldığından emin olmak için bir dakika daha yatağının kenarında oturdu.

Koridorda merdivenlere doğru yürürken camın ardındaki her daim yeşil ormana baktı. Bir anlığına Adam’ın kulübesini ve tam o an neler yaptığını hayal etmeye çalıştı. Yemek mi yiyordu? Köpekle mi oynuyordu? Onun hakkında hem çok şey hem de çok az şey biliyordu. Büyük olay gayet açıktı, ilgi duyan herkes internette kolaylıkla bulabilirdi. Ama onu o yapan ufak tefek şeylerle ilgili akli hâlâ karışık.

Güçlüydü, nazikti ve birazcık gizli romantik bile sayılırdı. Bu kadarını belli ediyordu. Ama o kulübede ne yaptığını ve oradan ayrılma planının olup olmadığını hâlâ çözemiyordu.

Peki bu Kitty’nin hayatını nereye getiriyordu? Dolabında duran, tatilden hemen sonra Los Angeles’a tek yön yolculuk için olan uçak biletini düşündü. Buradaki zamanı sınırlıydı, yaptığı her şeyin son kullanma tarihi vardı. Fazla geçmeden eski dairesinde, eski hayatını yaşayacaktı. Ve tıpkı artık üzerine oturmayan, sevilen bir giysi gibi, eski hayatının ona uyduğundan emin değildi.

Kendi duygusal düşüncelerine kafa sallayarak merdivenlerden inip hole geçti. Mutfakta Annie’nin radyosundan gelen şenlik şarkılarını duyabiliyordu. Tanıdık melodiler, eski Noel sahnelerini büyülu biçimde gözlerinin önünde canlandırarak etkârlanmasına neden oldu.

“Elçilikten haber aldın mı?” Drake’in sesi sessiz holü yarıp geçti. Nedense kütüphanenin kapısı açıktı. Kitty panikle

içeri baktı ama Drake'in sırtı ona dönüktü ve Everett'le konuşuyordu.

"Cevap olumsuz. Stüdyoda ve California'da çekim yapmamız gerekecek. Dağları kolaylıkla taklit edebiliriz."

"Sence gerçekçi görünmelerini sağlayabilir miyiz? Kolombiya Los Angeles'a o kadar da benzemiyor."

Kitty neredeyse Everett'in omuz silktiğini duyabiliyordu. "O nakit yatırımı almadığımız sürece başka çaremiz yok."

Drake sesini alçalttı ama bu, sözlerini gizlemeye yetmedi. "Kardeşin yolagelecek mi? Eğer tanıtımı yapmayı kabul ederse bu reklam işini çok kolaylaştırır."

"Yola gelecek. Çekime başlayana kadar zaten bir, iki yıl geçecek. Ben şu an yalnızca oyuncu ve yer seçimiyle ilgileniyorum. Finansman konusunu açmıyorum bile."

Kütüphanenin öte tarafa yürümeye başlamalarıyla sesleri kesildi. Kitty göğüs dolusu bir nefes verdi. İhtiyacı olan en son şey yeniden işlere burnunu sokmakla suçlanmaktı, yaptığı tam da bu olsa da.

Neden Adam'dan bahsetmişlerdi ki? Anlamadığı buydu. Bu aile hakkında öğrendikleri, Everett'le de onun işiyle de alakası olmamasını istemesine neden oluyordu. Ona sormalı mıyım, diye düşündü. Adam, Los Angeles'a dönüp ağabeyiyle çalışmayı düşünür müydü? Bu fikir bile kalbinin göğsünü dövercesine çarpmasına neden olmuştu.

Ama zaten Everett'le işler kemiğe dayanmıştı ve son ihtiyacı olan şey olayları daha da karıştırmaktı. Özellikle de o staja ve Los Angeles'ta kalmaya bu kadar ihtiyacı varken. Aksini düşünmeye bile dayanamıyordu.

Hayır, Adam'a bundan söz etmeyecekti. Ama kulağını açık tutup daha fazla bilgi almaya çalışabilirdi. Bunun bir zararı olmazdı, değil mi?

Mutfakta Annie'ye yiyecek hazırlıklarıyla ilgili yardım ettikten sonra, saat onu biraz geçe yatağa girdi. Kafayı vurup yatmaya fazlasıyla hazırды. Tüm vücudu sanki akşamı hamur yoğurup kek süsleyerek değil de, boks ringinde geçirmişçesine ağırıyordu.

Dalmaya başladığında neredeyse yarım saat geçmişti; nefesi düzene girdi, gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Sonunda iyice kapandılar, vücudu sanki hafiflemişti, uyanık ve uyur dünyalar arasında geziniyor gibiydi.

Ve sonra... bammm!

Gözleri anında açıldı. Somurtup sesin kaynağını bulmaya çalışarak etrafına baktı.

Bir çatırtı daha. Bu sefer daha uyanıktı, bir şeyin cama vurduğunu anlayacak kadar. Sesin durmasını bekledi. Belki özellikle güçlü yağan bir kar ya da sinir bozucu bir kuşun gagasıydı. Bir gecekuşu, belki bir baykuş.

Üçüncü çatırtı onu yataktan kaldırdı. Halı kaplı zeminde koşarak, üzerinin örtülü olduğuna emin olmak için pijamasını çekiştirdi. Aynı Londra'da yaptığı gibi, pencereden görünmeden bakabilmek için perdenin alt köşesini kaldırdı.

Bu sefer cama vuran her ne ise tam karşısındaydı. Yüksek gümbürtü geri zıplamasına ve perdenin yarısını kendiyile birlikte çekerek yere düşmesine neden oldu.

Lanet olsun.

Doğrulup, camın dışındaki karlı bahçeye baktı. Kapüşonlu bir figür evin gölgesinde duruyordu. Kitty gözlerini dikip bakarak kim olduğunu anlamaya çalıştı.

İşte tam bu anda o da yukarı baktı; yüzü solgun ay ışığında parlıyordu, yüzünün aydınlığı siyah sakalıyla kontrast oluşturunuyordu. Eli göğsüne gidince, kaburgasının altında hızla atan kalbini hissetti Kitty.

Kancayla cebelleştikten sonra, camı iterek açtı ve ısırıcı soğğun aralıktan girişini hissetti. Eğilebilmek için parmak uçlarında durması gerekiyordu ve cildi pijamasının altında karıncalanıyordu.

“Ne istiyorsun?” Yarı bağılıyor, yarı fısıldıyordu ama dudaklarındaki gülümsemeyi gizleyemiyordu.

“Seni.”

Bu tek kelimelik cevap kalbinin teklemesine sebep oldu.

“Neden normal bir insan gibi evin içine gelmiyorsun.”

İki kat yukarıdan Adam'ın sırtışını görebiliyordu. “Sanı-

rım ikimiz de normal bir insan olmadığım konusunda hemfikiriz.”

“Bunda haksız değilsin.” Kitty derin bir nefes aldı. “Peki benden ne istiyorsun?”

“Seni” dedi tekrardan.

“Çok sinir bozucusun.”

Adam yün beresini çıkarıp ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Aşağı in ve sana ne kadar sinir bozucu olabileceğimi göstereyim.”

“Pijamalarımılayım.”

“Umurumda değil.”

Elbette değildi. Kitty yün pijamasına baktı, pembe polar kumaşın üzerine iliştirilmiş kuzu desenine gülümsedi. Adam muhtemelen saten gecelik hayal ediyordu, masal keyfi değil.

“Peki sonra?” diye sorguladı Kitty.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sonra ne yapacaksın?” Birinin onları keşfetmesinden korkmaya başlamıştı. Sonuçta henüz erkendi. Everett ve Drake etrafta bir tur atıyor olabilir, Adam’ın camdan yukarı bağırdığını görebilirlerdi.

“Hecelememi mi istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Kaç kelime?”

Kahkahası gece havasında adeta patladı. “Tatlı poponu buraya getir de gör. Sonrasında istersen bütün gece Scrabble oynarız.”

Scrabble gerçekten de Kitty’nin aklındaki şey değildi. Adam’ın listesinin başında olduğunu da sanmıyordu.

“Bir dakika izin ver de giyineyim.”

“Olmaz, öyle in. Yalnızca mantonu ve çizmelerini giy. Ski-doo’yla gideceğiz. Acele et, prenses.”

Tanrım Klein’larda olmayan, karla alakalı bir araç var mıydı? “Prenseslerle ilgili bir derdin mi var?”

“Benim Beyaz Atlı Prens olmamı beklemedikleri sürece onlarla hiçbir sorunun yok.”

Kitty, kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. “Beyaz Ski-doo’lu prensim olmak istemiyor musun?”

“Poponu aşığı indirdiğın sürece istediğın her şey olurum.”

Adam’ın sabırsızlandığını hisseden Kitty, camı kapatıp çoraplarıyla botlarını giydi. Kendine aynada bir baktı; pembe kuzulu pijama, siyah yalıtımlı botlar ve makyajsız bir yüz. Pek şık sayılmazdı. Elinden gelenin en iyisini yaparak, saçlarını kabartıp, yanaklarını çimdikledi. Adam’ın kulübesinin karanlık olduğunu, yalnızca ateşin sakın alevleriyle aydınlandığını umdu; böylece “yataktan yeni çıkmış” görüntüsünün altından kalkabilirdi.

Kimi kandırıyordu ki? Daha çok “yatağı yeni girmiş” görüntüsü olacaktı muhtemelen. Yatak çağrısını gördüğü yerde tanırdı.

Mutfak kapısını açtığında, Adam basamakta duruyordu, beresini kaşlarına kadar indirmişti. Yüzünü bir sırıtış böldü ve Kitty’yi kendine çekti, kendi donmuş paltosuna karşı Kitty’nin fazla ısınmış yüzü.

Tabii ki Kitty’nin hain meme uçları hemen dikleşti. Geri çekildiğinde Adam doğrudan onlara bakıyordu.

“Soğuk yüzünden, yoksa sana inanılmaz derecede vurgun olduğumdan falan değil.”

Adam’ın dudağı seğırdi. “Elbette.”

“O yüzden belki vücudumun geri kalanı donmadan aptal Ski-doo’nu çalıştırıp beni kulübeğe götürebilirsin.”

“Paltonu giy.” Kafasıyla kızın elinde duran kalın kapitone montu işaret etti. “Uzun yoldan gideceğiz.”

Kitty, kollarını montunun içine geçirip fermuarı sıkıca çekerken Adam da kendi atkısını kızın boynuna sarıp yumuşak dudaklarıyla burnunun ucunu öptü. “Hoş pijama, bu arada.”

“Hoşuna gideceğini düşünmüştüm” dedi Kitty sırtarak.

“Kulübemin zemininde olmaları daha da hoşuma gider.”

Kitty bu sefer güldü. “Ah, bir kızı sözlerinle etkilemeyi biliyorsun. Ee, gidiyor muyuz?”

“Dileğın benim için bir emirdir.” Başka bir kelime daha etmeyip kızı kaldırdı ve bekleyen Ski-doo’ya taşıdı. Kar aracının aksine bu daha küçük ve şıktı. Daha çok bir motosiklete benziyordu. Kitty, omzuna bir battaniye alıp bacağına koltuğı attı ve

Adam'ın geniş sırtına yaslandı.

Adam dönüp Kitty'nin bacağına sıktı. "Hazır mısın?"

Kitty omuz silkti. "Elbette." Neden sorduğunu bilmiyordu. Bir an sonra her şey açıklığa kavuştu. Adam bağı çekti, motor hayata döndü, tüm makine bacaklarının arasında hırıldamaya başladı. Kitty ise hâlâ ona yapışık haldeyken Adam öne eğildi ve Ski-doo karları yarararak öne atıldı.

Düşününce, Adam tam bir hız canavarıydı. Keşifleri andıran huylarına rağmen Adam bir dünya adamıydı ve yetişkin yıllarını tehlikenin eteğinde geçirmişti. O yüzden Ski-doo hızlanarak her sapakta inip kalktığında Kitty, Adam'ın ne yapıyor olduğunu bildiğine dua etti.

Gece karanlığında ormanda hız yapmak çok korkutucu ve şok ediciydi ama aynı zamanda da aşırı derecede heyecanlıydı. Adam'a sıkıca tutundu, elleri neredeyse kaslı karnında birleşmişti ve koltuktan uçma korkusuyla onu bırakmak istemiyordu. Adam tutacakları kavramış, makineyle ağaçlık yolda manevralar yapıyor, yolu çok iyi biliyormuş gibi kıvrılıp dönüyordu. Ski-doo'nun önündeki ışık, yollarını aydınlatıp önlerindeki kış harikasını daha da parlıtlı hale getiriyordu. Bu büyülü manzarada Kitty'nin gözlerinin dolmasına neden olan bir şey vardı, gözlerine yaşlar getiren etkileyici bir güzellik...

"İyi misin?" Rüzgâr, Adam'ın sesini geri taşıdı.

Kitty cevap olarak Adam'ı sıktı çünkü şiddetli rüzgâr sesi ni yutuyordu.

Tam kulübesine giden açıklığa ulaşmışlarken Adam, sert bir sol dönüşle ormanın derinliklerine yöneldi. Kitty hayatı pahasına tutunurken surat astı. "Nereye gidiyoruz?" Sesi motorun homurtusu ve rüzgârın sesi nedeniyle zar zor duyuluyordu.

"Göreceksin."

Adam fren pedallarına basmadan beş dakika daha gittiler. Ani duruş Kitty'nin neredeyse düşmesine neden oldu. Kollarını Adam'a daha sıkı sarınca onun kahkahayla sarsıldığını hissetti. Aşağılık herif.

Kitty tam ona gününü göstermek üzereyken başını kaldır

dı ve karşısındaki manzara nefesini kesti. Birinin zemini ahşapla kapladığı, ağaçsız, küçük bir açıklığın yakınında durmuşlardı. Tahta zeminin üzerinde bir çardak yükseliyordu. Ahşap kirişler parıltılı ışıklarla sarılmıştı. Sanki ormanın ortasında kurulmuş bir masal mağarası gibi güzel ve beklenmedikti.

“Bu yer de ne böyle?” dedi Kitty, Adam araçtan inip elini ona uzatınca.

“Uzun yıllardır burada” dedi Kitty’ye. “Evi almamızdan çok önceden beri. Birinin ormanın ortasına neden böyle bir şey inşa ettiğini hiç anlayamadım.” Bakışları, kızın Ski-doo’dan inmesine yardım ederken ısındı, sonra onu kendine doğru çekti. “Ama belki şimdi anlıyorumdur.”

“Işıkları sen mi astın?” diye sordu Kitty.

“Evet, pille çalışıyorlar, o yüzden belki beş dakika daha çalışırlar” dedi Kitty’ye, tek kaşını kaldırarak. “Ama bu yeterli olmalı.”

“Ne için yeterli?”

“Sana, romantik olabildiğimi kanıtlamak için.”

Kitty’nin ağzı kurudu. Bunu onun için mi yapmıştı? Bu... Tanrım, bu harikaydı. Tek diyebildiği, “Vay canına” oldu.

“Çardağa çık” dedi Kitty’ye ve cebinden telefonu çıkarıp, ekranı kullanabilmek için eldivenlerinden kurtuldu. Bir an sonra müzik çalıyordu. Adam telefonunu ahşap tırabzana koyup kızın yanına gitti.

Başlarının üzerinde binlerce küçük ışık parıldıyordu. Kitty, daha da tepede, yıldızların açık ve karanlık gökyüzünü aydınlattığını görebiliyordu. Hava soğuk ama sakindi. Adam kızın elini tutup diğer eliyle de sırtını kavradı.

“Bu müzik de ne?” diye mırıldandı Kitty, derin bir sesin geceyi dolduruşunu dinlerken.

“Marvin Gaye” dedi Adam. “Adı da ‘I Want to Come Home for Christmas’. Tam bir klasik” Sırtına hafif bir baskı uygulayarak Kitty’yi kendine çekti. Tahta zeminde rahatlıkla hareket ederek dansı yönetti. Yavaş, hisli bir valsle tahta çardağın üzerinde dans ettiler. Kitty, yanan bir mum gibi eriyip Adam’la birleşiyordu.

“Marvin baştan çıkarmasını biliyor” dedi Kitty sakince. Adam da öyle.

Kitty, dans edip vücutları birlikte salınırken duygularına hâkim olamıyordu. Kimse onun için daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Bir filmde olmak gibiydi. Ancak burada kameralar, yönetmenler, mikrofon ve ışık yoktu. Yalnızca ikisi, gece ve Marvin Gaye’ın tatlı, içten sesi vardı. “Sarı bir elbise giymeliymişim ve belki şarkı söyleyen bir çaydanlık da köşede atlayıp zıplamalıymış gibi hissediyorum.”

Adam güldü. “Bu benim bir yaratık olduğum anlamına mı geliyor?”

Kitty başını kaldırıp, Adam’ın siyah sakalını okşadı. “Senin, tanıdığım en nazik erkek olduğun anlamına geliyor.” Bunu daha önce nasıl görememişti. İlk tanıştıklarında aksi ve huysuz olduğunu düşünmüştü ama geçmişe bakınca hiç de öyle olmadığını görebiliyordu. Geyiği gördüğünde aklına gelen ilk düşünce acısına son vermek olmuştur.

Ve onun için tüm bunları yapmıştı.

“Belki bir yaratıktı” dedi Kitty, Adam onu çardağın ucuna doğru döndürürken. “Ama eminim o ve Güzel harika seks yapmışlardır. Onca testosteronu düşünsene.”

Adam sıırıttı. “Ben romantik olmaya çalışıyorum, sen burada hayvanlarla sapıkça ilişkiden bahsediyorsun. Seninle ne yapacağım ben?”

Kitty, Adam’ın derin gözlerine baktı. Soğuğa rağmen sıcaklık tüm bedeninde dolaşıyordu. “Beni eve götürüp ne kadar romantik olabileceğini göster.”

“Romantikliği seksin mecazi anlamı olarak mı kullanıyorsun?” diye sordu Adam.

“Evet.”

“O halde, neyi bekliyoruz?”

Aşk zamanla filizlenir... zaman
ise onun ateşini ve tutkusunu
nitelendirir.
– Hamlet

Adam yatağa sırtüstü düştü, kalbi göğsünün içinde bir hız treni gibi çarpıyordu. Kitty yanına kıvrıldı, yumuşak bedeni vücuduna değerken başı da koluna yaslanmıştı. Kitty de en az onun kadar hızla nefes alıyordu. Bedenleri, dışarıdaki soğuk havaya rağmen ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Akşam seksi, en az sabahki kadar heyecanlıydı. Talepkâr. Gözü kara.

Mükemmeliyet.

Kahretsin, Adam şimdi onu yine öpmek istiyordu. Başını eğip dudaklarını kendi dudaklarıyla esir aldı. Dilini ağzına sokup, dudaklarının altındaki yumuşak yüzeyde nazikçe gezdirirken Kitty'nin sıcak nefesiyle ısınıyordu.

Kitty ise elini Adam'ın düz ve sert karnına koymuş gezdiriyordu.

“İyi misin?” Adam'ın sesi alçaktı.

“Hı hı.”

“Bir şey ister misin? Su, yiyecek? İstersen duş alabiliriz.”

“Sonra” diye mırıldandı Kitty. “Şimdilik yalnızca burada uzanmak istiyorum.”

Bu tam olarak Adam'ın da istediği şeydi. Henüz yataktan çıkmaya hazır değildi. Tatlı bedeninin, kendi bedeni üzerinde bıraktığı his terk edilemeyecek kadar lezizdi.

Gözlerini kapatıp, Kitty'nin ve seksin hoş kokusunu içine çekti. Tam bir afrodizyaktı. Eğer zaten gecenin büyük kısmını

ona tapınarak geçirmemiş olsaydı yine sertleşirdi. Bu haliyle bile, yeni bir tur için yeterli enerjiyi toplayabilene kadar dakikaları sayıyordu.

Kitty ile seks uyuşturucu gibiydi ve buna bağımlı hale geliyordu.

“Adam?”

“Evet?”

“Soru sorma sırası bende mi?”

“Ne tür sorular?” Adam’ın sesi temkinliydi.

“Bana sorduğun türden sorular.”

Adam neden sahne ışıklarının altında olmaktan bu kadar rahatsızlık duyduğunu merak ederek dudaklarını yaladı. Terapi sırasında hissettiği de aynen buydu; sanki tüm yöntemler onun üzerinde kullanılıyordu. “Olabilir galiba...”

“Bana çocukluğundan bahset.”

Adam’ın midesi düğümlendi. Doğrudan kişisel sorulara yönelmişti. Kitty Shakespeare için hoş beşe gerek yoktu. Belki de bu yüzden ondan bu kadar hoşlanıyordu.

“Anlatılacak fazla bir şey yok. Zengin bir çocuktum. Şımarık. Yatılı okula gittim. Bana söyleneni yaptım ve iyi notlar aldım.”

Kitty daha da yanaştı. “Bu kadar mı? Asilik masalları ve çocukken ihmal edilmişlik? Benim kalbimi yumuşatmak için tasarlanmış acıklı bir hikâye?”

Adam elinde olmadan gülümsedi. “Çocukluğum normaldi. En azından benim için. O zamanlar daha iyisini bilmiyordum.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi...” Doğru sözleri bulmaya çalışırken sesi kesildi. “Şimdi ne kadar ayrıcalıklı olduğumuzu fark ediyorum. Ve değerini nasıl da bilemediğimi.”

“Neyin değerini bilmedin?” Parmaklarının cildini okşayışı dikkat dağıtıcıydı. Ve ateşli.

Yavaşla oğlum.

“Bilmiyorum.” Sesi umursamazdı. “Para, tatiller. Yıllarca Annie’nin, her zaman bizimle ilgilenmeye hazır bir teyze oldu-

ğunu düşündüm. Everett, yemek ve temizlik yapmak için para aldığını söylediğinde inanmadım.”

Kitty gülümsedi. “Bazen ben de, Jonas benim hakkımda bunu mu düşünüyor diye merak ediyorum.”

“Jonas benim eskiden olduğumdan çok daha zeki.”

“Sana başka bir soru sorabilir miyim?” Kitty’nin nefesi, cildini yalayıp geçti ve göğüs uçlarını sertleştirdi.

“Belki.”

“Neden buradasın?”

Kitty’ye bakmak için döndü, yüzünde sorgular bir ifade vardı. “Seninle mi?”

“Hayır. Demek istediğim neden burada, bu kulübede yaşıyorsun? Başka belgesel yapmayı planlıyor musun? Ne zamandır buradasın? Ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

“Bu dört farklı soru.” Üstelik her biri onu kıvrandıracak türdendi.

“Pekâlâ, o zaman ilkiyle başlayalım. Neden burada yaşıyorsun?”

“Los Angeles’tayken başım biraz belaya girdi. Avukatım, suçlamaları düşürebilmek için bir iyi niyet anlaşması yaptı. Buraya, ailemin yanına dönmeyi ve öfke yönetimi terapisi almayı kabul ettim.”

Kitty, ağzını bir soru daha sormak için açtı ama sonra vazgeçip Adam’ı devam etme konusunda cesaretlendirmek için başını salladı.

“Gerçekten de ailemin yanında yaşamak istemedim. Son on beş yıldır onlardan ayrı yaşıyordum. O yüzden, biraz tamir edip buraya taşındım.”

“Kendin mi tamir ettin?”

“Çoğunlukla. Biraz yardım aldım. Hilton sayılmaz ama idare eder.”

Kitty, sanki bir sonraki soruyu düşünüyormuş gibi dudağını ısırды. “Buraya ne zaman taşındın?”

“Birkaç ay önce. Kelimenin tam anlamıyla çatı su geçirmez hale geldiği anda taşındım. Gerisini buradayken halledebileceğimi düşündüm.”

“Peki ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

“Bilmiyorum” dedi dürüstçe. “Zorunlu terapi yalnızca bir ay daha sürecek. Ondan sonra istediğimi yapmakta özgürüm.” Ama ne yapmak istiyordu? Sorun da buydu işte.

“Ama başka belgeseller de yapacaksın değil mi?” diye sordu Kitty. “Örneğin Kolombiya’daki gibi. Onu bitirmeyi düşünüyor musun?”

Konunun Kolombiya’ya gelmesiyle Adam’ın ağzı kurudu. Bu konu hakkında hiç düşünmek istemiyordu. Kitty’yi göğüsleri birleşene kadar kendine çekti. “O başka günün hikâyesi.”

“Öyle mi?”

Elini kızın omurgasından aşağı doğru kaydırdı. Kitty her dokunuşuyla adeta kıvranıyordu. “Evet. Şimdilik konuşmakla işim bitti.”

Kitty, Adam’ın onu tamamen kendi üstüne çıkarıp elleriyle kalçalarını kavramasına itiraz etmedi. Adam elini yukarı kaydırıp Kitty’nin başının arkasına, dudakları birbirinden ancak birkaç santim uzaklıkta kalana kadar bastırdı.

“İyi hissettiriyorsun” dedi Adam, Kitty’nin vücudu üzerinde kıpırdadıkça daha da sertleşerek. Onun dokunuşu her şeyi unutturmaya yeterdi; tüm korkular, kızgınlıklar ve ardı arkası kesilmeyen hatırlatmaları.

“Sen de öyle.” Başını, ağzı Adam’ın ağzıyla buluşana kadar indirdi. Yavaşça öpüşerek birlikte hareket ettiler. Sanki dünya kadar zamanları vardı.

“Tadın da güzel.”

“Mmhmm.”

Adam kızı üzerinden kaldırıp yatağa attı, dudakları karnına ulaşana kadar aşağı indi. Artık konuşmak istemiyordu ama bu, istediğinde ağzını kullanmayacağı anlamına gelmiyordu.

İç çekişlerine bakılırsa, kız da tam olarak aynı şeyi istiyordu.

Kulübe, kereste ve biraz da kumdan yapılan bir yere göre fazla sıcaktı. Kitty, Adam kulağına bir şeyler söyleyip ona sarılırken yanaklarının altında yumuşaklığını hissettiği yastıklara gömüldü.

Ona tüm gece sarılmıştı. Sabaha karşı Kitty resmen ateş içindeydi, o kadar ki Adam'ın kollarından sıyrılmaya çalıştı. Gece yattığı yerde, ellerini yanağının altına koyup gözlerini kapatarak Adam'ın tüm yüz hatlarını hatırlamaya çalışmıştı.

Ona âşık oluyordu. Eskiden şehvet ve heyecan pırıltısı nedeniyle erkeklere duyduğu hisse benzemiyordu bu. Bu ondan daha ruh sarsıcı bir şeydi. İçinde uğuldayan, kalplerin ve akılların bağlantısı gibiydi. Korunmak kadar korumaya da duyulan bir ihtiyaçtı.

Henüz böyle hissetmek için çok erkendi ama kendine engel olamıyordu. Ormandaki yeri yalnızca onun içi süslemesi, savunma mekanizmasından geriye ne kaldıysa yok etmeye yetmişti. Zaten her şeyin başında bile o kadar büyük bir savunması yoktu.

Yine de, henüz açtığı kalbini koruma ihtiyacı hissediyordu. Adam'ın, kalbini göğsünden alıp çaldığı düşünülürse bu imkânsız bir görevdi. Dün hikâyesini anlatırken ona o kayıp çocuk gözleriyle bakışı, kalbini bir kez daha ona vermesi için yetmiş de artmıştı bile.

Lanet olsun, işte bu çok kötüydü. Tüm Shakespeare kızları öyleydi. Hiçbiri kalplerini akıllarından ayırma yeteneğine sahip değildi. Aşka olan ihtiyaçları, ılık İngiliz kanlarıyla beraber damarlarında dolaşüyor gibiydi.

“Buraya gel.” Adam, kollarını kızın başı göğsüne değene kadar etrafına doladı. Gece yarısı uğraşlarından dolayı hâlâ çıplaklardı; Adam'ın kaslarının esnediğini yanağının altında hissedebiliyordu. Kalbinin sesini de duyabiliyordu. Güçlü ve düzenliydi, kendininkiyle uyumluydu. Anaç bir nabız kadar rahatlatıcıydı. Gözlerini ağırlaştırıp nefesini yavaşılatıyordu.

Kitty iki saat sonra zıplayarak uyandı. Bu kez, kulübe yarım yamalak bir ışıkla aydınlanmış, Batı Virginia güneşi yavaş yavaş yüzünü göstermeye başlamıştı. Kitty doğruldu; akli karışmıştı, odaya odaklanabilmesi için birkaç kez göz kırpması gerekti. Tam da o anda tavan arasındaki odasında olmadığını farketti. Üstelik büyük eve birkaç adımdan daha uzaktı.

Adam'la ilk gecesini geçirmişti ve her şey harika gitmişti.

Neden bitmek zorundaydı ki?

“Geri dönmem lazım.” Kendi kendine mi yoksa Adam’la mı konuşuyordu, emin değildi. “Jonas yakında uyanır.”

“Hâlâ erken, bolca zaman var. Yat da sana sarılayım”

Bu teklifte çok akıl çelici bir şeyler vardı ve Kitty neredeyse kabul edecekti. Onun kollarında bir sabah ve birkaç saat geçirmek müthiş olurdu. Ama yapması gereken şeyler, gitmesi gereken bir işi vardı. Utanç yürüyüşünden bahsetmiyordu bile. İhtiyacı olan son şey, büyük eve dönüşünün büyük bir izleyici kitlesi tarafından görülmesiydi.

Hayır, en iyisi şimdi, henüz ev ayaklanmadan gitmekti. Uyandıklarında onun gittiğini anlamazlardı. Kolaylıkla çatı katındaki odasına koşup tüm gece oradaymış gibi yapabiliirdi. Bir duş ve yeni kıyafetler sayesinde bu sabah da tüm diğer sabahlara benzerdi.

“Kalamam” diye fısıldadı. “Yokluğumu fark ederler.”

“Buraya her gün geliyorsun. Bu sefer biraz erken geldiğini söyleyebilirsin.”

Adam’a olan ihtiyacı ve işine olan sadakati arasında kaldı. “Yapamam” diye tekrarladı. “Noel’e çok az kaldı. Bir şeylerden şüphelenmelerine izin veremeyiz.”

“Haklısın.” Adam doğrulunca yorgan göğsünden aşağı indi. Çıplak göğsü, sabah güneşinde parlıyor gibi görünüyordu. Gerçekten yakışıklı bir adamdı. “Bana on dakika ver. Ski-doo’yu çıkaracağım.”

Kitty başını iki yana salladı. “Motor sesini duyarlar. Bu onları uyandırabilir. En iyisi yürümem.”

Kitty, Adam’ın buna itiraz etmediğini fark etti. Belki o da keşfedilmek konusunda en az onun kadar endişeleniyordu.

Elbette ailesinin öğrenmesini istemezdi. Neden istesindi ki? Bu yalnızca işleri daha karmaşık hale getirirdi.

“Seninle yürürüm o halde.”

Kitty elini Adam’ın koluna koydu. Sıcaklığın, bedenleri arasında geçişini hissedebiliyordu. “Sorun değil, yolu biliyorum. Evden birileriyle karşılaşırsam yalnız olmam bir şeyleri daha rahat açıklamamı sağlar.”

Adam dikkatle onun yüzüne baktı, sanki sözlerinin ardında bir şey arıyormuş gibiydi. “Ağaçların bittiği yere kadar gelirim. Orada beni kimse görmez.”

Kitty dudağını ısırıp Adam’ın teklifini değerlendirdi. Bir yanı birlikte geçirdikleri zamanı olabildiğince uzatmak istiyordu. Onun güvenli kollarında, ikisine ait bu baloncuğun içinde kalmak istiyordu. Gittiğinde büyü bozulur diye korkuyordu.

Diğer tarafı ise, olanları değerlendirmek için mesafeye ihtiyaç duyuyordu. Büyük eve gittiği anda günün karmaşasına kapılacaktı. Jonas’ı hazırlamak, Annie’ye kahvaltıda yardım etmek... Yapılması gereken son dakika Noel hazırlıklarından bahsetmiyordu bile. Noel arifesine yirmi dört saatten az zaman kalmışken gerçekten de zamanları tükeniyordu.

Çok derine inmeden, kendini romantizm, hayaller ve mutlu sonlara kaptırmadan önce düşünmeye ihtiyacı vardı. Ormanda soğuk, hızlı bir yürüyüş tam da ihtiyacı olan şeydi; kalbi tam olarak gerçeklerle yüzleşmeye hazır olmasa da.

“Merak etme bana bir şey olmaz. Sen de güne başlarsın. Yapacak çok şeyin olduğuna şüphe yok.” Biraz çaba gerektirse de gülümsemeyi başardı.

Adam bu sefer karşı çıkmadı, pijama altını giyip yatağın ucuna oturdu ve kızın giyinmesini dikkatle izledi. Pofuduk, kuzulu pijamaları dün Kitty’nin gözüne sevimli gelse de bu sabah aptalca görünmeye başlamışlardı. Çok banal ve sıkıcılardı.

Botları hâlâ kapının yanındaydı, ayağına geçirip montunu aramaya başladı ama Adam ondan önce bulmuştu. “Seni bırakmamı istemediğine emin misin?”

“Evet eminim.” Sunulan monta kollarını soktu, Adam omuzlarını geçirmesine yardım etti. Elleri bir süre orada kaldı. Kitty de bu dokunuşun, Adam’ın yakınlığının ve harika kokusunun tadını çıkardı.

İyiymi. Hem de fazlasıyla.

Kitty kapıyı açtı. İçerisi canlandırıcı gündüz havasıyla doldu. Arkasına baktığında Adam’ın gözlerinin hâlâ kendisinde olduğunu gördü. Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Ona bir şey söylemek, belki nasıl hissettiğini sormak istedi. Yalnız-

ca hızlı bir yürüyüş uzaklığında olsa da onu özleyeceğini söylemek istedi.

“Sonra görüşürüz herhalde.”

Adam başını salladı. “Herhalde.”

Ona kızmış mıydı? Yeniden kalması için ona yalvarmasını istedi. Ve ondan en az kendisinin ondan hoşlandığı kadar hoşlandığını söylemesini. Ama ihtiyaçlarını seslendirmek için fazla utangaçtı.

Adam sessiz kalınca Kitty de onun sıcak, sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. “Hoşça kal Adam.”

Basamaklardan hızla inip karlı zemine ulaştı. Ahşabın ahşaba vurma sesi kapının kapandığını ilan etti, Kitty içinde bir şey kopmuş gibi hissetti. Kontrol etmek için döndü ama veranda, süsler ve minik ışıklar dışında terk edilmişti.

Bu kadardı öyleyse. Mükemmel bir gecenin sonu. Koşma ve günün parlak gerçekliğinin farkına varma zamanıydı. Karla kaplı ağaçlara yaklaştığında, göğsünde çoktan oluşmaya başlamış ağrıya inat omuzlarını dikleştirdi.

İyi olacaktı. Her zaman iyi olurdu.

Hayatın zaten hiçbir zaman bir masal olmasına gerek yoktu, neden kendini aksinin mümkün olabileceğine inandırdığını bilmiyordu.

Olan, olmuştur.

– Macbeth

Kitty bir şekilde, fark edilmeden tavan arasındaki odasına çıkmayı başardı. Halbuki merdivenlerin gıcırtısı ve derin nefes alıp verişlerinin tüm evi ayaklandıracığına emindi. Her şeye rağmen buradaydı işte. Montunu çıkarmış, yatağına uzanmış, ormandaki uzun yürüyüş sonrasında dengesini yeniden bulmaya çalışıyordu.

Jonas kalkmadan önce yarım saat kadar zamanı vardı. Çocuk, günün etkinliklerini kaçırmam korkusuyla alarm kurma konusunda ısrarcı olmuştu. Onu suçlayamazdı gerçi, çocukken Noel'in kendisinden çok geri sayımını sevdiğini hatırlıyordu. Beklenti, neşe, iskambil ve pişti oyunları... Son birkaç güne dair her şeye bayılırdı. Unutulan hediyeleri almak için son dakika alışverişlerinden, hindi sosunun güzel kokusunun tüm evi sarısına kadar.

Gerçi şimdi kafası başka bir şeye yer bırakmayacak kadar Adam'la doluydu. Bu nedenle komidininin üzerinde duran telefonunun yanıp sönen ışığını fark etmesi çok uzun sürdü. Düşüncelere bu kadar gömülmüşken, aralıksız titreşimler kayıp benliğini delip geçene kadar yeşil ışığın farkına bile varmadı.

Telefonu almak için uzandı. Kaslarının nefis ağrısı ona dün gece olanları hatırlattı. Ekranı kontrol edince, ablası Juliet'ten gelen iki telefon ve bir mesajı kaçırmayı başardığını gördü.

Kaşlarını çatıp mesajı açtı. Kitty'ye ablasının ne kadar meşgul olduğunu hatırlatan birkaç satır vardı. Hepsî, tanınmış bir

işadaminin karısı olmanın yanında kendi işini kurmakta olan sevecen bir anne olmaktan kaynaklanıyordu. Dört kardeşin arasında Juliet kesinlikle görünürde en başarılı olandı. Ancak Kitty, ablasıyla yaptığı bazı özel konuşmalardan, görünüşün her zaman gerçekliği yansıtmadığını biliyordu.

Seni düşünüyordum, iyi misin? Beni ara ve işlerin nasıl gittiğini anlat. Seni seviyorum, öptüm.

Hâlâ oldukça erkendi ama Kitty, ablasının uyanmış olduğunu biliyordu. Yeğeni Poppy, okul tatillerinde bile muziplikten uyanır, annesini de ona arkadaşlık etsin diye yataktan kaldırırdı.

“Selam tatlım, içime seninle ilgili inanılmaz garip hisler doğdu. İyi misin?” dedi Juliet, telefonu açar açmaz. Kardeşlerin böyle tepki vermesi olağandışı sayılmazdı. Cesca, Juliet arayıp da bir çocuk doğurduğunu söylemeden saatler önce Kitty ve Lucy’ye ablasının doğum yapmakta olduğunu söylemişti. Belki de tüm bunlar, bu kadar yakın büyümüş olmalarından kaynaklanıyordu. Her şeyi hissediyorlardı.

“İyiyim” dedi Kitty, kaşlarının arasında derin bir yarık oluşurken. “Ne tür garip bir his?”

“Bilmiyorum. Aptalca bir şey. Yalnızca bize ihtiyacın olduğunu sezinledim. Belki Noel’de bu kadar uzakta olduğundandır.”

“Sana yıllardır olmadığımdan daha yakınım” diye hatırlattı Kitty. “Kırk yılda bir aramızda yalnızca birkaç yüz kilometre mesafe var.”

“Ama bu, Londra’dan uzakta ilk Noel’in ve senin için endişeleniyorum.” Juliet hafifçe iç çekti. “Bir şey olmadığına emin misin?”

Her şey değişmişti ama bunu Juliet’e nasıl açıklayabilirdi?

“Cidden iyiyim. Büyük günde evde olmayı isterdim ama sorun yok. Belki seneye hepimiz bir araya geliriz.” Kitty sesini tasasız çıkarmaya çalışıyordu.

“Belki...”

“Sen iyi misin?” diye sordu Kitty. “Sesin biraz garip geliyor.”

Juliet bir kez daha iç çekti, bu seferki ilkinden daha uzun ve derindi. Kitty, ablası için endişelenmeye başlamıştı. “Thomas ve ben... bazı sorunlar yaşıyoruz.”

Kitty, ablası için böyle bir şeyi kabul etmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Juliet, mükemmel dünyasında sorunların yoluna çıkmasına izin vermezdi. Sorunların varlığını kabul etmek bile başlı başına bir yenilgiydi. Eğer dile getiriyorsa işler gerçekten kötüydü.

“Ne tür sorunlar?”

Juliet iç çekti. “Benimle mutlu değil” dedi Kitty’ye. “Çiçekçi dükkânını kurarken evdeki işleri ihmal ettiğimi düşünüyor. Ailesinin yanında bizimle geçirdiğinden daha çok zaman geçiriyor gibi geliyor. Onlar da tahmin edilebileceğin gibi bu durumdan gayet memnunar. Evlerinde, ‘Sana söylemiştim’ler ve benim öğullarına uygunsuzluğum hakkındaki laflardan geçilmiyordur. Benden hiçbir zaman hoşlanmadılar.”

Bu hafif bir ifadedi. Kitty düşünüyordu. Aceleyle planlanan bir davetti çünkü Juliet o aşamada altı aylık hamileydi. Joan Marshall –Thomas’ın annesi– tüm kilise töreni boyunca adeta limon emer gibi bir yüz ifadesi takınmıştı.

“Kulağa korkunç geliyor” diyerek üzüntüsünü belirtti Kitty. “Özellikle de Noel’e bu kadar az zaman kalmışken. Poppy nasıl başa çıkıyor?”

“Kafası karışık, üzgün ama yine de Noel için çok heyecanlı. Keşke onun için işleri daha iyi hale getirebilsem. Bilirsin, mükemmel bir çocukluğa sahip olmasını istemişim ve şimdi bunu başarmam mümkün değil.”

Hepsinin Poppy için dileği buydu. İnsanın kendinden küçük nesillere kendi sahip olduklarından daha iyi bir hayat vermeyi umut etmesi tuhaf bir duyguydu.

“O iyi bir çocuk. İyi olacaktır. Belki olay bundan ibaret değildir. Thomas’ın işinde her şey yolunda mı?”

“Orada geçirdiği zamana bakılırsa, öyle umuyorum. Bana, onun kariyeri uğruna her zaman ev hanımı olmam gerektiğini

söylediği biliyor muydun? Tahmin edebileceğin gibi, kariyerini neresine sokması gerektiğini söyledim.”

Kitty kahkahalara boğuldu. Durumun ciddiyetine rağmen kendini ablasıyla gurur duymaktan alıkoyamıyordu.

“Cidden, Kitty, asla âşık olma. Her şeyi berbat ediyor.”

Bunun için biraz geçti. “Bunu aklımda tutacağım” dedi sessizce, asla yapmayacağını bile bile.

“Sinir bozucu erkeklerden söz açılmışken, mısır gevreğine işeyen hödükle işler nasıl gidiyor?” diye sordu Juliet. Kitty’yle en son konuştuklarında kızın, Adam’la kafa tokuşturduğunu anımsıyor olmalıydı.

“Ah o mu? O bir yanlış anlaşılıyordu. Konuyu hallettik, şimdi her şey yolunda.”

“Kulağa tam bir ucube gibi geliyordu” dedi Juliet. “Erkekler her şeyi bildikleri yanlışlamasına nasıl kapılıyorlar? Ciddiyim, o abazaya gidip nereye boşalması gerektiğini söylemen gerek.”

“O öyle biri değil” diye itiraz etti Kitty. “Ben yanlış anlamışım.”

Juliet bir an duraksadı. Kitty, telefon hattının diğer ucunda onun hafifçe nefes alış verişini duyabiliyordu. “Öyle biri değil mi? Nasıl biri o halde?”

Yakışıklı, harika, çekici? Onu anlatmak için doğru sözler gibi gelmiyordu. Kitty, onu doğru anlatabilecek kelimelerin olup olmadığını merak etti. Eğer Eskimoların karı tarif etmek için yüz kelimesi varsa Kitty’nin Adam’ı tarif etmesi için bin tane kelime icat etmesi gerekirdi ama bu bile yeterli olmazdı.

“O her şey.”

“Kitty! Neler oluyor? Aman Tanrım...” Juliet’in sesi kesildi. Şüphesiz Kitty’nin ani itirafına kafa sallamakla meşguldü. “Bana her şeyi anlatman gerek. Hemen.”

Kitty, on dakika boyunca ablasına gölün kenarındaki kulübede yaşayan, inatçı, komik ve güzel adamla arasında geçen her şeyi anlattı. O zaman bile kelimeler yetmedi.

“Emin misin?” Jonas burnunu kırıştırdı. “Adam Amcam bana çoraplarını yıkadıklarını söyledi.”

Adam'ın adının geçmesi, Kitty'nin kalbinin teklemesine neden olmuştu. Kes şunu diye kendi kendini azarladı. Dadılık yaparken aklında olmaması gereken tek kişi Adam'dı. Jonas ile ilgilenmek için buradaydı ve yalnızca bunu yapmaya kararlıydı. Noel şarkılarını prova etmekle başlayacaktı böylece Noel arife-sinde babaannesine bu şarkıları söylemeye hazır olabilirdi.

“Hayır, çoraplarını yıkamıyorlar. Sürülerini izliyorlar. Çünkü onlar çobandı, anlıyor musun?”

Jonas ona “herhalde yani” dercesine baktı.

“Onu biliyorum. İlk mısrada bu bilgi var. Ama çobanların bile çoraplarını yıkaması lazım yoksa ayakları kokar. Adam Amcam bir insanın en önemli yerinin ayakları olduğunu söyledi. Eğer ayaklarına özen göstermezsen başın dertteymiş.”

“Bazen amcan komiklik olsun diye bir şeyleri uyduruyor” dedi Kitty, sabırla. “Ama sen çobanlar ve onların Tanrı'nın me-leği gökten indiği sırada sürüleriyile nasıl ilgilendikleri hakkında şarkı söylüyorsun.”

Jonas'ın yüzü şaşkınlıkla kırıştı. “Yanlış söylemek istemiyorum. Ya herkes bana gülerse? Babaannemi gururlandırmak istiyorum.”

“Gururlandıracaksın.” Kitty çocuğu kendine çekerek om-zuna sarıldı. “Annie'nin ne söylediğini hatırlasana. Babaannen kilisedeki gece yarısı ayinine gitmeye bayılırdı ama bu sene gidemeyecek o yüzden biz de şarkıları ona götüreceğiz.”

“Benimle birlikte şarkı söyleyecek misin?” Jonas yalvarır-casına gülümsedi.

Kitty gözlerini kocaman açtı. “Ah, hayır. Gerçi herkesin kul-lak zarını patlatmak istiyorsak o başka. Birçok özelliğim olabilir ama şarkı söylemek onlardan biri değil. İnan bana babaannen sana bayılacak, diğer herkes de öyle. Çok güzel bir sesin var.”

Çocuğun sesi saf ve etkileyiciydi. Bir insanın gözüne yaş getirmeye yetecek türdendi. Kitty müziği yeniden başlattı. Ço-cuk sözleri doğru anda ve şekilde söylemeyi başardı.

Amcasını düşünmemek için elinden geleni yaptığı yegâne akşamüstü de Jonas'ın sürekli konuyu Adam'a getirmesi ilginç-ti. Son bir saattir konu sürekli “Adam şunu dedi” ve “Adam bu-

nu dedi” arasında gidip geliyordu ve sonunda Kitty başka şey düşünemez olmuştu.

Çünkü zaten Kitty’nin konuşmak istediği tek konu Adam’dı.

“Nasıldı?” dedi Jonas, Kitty’nin düşüncelerini bölerek. “Sözleri doğru söyleyebildim mi?

“Mükemmeldin.” Çocuğa bir gülücük attı. “Neden biraz ara vermiyoruz? Boğazını biraz süt ve kurabiyeye ödüllendirebiliriz.”

“Kremalı ve çikolata parçacıklı olanlardan mı?” Jonas’ın gözleri yusuvarlak olmuştu. “Dostum, o kurabiyelere ölünür.”

Sözleri Kitty’yi güldürdü ve acaba annesinden mi duydu diye merak etti. Bu sözler, yedi yaşında bir çocuk için fazla büyüktü. “Gidip hiç kalmış mı bakalım. Eğer düşüp bayılmayacağına söz verirsen iki tane almana izin veririm.”

Jonas’ın yüzü düştü. “Düşüp bayılmak mı?”

“O kurabiyelere ölünür dedin. O kadar ileri gitmeni istemiyorum.”

Jonas güldü. “Tamam, eğer kurabiyeler için ölmeyeceğime söz verirsem yiyebilir miyim?”

“Elbette” dedi Kitty ve gülümseyerek çocuğu kucakladı.

Birlikte Annie’nin çoktan kahve yapmış olduğu, bir sosluk tenceresinde süt ısıttığı mutfağa gittiler. Eğer Kitty Los Angeles’a döndüğünde özleyeceği bir şey varsa o da bu mutfaktı. Bu mutfağa girmek bir televizyon programının setine gitmek, sıcak ve cana yakın bir kucaklamanın görsel halini yaşamak gibiydi.

Annie, Jonas’a bir kupa dolusu sıcak çikolata uzatıp önüne de bir tabak kurabiye sürdü. Ocağa dönüp kendi ve Kitty için birer kupa kahve doldurdu ve yüzünde çekingen bir ifadeyle Kitty’ye döndü.

“Şunları kütüphaneye götürür müsün? Everett istedi.”

Kitty başını iki yana salladı. “Geçen seferden sonra hayatta olmaz. Bana kütüphane kapısına bir daha asla gölgemi düşürmememi söyledi.”

Annie teskin edici bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ama

bunları kendi istedi. Kendim giderdim ama dizlerim ağrıyor. Kütüphane yolu uzun.”

Kitty gözlerini kıstı. Mutfağa girdiklerinde Annie hiçbir acı belirtisi göstermemişti. Ayrıca kütüphane de kilometrelerce ötede sayılmazdı. Kitty, eğer utanmasa Annie’nin, Everett’in operasyon merkezine gitmekten en az onun kadar korktuğunu düşünecekti.

“Belki Jonas...” Kitty kafasını çevirip bacakları sandalyeden sallananırken koca bir yudum sıcak çikolata içen Jonas’a baktı. Çocuk sırtıttı, dudağının üstünde çikolatadan bir bıyık oluşmuştu ve Kitty’nin gönlü onu ateşe atmaya el vermedi.

“Pekâlâ” dedi iç çekerek. “Ben götürürüm.”

“Tanrı seni korusun. Siyah kupa Everett için. Kahvesini sütsüz ve tatlı sever. Beyaz kupa ise Bay Montgomery için.”

“Anladım.” Kitty kupaları kapıp mutfakla hol arasındaki kısa yolu geçerek kütüphaneye yöneldi. Kapı her zamanki gibi kapalıydı, iki eli de dolu olduğu için koyu kırmızı ahşaba dirsekleriyle vurmaya zorunda kaldı. Hemen ardından Drake kapıyı açtı, kızın orada dikildiğini görünce ciddi yüzünü bir gülümseme kapladı. Onu içeri davet etti ve Kitty de yasak odaya ilk adımı attı.

“Kahvenizi getirdim.”

“Köşedeki masaya bırak, lütfen.” Everett masasına oturmuş, dikkatle oradaki üç ekrana bakıyordu. “Hey, Drake şuna bir göz atar mısın?”

Kitty, ikisini de görmezden gelip, yığınların üzerinden atlayıp kutulardan kaçınarak odanın diğer ucundaki geniş meşe masaya gitti. Masanın üzerinde, sayfaları yayılmış halde duran bir senaryo metni vardı ve ilk sayfası Kitty’ye dönüktü.

Kâğıdı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını çevirip Drake ve Everett’e baktı ama ikili önlerindeki bilgisayar ekranıyla halen fazlasıyla meşguldü.

Kısa bir okuma yapmasının zararı olmazdı değil mi?

SAHNE AÇILIR

Bir sağa bir sola bakan bir çift göz aşırı yakın çekimde. Açı, yüzden akan bir damla teri göstermek için bir miktar genişletilir.

Kamera yükselerek 3 pervaneli bir vantilatörü gösterir, harıl harıl

dönmesine rağmen belli ki odanın ısısı üzerinde hiçbir etkisi yoktur.

Kamera'ı açısı iyice genişler ve bir belgeselin çekilmekte olduğunu açığa çıkarır. Kamera, mikofon, ışık ve diğer alet edevat yan yana dizilmiştir.

Adam (isim değiştirilecek) kalemini dudaklarına vurmaktadır. İfadesi sabit, gözleri kısıktır.

ADAM

Elimde, an yaşın altındaki çocukları, düzenli olarak uyuşturucu kaçakçılığı yapmak için kullandığına dair kanıtlar var.

GARCIA

Kiminle konuştun?

ADAM

Kaynaklarımı asla ifşa etmem, bunu biliyorsun.

Camsız odanın dışından bağırışlar gelmektedir. Kapı açılır ve izbandut gibi bir adam, çılgık atıptepinen bir delikanlıyı sürükleyerek içeri sokar. Adam ve çocuğun paylaştığı bir bakış, ikisinin daha önceden tanışıyor olduklarına dair seyirciye ipucu verir.

Garcia, bacağındaki kılıftan tabancasını çıkarır.

Kitty, siyah baskıya bir süre bakıp kelimeleri hazmedebilmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ağabeyi Adam hakkında bir film mi yapıyordu? Bu ismi kullanıyor olması bir tesadüf olamazdı. Çaresizce sonrasında ne olduğunu öğrenmek için sayfayı çevirme amacıyla elini uzattı. Eli bir süre tereddütle havada kaldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Everett. Kitty başını kaldırıncı, suratsız bir ifadeyle kendisine bakmakta olan Everett’le göz göze geldi.

Suçluluk duygusuyla kupaları masaya bıraktı. “Hiçbir şey.”

“Buradaki her şeyin gizli olduğunu hatırlıyorsun değil mi?”

Kitty başını salladı. “Hatırlıyorum.”

Drake ayağa kalkıp Kitty’ye bir kez daha dışarıya kadar eş-

lik etti. Eğer Drake kendine bu kadar hayran olmasaydı onu Armani giymiş kurtarıcı bir prens olarak tanımlayabilirdi. “Ve daha önce de konuştuğumuz gibi, Kitty bir gizlilik sözleşmesi imzaladı. Burada gördüğü şeylerden kimseye bahsedemez yoksa sözleşme ihlali yapmış olur. Yalnızca film yapım sürecinin nasıl olduğunu merak ediyorsun, değil mi Kitty?”

“Aynen öyle” diye cevapladı Kitty. Akli az önce gördükleri konusunda hâlâ karışıkı. “Projeniz neyle ilgili?”

“Lütfen, Kitty” diye iç çekti Everett, avuç içiyle yüzünü ovalarken. “Bu kadar çok soru sormaktan vazgeç.”

Sesi neredeyse mağlup olmuş gibi çıkıyordu. Sanki tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Kitty başını sallayarak çabucak odadan çıktı ama öncesinde odanın öte tarafında duran senaryo metnine son kez göz attı.

Senaryo Adam hakkındaydı, bu kadarı ortadaydı. Bilmediği şey, bunun nedeni ve Adam’ın ağabeyinin onun hakkında bir film yaptığı hakkında bir fikri olup olmadığıydı.

Her şey arzularından ve dileklerden
müteşekkildir.
– Nasıl Hoşunuza Giderse

Farklı görünüyorsun.”

Adam, annesine anlayışla gülümsedi. “Daha kapıdan içeri yeni girdim. Nasıl farklı görünüyor olabilirim?”

“Ah, bilsen şaşırırsın. Anneler hisseder. Çocukken kapıdan girdiğin anda gününün iyi ya da kötü geçtiğini anlardım. Şu anda gününün iyi geçtiğini söyleyebilirim.”

Adam’ın göğsü sıkıştı. Tüm kaçışları sonlandıracak koşusuna çıkmadan önce sabahın büyük kısmını köpeklerle oynayarak geçirmişti. Kendini, büyük eve gidip Kitty’yi ele geçirmekten alıkoymak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Onu kapı kulübesine götürmek, orada onunla, mutlu ve doyuma ulaşmış biçimde uzanmak için inanılmaz bir arzu duyuyordu. Onun bedeninin her santimetresini öğrendiği yere dönmek istiyordu. Aşırıya kaçan fiziksel egzersiz, içindeki arzuyu öldürmeyi bırak, kızı görme ihtiyacında çok çok ufak bir azalma yapmıştı o kadar. Bu nedenle akşamüstüne doğru kendini, rüzgâr yüzünü kırbaçlarcasına eserken büyük eve yürürken buldu.

Mutfağa girdiği anda Annie kaşlarını kaldırıp annesiyle biraz vakit geçirmesiyle ilgili bir şeyler geveledi. Ne yazık ki Kitty görünürlerde yoktu, Annie’ye nerede olduğunu da soramazdı.

Onun yerine büyük yatak odasına çıktı. Annesi fizyoterapistle geçirdiği bir saatten sonra yorgun düşmüş, yatağında yatıyordu.

“Noel zamanı herkesin mutlu olması gerekmiyor muy-

du?” Annesinin yanına bir sandalye çekti. “Sonuçta tam da bunun mevsimi.”

“Noel demişken, yemekte bize katılacağını duydum.” Oğlunun elini sıktı. “Bunu duyduğuma çok sevindim.”

“Senin için her türlü acıya katlanırım anne.”

Kadın gözlerini devirdi. “Grinç gibi davranmayı kes. Bura-ya gözlerinde bir ışıltıyla, sakalın düzeltilmiş olarak giriyorsun ve benim fark etmeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Adam çenesini kaşıdı. Sakalının zaten düzeltilmeye ihtiyacı vardı, bugün de bunu yapmak için uygun bir gün gibi görünmüştü. Ortada bundan fazlası yoktu. Gerçi bir anlığına tüm sakalını kesmeyi düşünmüş olsa da sonunda yalnızca düzeltmeye karar vermişti.

“Dediğim gibi, Noel zamanı. Yemeğe bir berduş gibi gelmek istemedim.”

“Daha önce seni durduran neydi ki?” diye takıldı annesi. Hemen ardından ciddileşerek ekledi: “Gerçekten farklı görünüyorsun. Canlı. Seni böyle görmenin kalbimi nasıl ısıttığını anlatamam.”

Adam gülmemeye gayret etti. Yıllardır bu kadar canlı hissetmediğini itiraf etmeyecekti. Ya da yeğeniyle ilgilenen muhteşem sarışının bu kadar kısa sürede böylesi bir değişikliğe sebep olduğunu. Bu, Kitty’yle kendi arasında bir sırdı; başkasıyla paylaşarak sulandırmak istemiyordu.

“Belki de ilgilendiğim köpek sayesinde.”

“Jonas’ın köpeği mi?” Annesinin gözleri parladı. “Evet onu duydum. Annie, Noel’e kadar köpeğe bakmayı kabul ettiğini söyledi. Çok düşünceli bir davranış.”

“Düşünceli mi? Mahalle baskısına maruz kaldım. Hayır deme gibi bir seçeneğim yoktu.”

“Ah, kes şunu. Diğer herkese aksi ve huysuz numarası çekebilirsin ama ben senin annenim unutma. Senin içini dışını biliyorum. Dıştan sert olabilirsin ama için bir lokum kadar yumuşak.”

“Lokum mu?” diye sordu Adam, tek kaşını kaldırarak. “Sanırım oyuncak ayıcık olmaktan iyidir.”

Mary uzanıp oğlunun elini sıktı. “Öylesin ama merak etme sırrın benimle güvende.”

Adam,annesine muzip bir gülücük attı. “Kime söyleyeceksin? Everett sana asla inanmaz. Babam da ikimizin çelik kadar sağlam olduğunu söyler durur.”

“Baban da bir pamuk kadar yumuşak.” Kadının yüzüne birden gölge düştü. “Bu nedenle Noel’de ailesini tek bir çatı altında görmekten büyük mutluluk duyacak. Bunun ikimiz için de anlamı büyük.”

Adam hafifçe başını salladı. Everett’le aralarındaki küslüğün ikisini de üzdüğünü biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Yalnızca bunu nasıl aşacağını, kalbini ezip geçen ağabeyini nasıl affedeceğini bilmiyordu.

“Neyse,aklına başka şey gelmesin. Bu ateşkes yalnızca Noel’e özel.”

“Öyle bir şey aklıma bile gelmez” diyerek göz kırptı kadın. Ama Adam annesinin bunun hayalini kurduğunu biliyordu.

Başkası olsa elinden geleni yapar,ailesinin hayallerini gerçekleştirdi.

İlk kata inerken düşüncelere o kadar dalmıştı ki son basamaktayken doğrudan Kitty’ye çarptı. Kitty geriye tökezleyip kendini dengede tutabilmek için ellerini havaya kaldırdı. Adam da bir şimşek kadar hızlı biçimde kızı belinden tutarak düşmekten kurtardı.

“Seni fark etmedim.” Adam kaşlarını çatıp kızın bedeninde herhangi bir yaralanma izi var mı diye inceledi.

Kitty nefes nefeseydi. “Ben de seni fark etmedim.”

Kızı hâlâ tutuyordu. Eli sanki kız onun için yaratılmışcasına belini tam anlamıyla sarıyordu. Kazağı o kadar inceydi ki bedeninin sıcaklığını üstünden bile hissedebiliyordu. Ailesinin evinde ve evde çalışmakta olan ağabeyinden yalnızca birkaç metre uzaklıkta olmasına rağmen bedeni harekete geçmişti.

Başını yeniden kaldırdığında Kitty’yi ona gülümserken buldu. Dudaklarının, yanaklarını tombullaştıracak şekilde havaya kalkması kalbinin teklemesine neden oldu. Tüm bu hen-

gâmede kızın saçlarından bazıları atkuyruğundan kurtulmuştu Adam da uzanıp hepsini kulağının arkasına itti.

“Tüm gün seni düşündüm” diye fısıldadı Adam.

“Ben de seni düşündüm.”

Bunu duymak Adam’ı harekete geçirmeye yetti. Kızı kap-tığı gibi oturma odasına çekti. Yalnız olduklarından emin ol-mak için gözleriyle odayı taradı. Kapıyı sertçe kapadıktan sonra Kitty’yi duvara dayadı. Başını onun seviyesine indirirken vücu-duyla da onu resmen hapsediyordu.

“Ben bir de bunu düşündüm.” Adam, Kitty’yi açlıkla öptü. Kızın sıcak ve yumuşak dudakları çok davetkârdı.

Adam bir elini kızın sırtına koyup kendine çekerken Kit-ty de kollarını onun boynuna dolamıştı bile. Tüm duyuları Kit-ty’yle dolup taşıyor, daha fazlasına sahip olma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Tanrım, ona doyamıyordu. Ellerini kızın kotunun belin-den içeri sokup, parmaklarıyla yumuşak cildini okşamaya baş-ladı. Kızın da bunun üzerine kendini ona yaslaması, sertleşme-si için yeterli olmuştu.

Adam geri çekildi, kalbi deli gibi atıyordu. “Üzgünüm.”

Kitty başparmağıyla dudağına dokundu, kaşları endişeyle çatılmıştı. “Neden üzgünsün?”

“Seni buraya sürekleyip senden faydalandığım için. Üste-lik öncesinde bir merhaba bile demeden.”

Kitty cilveli cilveli gülümsedi. “Ya benden faydalanmanı istediysem?”

Adam başını sallayıp derin bir nefes aldı. Bir şekilde bede-ninin kontrolünü yeniden ele geçirmesi gerekiyordu. “Böyle şeyler söylememelisin” dedi.

Kitty ona doğru bir adım attı, başını biraz geriye yatırıp gözlerinin içine baktı. “Yapmamam gereken birçok şey var. So-run şu ki, hepsini yapmak istiyorum.”

Adam’ın ağzı kurumuştı. Kız bu kadar yakınındayken düzgün düşünmekte zorlanıyordu. Aklının toparlayabildiği tüm mantıklı düşünceleri de bedeni siliyordu. “Kitty...”

“Şşş.” Kitty dudaklarını tekrar Adam’ın kılere yapıştırdı. Bu

sefer önderlik eden oydu. Onu sakince öpüyor, dudaklarıyla baştan çıkarıyordu. Elleriyle adamın yüzünü tutuyor, parmak uçlarıyla sakallarını okşuyordu. Adam gözlerini açtığında kızı ona bakarken buldu. Azgın ve muhtaç. Onu kucağına alıp yatak odasına taşımamak için sahip olduğu tüm kontrolü kullanıyordu.

“Bu gece kulübeye gel” dedi Adam, sonunda ayrılmayı başardıklarında. “Sana yemek yaparım.”

“Ah!” Kitty elini kalbinin üstüne koydu. “Emin misin?”

O kadar tatlıydı ki Adam onu yeniden öpmek istedi. “Ben sana yemek yapmak istediğimden eminim” dedi. “Ama sen gelmek istediğinden emin misin?”

Kız başını yana yatırdı. “Bu kulağa dikkat çekici derecede bir randevu gibi geliyor.”

“Çünkü bu bir randevu. Seni aç gördüğün için davet etmedim.” Gerçi kız gerçekten aç görünüyordu. Adam da onun görüldüğü kadar aç hissediyordu.

“Jonas’ı yatırdıktan sonra gelmem gerekecek. Çok mu geç olur?” Soruyu sorarken gözleri parlıyor, şömine etrafını çevreleyen süs ışıklarını yansıtıyordu.

“Gayet uygun.” Kızı kollarına aldı. “Hem bana da, sana ne pişireceğimi düşünmek için zaman kazandırır.”

“Eğer dün gecenin romantik jestini aşmak istiyorsan, güzel bir şeyler pişirsen iyi olur.”

“Ben her zaman iyiyim, bunu biliyorsun.” Kızın burnunun ucunu öpüp saçlarını avuçlarıyla karıştırdı. “Bu akşam görüşürüz.”

Adam, Annie’den randevusu için biraz yemek çalmayı planlayarak mutfığa girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Everett de tezgâha yaslanmış, bir elinde fincan diğer elinde telefonuyla, hattın öbür ucundaki kişiye emirler yağdırıyordu. Kardeşini görünce, görüşmeyi sonlandırıp telefonunu cebine koydu ve gözlerini Adam’a dikti. Bir şey demeden önce kahveyi kafasına dikip boş fincanı tezgâha koydu.

“Nasılsın?” diye sordu, sonunda.

Adam’ın iyi ruh hali buhar olup uçtu. “Umurunda mı?”

“Bu ne biçim bir soru? Ben senin ağabeyimim, elbette umurda.”

Adam gözünü dikip ağabeyinin amacını çözmeye çalıştı. Los Angeles’tan beri Everett hakkında öğrendiği bir şey varsa o da hep bir amacı olduğuydu.

“O halde, iyiyim.”

Everett biraz daha kahve doldururken bir sessizlik daha oldu. Kahvesini yudumladıktan sonra Adam’a beklenti dolu bir ifadeyle baktı.

“Ne?” Adam sessizliğe dayanamıyordu.

“Bana nasıl olduğumu sormayacak mısın?”

“Öyle bir planım yoktu.” Adam ağabeyinin gözünün içine bakmaya bile dayanamıyordu. Sırtını ona dönüp yiyecek dolabına giderek ihtiyacı olan şeyleri aldı. Evden ne kadar çabuk çıkıp kulübesine doğru yol alırsa o kadar iyiydi.

“Olanları geride bırakamaz mıyız?” Everett’in sesi zıplamasına neden oldu. Adam’ı mutfak boyunca takip etmişti, şimdi de kapının eşiğinde duruyordu. “Olan oldu diyelim. Noel zamanı bu, iyi niyet dönemi. Daha neye ihtiyacın var? Lanet olasıca bir melek tarafından ziyaret edilmeye mi?”

Adam gözlerini kıstı. “Bu bir film değil, Everett. Bir aşağılık gibi davranıp son on dakikada yüz seksen derece dönüş yapamazsın. Ailemizi memnun etmek için Noel yemeğine katılacağım ama hepsi bu.”

Ağabeyinin yüz hatları sertleşti. “Yani söyleyebileceğim hiçbir şey...”

“Hayır, dinleyeceğim hiçbir şey söyleyemezsin. Nefesini yorma, ben de yormayayım. Buradayken sana tahammül ederim ama ikimiz el ele gün batımına doğru yol almayacağız.”

“Pekâlâ, bize uzun süre tahammül etmen gerekmeyecek.” Everett sinirle iç çekti. “Haftaya gitmiş oluruz.”

Adam’ın çenesi seğirdi. Bunu duyduğuna memnun olmalıydı. Ağabeyinin olabildiğince çabuk çekip gitmeyi planlamasının onu mutlu etmesi gerekirdi. Ama eğer Everett giderse Jonas da giderdi ve bu Kitty’nin de gideceği anlamına gelirdi.

Onu daha yeni bulmuştu. Birbirlerini yeni yeni tanımaya

başlamışlardı. Ve daha ona tam anlamıyla sahip olamadan her şeyin bir hiç uğruna olacağıının farkına varmıştı.

O gidecekti; Adam da geride, kulübesinde kalacaktı ve her şey eskiden olduğu gibi olmaya devam edecekti. Belki de bu işe bulaşmamalı, kalbinin yeniden kırılmasına izin vermemeliydi. Ama bu fikir daha aklına gelir gelmez tereddüt bile etmeden saçma olduğuna karar verebiliyordu. Kitty Shakespeare'le olabildiğince fazla zaman geçirecek ve tek bir anından bile pişman olmayacaktı.

Parmaklarını yalamayan aşçı iyi bir
aşçı değildir.

– Romeo ve Juliet

Kitty ocağa bakıp kaşlarını kaldırdı. “Et yok mu? Beni şaşırtıyorsun, senin hep mağara adamı tarzı bir besleme biçimi benimsediğini düşünmüştüm.”

Adam yüzünü döndü. Hâlâ makarna sosunu karıştırıyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı. “Dana yok, tavuk yok ve kesinlikle geyik eti yok.” Adam tanıştıkları günü hatırlatır biçimde gülümsedi. “Yalnızca biraz alfredo sosunda mantar. Mantarla bir alıp veremediğin varsa o başka.”

“Mantarla hiçbir alıp veremediğim yok.” Adam’ın ikisine de birer kadeh doldurduğu şaraptan bir yudum aldı. “Onu da tüfekte vurmadığın sürece.”

“Mantar bile acısına son verilmesini hak eder.”

“Mantarlar acı çekmez ki” diye belirtti Kitty. “Hiç duygunu yoktur, onlar sonuçta bir nevi küf.”

“Eğlenceli çocuklar, aynı benim gibi.” Adam göz kırptı.

“Hı hı, aynı senin gibi.” Kitty saçma espiye gözlerini devirdi. Adam’a doğru eğilip yanağını onunkine yaklaştırarak yaptığı salatadan bir havuç çaldı. Adam, havuç yere düşene ve ikisi de kahkahalara boğulanan kadar Kitty’yle şakacıktan kavgaya ederek havucu geri kapmaya çalıştı.

“Yemeğinle oynamayı bırak” diye kızdı Kitty, Adam şarap şişesini alıp kendine bir şişe daha doldururken. “Bu tıpkı bir çocukla yemek yapmak gibi.”

“Bana çocuk mu diyorsun?” Adam, başını yana yatırdı.

“İster kabul et ister etme...”

“Sanırım sen de tam anlamıyla bir erkek olduğumu biliyorsun.” Kızı öpmek için eğildi, dudakları ılık ve davetkârdı. “Ancak bir erkeksen böyle öpebilir” diye fısıldadı.

“Mmm.” Kitty de kollarını Adam’ın boynuna dolayıp onu öptü.

Kitty, bir saat önce kulübeye geldiğinden beri böylelerdi. Önce işveli sonra ateşli, ardından da hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlardı. Daha önce randevulara çıkmıştı ama hiçbirisi ona kendini aynı anda hem evde hissettirip hem de konfor alanından çıkmaya zorlamamıştı. El ele, incecik bir ipin üzerinden yürüyorlardı.

Adam dudaklarını kızın yüzünden aşağıya, çenesi boyunca kaydırды.

Kitty, Adam boynundaki hassas bölgeyi emerken inledi.

Adam, kızın dudaklarına hafif bir öpücük kondurup ocağa geri döndü. Kitty de elindeki şarap kadehiyle oynayarak tezgâha yaslandı; şarabın, camın iki yanına savrulmasını seyretti. Jonas’ı yatırdıktan kısa süre sonra, başının ağrıdığı söylemiş, erken yatma bahanesiyle doğrudan kulübeye gelmişti. Annie’ye yalan söylediği için başlarda biraz suçluluk hissetse de sonradan, akşamları özgür olduğunu ve isterse bir randevuya çıkabileceğini kendine hatırlatmıştı.

Yemekten sonra Adam, odunları çapraz biçimde yerleştirip, ateşi bolca yelleyerek şömineyi yaktı. Kitty de koltuğunda geri yaslanıp hayranlıkla Adam’ı, hareket ettikçe tişörtünün altında esneyen kaslarını, çömelip kalktıkça genişleyen bacaklarını izledi. Gücüne has bir sakinliği vardı, bu da Kitty’yi büyü-lüyordu. Bedeniyle o kadar barış içindeydi ki onu yalnızca işini halletmek için bir araç olarak görüyordu. Keşke ruhuyla da bu kadar barış içinde olsa diye düşünmeden edemedi Kitty. Çünkü fiziği her ne kadar muhteşem olsa da Kitty’yi çeken tek şey bu değildi. En büyük sebep bile değildi. Asıl sebep gülerken dudaklarının kıvrılış açısıydı, sorduğu sorulara düşünceli ve anlamlı cevaplar veriydi. İşte nefesinin kesilmesine neden olan şeyler bunlardı.

Onun için yemek yapmış, ardından da ortalığı toparlamıştı; şimdi de sıcak ve rahat olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Pahalı Los Angeles restoranlarında birlikte yemek yediği, hesabı iPhone'unun hesap makinesi yardımıyla ikiye bölen, o bebek yüzlü, metropoliten erkeklerinden sonra bu iyi gelmişti. Kitty hesabı paylaşılamı mı diyecek olsa Adam'ın yüzünün alacağı sinirli ifadeyi düşünerek gülümsedi.

Belki bir ara bunu yapmayı denemeliydi. Bazen gözlerinin ardında gördüğü o sinir patlamalarının çok çekici bir yanı olduğunu düşünüyordu.

Tek sorun, ortada randevu falan olmayacağıydı. Yemek yemeye çıkmalar ve akşamları sinemaya gitmeler olmayacaktı. Ellerindeki tek şey buydu. Ayrı yollara gitmeden önce kulübede kısıllı geçirecekleri birkaç gece vardı yalnızca.

Düşüncesi bile göğsünün ağırmasına neden oldu.

"Biraz daha şarap ister misin?" Adam başıyla boş şarap kadehini işaret etti. Kitty gülümseyerek üzüntüsünü unutmaya çalıştı ve doldurması için kadehini Adam'a uzattı. Kendi kadehini de dolduran Adam, Kitty'yi kaldırıp yerine oturduktan sonra onu da kucağına oturttu.

Elini Kitty'nin beline sardı, Kitty de başını onun göğsüne yasladı. Ateşin dansını izleyerek Merlot şaraplarını yudumladılar, Kitty acaba mutluluğun tadı böyle midir diye merak etti. Gerçekten de basitti; pahalı restoranlar ve havalı kulüpler eskiden olduğu kadar ilgisini çekmiyordu. Burada Adam'la sarmaş dolaş oturup, ateşin kokusu tüm duyularını doldurmuşken aklında başka hiçbir şey yoktu.

"Bu gece benimle kalır mısın?" Adam parmağını kızın bacağına dolaştırdı.

"Bilmiyorum..." İstiyordu ama korkuyordu da. Yakalanmaktan değil –gerçi bu oldukça kötü olurdu– ama incinmekten korkuyordu. Bedenindeki her hücre onun dokunuşuna bağımlı olmaya başlamıştı.

"Kal" diye mırıldandı Adam, elleriyle kızın bacaklarını sararken. "Yalnızca sabaha kadar. Kal ki seninle sevişip sabaha kadar sarılayım sana."

Önerisi Kitty'yi resmen ateşe vermişti. Adam'ın kollarıyla sarıp sarmalanmak ve ikisi de zevkten bağırana kadar sevişmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Kitty gözlerini kapadı ve bedenini ele geçiren hislere teslim oldu. Adam'ın dokunuşları, ateşin isli kokusu, dilinin ucundaki şarap tadı... Yalnızca anı yaşayıp, Adam ile kalan zamanlarının tadını özgürce ve gelecek endişesi olmadan geçirmesi mümkün müydü?

Emin değildi ama alternatifi de –yani hemen çekip gitmek– düşünemeyecek kadar zor geliyordu. Hayatı boyunca peşinden koştuğu duygunun tüm benliğini doldurması onu şaşırttı. Bu hissi hep Los Angeles'ta bulacağını düşünürken burada, dünyanın karlı ve ücra bir köşesindeki bu kulübede bulması ne garipti.

“Kalacağım” diye fısıldadı.

Daha fazlasını da söyleyecekti ama Adam'ın dudakları tarafından durduruldu.

Kitty'yi uyurken seyretmek, Adam'ın en sevdiği aktivite haline gelmişti. Yanağını avucuna dayamış halde, yanında yatıyor ve kızın gevşemiş bedenini izliyordu. Uyurken, muhtemelen bir kâbus sebebiyle, yüzünü asma huyu vardı ve Adam'ın o yüz çizgilerini rahatlatmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Kitty, uzun zamandır başına gelen tek güzel şeydi, onun avuçlarından kayıp gitmesine izin vermeye hazır olduğundan emin değildi.

Düşüncesi bile içinde bir şeylere vurma isteği uyandırıyor-
du. Herhangi bir şeye.

“Hey.” Kitty'nin gözleri açıldı. “Saat kaç?”

“Hâlâ gece. Uyumaya devam et.” Kızı nazıkçe öptü. “Sabah olunca seni uyandıracam.”

Kitty, Adam'a iyice yanaşıp kollarını boynuna dolayarak dudaklarını boynundaki yumuşak boşluğa dayadı. “Sen de uyumalısın.”

“Uyuyamıyorum.” Yüzünü kızın başına yasladı. Saç telleri nedeniyle sesi boğuk çıkıyordu. “Ama bu ikimizin de işkence

çekmesi gerektiği anlamına gelmiyor.”

Kitty’nin sesi derinden ve sakindi, tıpkı anesteziyenin uyanan bir çocuk gibi. “Neden uyuyamıyorsun?”

“Hiç uyuyamam. Çoğu gece dört saat uyumayı başarıyorum, çok zorlarsam beş saat.” Adam saatine bir göz attı, neredeyse sabahın beşiydi.

Kitty kollarını başının üzerinde esnetti, esneyince ağzı kocaman açılmıştı. “Ben yedi saatten az uyuyarak yaşayamam, en azından düzenli olarak.” Burnunu kırıştırdı. “Gerçi son zamanlarda fazla uyuyamıyorum.”

Adam hafifçe güldü. “Fark ettim.”

Kitty’i uyanırken izlemek garipti. Bedeni sanki yavaş yavaş hareketleniyordu. Gözlerini açıyor, ayaklarını uzatıyor, kollarını esnetiyor ve geriniyordu. Adam’ın uyanışından çok farklıydı; o uyandığı anda yataktan zıplayarak kalkardı. Bu huyun bir nedeni yurtdışındaki deneyimleriydi. Onlar hakkında belgesel yapılmasını istemeyen kişilerden saklanabilmek için değişik yerlerde uyumak zorunda kalmıştı. Ama her zaman, çocukluğunda bile hızlıca uyanan biri olmuştu ve tam da bu nedenle Kitty’nin kedi gibi gerinmesi etkileyici bir farklılıktı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Kitty.

Adam gözlerini kırıştırarak, “Elbette” dedi.

“Geçen yaz Los Angeles’tan döndüğünde ne oldu?”

Adam’ın koruma kalkanları anında kalktı. “Ne demek istiyorsun?”

Kitty, ses tonundan rahatsızlığını anlamış olacaktı ki, “Burumu sokuyorum, boş ver” dedi.

Adam, kabalığı yüzünden kızın içine kapanmasından hoşlanmıyordu. Onun bu halini görmek midesine kramplar girmesine neden oluyordu. “Üzgünüm, temkinli davranıyordum. Ben... benim için iyi bir dönem değildi.”

Kitty hiçbir şey söylemedi, belki Adam’ın yeniden savunmaya geçmesinden korkuyordu. Her halükârda Adam sorumluluğun ona kaldığının bilincindeydi. Yalnızca birkaç dakika önce aralarında olan nazik rahatlığı yeniden geri getirmesi gerekiyordu.

“Hepsi geçmişte kaldı” dedi. “Everett’le bir konuda anlaşmazlığa düştük ve büyük bir kavga ettik. Ben daha ne olduğunu anlayamadan etrafım mavi ışıklarla çevrilmiş, saldırı ve dayaktan tutuklanmışım.”

“Everett de tutuklandı mı?”

Adam dudaklarını yaladı. Neredeyse birer kemik kadar kurumuşlardı. “O dövüş konusunda benim kadariyi değil. Elbette ki kavganın sonunda onun hali benden kötüydü.”

“Neden kavga ettiniz?” diye sordu Kitty. Avuç içini Adam’ın göğsüne, kalbinin olduğu noktaya dayamıştı. Güzel mavi gözlerini dikmiş, yumuşak bir ifadeyle ona bakıyordu.

Adam, o günü, Everett’in yaptığı her şeyi keşfettiği günü düşündü. Kandırma, sırttan bıçaklama, ödediği bedeller... Sanki gözünden bir perde kalkmış, her şeyi olduğu gibi görmeye başlamıştı. Everett’e vurmayı aklından bile geçirmemişti ama kendine geldiğinde, ağabeyi yerde yatıyordu.

Tanrım, ikisi de ne ihanet ağı örmüştü ama.

“Bana bir konuda ihanet etti.”

Kitty parmaklarını Adam’ın bedeninin üzerinde gezdirdi, meme uçlarına umut verici derecede yakındı. Aynı anda hem bu kadar gergin hem bu kadar arzu dolu olması çok garipti. Yalnızca Kitty ona böyle hissettirebilirdi.

Daha önce hiç hissetmediği kadar hayat doluydu, bir daha asla böyle hissedemeyeceği düşüncesiyle de içten içe korkuyordu.

“İstemiyorsan bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz.”

“İstemediğimden değil” dedi Adam. “Daha çok unutmaya çalışıyorum. En azından önümüzdeki birkaç gün için. Benimkilere, Noel yemeğine katılıp medeni davranacağım konusunda söz verdim. Eğer bu boktan konu hakkında konuşmaya devam edersem yine hırslanacağım ve bunu istemiyorum.”

“Ona yeniden vuracağından mı korkuyorsun?”

Adam kafasını iki yana salladı. “Öfkemi kontrol etme konusunda daha iyiye gidiyorum. Aldığım terapi de bu yönde zaten.” Ya da öyleydi, konu her seferinde dönüp dolaşıp Kitty’ye

olan hislerine gelmeden önce. “Daha çok, elimden geldiğince içten olabilmek istiyorum. Ailem zor bir yıl geçirdi ve bunun suçlularından biri de benim. Noel’i tüm aileyle birlikte geçirmeyi hak ediyorlar, ben de onlara bunu vereceğim.”

“Peki Noel’den sonra?” diye sordu Kitty. “O zaman ne yapacaksın? Birinci Dünya Savaşı’nda tüm askerlerin futbol oynayıp ertesi gün birbirleriyle savaşmaya geri döndükleri o bir günlük ateşkes gibi mi olacak?”

“Doğrusunu istersen” dedi Adam. “Hiçbir fikrim yok. Herhalde işler eskisi gibi olur. Everett Los Angeles’a geri döner, ben de burada kalıp terapiyi tamamlarım.”

“Ve ben de giderim...”

“Ama şu anda buradasın.” Adam’ın sesi buğuluydu. “Zaten önemli olan da bu değil mi? Ellerini kızınkilerin üzerine koyup kızın parmakları göğüs ucuna değene kadar çekti. Bu dokunuş onu kaya kadar sert yapmıştı. Kızın böyle bir yetisi vardı işte, onu en ufak bir dokunuşuyla harekete geçirebiliyordu. Sonunda bedeni neredeyse acıdan kıvranıyor ve ona, havaya duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyar hale geliyordu.

Onsuz nasıl hayatta kalacaktı?

Sabah güneşi kulübenin jaluzilerinden sızıp odanın zemininde beyaz çizgiler oluşturunuyordu. Kitty çizgilere bakıp içinden çocukluğunun “Saat Kaç, Bay Kurt?” oyununu oynadı. Saat neredeyse yediydi; kalkıp köpeği besleme ve yokluğu fark edilmeden büyükeve dönme zamanı.

Kütüphanedeki senaryoyu gördüğünden beri üzerine yapışıp kalan endişeden bir türlü kurtulamıyordu. Adam’ın bilmediği bir şey bilmek ve işleri daha da kötüleştirmeden bunu ona söyleyebilmek çok zordu. Pandora’nın kutusunu açarsa, kutu herkesi içine çekirdi.

Ona Los Angeles hakkında sorular sorduğunda konunun bir şekilde Everett’e geleceğini ve senaryo konusunu bir şekilde araya sıkıştırabileceğini ummuştu. Ama öncesinde Adam etrafına taştan bir duvar örmüş, aklındaki soruları unutturana ve tek düşünebildiği Adam ve ona yaptıkları olana kadar bedenini

kullanmıştı.

Ama şimdi bahanesi neydi? Doğrusunu söylemek gerekirse korkuyordu. Hayır, durum bundan da kötüydü, Adam'dan sakladığı bu küçük bilginin tüm evi başlarına yıkacak güce sahip olmasından korkuyordu.

Daha da kötüsü, bugün Noel arifesiydi; Jonas'ın sabırsızlıkla beklediğı gün. Adam'a şimdi söylese, o da büyük eve koşup Everett'le yüzleşse ne olurdu? İkisi de yerel polis karakoluna düşer, ailesini ve Jonas'ı perişan halde arkalarında bırakmak zorunda kalırlardı.

Bunu onlara yapabilir miydi, üstelik onca gün arasında bugün?

Hayır yapamazdı, ama bunu Adam'dan saklayamazdı da. Yaşadıkları onca şeyden sonra asla. Gelecek hafta onu bir daha görmemek üzere buradan gitse de en azından Adam'a gerçekliği bahşetmeli, sadakatini kanıtlamalıydı.

Oturma odasında, köpeğın patilerini yere vurarak yatak odasının kapısına süründüğü duyuluyordu. Bir iki dakika sonra havlayarak kapıyı açmalarını talep eder ve gün başlardı.

Adam, olanları Noel bitene kadar unutmak istediğini söylemişti. Belki Kitty de aynı şeyi yapmalıydı. Günü atlatırdı, hep birlikte Jonas'ı mutlu ederlerdi ve her şey sona erince Adam'a bulduğı senaryodan bahsederdi.

Tam o anda, havlama sesi duyuldu ve köpek içerde olduklarını bilerek kapıya vurmaya başladı. Adam sese fırlayıp uykulu gözlerle etrafına baktıktan sonra yanında yatan Kitty'yi görünce gülümsedi.

"Günaydın" dedi, olabilecek en parlak ve geniş gülümsemeyle.

Evet, şimdilik en iyisi, bazı konularda sessiz kalmaktı.

Biz ikimiz, bir kafeste iki kuş gibi
şakırız.
– Kral Lear

Gün, sağanak bir yağışla kutsanmıştı. Rüzgâr, kar yığınlarını oradan oraya savurarak kelebek misali dans ediyordu. Eski kar taneleri, yenileriyle karışınca her yeri beyaz bir kar örtüsü kaplamıştı. Kitty ve Annie, Noel sabahını şömineleri yakarak, sıcak çikolata hazırlayarak ve akşamki gösterisine hazırlanan Jonas'a Noel ilahileri çalıştırarak geçirdiler. Öğlene doğru, salam ve balkabağı kokusu tüm mutfağı doldurmuş, Kitty'nin burnunun direğini sızlatıp çocukluk anılarını hatırlatmıştı.

Gerçi o küçükken evde balkabağı turtası pişmezdi. Onların yemekleri tamamen İngilizlere özgü olurdu; baharatlı Noel kekleri ve üzümlü tartlar gibi. Et tercihlerini hindiden yana yapsalar da masalarında hep domuz eti de bulunurdu. Önce annesi sonra Lucy o kadar çok pişirirdi ki, artakalan yemeklerden yapılan hindi köri, etli turtalar ve ona evi hatırlatan tüm o lezzetler neredeyse ocak ayına kadar yeterdi.

Onları özlüyordu.

“Ne kadar kaldı” diye sordu Jonas, Kitty'nin kolunu çekiştirerek. “Zaman neredeyse geldi mi?”

Kitty çocuğun saçını okşadı. “Daha dokuz saat var, o yüzden tadını çıkaralım olur mu?”

Jonas'ın yılda yalnızca bir gece geç yatmasına izin veriliyordu. Jonas'ın performansının, gece yarısı ayınının yerine geçmesi gerekse de gece yarısının yatma saati olarak çok geç olacağına karar vermişlerdi. Ama çocuğu saat dokuzda yatmaya zor-

lamak da tüm Noel gününü uyuyarak geçirmesiyle aynı olurdu. Bu nedenle orta bir yol bularak herkesi memnun etmişlerdi.

Jonas, “Daha çok zaman var” dedi ve sandalyeye çöküp boş kupasını ileri itti.

Mia ve Everett günün erken saatlerinde, önce bir toplantıya, ardından da bir resepsiyona katılmak için Washington’a gitmişlerdi. İkisi de bundan pek memnun görünmüyordu, durmadan birbirlerine laf atıp durmuşlardı. Mia, Jonas’a kocaman sarılıp Noel Baba kızağının üzerinde belirmeden önce geri dönmüş olacağına söz vermişti.

Kitty, annesinin yokluğunu telafi etmek için Jonas’ın gününü hoşluklarla doldurmaya kararlıydı.

“Bir film izlemeye ne dersin?” diye öneride bulundu. “Birkaç tane yükledim. Kutup Ekspresi var, Elf var, Noel Baba da var.”

Çocuğun yüzü birden aydınlandı. “Babaannemle birlikte izleyebilir miyiz?”

Kitty başını iki yana salladı. “Bugün dinleniyor ki akşama uyanık olabilsin. Senin konserini kaçırmak istemiyor.”

“O zaman onun yerine patlamış mısır yiyebilir miyiz?” diyerek sırtıttı Jonas.

“Neden olmasın?” Çocuğun annesi babası ortada yoktu ve ıssız bir evde, arkadaşlarından çok uzakta kısılı kalmıştı. Yanında bir tek dadısı, bir aşçı, yaşlı babaannesi ve dedesi vardı. O yüzden patlamış mısır istiyorsa dileği yerine getirilmeliydi.

“Yaşasın!” Kitty yiyecek ve içecekleri getirirken televizyonu hazırlamak için oturma odasına koştu. Tüm öğleden sonrayı battaniyenin altına kıvrılıp film ardına film izleyip atıştırarak geçirdiler. Gün ışığı yavaş yavaş gün batımına yenilirken Jonas, minik bedeni Kitty’ye sarılır halde uyuyakaldı.

Jonas’ın kucağında uyuyakalmasında rahatlatıcı bir şeyler vardı. Tıpkı insanın en sevdiği köpeğinin kucağında uyuyakalması gibiydi. Kitty korumacı ve huzurlu hissetti. O anda memnuniyet her yanını sarıyor, şevkat içini ısıtıyordu. Los Angeles’a gittiğinde onu özleyecekti. Lanet olsun, özlenecek çok şey vardı.

“Uyuyor mu?” Annie kafasını kapının kenarından çıkardı.

“Evet uyuyor.” Kitty gülümsedi. “Onu uyandırırđım ama bu gece geç yatacak o yüzden biraz dinlense iyi olur diye düşündüm.”

“Pekâlâ, eğer onu biraz bırakabilirsen burada seni görmek isteyen biri var.”

“Kim?” Kitty kaşlarını çattı.

“Adam. Köpeği Jonas’a sürpriz yapmak için ne zaman getireceğini soruyor.”

Yalnızca onun adını duymak bile Kitty’nin kalbinin deli gibi atmasına yetmişti. Ona hissettirdikleri utanç vericiydi. Aynı zamanda bir lise aşkı gibi heyecan vericiydi de. Yalnızca dört basit harf tüm bedenini heyecanla doldurmaya yetiyordu.

Nazikçe Jonas’ı koltuğa koyup başının altına bir minder yerleştirdikten sonra battaniyeyle sıkıca sardı. Çocuk uykusunda mırıldandı, sonra dönerek battaniyeye daha da sarıldı. Altın rengi saçları ve parlak kırmızı yanaklarıyla bir çocuktan çok meleğe benziyordu.

Bu sıcakık hisler onu, Adam’ın tezgâha yaslanarak kahverengi gözleriyle gelişini gözlediği mutfağa kadar sürdü. Bir şey söylemesine gerek yoktu, Adam’ın yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Bakışındaki yoğunluk Kitty’nin nefesini kesti.

“Selam.” Kitty bir anda kendini utangaç hissetti. Masanın kenarında, ona bu kadar yakın olunca parmaklarıyla oynamaya başladı. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda.” Sesi buğuluydu. “Yalnızca seni görmek istedim.”

“Öyle mi?” Kitty arkasına bakıp Annie’yi aradı ama yaşlı kâhya görünürlerde yoktu. Belki de onlara özellikle biraz mahremiyet sağlamıştı. Kitty, uzun süredir kadının tam olarak neler döndüğünü bildiğinden şüpheleniyordu.

Adam yutkundu, âdemelması belirginleşti. “Seni özledim.” Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Seni görmeden bir gün bile geçiremiyorum.”

Sözleri kızın kalbini kanatlandırıyordu. Onun düşüncelerini seslendiriyor, ikisinin de birbirini görmek için yanıp tutuştuklarının altını çiziyordu.

Belki de bu yüzden Kitty, kendinde bir adım ileri atıp Adam'ın ellerini tutma cesaretini buldu. Parmak uçlarında yükselip dudaklarını Adam'ın kılere yapıştırdı. Yumuşak ve sıcak dudakları ile sert sakallarının oluşturduğu his muhteşemdi.

Birkaç saniye sonra Adam onu kaldırmış, hızla ve şehvetle öpmeye başlamıştı. Elleri her yerde dolaşıyordu: saçlarında, belinde, kalçalarında. Fırsat bulmuşken ihtiyacı olan dozu alıyordu.

Kitty de aynısını yapıyordu.

Kitty kendini sonunda geri çektiğinde, Adam'ın gözleri karanlık ve sorgulayıcıydı; kızın cevap verebileceğinden emin olmadığı soruların cevaplarını arar gibi bir hali vardı. Kitty yine de şansını denemek istedi.

“Köpekle ilgili mi geldin?”

Adam başını iki yana salladı. “O bahaneydi. Seninle ilgili geldim. Hayır senin için geldim. Eğer benim dediğim olacak olsa seni şimdi kaçırır kulübeme götürürdüm.”

“Kulağa iyi geliyor.” Yalandı. Kulağa muhteşem geliyordu. Ama Jonas ve başka şeyler vardı, elbette bir de Adam'ın varlığından bile haberdar olmadığı film konusunu da unutmamak gerekiyordu. Yalanlar ve sırlar; hepsi ifşa edilmeyi bekliyordu. Tüm bunlardan kaçıp saklanmak istemesi yanlış mıydı? Sanki dünyada yalnızca o ve Adam varmış gibi davranmak istemesi? Onun kollarındakinden daha mutlu olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu bile.

“Ama sanırım böyle bir şey söz konusu bile olamaz, değil mi?” Adam başını yana yatırdı, gülüşü davetkârdı. Kitty onu takip etmek ve her şeyi ardında bırakıp birkaç saat daha kendi yarattıkları baloncukta yaşamak istiyordu.

“Yapamam.” Bunu söylemek kalbini sıkıştırıyordu. “Jonas ve konseri var. Bir de bugün Noel arifesi, onu yalnız bırakmamam.”

“Everett ve Mia nerede?”

“Washington'dalar. Geç saate kadar da dönmeyecekler.” Sesindeki memnuniyetsizliği saklamaya çalışmıştı ama bu mümkün değildi. “Çocuğun babaannesi için hazırladığı konseri dinlemek için burada olmayacaklar.”

Adam'ın gözleri öfkeyle parladı. "Olmayacaklar mı?"

"Hayır ve çocukcağız günlerdir hazırlık yapıyor. Bazen onları sarsmak ve ne kaçırdıklarını hatırlatmak istiyorum. Kendini işine adanmak bir şey, böyle önemli bir günde çocuğunu unutmak başka bir şey."

"Yılın hangi zamanı olduğu önemli değil. Çocuk her zaman öncelik olmalı."

Kitty başını sallayarak onayladı. Adam'a bu kadar bağlı hissetmesinin nedenlerinden biri de buydu; aynı dalga boyutundaydılar. İnsan kendi inançlarını bu kadar paylaşan biriyle ne sıklıkla karşılaşır ki?

"Jonas'ın konserine gelecekle misin?" diye sordu Kitty.

"Hayatta kaçırmam."

"Teşekkürler" dedi Kitty sakince, Adam'ın elini sıkarken. "Bu onun için dünyalara bedel."

Mary Klein'ın yatak odası gülsuyu ve sabun kokuyordu. Hafta başında, Annie odaya neşeli bir hava vermek için bir köşeye Noel ağacı dikmiş, duvarlara da mini çelenkler asmıştı. Hastanın kendisi bile daha iyi görünüyordu. Artçı ağrılar yok olurken kadının yanaklarına renk getirmişti.

Belki gözlerindeki parlaklığın nedeni yarın ilk kez aşağı kata inecek olmasıydı. Ya da belki Jonas'ın konseri onu bu kadar canlandırmıştı. Sebebi ne olursa olsun, onu böylesine canlı ve mutlu görmek güzeldi.

Bir yanındaki rahat sandalyede eşi, diğer yanında ise Annie oturuyordu. Adam, yatağın ucuna tünemişti, Kitty ise Jonas'ın yakınında durup ona ihtiyacı olan desteği veriyordu. Drake bile oradaydı, kapının kenarında sessizce duruyordu. Jonas'ın çıkış konseri için güzel bir kalabalıktı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Kitty.

Jonas başını sallayıp koca bir yudum daha suyu heyecanla yuttu.

Kitty çocuğun omzunu hafifçe sıktı. "Çık ve bitir onları. Harika iş çıkaracaksın." Tüm gözler çocuğun üzerindeydi, odanın ortasına giderken titrediğini görebiliyordu. İçi gururla dol-

du. Jonas korkularının üstesinden geliyordu ve Kitty ona bu konuda yardım etmişti.

Jonas derin bir nefes alırken oda sessizliğe gömüldü. Çocuk ilk notayla giriş yaptığında, saflık dolu sesi bunaltıcı havayı yok etti. Gözleri açık olmasına rağmen, efkârlı bir ifadeyle uzaktaki bir noktaya odaklanmıştı. Söylediği ilk şarkı “O Little Town of Bethlehem”di. Annie’nin söylediğine göre babaannesinin en sevdiği şarkıydı. Mısıraları bir bir aşarken odada gözü yaşlı olmayan kimse kalmamıştı.

Kitty, gözünü Mary Klein’a çevirdi. Kadın da, şarkıya eşlik ederken torununu hayranlıkla izliyordu. Kâğıt kadar beyaz ellerinden biri kocasının eline, diğeri ise yorganına sıkı sıkıya tutunmuştu. Francis ve Annie’nin gözleri de çocuğun üzerindeydi. Adam, onun Adam’ı en öndeydi, dudaklarında bir gülümsemeyle yeğenini izliyordu.

Tam o anda Adam’la göz göze geldi, her zaman olduğu gibi göğüs kafesi sıkıştı. Sanki aralarında bir bağ vardı ve yan yana geldiklerinde adeta bir elektrik kaçağı gibi cızırtılar çıkarıyor, Kitty’yi gergin ve akli karışmış bir halde bırakıyordu.

Jonas bir sonraki parçaya geçtiğinde Kitty’nin nabızı çoktan yükselmişti. Hayatının geri kalanı boyunca, ne zaman bir Noel şarkısı duysa bu anı düşüneceğini biliyordu. Jonas’ın kalp kırıcı derecede mükemmel sesini ve titrek mum ışıklarının gölgelerinin beyaz duvarlara yansıyışını unutmak imkânsızdı. Her şeyden öte nasıl hissettiğini hatırlayacaktı. Tüm bedeninde ateşten bir top misali dolaşıyordu ve nedeni Adam Klein’dı. Onun varlığı, kendi varlığını ruhsal bir uyanış gibi ayaklandırıyordu. Adam tüm bedenini, aklını, ruhunu dolduruyordu. Her tarafı onun dokunuşunun özlemiyle yanıyordu, onu kollarına alıp hiç bırakmamasını istiyordu. Bedeninde kaybolmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Bu aşk mıydı? Bilmiyordu. Ama hissettiği her ne ise görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. O, geceleri gümbürdeyen bir şimşek, gittikçe yaklaşan bir fırtınaydı ve kendini korumak için ardına saklanabileceği ne bir bina ne bir ağaç vardı. Adam onu yakıp geçecekti ama zaten onun da istediği buydu.

Bunun özlemine duyuyor bile denebilirdi. Aralarındaki bağ her ne ise, kendi yaşam gücüne sahipti ve ikisi de bunu kontrol edebiliyor gibi görünmüyordu.

Jonas son şarkısına başladığında Kitty gözlerini Adam'dan ayırdı. Bedeni daha önce hiç yapmadığı bir şekilde tepki veriyordu; tıpkı kış uykusundan uyanan bir ayı gibi. Bedenini tamamen açmak, Adam'ın tıpkı temiz bir hava gibi tüm varlığını ele geçirmesini istiyordu.

Jonas son notayı da bitirdiğinde Mary Klein, çocuğa yanına gelmesini işaret etti. Çocuk yatağın köşesine oturup başını babaannesinin kucağına gömdü. Kitty'nin kanında dolaşan duygu karmaşası neredeyse felç geçirmesine sebep olacaktı. Önündeki insan tablosuna bakarken kalbi göğsünü de lecekmişcesine çarpıyordu. Noel'de bir araya gelen bir aile tablosu.

Belki de bu tablonun onu üzmesi gerekirdi. Ailesini özlemesine neden olması. Ama tam o anda, o yerde, daha fazla olmak isteyeceği tek bir yer bile düşünemiyordu. Ev, ailenin olduğu yer değildi. Ev kalbinin olduğu yer de değildi. Ev; insanın kabul gördüğü, sevildiği ve huzurlu hissettiği yerd.

Ev, Adam Kein'in olduğu yerd.

Jonas ağzını kocaman açtı ve neredeyse komik bir biçimde kollarını havaya kaldırıp esnedi. Ağzını o kadar geniş açmıştı ki neredeyse bademcikleri görünebiliyordu.

"Pekâlâ dostum, yatma zamanı" dedi Kitty, babaannesine onay alırcasına bakarken. Hâlâ garip hissediyordu, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibiydi.

"Kitty haklı" dedi Mary. "Eğer uyumazsan Noel Baba gelmez. Yarınki hediyelerini kaçırmak istemezsin."

Tanrım, hem de ne hediyeler kaçırdı. Kitty, köpeğin onca hediyeyle hoş bir eklenti olup olmayacağını merak etti.

"Neyi bekliyoruz?" Jonas yataktan fırladı. "Haydi Kitty, yatma vakti." Sözünü bitirdiği gibi odadan çıkıp ikinci kattaki banyoya koştu. Kitty çocuğun peşinden gitmeden önce arkasına baktı. Adam hâlâ köşede duruyordu, bakışları sıcacıktı. Ona bir şeyler söylemek, veda etmek istedi. Onu bir daha görüp gör-

meyeceğini sormak.. Ama yapamadı, şimdi olmazdı. Herkes buradayken değil.

Aralarındaki sırrın, sessiz kalmasını gerektirmesinden nefret ediyordu. Sırlardan nefret ediyordu, nokta.

Belli belirsiz gülümseyip sırtını döndü ve odadan çıktı. Adam'ın bakışlarını hâlâ ardında hissedebiliyordu.

Hissettiği bir diğer şey ise anlamlandıramadığı bir boşluktu.

Adam, Kitty'nin sarı saçlarını savurarak annesinin odasından çıkışını izledi; kuzu derisi terlikleriyle, cilalı ahşap zeminde sessiz adımlarla ilerliyordu. Tüm gece gözünü dikip ona bakmıştı. Kız dehşet derecede güzeldi.

Bu şekilde devam edemezlerdi. Başta, gizlilik eğlencenin bir kısmı olmuştu. Ağabeyine büyük bir işaret çekmek, adrenalin dolu bir kafa yaşamaktı. Ama şimdi onu içten içe öldürmeye başlamıştı.

Düşünceleri o sabaha, Kitty'nin kollarında olduğu ana kaydı. O etraftayken saklanma gereği duymuyordu. Onun adını dam tepelerinde haykırmak istiyordu.

"Adam, dediğimi duydun mu?" Annesinin sesi düşüncelerini bıçak gibi kesti. İçten bir gülümsemeyle ona baktı.

"Üzgünüm, dalıp gitmişim."

"Bunu görebiliyorum." Kadının yüzünde muzip bir ifade vardı. "Sana köpeği ne zaman getirmeyi planladığını sormuştum."

Adam omuz silkti. "Herhalde kahvaltıdan sonra getiririm, ağacın altındaki hediyeleri açma zamanı geldiğinde."

Annesi kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hediyeleri açmaya da mı geleceksin?"

"Elbette, hediyeleri kim sevmez?" Adam'ın gözleri parıltıydı.

Mary arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Sen kimsin ve oğluma ne yaptın?"

Adam güldü. "Onu bağlayıp kulübeye hapsettim."

"Bu iyi çünkü seni daha çok sevdim."

Adam yatağın yanına geldi. Babası hâlâ öbür tarafta oturmuş, sevgi dolu gözlerle onları seyrediyordu. Adam eğilip dudaklarını annesinin alnına bastırarak nazikçe öptü. “Biraz dinlenmelisin.”

“Evet, dinlenmeli” diye onayladı babası. “Uzun bir gün oldu.”

“Ama iyi bir gün.” Uzanıp oğlunun elini yakaladı. “Ve senin burada olman harikulade oldu. Yazın olanlardan sonra bunun olacağını düşünmemiştim.”

Adam yutkundu, boğazında bir düğüm oluşmuştu. “Başka bir yerde olmak istemezdim.”

Bu doğrudu. Kitty kalbini açan kataliz olsa da onu dolduran ailesiydi. Anne ve babası, Annie ve Jonas rahat hissetmesinin, evinde hissetmesinin sebepleriydiler.

Adam eğilip annesini bir kez daha öptü. “Mutlu Noeller, anne.”

Annesi elini sıkıp bıraktı, kadının gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı. Sesi o kadar cılızdı ki Adam onu duymakta zorlanıyordu.

“Mutlu Noeller, oğlum.”

Onu gözleri vardı ama yine de beni
seçti.
– Othello

Jonas sorun çıkarmadan uyumuştı. Noel Baba'nın gelmemesiyle ilgili tehdit en yaramaz çocuğu bile yorganın altına sokmaya yeterdi ve Jonas da bir istisna değildi. Dişlerini fırçalamış, kardan adam pijamalarını giymiş ve yatağa yatıp gözlerini sıkıca kapatmadan önce hediye kesesini yatağının üstüne asmıştı. Kitty'nin kitap okuma teklifini bile tepmişti. Noel Gecesi Kâbusu sabırsız zihnine uygun değildi.

Kitty, gizlice içeri girip hediye kesesini doldurmadan önce bir saat bekledi. Çeşitli hediyeler, keseyi tatmin edici şekilde dolup taşırmıştı. Everett ve Mia'nın birçok eksikliği olabilirdi ama eli açıklık bunlardan biri değildi.

Tavan arasındaki odasına gittiğinde saat neredeyse gece yarısını bulmuştu. Mia ve Everett hâlâ dönmemişti; kar yeniden yağıyordu, taneler cama yapışarak sokak ışığını kesmeye başlamıştı. Yakında eve gelmelerini ve karın onları engellememesini umdu. Böylece Jonas, Noel günü uyanıp ailesinin günü mecburen Washington'da geçirdiğini öğrenmek zorunda kalmazdı.

Yatak odasına girip lambayı açtı. Yatağında bir figür oturuyordu. Zıpladı, ellerini göğsüne götürdü, gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

Adam. Bu Adam'dı.

Nefes al, Kitty.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. “Bana hayatımın şokunu yaşattın.”

“Kimi bekliyordun? Noel Baba’yı mı?” Dudağının kenarıyla gülümsedi. “Gelmen çok uzun sürdü, bu arada. Neredeyse uyuyakalacaktım.”

“Meşguldüm” dedi Kitty. “Jonas’ın hediye kesesini doldurmadan önce uyuduğundan emin olmam gerekiyordu. Hâlâ Noel Baba’ya inanıyor, biliyorsun.”

Adam göz kırptı. “Sen çok seksi bir Noel Baba’sın. Belki gelecek sefere kostümü de giyersin.”

Kitty bir kaşını kaldırdı. Bu işveli Adam hoşuna gitmişti. “Yaşlı şişman adamları çekici mi buluyorsun?”

Adam kızı kapıldığı gibi yatağa çekti. Bir bacağına kalçasına geçirip kısırdı. “Seni çekici buluyorum bebeğim.” Burnunu kızın çenesinde gezdirip dudaklarını boğazına bastırdı. “Yaşlı ya da şişman umurumda değil, ben yalnızca seni sarmalamak istiyorum.”

Kitty parmaklarını Adam’ın saçlarında kaydırıp onu kendine çekti. “Bu birinin bana söylediği en güzel şey olabilir.”

Adam’ın dudakları kızın boğazında gezindi. “O zaman yanlış kişilerle konuşuyorsun, güzelim.”

Sanki Adam dışında konuştuğu herkes yanlış gibiydi. İkisi, bir kar küresinin içindeydi. İsterse tüm aile de onlarla olsundu, bu hiçbir fark yaratmazdı. İkisi bir arada, bu kış cennetinde olduğu sürece dış dünyaya karşı korunabilirlerdi. Belki Adam’ın inzivasının daha derin anlamları vardı. Yoğun ve kıymetli bir şeyler. Kitty ister istemez, bu baloncuğun sonsuza kadar var olmasını diliyordu.

“Gece burada kalacak mısın?” Kitty bunun yanlış olduğunu biliyordu ama onun gidecek olması fikri dayanılmazdı.

Adam’ın dudakları kızın köprücük kemiğine ulaştı. Öperek, emerek ve yalayarak kızın bedenini ele geçiriyordu. “Köpeği yalnız bırakamam.”

Lanet olsun, köpeği unutmuştu. Köpeğin yarından sonra onun sorunu olmayacağını düşünmek iyiydi, güzeldi ama tam bir yalandı. Bu yalnızca başlangıçtı.

“O zaman yalnızca merhaba demek için mi uğradın?”

“Öyle de denebilir.” Dudakları, kızın göğsüne ulaştı. Bluzu-

nun düğmelerini açıp dudaklarını sutyeninin dantel kenarlarına sürttü. “Seni görmem gerekiyordu.”

Adam, sutyeni göğüslerini açığa çıkana kadar indirirken Kitty’nin nefesi kesildi. “Bu iyi.”

Adam diliyle ateş hattını, kızın göğsünü ve göğüs ucunu takip etti. “İyi” diye katıldı, dili belli belirsiz şekilde göğüs ucuna değerken. “Fazla iyi.” Ağzı göğsü ucunu tamamen ele geçirip emerken, Kitty’nin aklında gezen düşüncelerin hepsi kayboldu.

Diğer göğsü de baş ve işaret parmakları arasına aldığı anda, hassas cimdikleme yöntemi kızın sırtının havalanmasına neden oldu. Her dokunuş, vücudunun alt kısımlarına bir zevk dalgası gönderiyordu. Her ısırış hafifçe inlemesine sebep oluyordu.

“Seni bu şekilde zirveye ulaştırmak istiyorum” diye fısılda-
dı Adam.

“Yapabileceğimden emin değilim...”

“Denemek istiyorum. Noel hediyem olur” diyerek gülüm-
sedi. “Durmadan verilen bir hediye.”

Ama Kitty vermiyordu, alıyordu. Her santimetresiyle zevki içine çeken bedeniyle, sanki havada uçuyormuş gibi hissediyordu. Adam, yalnızca bir his bütününe dönüşene kadar onu öperken tüm vücudu titreşiyor, hücreleri sessiz bir şarkı söylüyordu.

Güçlü bir orgazm adeta bir kasırğa gibi tüm vücudunu yardı geçti ve ardında bir harabe bıraktı. Bir an bedeni bir fırtınayken hemen ardından düşüşe geçmişti. Aşağı doğru inen ve onun bekleyen kollarına düşen.

Adam kızı sıkıca tuttu, dudakları tatlılıkla kızın dudaklarına dayanmıştı. Zevkinin tadına bakıp iade ediyordu. Kitty’nin bedeni gevşedi, yorgun gözkapakları kapandı ve kendini Adam’ın kucağına teslim etti.

Dilim kalbimin öfkesini anlatmazsa,
tüm bu öfkeyi saklayan kalbim
paramparça olacak.
– Hırçın Kız

Adam, gün doğmadan birkaç saat önce Kitty birkaç saat uyuyabilsin diye sessizce gitti. Jonas onu saat altı gibi uyandırdığında tüm bedeni ağrıyordu. Zihni de öyle; tamamen Adam hakkında düşüncelerle doluydu.

Ona âşık olmuştu, en azından bu kadarını kabul edebilirdi. Ama Everett'ten korkuyordu. Lanet olsun, o anda her şeyden korkuyordu. Her şey tam bir karmaşaydı. Noel'in sona ermesini dört gözle bekliyordu. O zaman en azından itiraf edebilirdi.

Sırlardan nefret ediyordu.

"Noel Baba gelip gitmiş. Hediyelerimi açabilir miyim?" Jonas heyecanla yatağın üzerinde zıpladı. "Çok fazla hediyem var."

Kitty, "Henüz değil" deyip çocuğun saçını okşadı. "Tüm ailenin uyanmasını beklemen lazım."

Mia ve Everett gece bir ara dönmüş olmalıydı çünkü Mia'nın arabası evin önüne park edilmişti. Belki uyuduğundan belki de Adam'a fazla kapıldığından geldiklerini duymamıştı, ne zaman döndükleriyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Ama bu haksızlık. Annemin kalkması saatler sürer." Tüm yüzünü inatçı bir ifade kapladı. "Bari bunu açsam?"

Kitty yatağın altına uzandı. "Belki benim sana aldığım hediyelerden birini açabilirsin?" Çocuğa, Noel Baba kostümü giyen Mickey Fare desenli Disney hediye kâğıdıyla kaplı bir kutu uzattı.

Bu bile ona Adam'ı hatırlatıyordu.

"Bu ne?" Kutuyu sabırsızca kaptı. "Bana ne aldın?"

"Aç da gör."

Çocuk, parmaklarını bandın altından geçirip kâğıdı yırttı. Kâğıt sonunda yere düşene kadar her yırtılma sonrası, kutunun bir kısmı daha ortaya çıktı. "Bana sihirli kutu mı aldın? Süper!" Kapağı kaldırıp içindekileri incelemeye koyuldu. "Hep bunlardan bir tane istemiştin."

Kitty gülümsedi. "Biliyorum. Bana söylemiştin, hatırla-sana."

"Ne zaman birkaç sihirli numara yapabilirim?" Plastik bardakları ve topu havaya kaldırdı. "Belki bir gösteri hazırlayabilirim."

"Kesinlikle. Biraz pratik yapma fırsatı bulduktan sonra..."

"Tüm gün pratik yapacağım. Tüm zamanların en iyi sihir-bazı olana kadar."

"Bugün buna pek fırsatın olacağını sanmıyorum. Belki yarın?"

Yarın, ah o yarın.

Çocuğun yüzü düştü. "Ama yarın çok uzakta."

"Gözünü açıp kapayınca kadar geçer. Bugün daha fazla hediye olacak ve günü tüm aileyle birlikte geçireceksin. Sonrasında sihir öğrenmek için bolca vaktin olacak."

"Sanırım..." Diğer sihir numaralarını da bir bir kutudan çıkarıp inceledi. "Sanırım bekleyebilirim."

"Aferin sana."

Giyindikten sonra aşağı indiler. Everett ve Mia çoktan aşağıda kahvelerini yudumluyorlardı, Annie de hindiye dolduruyordu. Jonas'ın dedesi Francis ise Annie'yi izliyor, iç pilavını istediği zaman ona uzatıyordu. "Mutlu Noeller, tatlım!" Mia kollarını onlara doğru koşan Jonas'a açtı. "Noel Baba sana hiç hediye göndermiş mi?"

"Hem de çok, anne. Kitty hediyelerimi siz kalkana kadar açamayacağımı söyledi. Şimdi gidip onları getirebilir miyim?"

Mia, Kitty'ye bakıp, teşekkür edercesine başını salladı. "Elbette, tatlım. Git ve hediyelerini getir. Noel Baba'nın sana neler

getirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum.” Mia, sanki aralarında bir espri varmış gibi kaşlarını oynatıyordu ancak elbette ki bu espri yetişkinlere hastı ve Jonas anlamamıştı. Jonas’a kalsa Noel Baba kanlı canlı bir hediye dağıtıcısıydı.

Jonas, koşup bir şimşek gibi merdivenleri çıktı. Mia yeri- ne geri oturdu, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. “Köpekle ne yaptın?” diye fısıldadı.

“Adam onu daha sonra getirecek, ağacın altındaki hedi- yeleri açtığımız zaman. Onunla dışarıda buluşacağımı söyle- dim, böylece Jonas’ı şaşırtabiliriz. Belki siz de bize katılmak istersiniz?”

Mia dışarıda hâlâ beyaz zemine düşmekte olan kara baka- rak burnunu buruşturdu. “Belki onun yerine siz köpeği içeri ge- tirebilirsiniz.”

Saat on olduğunda Mia çoktan mimoza kokteyli içip Drake ile dedikodu yapmaya başlamıştı. Durum böyle olunca da montunu üstüne geçirip çizmelerini giyerek Adam’ın evin diğer tarafında, dışarıda saklandığı yere gitmek Kitty’ye düştü. Köpek yavrusu, tasmaşının içinde sessizce duruyordu. Tam bir usluluk abidesiydi, ne kaçmaya çalışıyor ne huysuzluk yapıyor- du. Adam, köpeğin hiç hoşuna gitmemesine rağmen boynuna kırmızı bir kurdele bağlamıştı. Köpekçik sakince kurdeleyi ısır- maya çalışıyor ama bir türlü doğru açığı yakalayamıyordu.

“Onu paketlemişsin.” Kitty memnuniyetini gizleyeme- mişti.

“Ah, bu işi yapacaksak tam yapmalıyız diye düşündüm.”

“Peki nasıl yapalım?” diye sordu. “Onu içeri götürüp ‘sürp- riz’ diye bağırılım mı yoksa Jonas’ı dışarı mı çıkaralım? Ne der- sin?”

“Biraz eğlenelim derim.” Yüzünde yaramaz bir gülümse- me vardı. “Onu dolaba saklayalım ve bırakalım kendi çıksın. Bi- raz kargaşa yaratmış oluruz.”

Kitty’nin gözleri büyüdü. “Bunu yapmalı mıyız emin değı- lim. Ya köpek etrafı dağıtırsa?”

“Onu çok uzun süre serbest bırakmayacağız, hem zaten onu eğittik.” İfadesinden yaramazlık akıyordu. “Hadi gel, bura-

yı biraz canlandırırım. Tanrı aşkına, Noel'deyiz.”

“Eğer eminsen...” Kitty tereddüt etti. “Sorun yaratmak istemiyorum.”

“Bekle. Noel kimin için?” Adam öne doğru bir adım atıp Kitty'nin yüzünü avucunun içine aldı.

“Çocuklar mı?” diye atıldı Kitty.

“Tam üstüne bastın. Peki Jonas'ı en çok ne mutlu eder?”

Kitty omuz silkti. “Annesi avazı çıktığı kadar bağırana kadar evin içinde köpek kovalamak mı?”

“Aynen öyle. Öyleyse içeri gidip biraz eğlenelim, tamam mı?”

Adam, dediği gibi köpeği dolabın içine koydu; hayvan Everett'in ayakkabılarını kemirmeye başladığında ise neredeyse kılını bile kıpırdatmadı. Jonas ağacın etrafında toplanmış aile bireylerine hediyelerini dağıtıyordu. Herkesin, bir nevi yabancı olan Drake ve Kitty'nin bile koca bir yığın hediyesi vardı.

“Dolapta bir hediye daha var dostum” dedi Adam, Jonas'a.

“Gerçekten mi? Kimden?” Jonas ayağa kalktı, heyecanı gözlerinden okunuyordu. Kimse henüz sorusunu cevaplama fırsat bulamadan hole doğru koşmuş, dolaba yönelmişti. Kitty de zıplayıp onu takip etti. Adam da tam arkasındaydı. İkisi de kapıyı kapatmayı akıl edememişti. Jonas dolabın kapağını açtığı anda aşırı heyecanlı ve korkmuş yavru köpek tarafından yere düşürüldü.

Köpek havlayarak koşmaya, bu tuhaf yeni yerin neresi olduğunu bilmeden o yana, bu yana sapmaya başladı. Ne zaman biri onu yakalamaya çalışsa ele geçirilmesi imkânsız Scarlet Pimpernel gibi ellerinden kaçıyor. Önce oturma odasına yöneldi ama içerideki onca insanı görünce anında dışarı çıkıp bu sefer rotasını mutfığa yöneltti. Heyecanlı homurtuları holde yankılanıyordu. Adam'ın bacaklarının arasından sıyrılıp fayans zeminde kaya kaya ilerledi. Hindinin kokusu köpeği resmen deliye çevirdi ama köşedeki fırının camına çarpmadan hemen önce kayarak durup yön değiştirdi.

“O iti buradan çıkarın!” diye bağırdı Annie. “Burada yemek yapmaya çalışıyorum.” Jonas son ses kahkaha atarak köpe-

ğın peşinden koşuyordu, hemen ardından Kitty ve Adam vardı. Oyundan sıkılan köpek yönünü hole çevirip bu sefer en sondaki açık kapıya yöneldi.

Köpek, kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden ıslak burnunu kütüphanenin aralık kapısından sokup odaya girdi. Üçlünün de hemen ardından odaya girmesiyle, köpek daireler çizip mobilyaları devirerek onlardan kaçmaya başladı.

Jonas hâlâ kıkırdıyor, yavaşlaması için köpeğe bağıırıyordu. Kitty de bir yandan peşlerinden koşup köpeğin çıkışını engellemeye çalışıyordu. Üçünü birden alt eden köpeğin zekâsına hayran kalmıştı, Adam'ın ifadesini görmek için döndü.

“Buna bayıldı” dedi Kitty, nefes nefese. “Onu uzun süredir bu kadar heyecanlı görmemiştim.” Jonas hâlâ kütüphanede bir o yana bir bu yana koşup duruyordu. Köpek birden ahşap masaya atlayıp üzerindeki tüm kâğıtları dağıttı. Masanın kenarına ulaşp büyük kahverengi gözlerle yere bakarken Jonas da aralarındaki mesafeyi kapattı.

“Onu yakaladım!” diye neşeyle duyurdu. “Buraya gel bakalım seni yaramaz çocuk.” Köpeği kolaylıkla kaldırdı ve kuyruğunu sallayışına kahkahayla gülmeye başladı.

Adam uzanıp köpeğin başını okşadı. “Bu şapşalı özleyeceğim” dedi sessizce. Kitty gülümseyip Adam'ın elini tutmak için uzandı. Daha fazlasını yapmak isterdi ama Jonas'ın onları izlediğini biliyordu.

Nedense bugün sanki herkes onları izliyormuş gibi geliyordu.

Sonraki iki saat, Jonas'ın köpeğe yakalama oyunu oynamaya çalışmasıyla hızla geçti. Küçük köpeğe sabırla laf anlatmaya çalışıp köpek ne yapmaya çalıştığını algılayana kadar topu ileri geri atmaya çalışırken tüm oyuncakları önemini yitirmişti.

Jonas'ı köpeği holde tek başına bırakıp tüm aileyle birlikte yemek odasındaki öğle yemeğine katılma konusunda ikna etmek çok zor oldu. Kitty, çocuğu masasındaki yerine oturtup kumaş peçetesini şık gömleğine illeştirirken Jonas hâlâ şikâyet ediyordu. Sonra ailenin geri kalanı da geldi ve oda konuşma sesle-

riyle dolup taştı. Kitty, Annie'ye yemek dolu tencereleri taşımasında yardım etti ve masayı el birliğiyle donattılar.

Jonas babasına dönüp, "Baba, artık Adam Amca'yla arkadaş mısınız?" diye sorduğu sırada Kitty çocuğun tabağını hindiyle doldurmasına yardım ediyordu.

Kitty yanında oturan Drake'e de bir tabak hindi uzattı. Klein erkeklerinden herhangi biriyle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Masayı boğucu bir hava kaplamıştı.

"Bir bakıma öyle denebilir sanırım."

Ama bu Jonas için yeterli değildi. Bir kere diline dolamıştı. "Adam Amca, artık babamı seviyor musun?"

Drake de yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

Mia boğazını temizledi. "Belki de artık yemek duasına geçseki iyi olur" diye öneride bulundu, Jonas'a tuhaf tuhaf bakarken.

"Neden bu soruları daha sonra sormuyorsun?" diye fısıldadı Kitty. "Yemek yedikten sonra mesela?"

"Ama birlikte bir film yapıyorlar. Arkadaş olmalılar" dedi Jonas, Kitty'ye.

Drake boğazını temizleyince, Kitty kafasını çevirip ona baktı. O da başını eğmiş, herkesten kaçınarak yemeğine bakıyordu. Kitty de, Adam'la ya da Everett'le göz göze gelmeye cesaret edemiyordu çünkü Jonas'ın tam olarak neden söz ettiğini çok iyi biliyordu.

"El ele tutuşmalıyız" dedi Mia, sesi normalden yüksek çıkmıştı. "Dua için."

Kitty olduğu yerde donmuştu. Sanki odadaki her şey zamanda asılı kalmış gibiydi. Kimse kıpırdamıyor, kimse yemek yemiyordu.

"Birlikte film yapmıyoruz" dedi Adam, sertçe. Kitty, ellerinin titremeye başladığını görebiliyordu.

"Evet yapıyorsunuz. Babamın senaryosunu gördüm. Üzerinde adın vardı."

"Jonas artık sessiz olsan iyi olur." Everett'in sesi bir anda yükseldi.

"Ne senaryosu?" Adam'ın sesi tehlikeli derecede derinden geliyordu.

“Jonas” diye yalvardı Mia. “Kitty’nin elini tut hemen.”

Jonas küçük elini Kitty’nin eliyle birleştirdi. Dudağı titriyordu. Yanlış bir şey söylediğini biliyordu ama zavallı çocuk neyin yanlış olduğunu anlamıyordu.

“Ne senaryosu?” diye sordu Adam bir kez daha. Jonas, Kitty’nin elini sıktı.

Mia derin bir nefes aldı. “Yüce Tanrım, bugün için sana teşekkürlerimizi...”

“Hangi. Lanet. Senaryo?” Adam sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Ani hareketi masadaki tüm tabakları titretti. Kitty, ayağa kalkan Everett’e baktı ve birbirine öfkeyle bakan iki kardeşi izlemeye başladı.

“Otur” diye haykırdı, Everett. “Bu konuyu yemekten sonra konuşuruz.”

“Hayır.” Adam başını iki yana salladı. “Gerçeği ağzından söke söke almadan önce bana şu üzerinde adım olan senaryodan bahsetmen lazım.”

“Adam” diye bağırdı babası. “Annen burada, bu tartışmaya lütfen dışarıda devam edin.” Mary Klein, eli ağzında iki oğlunu izliyordu.

“O filme hâlâ devam ediyor musun?” diye sordu Adam, babasını tamamen görmezden gelerek. Kitty onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

“Henüz tam olarak yapım aşamasında bile sayılmayız” diye itiraz etti Everett. “Sana söylemeye çalıştım. Tamamen yeni bir rota belir...”

Bir saniye sonra, Adam’ın yumruğu ağabeyinin suratına doğru uçmaya başlamıştı. Everett ani darbeyle geri sendeledi. Ellerini, kanın akmaya başladığı burnuna götürdü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Adam yumruk haline getirdiği eliyle tam önüne gelmişti.

“Adam!” diye bağırdı Kitty, kalkarken sandalyesini düşürerek. “Kes şunu!” Jonas hıçkırıklara boğularak kendini Kitty’nin kollarına atmıştı. Kitty, kollarıyla çocuğu sarıp yumuşacık saçlarını okşamaya başladı. Kitty’yi ve Jonas’ı o halde görünce Adam’ın yumruğu havada asılı kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıl-

mişken ağabeyi öne atılıp Adam'ı karnında kavradı. Bu hareketi ikisinin de yere düşmesine neden oldu. Everett boşuna bir uğraşla, masa örtüsüne tutunarak dengesini bulmaya çalıştı ama tek başardığı şey örtüyü çekerek masadaki her şeyi büyük bir gürültüyle yere dökmek oldu.

Kitty'nin kalbi deli gibi atıyordu. Paniklemiş bir ifadeyle Drake'e döndü. "Jonas'ı buradan alıp götürebilir misin?" diye sordu. Çocuğun olanlara şahit olmaması gerekiyordu.

Drake kaçmak için bahane arayan bir ifadeyle başını salladı. "Tabii, elbette."

Kitty, artık odadan çıkmış olan ağabey kardeşin peşinden gitti. Aynı anda babaları da orada belirdi ve ikiliyi ayırmaya çalıştı. "Adam, lütfen kes şunu" diye yalvardı Kitty. "Buna değmez." Adam'ın kolunu yakalayıp sıkıca tuttu. "Aranızda her ne olduyorsa, Kolombiya'da her ne olduyorsa buna değmez."

Adam başını çevirip Kitty'ye baktı, yüzü hâlâ öfkeyle kaplıydı. "Bu filmde senin de haberin var mıydı?"

Kitty nefesinin kesildiğini hissetti. Everett ise Adam'ın dikkat dağınıklığından faydalanarak altından kurtulup aralarına biraz mesafe koymak için odanın öbür tarafına koştu. Kitty yavaşça Adam'ın kolunu bırakıp doğrulmasına müsaade etti ve bir şey söylemek için ağzını açtı.

Ama sözcükler ağzından çıkmadı.

"Sana söyleyecektim" dedi sonunda. "Yarın. Sana yarın söyleyecektim."

Adam'ın ifadesi nefret doluydu. "Ne kadar zamandır biliyordun?"

Kitty ağlamamaya çalışarak dudağını ısırdı. "Fazla uzun zaman değil. Yalnızca birkaç gün. Gerçekten çok üzgünüm."

Adam'ın yüzünde şaşkınlık ve öfkeyle karışık bir ifade belirdi. "Geçen gece kulübedeyken biliyor muydun?" diye sordu. "Benim yatağımdayken, kollarımdayken olanlardan haberin var mıydı?"

"Kardeşimle mi yatıyorsun?" diye sordu Everett. "Tanrı aşkına. Burada ne halt dönüyor?"

Zaman bir anlığına durdu. Kimse tek kelime etmedi. Kit-

ty kanının akışını hissedebiliyordu. Nabızı deli gibi atıyordu. Herkes ona bakıyordu. Adam, Everett, anne ve babaları. Mia bile. Döndüğünde Annie'nin de ağzı açık bir ifadeyle kapı eşiğinde durduğunu gördü. Adam, hâlâ gözünü dikmiş, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu.

Tek kelime bile etmeden Kitty'yi itip, Annie'nin yanından hızla geçerek hole doğru gitti.

“Adam!” diye bağırdı Kitty, onu takip etmek için topuklarıyla geriye dönerek. Hole geldiğinde Adam çoktan dışarı çıkmıştı. Kazağı ve terlikleriyle önce verandaya ardından karla kaplı bahçeye indi. “Adam, bekle!”

“Beni yalnız bırak.” Adımları uzun ve kararlıydı. “Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Adam, lütfen bırak da açıklayayım. Çok üzgünüm.” Adam'a ayak uydurmak için koşması gerekiyordu ama kar çoktan terliklerinin içini doldurmaya başlamıştı; kış dondurucu kollarıyla onu sarmalıyordu. Tüm vücudunun titremeye sarsılması yalnızca bir an sürmüştü. Koluna uzanıp onu durdurmaya çalıştı ama Adam kızı itti.

“Çekil git” dedi. “Eve geri dön, seni burada istemiyorum.”

Kitty koşmayı bıraktı, Adam'ın gidişini izlerken ayakları kara iyice battı. Titremesini durdurmak amacıyla kollarını beline sardı ama bu hiçbir işe yaramadı. Ağaçlık alana yürürken Adam'ın görüntüsü küçüldü, küçüldü. Sonunda, uzaktaki silüeti orman tarafından yutuldu. Kitty ne halt edeceği düşüncesiyle orada, bir yabancıнын arka bahçesinde, yalnız, yapayalnız kaldı.

Gözünde yaş varsa, dökmeye hazır ol.

– Julius Caesar

Kitty tüm vücudu tir tir tireyerek ön kapıdan içeri girdi. Sessizce yanağından aşağı süzülen gözyaşlarını sildi. Everett ve Mia, holde durmuş, içeri girmekte olan Kitty'yi izliyorlardı. Ayakları buz kesmiş, kuzu derisi terlikleri sırlıslıkla olmuştular. Terliklerini çıkarmak bile ısınmasına yardımcı olmadı.

“Jonas'ı bulmam gerek” dedi gözlerini ikiliden kaçırarak.

“Hayır gerekmiyor.” Everett bir elini, kaçmasına engel olurcasına kızın omzuna koydu. “Annem ve babam onu yukarı götürdü. Konuşmamız gerek.”

Yaşananlar, bir çocuk için şahit olunacak en kötü şeylerdi; özellikle de Noel gününde. Jonas'la konuşmak, ona olanların onun suçu olmadığını anlatmak istiyordu. Amcasının çok öfkeli olduğunu ancak bunu elinde olmadan yaptığını söylemek...

Kimse böyle olsun istememişti.

“Gitmen gerektiğini düşünüyoruz, Kitty. Drake'e eşyalarını toplamasını söyledim. Birkaç dakikaya burada olur.” Mia, bakişlerini yere dikmiş, ellerini sıkıca birbirine kenetlemişti.

“Ne?” Kitty duyduklarına inanamıyordu. “Şimdi mi gitmemi istiyorsunuz? Ama Noel günü nereye gideceğim?”

“Drake seni havaalanına götürecektir. Bugün Los Angeles'a bir uçuş var, ucu ucuna yetişirsin.”

Kitty itiraz etmek için ağzını açtı ama itiraz edilecek ne vardı ki? Adam'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Jonas'ı ve patronunu da. Kimse onu burada istemiyordu, bu kadarı açıktı.

“En azından Jonas'a veda edebilir miyim?” diye sordu. Sesi

zımpara kâğıdı gibi çıkmıştı.

“Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Çocuk zaten yeteri kadar üzüldü, işleri daha da kötüleştirmek istemezsin” diyerek başını salladı Everett.

Adam’ı ve bir başına kulübesine dönüşünü düşündü.

“Ya kardeşin? Ona kim söyleyecek?”

“Adam koca adam. Kendi başının çaresine bakabilir. Ben Jonas için endişeleniyorum” dedi Mia. “Sana güvendik ama sen bize ihanet ettin.”

“Üzgünüm...”

Everett iç çekti. “Gerçekten üzgünsen sessizce, olay çıkarmadan çekip gidersin.”

Haklıydı. Kitty onun haklı olduğunun farkındaydı. Olanlara o sebep olmamış olabilirdi ama bir şekilde, varlığı her şeyi on kat daha kötü hale getirmişti.

Ve üst katta küçük bir çocuk, Noel’i tamamen mahvolduğu için ağlıyordu.

Kalbi kırılan tek kişi o değildi üstelik.

“Tamam” diye kabul etti Kitty. “Gideceğim. Ama en azından Jonas’a hoşça kal dediğimi iletin.”

“Pekâlâ.” Everett başını salladı. Kitty, onu başından mı savıyor yoksa gerçekten isteğini yerine getirecek mi, emin olmadı.

Drake, iki elinde Kitty’nin bavullarıyla aşağı indi. “Bunları doğrudan arabaya mı götüreyim?” Everett’le konuşuyordu, Kitty’yle değil.

Kitty, Drake’in eşyalarını topladığı düşüncesiyle kıpkırmızı oldu. İçerleme ve utançla karışık bir his tüm benliğini kapladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti. Zaten tehlikeli sulara yüzüyordu, işleri daha da beter hale getirmeye lüzum yoktu.

“Evet, Escalade’i al” dedi Everett. “Acele etmen lazım. Uçak birkaç saate kalkacak.”

Kitty tek kelime etmeden Drake’in ardından evden çıktı. Zaten ortada söylenecek bir şey kalmamıştı, hem olsa bile Everett dinlemek istemezdi.

Yine yapayalnızdı. Acımasız şehirdeki dairesine doğru yola koyulmuştu.

Yanında, ruhunu umutla dolduran adam olmadan...

Kitty otobana varana kadar ağladı. Drake, soğukkanlı bir biçimde aracı sürmeye devam ediyor, Kitty'nin üzüntüsünü görmezden gelmeye çalışıyordu. Ancak Kitty, adamın aslında durumdan ne kadar rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. O yüzden sesini, arada ağzından çıkan ve eliyle kapadığı hıçkırıklar dışında olabildiğince alçak tutmaya çalışıyordu. Gözlerini camdan dışarı, yolun kenarındaki hendeklerde biriken kara dikmişti. Kalın bir tabaka egzoz isisiyle kaplanmış kar, insanlığın doğaya üstünlüğünün kanıtıydı adeta.

Dulles Havaalanı'nın yakınlarına ulaşmak neredeyse iki saat sürdü. Noel gününde bile etraf vızır vızır araç kaynıyor, kırmızı ışık yanıp sönüyor, kızgın sürücüler bugünün iyi niyet günü olduğunu unutuyordu.

Drake, gidiş şeridine saptığı sırada Kitty'nin telefonu çaldı ve Drake yüzünde acıma dolu bir ifadeyle kıza ilk kez baktı. İş buna mı varmıştı? Acınacak birine mi dönüşmüştü?

Ekran Lucy'nin adını gösterdiğinde Kitty hayal kırıklığını yutmaya çalıştı. Gerçekten görmek istediği tek bir isim vardı ama numarası olmadığından ve kendi numarasını da ona vermediğinden arayanın Adam olması pek de mümkün görünmüyordu.

"Alo?"

"Mutlu Noeller tatlım. Neden Skype'ta değilsin? Hepimiz seni bekliyorduk."

Çılgınlığın ortasında ailesini ve planladıkları Skype görüşmesini tamamen unutmuştu. "Sizi şu anda arayamam." Yeniden ağlamaya başladı. "Berbat bir durumdayım."

"Ne oldu?" Lucy paniklemişti. "Hasta mısın? Biri sana zarar mı verdi?"

Gözünün ucuyla Drake'in dümdüz önüne baktığını, konuşmayı dinlememek için çok uğraştığını görebiliyordu ama Kitty'nin söylediği her kelimeyi duymaması imkânsızdı.

“Kovuldum.”

“Ne? Noel günü mü? Ne tür bir dallama bunu yapar?”

“Patronum türünde dallamalar.” Tekrar hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları yanaklarından telefona akıyordu. “Dulles Havaalanı’na varmak üzereyim.”

“Oraya neden gidiyorsun ki?” Lucy’nin kafası karışmıştı.

“Los Angeles’a geri dönüyorum.”

“Noel günü mü?” Lucy’nin şaşkınlığının yerini kuşku almıştı.

Kulağa inanılmaz geliyordu, Kitty bunun farkındaydı. Sanık bir tür gotik melodram gibi. Ne karmaşaydı ama.

“Öyle görünüyor.”

“Ama Noel’i yalnız geçireceksin. Bu berbat bir şey.”

Kitty burnunu çekti. “Yalnız olmam lazım” dedi ablasına. “Şu anda gerçekten kimseyle konuşmak istemiyorum.”

“Ne oldu?” diye sordu Lucy. “Seni niye kovdular?”

“Sonra anlatsam olur mu?” diye sordu Kitty. “Şu anda arabadayım. Yalnızca eve gitmek, duş almak ve kendime koca bir kadeh şarap doldurmak istiyorum.”

Kesinlikle ve kesinlikle kimseyle konuşacak havada değildi ve tüm iğrenç hikâyeyi Drake’in önünde anlatmak istemiyordu. Drake bu sohbete ilgi duymuyormuş gibi görünse de.

“Peki.” Lucy usulca kabul etti, sesi endişe doluydu. “Ama eve gittiğin gibi beni aramayı ihmal etme. Senin için endişeleniyorum.”

“Endişelenmene gerek yok.”

“Ben senin ablanım, elbette endişelenmeme gerek var.”

“Seni yakında arayacağım. Hoşça kal, Lucy.”

“Hoşça kal tatlım. Kendine dikkat et.”

Kitty başparmağını ekranın üzerinde oynatarak konuşmayı sonlandırdı ve Drake, gidiş terminaline yaklaşırken başını yanındaki soğuk cama yasladı.

Demek bu kadardı; buradaki zamanının, Noel’in ve Adam’ın sonuna gelmişti.

Bir de kırık kalbini daha da parçalayan acıya bir son verebilseydi...

Acınızı dile getirin; ses bulamayan
acı, zaten dolu olan yüreğe dolar, onu
paramparça olmaya zorlar.
– Macbeth

Baktığı her yer ona Kitty'yi hatırlatıyordu şöminenin yanında duran kutu, sandalyenin arkasında asılı unuttuğu kazak, kırarım korkusuyla dokunmaya cesaret edemediği, ruj lekeli kadeh.

Aynı kalbi gibi paramparça olmasından korktuğu o kadeh...

Yatak odasına girmeye bile dayanamıyordu. Denemişti. Oda'nın kapısını henüz iki parmak bile açmamıştı ki kızın tatlı, meyvemsi kokusu burnunun direğini sızlatmış, kapıyı yeniden sıkıca kapatmıştı.

Tanrı aşkına, kendisiyle ne yapacağını bilemiyordu. Küçük odayı arşınlayıp duruyordu; bedeni kafeslenmiş bir hayvanın gibi gergin, elleri sımsıkı yumruk haldeydi. Yeniden şöminenin önünde durup bir anlığına gözlerini kapadı ve artık onu istemediğini söylediğinde kızın yüzünde beliren ifadeyi anımsadı. Karşısında duran yemyeşil ormanı yansıtan gözleri dolmuş, dudakları o kadar çok titremeye başlamıştı ki onları ancak sıarak durdurabilmişti.

Ama hemen ardından, yemeği hatırladı. Onun dışında herkes gerçeklerden haberdardı. Sanki bir değeri yokmuş gibi hepsi gerçeği ondan saklamıştı. Kıza en çok ihtiyacı olduğu anda o gidip ağabeyiyle birlik olmuştu.

Kusmak istedi. Tuvalete koşup klozetin yanında diz çöktü ama içinden hiçbir şey çıkmadı. Yalnızca midesi de aynı kalbi

gibi ağrıyana kadar kuru kuru öğürmüştü. Orada bir süre, yanağı soğuk fayansa dayalı biçimde yattı kaldı. Sonunda kalkıp ağızını ve yüzünü temizledi. Aynadaki yansıması gözünü dikmiş ona bakıyordu. Göz çevresi kıpkırmızı olmuş, ağzı yalnızca bir somurtudan ibaret hâlâ gelmişti. Kendini güçlkle tanıyabiliyordu.

Ara sıra camdan dışarıyı, ağaçlık alanı gözleriyle tarayarak kimse geliyor mu diye kontrol ediyordu. Kızın gelmesini istiyor muydu? Elbette hayır. Gelmediği için hayal kırıklığı yaşıyor muydu?

Hem de dibine kadar.

Onu biraz daha azarlamak istiyordu. Yalanlarının onun bıçak gibi kestiğini ama bu yaraların iyileşmeyeceğini söylemek istiyordu. “Hayır, söylemesi gereken bu değildi. Kitty’nin aslında onu hiç de etkilemediğini göstermek istiyordu.” O yalnızca elinin altında olan, Noel’de tıptış tıptış gelip tam da kucağına düşen hoş bir vücuttan başka bir şey değildi.

Keşke bunlar doğru olsaydı.

Sonrasında, onu sakinleştirmeye yaramayan bir koşunun ardından şöminenin önünde yığıldığında, halının bile Kitty gibi koktuğunu fark etti. Bir süre gözlerini kapatıp yalnızca ağızından nefes aldı ve ne olduğunu anlayamadan, huzursuz bir uykuya daldı. Deli gibi terleyip neredeyse donarak uyandı ve bir gıdım bile gevşeyemedi.

Artık böyle bir şeyin mümkün olduğundan emin değildi.

Sanki bütün Los Angeles, Noel nedeniyle kepenkleri indirmeye karar vermişti. Taksi, şehrin sokaklarında ilerleyip, ısıll ısıll evlerin ve kapalı dükkânların önünden geçerken Kitty, normalde tıklım tıklım olan yolların bu kadar boş olmasına şaşırdı. Havaaanından evine olan yolculuk, ilk kez yarım saatten az sürmüştü. Tam yolculuğun yarattığı dikkat dağınıklığının devam etmesini dilediği sırada taksi Melrose Apartmanı’nın önüne çekti.

Taksi ücretini ödeyip bavullarını kapının önüne taşıdı, elektronik kartıyla kapıyı açtı. Daireye ait küçük metal posta

kutusunu kontrol edip yokluğunda biriken postaları aldı.

Ev arkadaşları tatil nedeniyle gitmişlerdi. Daireye girdiğinde içerisi, hava uzun süre içeride kapalı kalmış gibi bayat kokuyordu.

Lambayı açıp bavullarını içeri çekti. Oturma odası, ancak bir kanepesi sığacak kadar küçüktü. Posta yığınına alıp kendini kanepeye attı ve başını bir anlığına geri yasladı.

Ne gündü ama. Hayır, aslında ne aydı ama. En son buradayken, Batı Virginia'ya doğru yola çıkmak üzereydi. Akli; ödevler, çekimler ve almayı başaramadığı stajdaydı. Söz stajlara gelmişken, elindeki zarfları hızlıca karıştırınca iki ret mektubunun daha geldiğini gördü. Böylece zaten berbat olan günü daha da kötüleşti.

Gerçi daha da kötüleşmesinin imkânı yoktu. Bu Noel, resmi olarak, annesi öldükten sonraki Noel'den bile daha kötü olmasıyla tarihin en kötü Noel'i mertebesine erişmişti. En azından o zaman, günü ailesiyle birlikte, yanında ablası ve babasıyla kutlayabilmişti.

Bugün, tamamen ve tümüyle yalnızdı.

Ve bu canını deli gibi acıtıyordu.

Onu düşünemezdi. Düşünürse ağlamaya başlardı ve yaşlar dökülmeye başladıktan sonra durdurabileceğinden emin değildi. Yeniden ağlamaya başlaması için gerekli olan tek şey, dönüp kulübesine doğru yürümeye başlamadan önce, Adam'ın ona attığı son bakışı hatırlamasıydı. Sanki en keskin bıçakla onu kalbinden bıçaklamış gibi bakmıştı.

Belki de yaptığı buydu.

Yürüyüp gittiği için onu suçlayamazdı. Sonuçta mümkün olan en kötü şekilde ihanet etmişti ona. Kendini, onun iyiliği için yalan söylediğine, gördüğü senaryoyu anlatmadan önce ailesiyle huzur içinde bir yemek yemesine müsaade ettiğine inandırmıştı.

Ama aslında koruduğu, kendiydi. Sonunda, yedi yaşında bir çocuk onun yapamadığını yapmış ve Adam'a Everett'in planlarından bahsetmişti.

Utanç içindeydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, sanki tüm dünya uyuyormuş gibi görüldüğü sırada, Kitty dizüstü bilgisayarını açıp Adam'ın ismini arattı. Onu düşünmemeye çalışmak buraya kadardı. Sonuçların sayfayı doldurmasını izledi ve bir röportaj videosunun üzerine tıkladı.

Oradaydı işte. Âşık olduğu, canını yaktığı adam tüm detaylarıyla karşısındaydı. Hem çok farklı hem de tanıdık görünüyordu. Donmuş çerçevede, sakalsız, farklı bir saç stiliyle ve gülümsemekten gözleri kırışmış halde duruyordu.

Lanet olsun, bu gülümsemeyi özlemişti.

Bunun mazoşist bir hareket olduğunu bilmesine rağmen imleci faresiyle oynatıp videoyu devam ettirdi. Görüntü, bacak bacak üstüne atmış, sunucunun sorularını cevaplayan Adam'la devam etti.

“Hep belgesel mi yapmak istemiştiniz?”

Adam gülümsedi. “Hayır, bir şekilde bu yöne savrulдум. Aslında yönetmen olmak için eğitim aldım. Ağabeyimle, film endüstrisinde büyük bir güç olma hayalimiz vardı. O filmlerin yapımcılığını üstlenecek, ben de yönetecektim. Ama sanırım, artık Coen Kardeşlerin endişelenmesi gereken bir şey kalmadı.” Rahatlıkla güldü.

Videodaki açıklamaya bakılırsa röportaj en az iki senelikti. Adam'ın burada kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Ama ağabeyinden bahsediş şekli o zamanlar aralarının iyi olduğunu anlamasına yetmişti.

“Öyleyse yönetmen olmamaya karar verdin. Peki bu tam olarak nasıl oldu?”

“Okulda bir ödevim vardı. Tartışmalı bir kişi hakkında on dakikalık bir belgesel çekmem gerekiyordu. O sıralarda idam cezasına çarptırılmış olan Lance Beckford'la röportaj yaptım. Birkaç ay sonra davası yeniden görüldü ve kazandı. Benim belgeselim ve onun zaferi arasında doğrudan bir bağlantı yoktu ama yine de bu işin tadını almıştım bir kere.”

“Los Angeles bombacısı Lance Beckford mı?”

“Evet ama sonradan onun yapmadığı anlaşıldı.” Adam göz kırptı. “Ve onunla röportaj yaptığımda bir şeylerin ters gittiğini

anlamıştım. Gözüme masum görünmüştü.”

“Seni belgesellere çeken bu muydu?” diye sordu sunucu. “Yanlışları düzeltme fırsatı yani.”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır bundan daha ilkel bir şeydi. Belgesellerin, insana saf ve katışıksız doğruyu bulma fırsatı vermesini seviyorum. Yalanlarla dolu bir dünyada zırvalıkları delip geçebilmek önemli. Belgesellerin beni en çok çeken yanı bu oldu.”

Kitty, videoyu duraksattı; yaşlar akmaya başlamadan önce gözlerini kapattı. Artık onu izlemek, canını dayanamayacağı kadar acıtmaya başlamıştı. Sesini duymak bile kalbini paramparça ediyordu.

Yalanlarla dolu bir dünyada zırvalıkları delip geçebilmek önemli. Bugün kesinlikle onun zırvalıklarını delmeyi başarmıştı. Gerçekleri doğrudan anlatmadığı için ondan nefret ediyor olmalıydı. Ve bulduğu doğruların, aileyle geçirilecek bir Noel'den daha önemli olduğuna kendini inandırdığı için de.

Tanrı biliyor ki o da kendinden nefret etmeye başlamıştı.

Aptal kendini akıllı sanır ama akıllı, bir
 aptal olduğunu bilir.
 – Nasıl Hoşunuza Giderse

“**O** halde Noel’inin güzel geçip geçmediğini sorma zahmetine girmeyeyim.” Martin hoşnutsuzlukla güldü.

Adam’ın gülümsemesi ise daha dudaklarına ulaşmadan yitip gitmişti. İki gün sonra bile bu konuda gülünecek bir taraf bulması imkânsızdı. “Evet. Hiç zahmet etme.”

Martin başını kaldırdı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Aradığına memnun oldum.”

“Cevap vereceğinden emin değildim” dedi Adam. Martin’e, son umudu olduğunu söyleme zahmetine girmede. İki gün boyunca durmadan volta atmak, koşmak ve kulübeyi yerle bir etmemek için kendini tutmak bunun kanıtıydı zaten. Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü göğsüne sıkışmış ağrıydı. Onun kokusunu her duyduğunda hissettiği çaresizlikti. Büyük evin yanından her geçerken belki beni görür umuduyla pence-relere bakmasıydı.

Ve tüm bunlara rağmen, içeri gidip onu görme cesaretini kendinde bulamamasıydı.

“Ağabeyin bu sefer şikâyetle bulunacak mı peki?” diye sordu Martin, Adam’ın Everett’le kavgasını kastederek. Martin bu tavırdan pek memnun olmamıştı ama Adam’ın tepkisinin şaşırtıcı olduğu da söylenemezdi. Aylardır Adam’ın öfke kontrolü üzerinde çalışıyorlardı ve ilk sinir oluşu anda yeniden öfkesine yenik düşmüştü.

“Bildğim kadarıyla hayır. Polis beni görmeye gelmedi.”

“Öyleyse hepsi bu kadar mı?” diye sordu Martin. “Hepsi sona erdive her şey normale mi döndü?”

“Sanırım.” Adam’ın midesi kasıldı. Eğer normal buysa, normalden nefret ediyordu. Kulübesinin sessizliğinden ve her şeyin bu kadar boş olmasından da. Kitty yanında olmayınca sürekli diken üstünde hissediyordu.

Tanrıaşkına, onunla ilgili her şeyi özlemişti. Ve durum daha iyiye gidiyor gibi de görünmüyordu.

“Neden eve geri gitmedin?”

Adam’ın ağzına pişmanlık tadı geldi. “Onlarla yüzleşmem” dedi. “Her şeyi mahvettim. Noel’i berbat ettim.” Jonas’ın ifadesi gözünün önünden gitmiyordu. Annesinin gözündeki yaşlar, babasının yüzündeki hayal kırıklığı... “Beni orada istemiyorlar.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü beni görmeye gelmediler.” Adam koltuğun kolundan sarkan bir ipi çekiştirmeye başladı.

“Belki biraz kafa dinlemeni istiyorlardır. Sonuçta onlara sırtını dönüp senden uzak durmalarını söyleyen sensin” diye hatırlattı Martin. “Belki onlar da senin hissettiklerini hissediyorlardır. Everett’in polisi aramamış olması iyi bir şey sonuçta, değil mi?”

Adam omuz silkti. “Belki de.”

Martin, bir an sessiz kalıp Adam’a baktı. Dışarıdaki hafif rüzgâr ofis camlarını yalayıp geçiyordu. “Onları özlüyor musun?” diye sordu sonunda.

Adam gözlerini kapadı. Göğsüne yine sancı girmişti. Artık bu hisse alışmaya başlamıştı. “Evet özlüyorum.” En azından bazılarını özlüyordu. Özellikle de içeri her girdiğinde kulübeyi ısıltı yapan kızı. Onu o kadar çok özlemişti ki canı yanıyordu.

“Belki de onları ziyaret etmelisin.”

“Belki de.”

Konuşmanın çıkmaza vardığını hisseden Martin, taktik değiştirdi. “Bu sefer avukata başvuracak mısınız?” diye sordu. “Filmi durdurmak için.”

Adam, Everett’in planlarının bahsinin geçmesiyle birlikte

tanıdık bir öfkenin bedenini ele geçirmesini bekledi. Ama hiç bir şey olmamıştı. “Film umurumda bile değil.” Bu dediği tam olarak doğru sayılmazdı ama olan diğer şeyleri düşününce, film önemini yitirmişti.

Kitty’yi düşününce.

“Peki kızdan haber aldın mı?” diye sordu Martin. Diğer tüm yetilerinin yanında bir de Adam’ın zihnini mi okuyordu?

“Kitty’den mi? Hiç ses yok. Zaten beklemiyordum da.”

Martin bacak bacak üstüne atıp kalemiyle dudaklarına vurarak ritim tuttu. “Neden?”

“Neden benden haber almak istesin ki?” Adam şaşkındı. “Tüm ailemin önünde kendimi kaybetmeme şahit oldu. Neler yapabileceğimi gördü.” Everett’in burnunun kanadığını gördüğünde kızın yüzünün aldığı ifadeyi unutamıyordu. Adam’dan öğrenmiş gibiydi.

“Ve buna rağmen peşinden koşup seninle konuşmaya çalıştı. Bu seninle konuşmak istemeyen birinin yapacağı türden bir hareket gibi mi görünüyor?”

“Bence kendini suçlu hissetti” diye itiraf etti Adam. “Çıldırmanın suçlusu oymuş gibi. Kendini affettirmek istedi.” O da kızı sanki sinir bozucu küçük bir hayvan gibi kovmuş, kulübesinin güvenli kollarına koşarken arkasına bile bakmamıştı.

“Neden olanların kendi suçu olduğunu düşünsün ki?”

“Çünkü filmde haberi vardı.” Düşüncesi bile Adam’ın midesinin kasılmasına yetmişti. Koca bir yudum buz gibi su içti, ama midesindeki yangını azaltmadı bile.

“Biliyor muydu?” Martin şaşırmış görünüyordu. “O da Lisa gibi bu işin içinde miydi?”

Adam, bardağı yanındaki sehpaaya yerleştirip ağız dolusu nefes verdi. Lisa’yı haftalardır düşünmemişti. Kolombiya’da asistanlığını yapmıştı ve arada sırada yattığı bir arkadaştan başkası değildi. Ona rağmen Everett’le sözü geçen film üzerinde çalışmayı kabul ettiğinde Adam kendini ihanete uğramış gibi hissetmişti.

Ama Kitty’yle arasında geçenlerle kıyaslanınca bu hiçbir şeydi. Hem de hiçbir şey.

“Hiçbir fikrim yok” dedi Adam. Ama kızın yüzüne bağırarak söylediği şeylere rağmen buna inanmıyordu. Böyle bir kaçamak için fazla iyi, fazla dürüsttü.

“Ona sormadın mı?”

Adam başını hayır anlamında sallayıp söylenen her şeyi hatırlamaya çalıştı. Yemek odasındaki sahne, şimdi yarısı unutulmuş bir rüya gibi geliyordu. Olayları kısa sekanslar olarak hatırlıyordu ama hiçbirini tam hikâyeyi anlatmıyordu. Beyni kötü anıları baskılama konusunda iyi iş çıkarıyordu. “Filmi yalnızca birkaç gündür bildiği konusunda bir şeyler söyledi ama hepsi bu. Başka bir şey söylemesine de izin vermedim. Ona çok kızmıştım.”

“Kulağa sanki Kitty’ye, Everett’e olduğundan daha kızgınmışsın gibi geliyor” dedi Martin. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Ona kızgın değilim. Daha çok kendime kızgıyım.”

“Peki o halde, tam olarak hissettiğin şey ne?”

Eğer canı hâlâ yanmıyor olsa Adam bu soruya gülerdi. Ne mi hissediyordu? Açıklaması neredeyse imkânsızdı. Sanki varlığı o kadar çok hisle doluydu ki artık hiçbirini birbirinden ayırt edemiyordu.

Öfke üzüntüye dönüşmüş, o da çabucak boşluk hissi hali ni almıştı. Ama acı, Tanrım çektiği acıyı düşünmek bile fazla geliyordu.

“İncinmiş” dedi sonunda, sesi incecik çıkmıştı. “İncinmiş hissediyorum ve onu özlüyorum.” Tanrım, hem de ne özlemek.

“Onu özlediğin için mi incinmiş hissediyorsun?” Martin belli ki iyice açıklığa kavuşturmak istiyordu.

Adam pür dikkat öne eğildi. “Hayır yalnızca onu özlediğim için değil. Onu üzdüğüm için de acı çekiyorum. Çünkü onu kendimden uzaklaştırdım ve ona kendini açıklama fırsatı vermedim. Üzgünüm çünkü burada kurban değil, aynı zamanda kötü adamım da. Ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.”

“Ama hepimizin olduğu da bu değil mi zaten?” diye sordu Martin, sesi anlayış doluydu. “Kendi yaşamlarımızın kurbanları ve kötü adamları? İçimizdeki iyi ve kötüyle barışmalı, asla yalnızca biri ya da diğeri olamayacağımızı kabul etmeliyiz. Ve

eğer, içimizde güzel kadar çirkinin de olduğunu kabul edebilirsek belki ikisiyle birlikte yaşamının bir yolunu da bulabiliriz.”

Adam surat astı. “Az önce benim üzerimde masal örneği mi kullandın sen?” Dudağı seğirdi. Gülmek istiyordu ama bu uygunsuz kaçardı.

“Kullanmış olabilirim.”

“Tanrım, düşmüş bir adama bir tekme de sen atıyorsun.”

Bu sefer gülme sırası Martin’deydi. “Burada önemli bir şey anlatmaya çalışıyorum. Gerçek şu ki; içimizdeki iyi ve kötüyle yaşamayı ve bunun hayatlarımıza önemli derecede huzur getirebileceğini öğrenmek zorundayız. Panik, öfke ve yıkım; kendimizle savaştığımızda, geride kaldığını düşündüğümüz bir parça kontrolü de elimizde tutmaya çalıştığımızda olur. Kabullenmek her şeyin anahtarıdır.”

Adam, Martin’in sözlerini dinleyip özömsedi, hatta mantığını bile kavradı. “Peki Kitty’yle ilgili ne yapmalıyım? Sence arayıp özür mü dilemeliyim?”

Martin sırtıttı. “Ben senin öfke kontrolü terapistinim, kız arkadaşın değil. Bunu kendi başına çözmen gerek dostum.”

Adam, kamyonetini büyük evin yanına park ettiğinde Jonas merdivenlerde oturmuş, köpeğe top fırlatıyordu. Köpek topu her geri getirdiğinde Jonas, hayvanın başını okşuyor, onu abartılı biçimde kutluyordu. Adam arabadan inip yeğenini biraz daha izleyerken omuzlarındaki kederli duruşa baktı.

“Selam.” Jonas’ın yanına, merdivene oturdu. “Köpeğe bir isim verdin mi?”

Jonas huysuzlukla omuz silkti. “Fark eder mi?”

Adam omzuyla çocuğu nazikçe dürttü. “Elbette fark eder. Senin ismin olmasa hoşuna gider miydi? İsim birinin seni sevdiğinin, bir yere ait olduğunun göstergesidir. Biri sana isminle hitap ettiğinde seni istediklerini anlarsın.”

“Clarence. Adı bu.”

Köpeğin kulakları dikleşti.

“Şahane Hayat’taki melek gibi mi yani?” diye sordu Adam.

Jonas başını sallayıp topu yeniden fırlattı.

“Bu harika bir isim.” Adam yeğeninin omzuna hafifçe vurdu. “Clarence. Güçlü bir isim. Mükemmel.”

Köpek, top ağzında geri döndü. Jonas’a ulaştığı gibi topu ağzından bıraktı ve çocuğun yeniden fırlatmasını heyecanla beklemeye koyuldu. Yeğeninin hareketlerinin ne kadar isteksiz olduğunu görmek Adam’ın canını yakıyordu.

“Son birkaç gün kötü geçti değil mi?” dedi Adam.

Çocuk bir kez daha omuz silkti. “Sanırım.”

“Kendi adıma özür dilerim. Babana kesinlikle bağırma-mam ve onun canını yakmamam gerekirdi. Elimden gelirse te-lafi etmek isterim.”

“Nasıl?”

Adam çocuğa bakıp başını yana yatırdı. “İstediğin şekilde, bedeli sen belirle. Kızakla kayarız, Ski-doo’yla dolaşırız, istedi-ğin filmi izleriz. Ne dersin?”

Nedense çocuğun yüzü düştü. “Ah...”

“Ne oldu?” Adam daha da yaklaştı. Dünyadaki en sezgileri güçlü adam olmasa da çocuğu bir şeyin aşırı derecede üzdüğünü anlayabiliyordu. Öyle ki, amcasıyla göz göze bile gelmek is-temiyordu. “Söylediğim bir şeye mi kırıldın?”

Jonas başını iki yana salladı. “Onu geri getirebileceğini dü-şünmüştüm.”

Adam’ın kafası karışmıştı. “Kimi?”

“Kitty’yi”

Midesi resmen ters döndü. “Onu geri getirmek de ne de-mek? Burada değil mi?”

Nedense elleri titremeye başladı. Elbette içerideydi, başka nerede olacaktı. O anda içinden onunla konuşmak gelmese de bir yanı hâlâ onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

“Burada değil” dedi Jonas sessizce. “İki gün önce gitti. Ba-bam eve döndüğünü söyledi.”

“Los Angeles’a mı?”

“Sanırım. Drake onu havaalanına götürdü. Veda etmeme izin vermediler.”

Adam alelacele kalktı, ağzı bir anda kupkuru olmuştu.

“Baban evde mi?”

Jonas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kütüphanede. Ona yine vuracak mısın?"

Adam başını iki yana salladı. "Bunu hiç yapmamalıydım. Ve hayır, yapmayacağım. Yalnızca onunla konuşmak, özür dilemek istiyorum."

Neredeyse kendine şaşacaktı. Özür mü dileyecekti? Aklından neler geçiyordu?

"Babama, Kitty'yi geri getirmesini söyler misin peki?" Jonas birden umut dolu bakmaya başlamıştı.

"Bunu yapamam." Yeğenini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. "Ama Kitty iyi olacak, sen de öyle."

Yeğeninin saçını okşayıp merdivenlerden çıkarak içeri girdi. Ev sessizdi, botlarının parkede çıkardığı ses, kulağına her zamankinden yüksek gelmişti. Holde durup etrafına baktı. Noel süsleri terk edilmiş bir görüntüyle merdiven boşluğundan sarkıyordu. Ağacın süs ışıkları yanmıyordu bile. Başını sallayıp kütüphaneye yöneldi. Geldiğini belirtmek için hafifçe kapıya vurdu. Kapıyı açan Drake oldu. Adam'ı içeri davet ederken gözlerini kocaman açmıştı.

"Ah, sensin."

"Kim o?" Bunu diyen Everett'ti. Sesi her zamankinde daha gürdü.

"Ah, kardeşin geldi" dedi Drake, geriye bakarak.

Everett saniyesinde gelip kapıyı sonuna kadar açtı. "Bizi bir dakikalığına yalnız bırakırsan iyi olur" dedi Drake'e. Asistan neredeyse holü uçarak geçip mutfığa koştu. Sanki yine şiddetin ortasında kalacağından korkuyormuş gibi bir hali vardı.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Everett.

"Elbette." Adam ağabeyinin arkasından kütüphaneye girdi ve kapıyı kapattı. Köşedeki masada senaryo sayfalarını görebiliyordu. Bu sahne midesinin kasılmasına neden oldu.

"Mia nerede?" diye sordu sessizliği kırmak için, laf olsun diye.

"Yine Washington'a gitti." Everett başını eğip ellerine baktı. "Bir süredir bazı sorunlar yaşıyoruz. Orada bir terapisti var." Sonunda yeniden bakışlarını yukarı kaldırdı. "Boşanmamız ge-

rektiğini düşünüyor.”

Adam koca bir kalasla yüzüne vurulmuş gibi hissetti. “Terapist mi?” diye sordu.

“Hayır, Mia.”

“Tanrım, çok üzüldüm.” Gerçekten de üzülmüştü. Olan her şeye rağmen ağabeyini seviyordu. Gerçi yediği haltlar yüzünden bu his oldukça derinlere gömülmüştü.

“Evet. Yani bir süredir işler çok da harika gitmiyordu. Ama bilirsin, ben daha çok Jonas için endişeleniyorum.”

Adam başını salladı. “Evet, zavallı çocuk zaten yeterince şey yaşadı.”

“İkimiz de bu seyahatin ya hep ya hiç tarzı bir şeylere dönüşeceğini biliyorduk. Sanırım oğluma tüm ailenin bir arada olduğu son bir Noel yaşatmak istemiştim. Hayatının sonuna kadar hatırlayacağı türden bir Noel.” Everett histen yoksun bir kahkaha attı. “Sanırım hepimiz bunu batırmayı başardık.”

“Daha başka Noeller de olacak” dedi Adam, neden ağabeyini teselli etme ihtiyacı duyduğunu anlamayarak. “Hem, aile senin yarattığın şeydir.”

Koltuğa yaslanıp avucunun içiyle yüzünü ovaladı. Elini çektiğinde yeniden odaklanabilmesi birkaç saniye sürdü. “Bak, sana vurduğum için üzgünüm. Özellikle de oğlunun önünde. Bu bir hataydı ve yapmamalıyım.”

Everett’in ağzı açık kaldı. Beklediği her ne ise kesinlikle bir özür değildi. “Üzgün müsün?”

“Evet.” Adam’ın sırtı kasılmaya başlamıştı. Bu onu tahmin ettiği kadar da rahatlatmamıştı.

“Peki.” Everett yavaşça başını salladı. “Bana neden vurduğunu aslında anlıyorum.”

“Anlıyor musun?” Şaşıрма sırası Adam’daydı.

“Yaptığından memnun değilim. Tanrı biliyor ki son birkaç haftadır seninle defalarca konuşmaya çalıştım. Ağzımı açtığım anda beni susturdun.”

“Çünkü bana ihanet ettin” diye hatırlattı Adam, öfkesini yutmaya çalışarak. “Çünkü benim hikâyemi anlatarak insanları da tehlikeye atacaktın. Polisi çağırmanı saymıyorum bile.”

Everett iç çekerek ensesini kaşıdı. “Bak, açıklamama izin verecek misin?” Camın kenarındaki koltukları işaret etti. “Otur da konuşalım. Nihayet.”

Adam bir süre koltuklara bakıp durum değerlendirmesi yaptı. Bir kez daha yumruklarına başvurmadan önce ağabeyini dinlemeye hazır mıydı? Evet, diye düşündü, muhtemelen hazzıydı. Ve eğer dinlerse Kitty hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi. Neden gittiği, nereye gittiği ve Adam’ı bi daha görmek isteyip istemeyeceği gibi şeyler.

“Tamam” dedi Adam, Everett masadan senaryoyu alırken. Koltuklara doğru yöneldi. “Hadi konuşalım.”

“Mutlu yıllar, tatlım!” Cesca, Kitty’yi sıkıca kucakladı. Sesi etraftaki kahveseverleri susturacak kadar yüksekti. “Nasılsın?” diye sordu kızı serbest bırakırken. “Bize latte aldım. Umarım sorun olmaz” dedi. “Yine başıma vegan falan kesilmedin değil mi?”

“Hayır, bu gayet iyi.” Kitty, ablasının karşısına oturup kahvesini içmeye koyuldu. Çoktan ocak ayında olduklarını belirtme zahmetine girmede. “Yemin ediyorum, vejetaryen olduğum yılı asla unutturmayacaksınız.”

“Unutmana nasıl izin verebiliriz ki?” diye takıldı Cesca. “Gecenin bir yarısı mutfağa geldim ve seni ağzına sosis tıktırırken yakaladım. Gerçekten de harbi vejetaryendin.”

“Onları orada bıraktığın için bu senin suçundu” diye itiraz etti Kitty. “Acımasızlıktı, sanki bir alkoliğin önüne açık bir şişe votka bırakmışsın gibi.”

“Neyse, sözü geçen dönemin yalnızca birkaç ay sürmesine sevindim.” Cesca, Kitty’yi baştan aşağı süzdü. “Gerçi fazla bir şey yiyor gibi görünmüyorsun. Kaç kilo verdin?”

Kitty omuz silkti. “Bilmiyorum. Diyet falan yaptığım yok.” Kendini kanıtlamak istercesine tam yağlı lattesinden bir yudum daha aldı. “Yalnızca fazla iştahım yok.”

“Yaşadıklarından sonra buna şaşmamak gerek. Noel günü bizi görmeliydin. Hepimiz burnumuzdan soluyorduk. Lucy’yle gecenin büyük kısmını o korkunç aileden intikam alma plan-

ları yaparak geçirdik. Seni gönderdiklerine inanamıyorum. Adı pislikler.”

Kitty burnunu çekti. Sessizce, “Benim suçumdu” dedi. “Bulaşmamam gereken işlere bulaştım.”

“Bulaşmamam gereken adama bulaştım demek istedin heralde” diye düzeltti Cesca, gözlerini devirerek. “Sam’e, o aşağılık Klein’larla film yapmaması konusunda söz verdirdim. Sana böyle davranma cesaretini nereden buluyorlar bilmiyorum.”

Kitty, Adam’ın aşağılık bir adam olmadığını söylemek için ağzını açtı ama bir anlamı var mıydı ki? Bir melek ya da şeytan olması bir şeyi değiştirmezdi. Burada değildi ve onu hayatında istemiyordu.

“Keşke Noel günü buraya geleceğine Londra’ya uçsaydın” diye devam etti Cesca. “Seni Skype’la aramayı denedik ama cevap vermedin. Lucy, seni Londra’ya getirtip eve sürekleme konusunda çok istekliydi.”

Kitty başını salladı, ağzı kahveye rağmen kuruydu. “Yalnız kalmak istedim. Çok fazla şey olmuştu, aklımı toparlamak için biraz sessizliğe ihtiyacım vardı.”

Cesca başını yana eğdi. “Kafanı toplayabildin mi peki?”

“Pek sayılmaz” diye itiraf etti Kitty. “Ama eskisine göre daha iyiyim. Birkaç ödevimi bitirmeyi bile başardım.”

Youtube’da Adam’ın videolarını ardı arkasına izlemediği zamanlarda, vaktinin çoğunu Gençlik Kütüphanesi’nde –bir diğer değişle montaj stüdyosunda– geçirmişti. Zorunlu yalnızlığı birçok açıdan kötü olsa da akademik açıdan büyük bir adımdı.

“Peki şimdi planın ne?” diye sordu Cesca. İkisi de Kitty’nin geleceğinin bir yapım şirketinde yapacağı staja bağlı olduğunu biliyordu. Ve Kitty bu fırsatı elinin tersiyle itmişti.

“Hiçbir fikrim yok” diye itiraf etti Kitty. Bu konu hakkında fazla düşünmemişti. Geleceği düşünemeyecek kadar günü atlatmakla meşguldü. “Sanırım bir fırsat çıkmazsa Londra’ya, eve dönmem gerekecek.” Bu düşünce karşısında başını salladı. Büyük umutlarla terk ettiği şehre geri gitmek yenilgi gibi geliyordu. Ona ne kadar paraya mal olduğunu düşünmek bile istemediği bir yüksek lisans diploması dışında, giderken sahip oldu-

ğundan daha fazlası olmadan, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp dönmek...

Kafenin kapısı açıldı ve içeri sıcak hava doldu. Tüm oda birden sessizliğe bürünmüştü. Cesca kim olduğunu görmek için arkasını döndü ve yüzü ısıltı oldu. “Sam, buradayız.”

Sam, aralarında konuşan, telefonun kamerasını açıp her hareketini takip etmekte olan kızları belirgin bir şekilde görmezden gelerek yanlarına gitti. Koyu renk saçlı, İtalyan yakışıklısı film yıldızını her gittiği yerde dikkat çekmesi kaçınılmazdı. Kitty, Sam adına utandı. Sürekli ilgiden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Kendi olsa muhtemelen bir keşiş olur, her şeyden uzaklaşırdı. Bu kafeye girecek cesareti bulduğu için içinden onu alkışlıyordu.

“Mutlu seneler.” Cesca’yı dudaklarından öptü, saçlarını karıştırmadan önce eğilip Kitty’yi de yanağından öptü. “Bir şey kaçırdım mı?”

“Eğer keder dolu hikâyelerden hoşlanmıyorsan, pek de bir şey kaçırdın sayılmaz” dedi Kitty.

“Keder dolu hikâyelere bayılırım. Özellikle de benimle ilgili değillerse.” Sam, Kitty’ye bir gülücük attı. “Peki neler oldu, senin ahmaktan haber aldın mı?”

“Sam!” Cesca koluyla Sam’i dürttü. “Sevdiği adama ahmak diyemezsin.”

“Hey, onu sevdiğimi kim söyledi?” diye itiraz etti Kitty. “Onu seviyorum demedim.”

“Ona karşı kesinlikle kayıtsız değilsin” dedi Cesca. “Bir haftada üç dört kilo kaybettin, dünyanın sonu gelmiş gibi somurtuyorsun ve hepimiz hayatta en çok istediğin şeyin burada, Los Angeles’ta yaşamak olduğunu bilsek de Londra’ya dönmekten falan bahsediyorsun.”

“Sanki bu tanıdık geliyor” dedi Sam. “Sen de biz ayrıldıktan sonra Londra’ya dönüp somurtmadın mı?”

“Evet ama benim buna hakkım vardı” dedi Cesca, işveli bir tonla. “Sen tam bir alçaktın.”

“Âşık olduğun bir alçak” diye düzeltti Sam.

“Evet, bu da benim dediğimi kanıtlar nitelikte zaten.” Ces-

ca, yüzünü Kitty'ye çevirdi. "Birazcık ilgisini çeken biri için böyle tepki vermez insan. Bunu benden iyi kim bilebilir? Sana her şeyin sona erdiğini ve Sam'in benim için bir anlamı kalma-
dığını söylediğimi hatırlamıyor musun?"

"Yalan, hepsi yalan" diyerek gülümsedi Sam, yanağında bir gamze oluşurken. "İkimiz de senin bana ilk görüşte âşık oldu-
ğunu biliyoruz, bebeğim."

"Hiç de bile. Daha çok ilk görüşte nefretti."

Sam, kolunu Cesca'nın sandalyesinin arkasına attı. Herkes ona bakıyordu. "Aşk ve nefret arasında çok ince bir çizgi vardır."

"Evet" diye onayladı Cesca. "Ve bence Kitty ile Adam o çiz-
giyi çoktan aştı." Sam'le göz göze geldi. İkili birbirine gülümse-
yince aralarında oluşan sıcaklık Kitty'nin kalbini acıttı.

"Ben hâlâ buradayım, bu arada" dedi Kitty. "İkiniz sevgi kele-
beklerine dönüşüp beni unutmadan önce hatırlatmak istedim."

"Seni asla unutmayız." Cesca dönüp Kitty'ye baktı. "Şim-
di staj konusuna geri dönelim. Hâlâ cevap beklediğin yerler
var mı?"

Kitty sonu gelmeyen ret mektuplarını düşündü. Bu sabah
yığına yenileri eklenmişti. "Birkaç tane" dedi. "Ama fazla umut-
lu değilim."

"O halde Sam'in sana yardım etmesine izin vermen gerek."

Sam de cesaretlendirici şekilde başını salladı. Şöhretinin
zirvesindeydi. Doğru kulağa fısıldanacak tek bir kelimeyle Kit-
ty'ye iş bulabilirdi.

Ama hayır. Kitty bunu istemiyordu.

"Kendi kendime başarmak istiyorum" dedi Kitty. "Sam ba-
na referans olduğu ya da birilerini tanıdığı için değil, iyi oldu-
ğum için işe alınmak istiyorum."

"Zaten yeterince iyisin" dedi Casca şefkatle. "Ama bazen
insanın bir yardım eline ihtiyacı olur."

Kitty bir an için ikiliye bakıp görüntülerini özüksedi. Gü-
zeller güzeli, yetenekli ablası ve âşık olduğu nefes kesici adam;
bir masaldan çıkmış gibilerdi. Paparazzinin sürekli onları takip
etmesine şaşmamak gerekti. İkisinin bir fotoğrafı bile dediko-
du dergilerine tonlarca paraya satılıyordu.

“İkiniz de çok tatlısınız” diye söze başladı Kitty. Doğru sözleri bulmaya çalışırken yüzü ekşimişti. “İkinizin benim arkamı kolladığını bilmek de harika. Ama bu benim derdim, benim hayatım. Düzelten de ben olmak istiyorum. Pazartesi günü gidip danışmanımla görüşeceğim ve bana bir staj bulma konusunda yardım etmesini isteyeceğim. Oldu mu?”

“Emin misin?” diye sordu Cesca. Gerçekten yardım etmek istiyordu.

Kitty başını salladı. Uzun süredir hissettiğinden daha kararlı hissediyordu. “Benimle ilgili endişelenmemeye çalış. Bu iş bende.”

Eğer bunu yeteri kadar söylerse belki kendi de inanmaya başlardı.

Gerçek umut tez canlıdır, kırlangıcın
kanadına takılıp uçar gider.

– III. Richard

B u iyi. Çok iyi.” Danışmanı videoyu durdurup Kitty’ye bakmak için döner sandalyesini geri çevirdi. “Yaptığın düzeltmeler gerçekten büyük fark yaratmış. Değiştirdiğin her şeyi proje raporuna yazdın mı?”

Kitty kucağında duran dosyayı kaldırdı. “Hepsi burada.” Her şey bu raporda kayıtlıydı. Öyle ki, neredeyse videonun kendisi kadar kıymetliydi. Sürecin tümünü belgelemeleri gerekiyordu. Fikrin senaryoya dönüşmesinden, işi bitirmeye kadar her kısmını. “Yazı kısmını cuma günü bitirdim” dedi. “Teslime hazır.”

“Tatilde pek de ara vermiş benzemiyorsun” dedi danışman. “Los Angeles’ta mı kaldın?”

“Bir kısmında” dedi, detaya girmek istemeyerek. Geçen haftaları kafasında defalarca oynatmıştı. Her şey, kafasında en az bitirme projesi kadar canlıydı. Karda, Adam’ın evine doğru koştuğu sahnelerden, adının yazdığı senaryoyu okumasına kadar. Bazen çok üzgün hissettiğinde yaşanan sonu değiştirmeyi deniyordu. Hayali Kitty, hayali Adam’a Everett’in planlarından hemen bahsediyordu. Ama sonrasında hep bir boşluk oluyordu. Böyle bir ihtimalin nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Görüşmelerden bir sonuç çıktı mı?” diye sordu danışman, bakışlarını masasından Kitty’ye yönlendirerek. “Klein Productions ile bir görüşme yapmıştın değil mi?”

Lanet olsun, bunu ona anlattığını unutmuştu. O ismi ne zaman duysa kalbi davul gibi atıyordu. “Evet, o iş olmadı” dedi. “Geçen hafta haber verdiler.”

Kendine bunun bir yalan olmadığını söyledi.

“Kahretsin.” Danışman başını sallayıp iç çekti. “Şimdiye kadar bir staj kapacağından emindim. En iyi öğrencilerimden birisin. Belki özgeçmişine yeniden bakmalı ve iyi bir izlenim bıraktığına emin olmalıyız. Ya da belki görüşme tekniklerin konusunda çalışsan nasıl olur? Ne dersin?”

Kitty kuru dudaklarını yaladı. Bunun için biraz geç kalındığını hissediyordu, ama başka seçeneği var mıydı? Dairesinde oturup ağlama seçeneğini denemişti ve bunun pek işe yaradığı söylenemezdi.

“Bu iyi olurdu.” Başını salladı. “Ama her ihtimale karşın Londra’daki bazı yapım şirketlerine başvurmayı düşünüyorum” dedi. “Belki orada şansım yaver gider.”

Danışman yüzünü astı. “Los Angeles’ta kalmak istediğini sanıyordum. Buraya ilk geldiğinde Hollywood’da olmaktan dolayı büyük heyecan duyduğunu hatırlıyorum. Değişen ne?”

Yüksek sesle konuşan bir grup öğrencinin geçmesiyle kapının dışından gürültüler yükseldi. Danışmanı saatine baktı.

“Yalnızca gerçekçi olmaya çalışıyorum” dedi Kitty. “Belki burada çalışmak kısmet değildir. Belki yeteneklerim Londra’da daha çok işe yarar.”

“Hayır, bu doğru değil. Daha azıyla yetinmeye çalışıyorsun ve bu berbat bir şey. Hayal kurmaktan vazgeçme, Kitty. Sen karar vermeden bitmiş sayılmaz.”

Sorun şuydu ki Kitty çoktan kararını vermişti.

“Biraz üzerine düşün” dedi danışman. “Sen tamamen vazgeçmeden konuşmak istediğim birkaç kişi var. Bence burada çok başarılı olursun.” Saatini tekrar kontrol edip bir şeyler mırıldandı. “Lanet olsun. Amfiye gitmemiz gerekiyor. Konuk konuşmacıyı takdim edeceğim.” Sandalyesinden kalkıp dizüstü bilgisayarını kapattı ve masasının çekmecesine yerleştirdi. “Bu konu hakkında daha sonra konuşacağız. Tamam mı?”

“Elbette.”

Oraya vardığında amfi neredeyse tamamen doluydu. Tatilden sonra ilk hafta için şaşırtıcı bir durumdu. Genelde oturmayı tercih ettiği, salonun arka köşesindeki koltuğa giderken birkaç kişiye selam verdi ve senenin başında aldığı post prodüksiyon dersinden tanıdığı minyon bir kızın yanına oturdu. Not defterini çıkarıp yanındaki kol desteğine koymuştu ki ışıklar karardı. Salondaki tek ışık kaynağı sahne aydınlatmasıydı.

“Mutlu yıllar, millet. Ve bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Kitty danışmanın sözlerindeki ironiye güldü.

“Bugün ders programında bir değişiklik yapacağız. Duyduğumuz gibi, dağıtım aşındaki değişiklikler konusunda bir ders yerine belgesel yapımcılığı ve yalanların içinden doğruyu çıkarmak konularını tartışacağız.”

Ah harika, bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Okulun Adam’ı düşünmediği tek yer olması gerekiyordu ama şimdi onun uzmanlık alanını işleyeceklerdi. Aferin UCLA.

“Ve konuşumuzun takdime ihtiyacı olmasa da ben yine de onu takdim edeceğim. O da okulumuzun bir öğrencisiydi ve mezun olduğundan beri, terörizm, modern çağda köle ticareti, yakın zamanda da uyuşturucu ticareti konularında anlamlı ve düşündürücü belgeseller yaptı. Belgeselleri iki kez En İyi Belgesel alanında Oscar ödüllerine aday gösterildi ve 2013 yılında Yalanların İçindeki Gerçekler-Gerçek Michael Davis’i Ararken adlı belgeseliyle Critics Choice Ödülü’nü kazandı. Adam Klein’a büyük bir alkış lütfen.”

Kitty, Adam’ın sahneye çıkışını izlerken donup kaldı. Adam özgüvenle yürüyüp danışmanla tokalaştı. Bu mesafeden bile Kitty’nin hatırladığından çok farklı görünüyordu. Onu görmeye alışkın olduğu kot ve kareli gömlek yerine, terzi elinden çıkmış pantolon ve yeni tıraş olmuş göğsünü açıkta bırakacak şekilde birkaç düğmesi açık olan beyaz bir gömlek giymişti. Sakal tamamen gitmişti. Dağınık saçlarından da eser yoktu, öyle ki Kitty düzgün saçlarını yadırgadı.

Sanki biri Adam’ı almış, yerine ikizini koymuştu.

Ama sonra konuşmaya başladı.

“Herkes g n y d n. Bu konuşmayı olabildiğince kısa tutmaya çalışacağım, böylece hiçbiriniz uyuyakalmazsınız.” Salonunda bir kahkaha patlaması oldu. “Bugün burada olduğum ve sizlerle belgeselinin yapım aşamasını paylaşacağım için çok memnumun. Sizlerle doğruluğuna inandığım, film yapımcılığının en sade ve gerçek türüyle ilgili bildiklerimi paylaşacağım.”

Derin bir nefes aldı, başının üzerindeki ekranı açmak için bir tuşa bastı. “Errol Morris –bir arkadaşım– bana bir keresinde onu belgesellere bu kadar çeken şeyin hikâyenin başında, nasıl biteceğini asla bilmeyişi olduğunu söylemişti. Belgeselleri, senaryosu belli bir filmde farklı kılan da buydu. Ama bana göre önemli olan belgeselin sonu değildir.  nemli olan süreçtir. Doğrular açığa çıkana kadar, gerçeği parça parça, katmanları birer birer kaldırmaktır.”

Oda, nefes alıp veren birkaç yüz  ğrenci dışında sessizdi. Adam konuşmasına devam ederken büyülenmiş gibi onu izliyordlardı.

“Yaptığım tüm belgesellerin asıl odağı insanlık arayışıdır. Yalnızca etkilenenler değil, etkiye sebep olanları da incelerim. Bu alanda öğrendiğim bir şey varsa, suçluların da insan olduğudur. Ve gerçekten b y leyicidirler çünkü onlar da hayata benim gibi başlarlar. Onlar da küçük, ığlıkatan, mama yiyen ve altına yapan insanlar olarak dünyaya gelirler ama hayatlarının bir yerinde doğruyla yanlışı ayıramamaya başlarlar.”

Gözleri kalabalığı taradı. Kitty o gözleri göremiyor olsa da anılarından hatırlayabiliyordu. Erimiş ikolata gibi derin ve sıcak. İçinde boğulacak türden gözler.

“Birini saf kötülük olarak görmek kolaydır. Zor olan, onları oldukları hale getiren, dönüştükleri o kabuğun ilerisini görebilmektir. Toplum olarak, hepimizin içinde yer alan canavarı yaratmada bizim de bir payımız olduğunu söyleyebilmektir.” Yeniden kalabalığı taradı. Ona mı bakıyordu? Burada ne arıyordu? Kitty’nin tüm bedeni sanki patlamanın eşiğindeymiş gibiydi. Elindeki kalem bile titriyordu.

“Neyse, bu kadar konuşmak yeter. Size söylemeye çalıştı-

ğım şeyi anlatan birkaç video göstereyim.” Arkasındaki büyük ekrana döndü ve elindeki kumandayla bir video başlattı.

Adam, sonraki yirmi beş dakika boyunca, bir yandan da konunun arka planını anlatarak ardı ardına videolar gösterdi. RÖportaj yaptığı kişilerin benliklerinin derinine inerek yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını bulmaya çalıştığını anlattı. Onu ekranda izlemek adeta hipnotize ediciydi evet, ama onun bu kadar yakınında olmak kadar değil. Ona, on beş metreden daha yakındı. O kadar yakındı ki neredeyse ılık çam kokusunu alabilecekti. Neredeyse, ona dokunan güçlü ancak yumuşak ellerini hissedebilecek, ona bakan şefkatli gözlerini görebilecekti.

Ama neden buradaydı?

Bu derse gireceğini biliyor olmalıydı. Sonuçta onun UCLA’de öğrenci olduğunu biliyordu. Bunun bir tesadüf olma ihtimali ne kadardı ki? Am işte bunca öğrencinin önünde, bu yaptığı sanki dünyadaki en kolay şeymişcesine rahat, özgüvenli ve deli gibi kendinden emin konuşabiliyordu.

Kitty’nin tam tersiydi. Kitty’nin akli fazlasıyla karışmıştı. Damarlarından hızla akıp giden hislerini toparlamaya çalışıyor ama fena halde başarısızlığa uğruyordu. Ondan hâlâ nefret ediyor muydu? Bunca yolu ona yaptıklarını ödetmek için mi tepmişti? Gerçek kızgın görünmüyordu. Olağanüstü sakindi.

Dakikalar bir gün gibi geliyordu. Her saniye o kadar yavaş geçiyordu ki sanki salonda yankı yapıyordu. Adam konuşmasına, belgesellerinde en gurur duyduğu kısımları belirterek devam etti. Kitty ister istemez onun büyüüne kapılmıştı.

Gerçi büyülenen tek kişi o değildi. Yanındaki kızın resmen salyaları akıyordu. Lanet olasıca.

Sonunda, dersin soru cevap kısmına geldiler. Bu noktada, Kitty sunumun neredeyse bitmesinden memnun olup olmadığına emin değildi. Çünkü sonra ne olacaktı? Onu bulup konuşmak ister miydi? Ya da korkuncun korkuncu, varlığını görmezden gelerek çıkıp gider miydi?

Ön sıralardan bir çocuk ilk soruyu sordu. Ellerini gerginlikle saçlarının arasında gezdiriyordu. “Ahh... Konuşmanız sırasında, belgesel yapabilmek için içimizdeki canavarı anlamamız

gerektiğini söylediniz. Bununla tam olarak neyi kastettiniz?”

Adam gülümseyerek sahnenin önündeki kürsüye yaslandı. “Demek istediğim, belgesel yapımcılığının psikoterapiyle birçok ortak noktası olduğuydu. Ve eğer Los Angeles’ta yeteri kadar kalırsanız hepiniz bunu anlayacaksınız.”

Kahkaha patlaması.

“Aranızda, terapiden kaçmayı başarmış olanlar için ise açıklamaya çalışacağım. Terapinin en büyük amacı içimizdeki iyiyi de kötüyü de kabullenmekle ilgilidir. Kimsenin bir kahraman ya da kötü adam olmadığını ama ikisinin bir karışımı olduğunu anlamak. Herhangi bir zamanda yüzeye neyin çıktığı ise etrafımızdaki koşullara, yetiştirilme tarzımıza ve çeşitli tetikleyici ya da uyarıcı etkenlere nasıl tepki verdiğimiz gibi çeşitli nedenlere bağlıdır. Ben bir belgesel yaptığımda, sizin onu izleyip adamın ne kadar kötü biri olduğu çıkarımını yapmanızı istemiyorum. Sizin bu durumda aynı şeyleri yapıp yapmayacağınızı merak etmenizi istiyorum. Ve eğer mümkünse, bu kadar ölüm ve yıkıma neden olan kişinin sizlerden farklı olmadığını anlamanızı.”

Sonunda Adam’ın gözleri onun üzerinde odaklandı. Kitty, Adam bakışlarını yakalamadan çok önce sıcaklığını hissetmiş, yanakları kızarmıştı. Adam’ın bakışlarına ifadesiz bir biçimde karşılık verip onun ilk tepkiyi vermesini bekledi.

Ama sonra başka biri bir soru sordu ve an bozuldu. Adam tüm soruları rahatlıkla cevapladı. Deneyimlerinden ve bu deneyimlerden edindiği bilgilerden bahsederken yüzünde rahat bir gülümseme vardı. Kitty okul arkadaşlarının sessiz takdirinden, onların Adam’dan aşırı derecede etkilendiklerini anlayabiliyordu.

Tanrı biliyor o da etkilenmişti. O yalnızca Adam’ken, göl kenarında bir kulübede yaşayan sakallı adamken de zaten yeterince etkilenmişti. Ama şimdi o Adam Klein’dı, ödüllü belgesel yapımcısıydı ve nefesini kesiyordu.

Birkaç dakika daha süren sorulardan sonra ders sonunda bitti ve salonu, ayağa kalkıp eşyalarını toplarken sohbet eden öğrencilerin sesi doldurdu. Kitty, diğerleri çıkışa doğru yürür-

ken bir süre daha oturduğu yerde kaldı. Acaba onlara katılıp çıkıp gitse gittiğini fark eder miydi?

Bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak kendini az sonra olacaklara hazırladı. Sonra gözlerini açıp defterini ve kalemını çantasına attı, omzuna taktı ve sıraya girdi.

Sıra yavaş ilerliyordu, çünkü Adam'la konuşmak için bekleyenler, dışarı çıkmaya çalışanların yolunu tıkiyordu. Sonunda son basamağa ulaştı. Adam'dan üç metre uzaklıktaydı ama o üç metre onunla konuşmaya çalışan öğrencilerle doluydu.

Kitty'yi fark etmesi biraz zaman aldı. Saçını bir o yana bir bu yana savurup durarak konuşan ve Kitty'nin içinde o saçları kökünden kesme isteği uyandıran sarışınla konuşuyordu.

Ama bakışlarını Kitty'ninkilere kilitlediğinde diğer herkes unutulmuştu. Kitty'nin etrafını saran ses, nabzının, kulaklarını sağır eden sesiyle boğulmuştu. Adam ona utanmadan bakıyordu, bakışları gittikçe yumuşuyordu. Kitty nefes alabilmek için dudaklarını aralayınca Adam'ın bakışları dudaklarına kaydı.

Onu öpüşünü mü hatırlıyordu? Dudakları yumuşak ama talepkâr, elleri yanağında... Yeniden ona dokunmasını ölesiye istiyordu.

Hareket etmeyi bıraktığını ancak çıkışa doğru ilerlemeye çalışan biri onu arkadan ittiğinde anladı. Bu hareket tökezlemesine, Adam'a biraz daha yaklaşmasına neden oldu. Şimdi, ikiliyi ayıran yalnızca birkaç kişi vardı.

Etrafına bakıp ne yapması gerektiğini düşündü. Herkes gide ne kadar beklemeli miydi yoksa Adam'ın onu bir daha görmek istememe ihtimaline karşın sessizce çekip gitmeli miydi? Ama Adam ona doğru yürümeye başlamıştı bile ve ayakları yere tutkalla yapışmışlar gibi, istese de kıpırdayamıyordu. Gerçi kıpırdamak istediği yoktu. Yapmak istediği son şey ondan kaçmaktı. Mountain's Reach'i terk ettiği ilk günden beri aklındayken olmazdı.

"Selam." Kitty'den yalnızca birkaç adım ötede, ona alan tanımayacak kadar yakınında durdu. Birkaç öğrenci ilgiyle onları seyreliyordu.

"Selam." Kitty gülümsemeye çalıştı. "Sakalını kesmişsin."

Kendini, uzanıp yanaklarına dokunmaktan alıkoymak için ellerini yumruk yapması gerekmişti. Alışkın olduğu sert kılların yerine avuç içlerine, yumuşak cildin değmesinin nasıl bir his olacağını merak ediyordu.

Adam, sanki Kitty'nin aklını okuyabiliyormuşcasına kendi yanağına dokundu. "Evet, bariyerleri kaldırıp gerçek dünyayla yüzleşmenin zamanıdır diye düşündüm."

"Yakışmış." Altdudağını ısındı. "Ama kaba saba görünüşünü de özlemiyor değilim."

"Siz ikiniz, tanıştırıyor musunuz?" İkisinin bakışları arasında gezinen ateşi fark etmeyen danışmanı da onlara katıldı. "Adam, sözünü ettiğim öğrenci bu. Hâlâ staj arayan."

Adam bakışlarını Kitty'den ayırmadan başını salladı. Kitty, ona bakmayı kesmesini istemiyordu. "Elbette" dedi. "Belki ikimiz bu konuyu kahve içerken konuşabiliriz?" diye öneride bulundu. Kitty gözlerini kocaman açıp başını salladı. Ağzından işe yarar bir kelime çıkmıyordu.

"Ne yazık ki size katılamayacağım" dedi danışmanı. "Birkaç dakika içinde bir dersim daha var. Ama referansa ihtiyacın olursa, ilgilenmekten memnuniyet duyarım."

Adam başını sallayıp bakışlarını sonunda Kitty'den ayırdı. "Haber veririm." Sonra Kitty'ye geri döndü. "Şu an müsait misin?" diye sordu. "Kütüphanenin kafesinde bir şeyler içelim mi?"

"İyi fikir." Sesi zımpara kâğıdı gibi pürüzlü çıkmıştı. Çantasını yakınında tutup, deri kumaşa parmaklarını geçirerek Adam'ı amfiden dışarı doğru takip etti.

Kalbimin sesini duy. Bunu yaptığını
gördüğüm anda kalbim kölen olur.

– Fırtına

Eğer Los Angeles'ta farklı mevsimler yaşansaydı, Adam baharın her yeri kapladığına yemin edebilirdi. Hava, ocak ayının başlangıcına göre bile aşırı sıcaktı ve kampüs, tişört ile kot giyen öğrencilerle doluydu. Etrafta ceket giyen tek tük kişi seçiliyordu. Kütüphaneye giden yolu çevreleyen ağaçlar taze ve yemyeşildi, esen meltemle dans edip yola narin bir gölge bırakıyorlardı.

Aralarında ikisine de tuhaf gelmeyen bir sessizlik vardı. Kitty, Adam'ın uzanıp belinden kavrayabileceği uzaklıkta duruyordu. Adam da aynen bunu yaptı. Parmakları tişörtünün altındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Kitty buna karşı koymadı, o da bunu iyiye yordu.

Yeniden kampüste olmak tuhaftı. Onu bırak, Los Angeles'ta olmak bile başlı başına garipti. Avukatı, Los Angeles Polis Departmanı'yla iletişime geçmiş, Adam'ın eyalete yeniden girişinin onaylanması için gerekli olan olumlu yöndeki değişimini kanıtlayan, terapiye düzenli katılımını belgelemişti. Ve gerçekten değişmişti. Artık kendini o öfkeli adam gibi hissetmiyordu. Bir ofisi darmaduman eden adamı tanımayı bir yana bırak, ağabeyine daha geçen Noel'de vuran adamı bile tanıyamıyordu. Belki de o zamanlar neyi kaybedebileceğini bilmediğindendi.

İçere girdiklerinde kafe neredeyse boştu. İçeceklerini alıp –Kitty için latte, kendisi için ise fazlaca dudak payı bırakılmış bir *americano*– köşedeki masaya doğru yürüdüler. Adam tepsiyi

plastik masaya bıraktı.

“Bir şeyler yemek istemediğinden emin misin?” diye sordu Adam.

Kitty başını salladı. “Aç değilim.”

Hayır, Adam da aç değildi. Günlerdir acıkmamıştı. Bedenin işleyiş şekli çok garipti gerçekten, ihtiyacı olan tüm besinler ağzında kül tadı bırakır olmuştu.

Sonunda karşılıklı oturmuşlardı, konuşmalarını engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Adam bir süre Kitty’yi inceledi. Burada, Los Angeles’ta çok daha genç görünüyordu. Amfide etrafını saran öğrencilerle uyum içindeydi. Ama yine de gözlerinde, Adam’a gerçekten kim olduğunu ve onu neden bu kadar çok özlediğini hatırlatan bir derinlik vardı. O, açılmamış bir defter değildi; sayfalarına çoktan bir şeyler yazılmıştı.

“Çok özür dilerim” diye patladı birden Kitty. Elleriyle karton bardağı sarmıştı. “Sana asla yalan söylememeliydim. Yaptığının ne olduğunun farkındayım. Yalan söyledim. Seni koruduğumu sanıyordum ama aslında kendimi koruyordum.”

Adam’ın ağzı kurumuştı. Birkaç kelime edebilmek için dudaklarını yaladı. “Sorun sende değil, bende.” Bu işte komik bir taraf göremese de söylediği klişeye gülmek istedi. “Ahmak gibi davrandım. Açıklamana izin vermedim. Konuşmana bile izin vermedim. Yalnızca en kötüsünü varsaydım ve kaçıp gittim.”

Kitty, bardağı ağzına götürdü. Kapaktaki delikten yudum alırken dudakları yusuvarlak olmuştu. Sanki Adam’ın sözlerini değerlendiriyormuşçasına, masmavi gözleriyle ona bakıyordu.

“Öyle tepki verdiğin için seni suçlamıyorum” dedi, bardağını masaya geri bırakırken. “Ben de aynı tepkiyi verirdim. Herkesin sana yalan söylediğini düşünmüş olmalısın.” Gözlerini Adam’dan çekip kaşlarını çattı. “Acı çektiğin için üzgünüm.”

Ama o da acı çekiyordu. Adam bunu görebiliyordu. Ve bu, hiçbir anlam ifade etmeyen bir senaryo yüzünden değil, ona kötü davranışı yüzündendi. Sanki kolayca harcanabilir biriymiş gibi.

“Sana biraz Kolombiya’dan bahsetmek istiyorum. Olur

mu?” Bu anı, kendini Kitty’ye nasıl açıklayacağını hayal ederken kafasında yüzlerce kez yaşamıştı. Sonunda çözüm kolay görünmüştü, en baştan başlamalıydı. Belgesel yapımcılığı giriş dersi gibi.

Kitty’nin gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?” Sonra sanki Adam kararını değiştirir diye korkuyormuşçasına çabucak başını salladı. “Elbette, dinlemekten onur duyarım.”

Adam kocaman bir nefes aldı. Göğsü sıkışıyordu ama boğulacak gibi de hissetmiyordu. Daha çok, eskiden hissettiklerinin hatırlatıcısı niteliğindeydi. “Orada çektiğim belgesel hakkında ne kadar bilgin var emin değilim. Yıllardır araştırma yapıyordum. Uyuşturucu ticaretindeki insan faktörünü göstermek istiyordum. Odak noktam her gün Amerika’ya uyuşturucu sokmak için kullanılan, kimi on yaşından küçük olan çocuklardı. Garcia çetesini de böyle araştırmaya başladım. Konuşmaya hazır olan birini bulmamız aylarımızı aldı. Ama sonunda o kişiyi bulduğumuzda elimizde bir hikâye olduğunu biliyorduk.”

Kitty dirseklerini masaya yaslayıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dikkatle dinliyor, her sözden daha da etkileniyordu. “Kiminle konuştun?”

“Adı Mat’ti. Matias Hernandez.” Adım başını salladı. “Bize on beş yaşında olduğunu söylemişti ancak başından beri yaşına göre biraz küçük görüldüğünün farkındaydım. Sonunda, aslında on iki olduğu ortaya çıktı.”

Kitty şaşkın görünüyordu. “On iki mi?” diye tekrar etti.

Adam da onun tiksintisini paylaşıyordu. “Bilmiyordum ama bilmem gerekirdi. Geriye bakınca anlıyorum ki, konuşacak birini bulduğum için o kadar mutluyum ki başka bir şey düşünememişim. Onun bir çocuk olduğunu, benimle konuşmasının sonuçları olabileceğini düşünmedim. Doğruyu bulmakla o kadar meşgul oldum ki olabilecek felaketleri görmedim.”

Kitty boş fincanı elinde döndürüp durdu. “Oldu mu?” diye sordu. “Felaket yani?”

Adam yavaşça başını salladı. Midesi yumruk gibi bir gerili-

yor bir gevşiyordu. “Engellenemeyen bir şeydi. Oralarda gammazcıysan sonuçlarına katlanırsın. Mat’ın lehine olan tek şey çocuk olması ve annesinin Garcia ile kan bağı olmasıydı. Eğer öyle olmasaydı şimdiye ölmüş olurdu.”

Kitty daha da yaklaştı. “Yani ölmedi mi?” Adam iç çekip camlardan sızan ışığa karşı gözlerini kapattı. Ama gözkapaklarının ardında görebildiği tek şey o gündü. Camsız oda, yalnızca asistanıyla birlikte kurdukları çekim ışıklarıyla aydınlanıyor. Kamera çekimde. Garcia’nın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme. Adam’ın sesi boğuktu. “Hayatta, ama benim sayemde değil.”

Kitty elini masanın üzerinde kaydırarak Adam’ın elini tuttu. Adam, kız parmaklarını kendininkilerle birleştirirken sıcaklığını hissedebiliyordu. “Ne oldu, Adam? Orada ne oldu?”

Adam, sanki hiçbir şey ikisinin arasındaki bağdan daha önemli değilmişçesine kızın elini sıktı. Birkaç kelime daha etse Kitty sonsuza kadar elinden kayıp gidecekti sanki. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Yaptıklarından sonra aynada kendi yüzüne bakmakta bile zorlanıyordu.

“Garcia bizimle buluşmayı kabul etti. Daha o anda bir şeylerin yolunda olmadığını anlamalıydım. Ama orada korunuyordum, yanımda elindeki silahları kullanmaktan çekinmeyecek birkaç adam vardı. Güvende olduğumuzu sandım. Biz de, dağ yolunda bir depoya gidip ekipmanımızı yerleştirdik. Sonra, Garcia güvenli karavanıyla mekâna geldi ve karşıma oturup çekimi başlatmamı istedi.” Adam kahvesinin sonunu içti. “Başından beri kontrol ondaydı. İlk sorumu sormaya yeltendiğimde, beklememi, bana bir hediyesi olduğunu söyledi. Tam o anda iki adamı Mat’i içeri sürükleyip benim yanıma getirdiler.”

“Silah çekti” diye fısıldadı Kitty.

“Ne?”

“Sana silah çekti. Senaryoda gördüm.” Hâlâ el ele tutuşuyorlardı, başparmağı Adam’ın avucunun içindeydi. Bir şekilde Kitty ayaklarının yere basmasına neden oluyordu.

“Evet ama silah çektiği kişi ben değilim, Mat’ti. Tabancasını çıkarıp Mat’i iki dizinden birden vurdu. Sonra kalkıp mekâ-

nı terk etti. Çocuk feryat ediyordu. Tanrı bilir ne kadar acı çekiyordu. Bir yandan kan kaybını durdurmaya çalışırken bir yandan da yardım çağırıyordum. Sonunda Garcia'nın doktorlarından biri gelip Matty'yi götürdü. Sonra bizi kovup ekipmanımıza el koydular. Eğer belgeseli çekmeye devam edersek bedellerini Mat dahil hepimizin ödeyeceğini söylediler.”

“On iki yaşında bir çocuğu dizlerinden mi vurdular?” Kitty dehşete düşmüş görünüyordu. “Tanrım, bu korkunç. Sonra çocuğa ne oldu?”

“Kurşun yaraları geçti ama sakat kaldı. Son ayları Bogota’da bir yerlerde ailesiyle saklanarak geçirdi.”

“Onu gördün mü?”

Adam omuz silkti ama hâlâ gergin görünüyordu. “Burada, Los Angeles’ta.”

“Burada mı?” Kitty şaşkınlığını saklayamamıştı. “Burada ne işi var?”

Adam yine omuz silkti. “Yapılabilecek bir şey var mı diye Country General Hastanesi’nde bazı doktorlara görünüyor.”

“Bu iyi.” Kitty’nin sesi yumuşaktı. “Burada olması yani. Omuzlarındaki yükü biraz hafifletir.”

Adam başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Kitty, sanki aklında binbir soru varmış da nasıl soracağını bilemiyormuşçasına yüzünü ekşitmişti. Yavaşça dudaklarını yaladı. Adam kızın dilinin hareketini takip etti.

Anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Mat’in kanlar içinde dizlerini tutarkenki haliyle ilgili hâlâ kabuslar gördüğünü bilip bilmediğini. “En azından bunu yapmalıydım.” Ellerine baktı. Kızın kiler zarif ve uzun, kendininkiler ise kocaman ve güçlüydü.

Bir an sessizlik oldu, bu defa bir öncekinden daha rahatsız ediciydi. Kitty bir şey söylemek için ağzını açtı ama her seferinde vazgeçti. Adam aklından neler geçtiğini merak ediyordu.

“Ya Everett?” diye sordu Kitty sonunda. “Bu işe nasıl bulaştı?” “Filme mi?”

Kitty başını salladı. “Evet. Los Angeles’taki öfke patlamana bunun sebep olduğunu tahmin ediyorum.” Adam’ın elini sıktı.

Adam yutkundu, ağzı hiç olmadığı kadar kuruydu. “Bir senaryo yazdığını keşfettim. Bana verdi ve filminde danışman olmamı istedi. Deliye döndüm. O sıralarda Mat hâlâ kayıptı, Kolombiya’da bir yerlerdeydi. Garcia’nın haberi olsaydı sonuçları ağır olurdu.”

Kitty gözlerini sıkıca kapattı. “Peki ya şimdi? O filmi yapmaya hâlâ kararlı mı? Senaryoyu daha geçtiğimiz Noel gördüm sonuçta. Hiç ders çıkarmadı mı?”

Adam dudaklarını ıslattı. Kızın bakışları kalbini sıkıştırıyordu. Hem canını yakıyor hem de onu rahatlatıyordu. “Bu konuyu konuştuk.” Kitty’nin, bu kadar temkinli konuşuyor olmasından nefret edeceğini biliyordu. “Her şey kontrol altında.”

Kitty kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bu, senin konu hakkında konuşmak istemediğini belirtme şeklin.”

Adam, kızın ses tonunda hoşlanmamıştı. Onu yeniden incittiğini düşündü. “Konuşamam” dedi. “Şu an değil.”

“O zaman gitsem iyi olur. Öğleden sonra dersim var.”

Adam, sanki onu durdurmak istercesine elini sıktı. “Stajla ilgili konuşmamız gerek” dedi sonunda kızla göz göze gelmeyi başararak.

“Ah, ben onun yalnızca konuşabilmek için bir bahane olduğunu sanmıştım” dedi Kitty, somurtarak. “Gerçekten, yardım etmene gerek yok. Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

Adam onun masumiyetine gülmek istedi. Ona hiçbir şey borçlu olmadığını mı düşünüyordu? Tanrım, ona her şeyi borçluydu. İlk tanıştıklarında bir kabuktan ibaretti, onun sayesinde hayata dönmüştü.

“Bitirme projeni gördüm” dedi Adam. “Danışmanın bana bir kopyasını gönderdi. Çok iyi. Yeteneğin var. Bunu biliyorsun değil mi?”

Kitty’nin nefesi kesildi. Adam’ın YouTube videolarını izlediği bunca zaman o da onun projesini izliyordu demek. Kendisi gibi takıntılı biçimde defalarca izleyip izlemediğini merak etti.

“Gerçekten beğendin mi?”

Adam başını salladı. “Beğendim.” Sesi yumuşaktı. “Eşsizdi. Hazırlayanın sen olduğu anlaşılıyordu.”

Kitty dudaklarını ıslattı. İçtiği onca kahveye rağmen bir anda kurumuşlardı. “ok teşekkür ederim. Bunun anlamı büyük.”

“Bu, o stajı hak ettiğin anlamına geliyor. Bırak da sana yardım edeyim.”

“Edemezsin. Ne zaman bir görüşmeye gitsem donup kalıyorum. Yaptığım iş iyi görünüyor olabilir ama yüz yüze olunca işleri batırıyorum.”

Adam’ın gülümsemesi içtendi. “O zaman bırak da yaptığın iş senin yerine konuşsun. Bırak yardım edeyim. Bildiğim bir proje var. Tam da sana uygun.”

Kitty başını salladı. “Senin için çalışmam. Bu doğru olmaz.”

Adam bundan dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak, “Benimle çalışmayacaksın. Senden böyle bir şey istemezdim” dedi.

“O zaman kiminle?”

“Yarın sabah müsait misin?” diye sordu Adam. “İkinizi buluşturacağım. Başlamaya hazır bir projesi var ve tam sana göre.”

“Bu kişinin sen olmadığından emin misin?” Kitty şüpheli görünüyordu.

“Ben olsam o kadar da kötü mü olurdu?”

Şimdi ellerine bakma sırası Kitty’deydi. Başını yeniden kaldırdığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bakışkarı sorularla doluydu. “Bana güvenmeyen biriyle çalışmam.”

Yalnızca işten mi bahsediyordu? Adam emin olamıyordu. “Sana güveniyorum.” Sesi kararlıydı. “Dünyada senden daha çok güvendiğim biri olduğunu sanmıyorum.”

Kitty sanki ışıktan rahatsız olmuşcasına gözlerini kırptırdı. “Gerçekten mi?” Altdudağını ısırdı.

“Aynen öyle. O zaman bana bir iyilik yapıp yarın benimle buluşacak mısın?” Kızın elini istemeyerek bıraktıktan sonra cebinden bir kart çıkarıp üzerine bir adres karaladı. “Yarın saat 11.00’de burada olacağım.” Başını kaldırıp ona baktı. “Umarım sen de olursun.”

Kartı masada itti. Kitty de alıp üzerinde yazanlara baktı. Suratı yeniden asılmıştı. “Ama bu...”

“Biliyorum.” Ayağa kalktı. “O zaman yarın görüşürüz. Umarım.”

Ya Kitty gelmezse? Sonra ne olacaktı?

Kitty’nin geri çekilişini görünce kalbi sıkıştı. Onun bir kez elinden kaçmasına izin vermişti. Aynı hatayı bir kez daha tekrarlamaya niyeti yoktu.

İlk görüşte olmayan aşk var mı?

– Nasıl Hoşunuza Gidiyorsa

Kitty akşamüstüne doğru eve döndüğünde her yeri karma-karışık bir halde buldu. Daha ayakkabılarını çıkarmadan Sorcha, şehir merkezindeki kulüpteki işine geç kaldığı hakkında bir şeyler söylenerek yanından fırtına gibi geçip gitti. Anais ise kendi odası ve banyo arasında bir pinpon topu gibi gidip geliyor, küpelerini, çantasını ve kredi kartını bulamadığını söylüyordu. Geriye bir tek Sia kalmıştı. O da oturma odasında, o gece gideceği yere uygun olarak giyinmiş halde sessizce oturuyordu.

“Geç kaldın” dedi Sia, Kitty’ye bakarak. “Restorandaki işine geri mi döndün?”

“Hayır, kütüphanede takılıyordum.”

Sia gülümsedi. “Hayatı uçlarda yaşamayı biliyorsun.”

“Anais neden bugün deli gibi?” diye sordu Kitty, kız tam da topuklularının acıttığı konusunda bağırmaya başlamışken. Gerçi Anais hiçbir zaman tamamen sakin olmazdı. Kitty üç özentili aktristle yaşamının getirdiği abartılı davranışlara alışkındı. Üç ablasıyla yaşamaktan farklı sayılmazdı.

“Bugün bir parti var. Söylentilere göre büyük isimlerden bazıları da orada olacakmış. Anais’in erkek arkadaşı bizi konuk listesine sokabileceğini söylüyor. Gelmelisin.”

Kitty burnunu buruşturdu. İsteddiği son şey, konuşurken insanın gözüne bakmaktansa saatlerce aynada kendine bakmayı tercih eden kişilerle sohbet etmek zorunda kalacağı saçma sapan bir akşamdı. “Sanırım ben burada kalacağım.”

“Senin için iyi olabilirdi” dedi Sia. “Orada yapımcılar da ol-

malı. Onlarla stajınla ilgili konuşabilirdin.”

Kitty neredeyse, ertesi gün bir staj görüşmesi olduğunu söylüyordu. Ama bu yalnızca daha çok soruya neden olurdu. Zaten ablalarının merakıyla zor başa çıkıyordu, evinde de aynı şeyle uğraşmaya gücü yoktu.

Sorcha arabasına atlayıp, Anais ve Sia da Anais’in erkek arkadaşıyla gidince Kitty bir yığın reddedilen elbiseyi kenara itip kanepeye yığıldı. Kıyafetlerin görünüşüne bakılırsa Anais’e aitalardı ama kızlar birbirlerinin kıyafetlerini ödünç alıyordu, o yüzden neyin kimin olduğu pek belli olmuyordu. Kitty hiçbir zaman onların grubunun bir parçası olmamıştı. İyi insanlardı ama Kitty tüm zamanını kampüste geçirirken onlar başarısız oldukları oyunculuk seçmeleri ve yeni başladıkları ilişkileri üzerinden bağ kurmuşlardı. Burada bile Kitty çıkıntıydı. Kaderi hep bu olmuştu.

Saat daha sekizdi. Akşam; istenmeyen, uzun, neyle dolduracağını bilmediği bir mola gibi büyüyordu gözünde. Mikro-dalgaya hazır yemek koydu. Yemeği çatalıyla birkaç kez dürttükten sonra çöp öğütücüye attı ve tatmin edici çıtırtı seslerini dinledi. Yarın gerçekten gitmeye karar verirse diye portfolyosunu düzenleyerek de bir yirmi dakika geçirmeyi başardı. Sonra Adam’ın adresi yazdığı kartvizite yeniden baktı.

Kimi kandırıyordu ki? Elbette gidecekti. Sonunda yalnızca aptal durumuna düşecek olsa bile.

Küveti doldurup zaman öldürmeyi bile düşündü ama Anais’in sinir krizlerinden biri sırasında ardında bıraktığı karmaşayı görünce vazgeçti. Banyoya dişlerini fırçalamak ve yüzünü yıkamak için bile zor girdi. Duş işi mecburen yarına kalacaktı.

Saatine bir kez daha baktığında daha dokuz bile olmadığını gördü. Aklını dağıtacak başka bir şey bulamayınca düşünceleri yavaşça Adam’a kaydı. Yine. Söylediği ve yaptığı her şeyi, kütüphaneye doğru yürürken elini beline atışını en ufak ayrıntısına kadar analiz etti. Bu ne anlama geliyordu? Öğleden sonrasının olaylarını incelemek için ablalarından birini aramak istiyordu ama korkuyordu.

Ona, kendi kendine gelin güvey olduğunu söylemelerin-

den korkuyordu. Sanki içinde ufacık bir umut ışığı yeniden yanmıştı ve dört bir taraftan saldıran rüzgârla boğuşuyordu. Yapabileceği tek şey, avuçlarını etrafına sarıp o ışığı korumak ve sönmemesini ummaktı.

Dairede on dakika boyunca volta attıktan sonra üstünü çıkarıp pijamalarını giydi. Uyursa, en azından Adam'ın amfide söylediği her söz ya da Kolombiya'daki deneyimlerini anlatırken yüzünün aldığı ifadeyi kafasına takmazdı.

Ama yatakta bile rahatlayamayacak kadar gergindi. Yataktan çıkıp dizüstü bilgisayarını aldı, kucağına koydu. Sonra tanıdık sayfayı yeniledi ve defalarca izlediği videoyu yeniden başlattı. Sayfasanal olmasaydı şimdiye eskimişti.

Adam tam ekranda, tüm ihtişamıyla karşısındaydı işte. Saçları tarz, yüzü pürüzsüz halde tıpkı bugün, amfide, iki yüz öğrenciyi iyi bir hikâye ve bolca karizmayla kendine bağlayan haline benziyordu.

Batı Virginia'da Kitty'yi de kendisine aynen böyle bağlamıştı. Yalnızca, orada daha az çekici ve kesinlikle daha çok sakallıydı. Yine de özünde aynı kişiydi. Gözünün önünde bir çocuğun vurulmasını izleyen, bu suçu omuzlarında taşıyan bir adam. Sevdikleri tarafından hayal kırıklığına uğratılan bir adam. Bir şekilde kalbine sızmayı başarmış bir adam.

Kitty dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp arkasına yaslandı ve gözlerini sımsıkı yumdu. Bir an için Adam amfiye girdiği andan beri aklını kurcalayan soruların beynini istila etmesine izin verdi. Neden oradaydı? Ne demek istemişti? Yalnızca ona yaptıklarını telafi etmeye mi çalışıyordu yoksa daha fazlasını mı istiyordu?

Bir adamın yalnızca özür dilemek için bu kadar yol tepmesi normal miydi? Yarınki görüşmeden sonra onu terk edip gitmeyi mi düşünüyordu?

Yumruklarını sıktı. Sinirleri bozulmuştu. Burada uzanıp neler olduğu konusunda tahmin yürütmeye devam edemezdi. Onunla konuşması gerekiyordu.

Ve hayır cevap olarak kabul etmeyecekti.

Dizüstü bilgisayarını komidinin üzerine koyup yataktan

çıktı; telefonu ile Adam'ın verdiği kartviziti aldı. Üzerinde telefon numarası vardı. Kulübesine kapandıkları zamanlarda telefonunu almak hiç aklına gelmemişti çünkü ihtiyacı olmamıştı. Onunla konuşması için gerekli olan tek şey rüzgârlı ve soğuk orman yolunda tempolu bir yürüyüşü. Ve onu o yolda yapayalnız bıraktığında da aklına en son gelecek şey telefon numarasını istemek olmuştu.

Numarayı doğru tuşlamak için gözlerini bir karta bir telefona çevirirken kalbi endişeyle dolmaya başlamıştı bile.

Tam arama tuşuna basacakken diyaforon çalıt. Telefonu kapatıp bölündüğü için gözlerini devire devire diyaforona doğru yürüdü. "Kim o?"

"Adam."

Dondu kaldı. Konuşmaya çalışıyordu ama ağzı balık gibi açılıp kapanıyordu yalnızca. Sonunda ses çıkarmak için gerekli nefesi buldu ve kendini zorladı. "Selam." Evet, tam da tarih kitaplarına geçecek türden bir kelimeydi. Aferin, Kitty.

"Orada mısınız?"

Kahretsin, konuşma tuşuna basmayı unutmuştu. "Evet buradayım."

"Benden yine kaçacağını sandım." Adam'ın sesindeki sıcaklık kalbinin deli gibi atmasına neden oldu.

"Hayır, buradayım" diye tekrar etti. O anda, sesi tıpkı çizgi film karakteri Dory gibi heyecanlı çıkıyordu.

"Beni içeri alır mısınız? Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Kitty, panikle pijamalarına baktı. Üzerindeki pijamalar Batı Virginia'da giydiği pofuduk, kuzulu olanlar değildi ama eşit derecede aptalcaydı. Cesca'nın şaka olsun diye aldığı bir takımındı. Altı, beyaz ve kırmızı kalpli bir şort, üstü ise "Uykucu Gangster" yazılı bir tişörttü. Tam olarak istediği havalı ve rafine görünümlü bu sayılmazdı.

"Pijamalarımılayım" dedi Kitty.

"Saat dokuzda mı?"

Adam'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal edebiliyordu. "Benim olayım bu."

“Neyse, daha önce görmediğim bir şey değil.” Gülümsüyor muydu? Kitty öyle olmasını umuyordu. “Ama söz veriyorum, bu sefer seni Ski-doo üzerinde oraya buraya sürüklemeyeceğim.”

Kitty’nin hayal kırıklığı yaşaması yanlış mıydı? “Olur, yurkarı gel. Üçüncü kattaki son kapı.” Ana kapıyı açan tuşa bastı. Gözlerini diyafondan çevirdiği anda dairenin dağınıklığı kafasına dank etti. Her yerde kıyafetler, tezgâhın üzerinde temiz olduğunu umduğu bir yığın iç çamaşırı, lavaboda ise günlerdir görmezden gelinen bir sürü tabak vardı. Banyo daha da kötü durumdaydı. Gören bombalanmış sanabilirdi. Mutlak bir karmaşa halinde olmayan tek yer kendi odasıydı.

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Asla.

Üç kat merdiven çıkmak ne kadar sürüyordu? Fazla değil. Özellikle de Adam’ın uzun adımlarıyla. Lanet olasıca Adam ve kaslı vücudu. O gelmeden her yeri toplamasının imkânı yoktu.

Kapı çaldı. Güçlü, kendinden emin. Aynı Adam gibi. Kalp ritmi yeniden hızlanmıştı, sanki göğüs kafesinden çıkmaya çalışıyor gibi atıyordu kalbi. Kendini sakinleştirmeye çalışarak, yalınayak kapıya yürüdü ve yavaşça açtı.

İşte tüm ihtişamıyla karşısındaydı. Los Angeles’tan döndüğünden beri takıntı haline getirdiği adam önündeydi. Öncesine göre daha rahat bir stil tercih etmişti. Üzerinde kot pantolon ve kaslarını ortaya çıkaran, siyah, pamuklu bir tişört vardı. Kitty başını kaldırıp adamın görkemli yüzüne baktığında onun da aynı şeyi yaptığını, kıyafetlerini süzdüğünü fark etti.

“Uykucu Gangster mi?” diye sorguladı Adam, tek kaşını kaldırarak. “Sana uyuyor.” Sonra, gözleri kızın şortuna ve çok şükür ki yeni ağda yapılmış uzun bacaklarına kaydı. Kitty gözlerinin ardında şimşek gibi çakan hislerin ne olduğunu merak etti.

“İçeri gel” dedi, geçebilmesi için kenara çekilerek. “Dağınıklığın kusuruna bakmayacaksın artık. Ev arkadaşlarım dağıttığını toplama kavramından pek anlamıyorlar.”

Kitty, Adam ne zaman karşısında dursa onun boyundan, gücünden ve bulunduğu ortama hükmedişinden dolayı şaşkınlığa uğruyordu. Adam odaya bakıyor ve kuşkusuz, daracak otur-

ma odasının, yırtık pırtık kanepenin ve her yere yayılmış olan elbiselerin görüntüsünü sindirmeye çalışıyordu. Mutfaktaki bir yığın iç çamaşırını görünce dudağı seğirdi.

“Benim değil” dedi Kitty alelacele. “Buradaki hiçbir dağınıklıktan ben sorumlu değilim.”

Adam’ın gülümsemesi büyüdü.

Kitty hızlıca konuyu değiştirdi. “İçecek bir şeyler ister misin?”

“Böyle iyi.” gülümsüyordu. Yüzünü kaplayan bir sakal olmadan çok farklı görünüyordu.

“Hâlâ sinek kaydı tıraşına alışmaya çalışıyorum” dedi, daha çok konuşmuş olmak için.

“Beğenmedin mi?” Başparmağını çenesine sürttü.

“Beğenmediğimden değil” dedi Kitty, başparmağın pürüzsüz hareketini izlerken. “Yalnızca bildiğim Adam’dan çok farklı görünüyorsun.” Gözlerini Adam’da ayırmadan dudaklarını ıslattı. “Dokunabilir miyim?”

Daha fazla utanması mümkün olabilir miydi acaba? Hangi akla hizmet böyle bir soru sormuştu ki?

“Elbette, buyur.”

Derin bir nefes aldı. Hava kuru ağzını doldururken, titreyen elini kaldırdı ve Adam’ın çenesine dokunmak üzereyken durdu. Adam gözlerini yummuştu, dudakları sımsıkı kapalıydı. Kitty parmak uçlarını yumuşak ve pürüzsüz cildinde dolaştırırken derin bir nefes aldı. Elleri yukarı, önce dudaklarına, sonra yanaklarına ve gözlerine yöneldi. Sonunda saçlarına ulaşmıştı. Yeni kesilmiş saç telleri ellerini gıcıklarken Adam da gözlerini açtı. Bakışları ateşli ve yoğundu.

“Lütfen benimle oyna” dedi Adam, boğuk bir sesle.

“Oynamıyorum” diye fısıldadı Kitty.

Adam kızın ellerini avuçlarına alıp sıkıca bastırdı. Gözlerini yeniden kapatmıştı. “Bunu ne sıklıkla hayal ettiğimi biliyor musun?” diye sordu. “Bana dokunmanı, beni sarmalamanı, bana aynı şu an baktığın gibi bakmanı.”

Biliyordu çünkü o da aynı şeyleri hayal etmişti. Bir yanı hâlâ tüm bunların hayal olduğunu düşünüyordu.

Adam Kitty'nin çenesini avuçlarının içine aldı. Ellerinin sıcaklığı adeta kızın cildini yakmıştı. "O gün her şeyi berbat mı ettim?" diye sordu aceleyle. "Benimle olma isteğini sonsuza dekyok mu ettim?"

Dikkatlice Kitty'nin gözlerine bakmış bir cevap arıyordu. Kitty'nin kalbi, Adam yüzünü cevap bekler halde başparmağıyla nazikçe okşarken resmen sıkıştı.

"Hiçbir şeyi berbat etmedin" diye fısıldadı. "O işi ben başardım." Adam her zamanki gibi sessizdi. Dudakları hafif aralıktı, küçük nefesler alıp veriyordu. "Öyle yapmış olsan bile beni asla kendinden soğutamazdın. Tek düşündüğüm sensin. YouTube'da bulabildiğim her röportajını izledim. Yalnız hissetmeyeyim diye belgesellerini defalarca izledim."

Adam'ın yüzü minik bir gülümsemeyle aydınlandı. "Beni mi izliyordun?"

"Ödevlerim ve okul dışında başka bir şey yaptığımı söyleyemem."

"Niye beni aramadın?" diye sordu Adam.

"Sen niye aramadın?" Kitty başını yana yatırıp Adam'ın eline daha da yaslandı.

"Çünkü ben bir aptalım" dedi Adam, sakın bir sesle. "Çünkü beni istememenden endişeleniyordum. Önce işleri yoluna koymam gerekiyordu, olmam gereken adam olmalıydım. Sana layık olmalıydım."

"Hepsi bunun için miydi?" diye sordu Kitty, yeniden Adam'ın çenesine dokunurken. "Bu yüzden mi tıraş oldun?"

"Kısmen" dedi. "Bir diğer nedeni de bir keşiş gibi görünmekten sıkılmış olmam. Çok uzun süre debelendim. Sen gittikten sonra kendime aynada iyice baktım ve gördüğüm şeyden hiç hoşlanmadım."

"Kendine çok haksızlık ediyorsun. Ben gördüğümde hep hoşlandım."

Adam'ın gülümsemesi büyüdü. "Başka şeyler de var" dedi. "Terapiyi bitirmek ve Los Angeles'a yeniden giriş iznim olması gibi. Bunlar büyük adımlar, sen olmasan atamayacağım adımlar."

Kitty gözlerini ondan ayıramıyordu. Orada çok fazla duygu saklıydı ve onu büyülüyordu. Kitty uzunca süre Adam'a baktı. Nefesi boğazında düğümlemişti. "Bunların hiçbirini kütüphanedeysen söylemedin" dedi. "Nasıl hissettiğini bilmiyordum."

"Havali olmaya çalışıyordum" diye kabul etti Adam. "İşleri ağırdan almaya çalışıyordum ama şimdi olanlara bak."

Kitty kahkahaya boğuldu. Adam da ona katıldı. Kızdan ayırmadığı gözlerinin kenarları gülmekten kırışmıştı. Sonra gülümsemesi durdu ve yüzünü kızınkinden ancak birkaç santim ötede duracak kadar yaklaştırdı.

"Çok güzelsin" diye fısıldadı Kitty'nin başını eliyle eğerek. Kitty de gözlerini ondan ayıramıyordu. Nefesi hâlâ düğüm düğümdü. Bekliyor, istiyor, ihtiyaç duyuyordu.

"Sen de öyle" dedi Kitty, sesi en az Adam'ınki kadar yumuşaktı. "Hem için hem de dışın güzel."

Bu seferki gülümsemesiyle Adam'ın bütün yüzü aydınlandı. İyice yaklaştı. Burnu kızın yanağına değiyordu. Kitty, nefesinin sıcaklığını cildinde hissedebiliyordu. Bedenini yaklaştırdıkça, Adam'ın sert göğüs kaslarını hissedebilmeye başlamıştı.

Adam bir anda Kitty'yi öpmeye başladı. Onu ele geçiriyor, tüketiyordu. Ellerini sırtından aşağı kaydırırken ona iyice yaslandı. Dili kızın dudaklarına, ağzına ve diline dokunuyordu. Kitty hafifçe inledi, ellerini sanki hayata tutunuyormuşçasına Adam'ın boynuna doladı. Cildi sıcacık ve pürüzsüzdü. Öncesine oranla büyük bir tezat oluşturuyordu ama yarattığı his Kitty'nin hoşuna gitmişti.

Hem de fazlasıyla.

Tüm bedeni öpücüğe karşılık veriyor, bacakları ve elleri titriyordu. Adam ellerini pijamasının içinden sokup sırtını okşamaya başladığında göğüs uçları sertleşti.

İkisi de nefessiz kalınca Adam kendini geri çekti. Ama Kitty fazlasını istiyordu. "Daha şey bir yerde mi devam etsek..." Kitty doğru kelimeyi bulamamıştı.

"Daha toplu mu?" diye kışkırttı Adam.

Kitty kahkaha attı. "Ben daha mahrem bir yer diyecektim ama toplu da olur."

Adam sırtıp kızın yüzüne düşen saçları geri attı. “Mahremiyetten hoşlanırım” diye itiraf etti.

“Ben de öyle” dedi Kitty.

“Ve senden de hoşlanıyorum, Kitty Shakespeare. Hem de korkutucu derecede.” Onu yeniden öptü. Kız öpücüğün bıraktığı hisle daha da keyiflendi. Gözlerini yumdu. Ayak parmakları zevkten kıvrılmıştı. Sonra Adam onu kaldırdı ve odanın yolunu işaret etmesini söyledi. Kitty bu kaba kuvvetten olması gerektiğinden biraz fazla hoşlandığını fark etti.

Tıraş olmuş ve kareli gömleklerini tasarımcı kıyafetleriyle değiştirmiş olabilirdi ama özünde hâlâ aynı adamdı. Onun iyi kalpli yaratığı, onu korkutmaya çalışan ancak aksine daha da çok kendine çeken, kendini yok etmeye çalışan ama daha güçlü yükselen adam.

Bu bir masal değildi. En azından çocukken okuduklarına benzemiyordu. Masallardan daha karanlık ve gerçektir. Ama yine de Adam onu kucaklayıp odasına götürürken bu versiyonu çok daha fazla sevdiğini fark etti.

Ne olduğumuzu biliyoruz, ne
olacağımızı değil.

– Hamlet

Kitty, saat daha on bir olmadan adrese varmıştı. Aracını devasa ofis binasının tam karşısındaki katlı otoparka park etti. Karşıdan karşıya geçerken başını kaldırıp parlak camdan kuleye baktı, kış güneşi camlarından yansıyor. Binanın girişindeki güvenlik görevlisine bilgilerini verdi. Tıpkı geçen seferki gibi ziyaretçi kartını kotuna takıp asansörle en üst kata çıktı.

En son buraya ne zaman gelmişti? Yalnızca altı hafta önce miydi? Tarihleri hesaplamaya çalışırken yüzü buruştu. En son asansörden çıkıp halı kaplı zeminde yürüyerek cam kapının ardındaki Klein Productions’a gireli yıllar olmuştu sanki.

O zaman farklı bir insandı. Daha korkak ve daha yalnızdı. Şimdi hiç korkmuyordu. Acınacak halde de hissetmiyordu. Dün gece, Adam onu kollarına aldığından beri her tarafını bir sakinlik kaplamıştı.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu resepsiyonist, Kitty masasına geldiğinde.

“Adım Kitty Shakespeare. Bir görüşmem var...şeyle..” Kahretsin. Kiminle buluşacaktı? Everett mi? Drake mi? Ya da başkası mı demeliydi? Hiçbir fikri yoktu.

Resepsiyonist sorgulayan gözlerle Kitty’ye baktı.

Kitty endişeli bir kahkaha attı. “Adam Klein bir görüşmede ona katılmamı istedi” diye açıkladı. “Ama kiminle olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Hemen kontrol edeyim.” Resepsiyonist klayvesiyle bir

şeyler yazdıktan sonra yüzünde bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Evet, görüşmeniz ana toplantı odasında. Hemen arkamdaki odadan girdiğinizde koridorun sonunda.”

Resepsiyonistin tarifine uyarak bir dakika yürüyüş sonunda odaya ulaştı. Doğrudan içeri girse mi yoksa önce kapıyı mı çalsa diye tereddüt etti. Sonunda kibarlık kazandı ve kendini kapıyı çalarken buldu.

Cevap veren Drake Montgomery’ydi. Kitty’ye gülümseyip kapıyı sonuna kadar açtı. “İçeri gel, başlamak üzereyiz.”

Üzereyiz. Ortaya çıktığı üzere, içeride bir dolu insan vardı. Elbette Everett’i ve Drake’i tanıdı. En son geldiğinde görüşmeye katılan güzeller güzeli Lola’yı da. Ama itiraf etmeliydi ki kızın hâlâ Klein Productions’ta ne iş yaptığını bilmiyordu. Sonra, bir köşede oturup ona gülümseyen Adam’ı gördü. Demek sabahın köründe buraya gelmek için ortadan kaybolmuştu. Kitty’yi daha gün aymadan uykulu ama doymuş bir biçimde yatakta bırakmış, onu arayacağını söylemişti.

Adam’ın yanında bir delikanlı, onun yanında da çocuğun üzerine titremesinden annesi olduğu anlaşılan bir kadın vardı. Öteki tarafta, belki on iki ya da on üç yaşlarında daha küçük bir çocuk ve avukat ya da işadamı gibi görünen üç takım elbise-li adam vardı.

Eğer bu bir iş görüşmesiye, kesinlikle bugüne kadar bulunduğu en tuhaf iş görüşmesiydi. Şaşkınlıkla bir kez daha etrafına bakındı.

Everett başıyla işaret verdi. “Lütfen oturun Bayan Shakespeare. Belki size herkesi tanıtarak başlayabiliriz. Elbette beni tanıyorsunuz.”

Evet, kesinlikle tanıyordu. “Merhaba.”

“Sanıyorum daha önce Lola’yla tanıştın. Ve Drake’le de.”

“Selam.” Kitty ikisine birden gülümsedi.

“Kardeşim Adam’ı tanıyorsun zaten.”

Bu sefer Kitty’nin yüzü kızardı. “Selam, Adam.”

Adam bilmiş bilmiş baktı. “Selam, Kitty.”

“Bunlar da Matias Hernandez, annesi Ana ve kardeşi Tomas.”

Kitty ismi hemen tanıdı. Dizlerinden vahşice yaralanmış çocuğa bakıp acısına dair bir kanıt aradı. Ama çocuk orada oturmuş, Everett herkesi tanıtırken sessizce kafasını sallıyor, hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. “Sizlerle tanışmak güzel” dedi aileye.

“Köşedekiler ise avukatım David Madsen ve iki asistanı.”

“Günaydın Bayan Shakespeare” dedi David, kısık bir sesle. “Her ihtimale karşın bu gizlilik sözleşmesini imzalamanızı istemek durumundayız. Böylece bu odadaki konuşmaların gizli kalacağını kabul etmiş olacaksınız.”

Bu istek Kitty’yi şaşırtmadı. Los Angeles’ta gizlilik sözleşmeleri şeker gibi dağıtılıyordu. İki sayfayı hızlıca okudu. Onu endişelendirecek hiçbir şey yoktu. David’in kalemini aldı, imza boşluğuna ismini yazıp imzasını attıktan sonra kâğıdı geri uzattı.

“Pekâlâ. Bugün burada, nisan ayında çekimlerine başlayacağımız bir film projesini konuşmak için toplandık” dedi Everett. “Sanırım senaryonun bir kısmını daha önce gördün.” Sesi iğneleyiciydi.

“Hâlâ Adam’ın hikâyesini çekmeyi mi düşünüyorsun?” Kitty’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ciddi misin?” Adam’a baktı ama o da tuhaf derecede sakindi. Ne halt dönüyordu burada?

“Hayır, Ben Matias’ın hikâyesini çekiyorum.” Everett masanın üzerindeki senaryoyu Kitty’ye itti. “Matias’la, ona Kolombiya’da ne olduğu konusunda aylarca çalıştık.”

Kitty, Matias’a döndü. O da en az Adam kadar sakın görünüyordu. “Bununla bir sorunun yok mu yani?” diye sordu çocuğa.

“Aksine çok memnunum” dedi Matias. Çocuğun İngilizcesi mükemmeldi. “Bu ailemle birlikte Amerika’da yaşamaya yetecek kadar paramız olacağı anlamına geliyor.”

Kitty’nin bakışları yeniden Adam’a kaydı. Rahat görünüyordu. Arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. “Ya sen?” diye sordu.

Adam omuz silkti. “Bu Mat’in hikâyesi. İsteddiği şekilde an-

latabilir. Karşılığında buraya taşınıp güvende olacağı için memnunum.”

“Ya ailen?” diye sordu Mat’e. “Misillemeden korkmuyormusun?”

“Annem ve Tomas da benimle taşınacak” dedi Mat. “İyi olacağız.”

Kitty bir an sessiz kalıp her şeyi sindirmeye çalıştı. Demek ki senaryo hiçbir zaman Adam’la ilgili olmamıştı. “Neden Noel’de gerçeği anlatmadın?” diye sordu Everett’e. “Neden Adam’a Mat ve hikâyesinden bahsetmedin?”

“Niyetim buydu. Noel bittikten ve ortam sakinleştikten sonra. Ama onun yine de arkasından iş çevirdiğim için mutlu olmayacağını biliyordum.”

“Hâlâ mutlu değilim.” Adam’ın yüzüne ilk kez bir ifade oturdu. “Mat’in iyiliği için kabul ettim.”

“Peki ben neden buradayım?” diye sordu Kitty, cevaplar için kime bakması gerektiğini bilemeden. “Tüm bunların benimle ne alakası var.”

“Adam’a sor” diyerek omuz silkti Everett. “Bu onun fikriydi.”

Adam ağabeyine bakıp tek kaşını kaldırdı. Ne kadar rahat görünmeye çalışsa da aralarında hâlâ husumet olduğu belliydi.

“İşin içinde benim seçeceğim biri olursa yoluna taş koymayacağım konusunda Everett’le anlaştım” dedi Adam. “Güvenebileceğim biri. Ve dünyada bu işi benim için yapması konusunda güvenebileceğim tek bir kişi var.”

Kaş kaldırma sırası Kitty’deydi. “Ben mi? Bu yapım için çalışmamı mı istiyorsun?”

“Nisan ayında boşsun değil mi?” dedi Drake. “Ve hâlâ staj arıyorsun?”

“Evet.” Kitty’nin cevabı netti. Pasif görünen Adam’a baktı. Adam da kızın bakışlarına karşılık verdi. Gözleri içtendi ama aynı zamanda anlaşılmazdı da. “Ama bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Maaşın konusunda görüşmekten mutluluk duyarız” dedi Everett. “Toplantı sonrası Drake’le bu konuyu konuşabilir-

sin. Ve bunu yapabileceğini biliyoruz” diye de ekledi. “Adam bize bitirme projeni gönderdi. İyiydi.”

“Ya hayır dersem?” diye sordu Kitty, gözlerini Adam’dan ayırmadan.

Everett soruya karşılık gülümsedi. “Kimse seni zorlamıyor” dedi. “Ama durum şu; sen iş arıyorsun, benim de yardıma ihtiyacım var. Belki bu konuda birbirimize destek olabiliriz.”

“Ve maaş konusunda da gerçekten çok esneğiz” diye lafa daldı Drake. “Oldukça şaşıracağına eminim.”

Kitty, kardeşinin ve annesinin yanında oturan Matias’a baktı, ardından bakışlarını ona en az kardeşi kadar merakla bakan Everett’e çevirdi. O bir şeytan mı yoksa tekdüze bir ahmak mı çözemiyordu.

“Sana birkaç gün düşünme süresi vermekten memnuniyet duyuyoruz” dedi Everett. “Ama olabildiğince çabuk bir cevap almamız gerekiyor.”

Odadaki herkesin gözü Kitty’nin üzerindeydi. Adam’ın nazik, Matias’ın meraklı, Everett’in kaygılı gözleri. Kitty yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

“Önce Adam’la konuşmak istiyorum” dedi Kitty. “Gidebileceğimiz bir yer var mı?”

Bir dakika sonra, ikili Kitty’nin ilk kez görüşmeye geldiği küçük odaya doğru ilerliyordu. Duvarlar hâlâ bomboş, oda yavandı. Ama bu kez Kitty masanın ucuna oturmuştu, Adam da onun yanında duruyordu.

Kızın başını okşayarak sordu: “İyi misin?”

“Hayır, pek sayılmaz. Beni uyabilirsin. Orada hazırlıksız yakalandım. Bana neden bundan bahsetmedin?”

Adam sırtıttı. “İmzaladığın gizlilik sözleşmesi var ya? Ben de ondan bir tane imzaladım. Tek yolu buydu.”

“Ama neden imzaladın ki?” diye sordu Kitty, şaşkınlıkla. “Niye kabul ettin? Everett’in sana yaptığı her şeyden sonra şimdi tüm bunları yapmasına neden izin veriyorsun?”

Kitty, Adam’ın sakinliğine neredeyse kızıyordu. Karşısındaki, filmin bahsi geçince bile ağabeyine vuran adamla aynı kişi miydi?

“Eğer Mat, başına gelebilecek her şeyi bilmesine rağmen bu hikâyeyi anlatmak istiyorsa onu durduramam. Everett’le çalışmayı isteyen o.”

“Ama geçen sefer canı yandı. Aynı şeyin bu sefer de olması ne engelleyecek?”

“Para ve coğrafya” dedi Adam. “Kolombiya’da olanlar burada tekrarlanmayacak. Kanunlar sağ olsun. Mat ve ailesi bu iş için çok iyi para alacaklar. İhtiyaçları olursa her türlü korumaya sahip olabilmelerine yetecek kadar para.” Kitty’nin yanına oturup ellerini tuttu. “İşin doğrusu, bu ben istesem de istemesem de olacak. Ya yine delirip herkesi mutsuz ederim ya da kabul edip filme olumlu katkıda bulunurum.” Başıyla işaret etti. “Olumlu katkı dediğim de sensin, bu arada.”

“Bana bu iş için güveniyor musun?” diye sordu Kitty.

“Sana tamamen güveniyorum” dedi Adam kıza yaklaşarak. “Orada yalan söylemiyordum. Bu dünyada en çok güvendiğim kişi sensin.”

“Ama Everett’le çalışmam gerekecek.” Yüzünü ekşitti. “Olanlardan sonra bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Ona bir şans ver” diyerek teşvik etti Adam. “Hâlâ ahmağın teki ama eskisinden biraz daha az. Mia’dan ayrıldı ve ayrılık ona iyi geldi. İkisine de iyi geldi aslında.”

“İyi mi geldi?” Kitty’nin gözleri kocaman açıldı. “Ama Jonas ne olacak? O iyi mi?”

Adam gülümsedi. “Herkes için bu kadar endişelenmene bayılıyorum. Senin hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Ama Jonas’la ilgili endişe etmene gerek yok. İyi idare ediyor. Anne babası birlikteyken görmediği ilgiyi şimdi görüyor.”

Adam’ın ona bakışı, Kitty’nin nefesini kesiyordu. Kendini değerli ve güçlü hissetmesini sağlıyordu. Onun gözlerindeki yansımaları seviyordu. Ona dokunmadan duramamasını seviyordu.

Adam da onu seviyordu değil mi? Az önce söylediği bu değil miydi? Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Ya sen?” diye sordu Kitty. “Senin planların neler?”

Adam başını yana eğdi. “Biraz Los Angeles’ta takılıyım diye

düşündüm. Belki birkaç projeyi tamamlarım, arkadaşlarla görüşürüm. Ve görüştüğüm bir kız var. Onunla bazı şeyleri yoluna koymaya da çalışabilirim. Tabii beni isterse.”

“Kalacak mısın?” diye sordu Kitty, nefes nefese.

“Planım bu.”

“Kulübe ne olacak?”

“Kulübe orada kalacak” dedi Adam. “Annemle babamın bir yere gittikleri yok sonuçta. Ve eğer boş bir hafta sonumuz olursa oraya gidebiliriz. İlkbaharda muhteşem güzellikte olur, ayrıca seksi bir hafta sonu geçirmek için de ideal yer.”

Kitty güldü. “Tam benlik bir yere benziyor.”

“Çünkü sen de tam benlik bir kızsın.” Ellerini kızın saçlarına doladı.

“O halde cevabım evet.” Kitty sıcaklığın ve heyecanın tüm bedenini sardığını hissetti. Sanki az önce bir kapı açılmıştı; güneş parlıyor, onu dışarı davet ediyordu.

“Evet mi?” diye sordu Adam. “Hangi soruya?”

“İkisine de” dedi Kitty. “İşi de, seni de alacağım.”

Bu sefer Adam’ın gülüşü baş döndürücüydü. Başını eğip dudaklarını kızın kilere değdirdiğinde gülümseyişinin bıraktığı kıvrım hâlâ oradaydı.

“Oldu öyleyse” dedi Adam geri çekilirken. “Gidip onlara cevabını söyleyelim mi?”

Kitty gülümsedi. “Önden buyur, Macduff” dedi ellerini Adam’ın kollarıyla birleştirirken. “Gidip o filmi çekelim.”

Dünyada senden başka yoldaş
istemem.
– Fırtına

“Neden burada duruyoruz?” Kitty, arabayla taşlık bir araya saparak, krem rengi sıvalı bir bungalovun önünde duran Adam’a baktı. Evin ötesinde, Pasifik Okyanusu’nun muhteşem maviliği ve evin hemen arkasında gibi görünen plaja vuran dalgaları görünüyordu. Bungalova giden patikada, palmiye ağaçları ve rahat koltuklar ve saksı bitkileriyle dolu, binayı çepeçevre saran bir veranda vardı.

Adam omuz silkip Kitty’nin araçtan inmesine yardım etmek için elini uzattı. “Yalnızca bu evi sana göstermek istedim.”

“Geç kalmayacak mıyız?” diye sordu Kitty, saatine bakarak. Neredeyse sekiz olmuştu. Güneş, okyanusun üzerinden batmaya başlamış, gökyüzünü turuncu-pembe bir ışıkla doldurmuştu. Palmiye ağaçlarının gölgesi muhteşem görünüyordu, sanki kıyaya vuran dalgaların sesi her şeyi daha huzurlu hale getirmişti.

“Gideceğimiz yer yalnızca on dakika uzaklıkta” diye güvence verdi Adam. “Geç kalmayacaksın. Buna asla izn vermem. Bugün senin günün.”

“Pek sayılmaz. Bu bir final partisi ama benim işim daha yeni başlıyor. Yapılacak onca yapım sonrası işi var daha. Yarın sabah ilk iş, kurgu odasında olmam gerekiyor.”

Son birkaç ay uzun geçmişti. Yapımın büyük kısmı stüdyoda gerçekleşmiş olsa da Kitty, film çekimleri devam ederken oyuncularla zaman geçirmiş, süreci denetlemişti. Mat’in güne-

ye inip sınırı geçmesi çok riskliydi, o yüzden hikâyenin gerçeğe sadık kaldığından emin olmak Kitty'ye düşmüştü. İkili, günlük çekimleri inceleyerek saatler geçirmişti.

Şimdi her şey sona yaklaşıyordu. Garip bir histi. Film endüstrisindeki birçok çalışan gibi, bir sonraki projesinin ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu hem özgürleştirici hem de endişe verici bir histi.

Ama sonunca Adam'la daha çok zaman geçirebileceği için duyduğu mutluluğu saklayamıyordu. Sabah Adam'la uyandığında, şafak vakti çekimleri için alelacele evden çıkmadan ya da ekipten birine görev tayin etmek için kahvaltı sırasında sürekli telefonda olmadan yaşamak için sabırsızlanıyordu.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordu Adam, kızı merdivenlerden yukarı doğru yönlendirirken. Adam elindeki anahatarla kapıyı açtığı anda ortaya bir oturma odası çıkınca Kitty'nin aklı karıştı. Ahşap parkeleri, beyaz boyalı duvarları ve yaşanmışlık enerjisi veren mobilyalarıyla sıcak bir ortamdı. Los Angeles'ta geçirdiği süre boyunca bulunduğu, evden çok müzeye benzeyen mekânlardan çok farklıydı.

“Burası kimin evi?” Evin öbür tarafına baktığında tüm duvarı kaplayan cam panelin ardındaki ahşap verandayı gördü. Biraz ötesinde de sahil vardı. Okyanusa on metre mesafede, açık renk kumlarla kaplı bir sahildi. O kadar güzeldi ki Kitty'nin adeta nefesi kesildi.

“Bizim.” Adam kızın önünde durup derin ve içten gözleriyle ona baktı. Arkasındaki bulutlar çoktan kaybolmuştu. Gökyüzü açıktı. “Yani eğer kabul edersen bizim olacak. Teklifimi geçici olarak kabul ettiler.” Adam gülmemeye çalışarak başını salladı. “Bunu tamamıyla yanlış yapıyorum, öyle değil mi? Sana sormak istediğim asıl şey şu: Benimle yaşamak ister misin?” Kitty'nin ellerini kendininkilerin arasına alıp sıktı. Kitty, Adam'ın sıcaklığını, gücünü ve hoyratlığını hissedebiliyordu. Tüm bunlar dizlerinin bağına çözen şeylerdi. “Diz çökmem gerekir mi?” diye sordu Adam. “Bunu yapabilirim.”

Kitty, Melrose'daki dairesini ve içine zorlukla girebildiği banyoyu düşündü. Ev arkadaşlarını ve evin her tarafına saçtık-

ları döküntülerini de. Tüm daire buradaki oturma odasından dahaküçük, çok daha boğucuuydu. Yalnızca birkaç kilometreyle ayrılmış iki ayrı dünya gibilerdi.

Gerçi son aylarda orada fazla zaman geçirmemişti. Ne zaman boş bir akşamı olsa Adam'ın, evine yalnızca birkaç yüz metre uzaklıkta kiraladığı daireye gitmişti. Ama yine de Melrose onun eviydi, ona aitti.

Evini bırakmaya hazır mıydı?

“Kiralayacak mısın?” diye sordu gözlerini ondan ayırmayan Adam'a. Sıcaklığın yüzüne, göğsüne, tüm bedenine yayıldığını hissediyordu. Adam yanında olunca vücudunun tepkisi hep aynıydı.

Adam yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır, satın alacağım. Kalıcı bir şey olsun istiyorum.”

Adam böyle söyleyince Kitty acaba bungalovdan mı yoksa bizim ilişkimizden mi bahsediyor diye merak etti. “Çok güzel bir ev” dedi Kitty. “Neden sevdiğini anlayabiliyorum ama bu beni aşar. Karşılayabileceğimden çok fazla.”

“Ama birlikte karşılayabiliriz” dedi Adam. “Konu sen ya da ben değil, biziz. Eğer istersen paramız yeter.”

Kitty gözlerinin dolduğunu hissetti. Yalnızca bu kadar güzel bir evde olmaktan dolayı değil, Adam'ın sözleri ve gelecek düşüncesi nedeniyle de duygulanmıştı. Adam'ı mutfakta, her zamanki makarnasını yaparken ya da verandada, kucağında dizüstü bilgisayarıyla bir sonraki belgeseli üzerinde çalışırken hayal edebiliyordu.

Kendini de burada hayal edebiliyordu; altında şort, bağdaş kurumuş, elinde bir kadeh buz gibi beyaz şarapla okyanusa bakarken. Ya da ikisi de gülmekten kırılırken sahilde kovalamaca oynarken.

Kendini eğilip, küçük bir çocukla –kendi çocuklarıyla– konuşup, ona kek yapmayı öğretirken gördü.

Tanrım, ne halt etmeye böyle bir şey hayal etmişti ki?

Yüzlerce kilometre ve bir ömür kadar uzaklıkta bile olsa da bu sahil evi Kitty'ye kulübeyi hatırlatmıştı. Belki de, o evi de yuvaları haline getirdikleri içindi. O dört duvar arasında Noel'i,

ufak bir kaçamağı aşan bir ilişki büyötmüşlerdi, şimdi isteseler de sonlandıramazlardı.

Zaten Kitty sonlanmasını istemezdi. Asla.

“Çok güzel” dedi Kitty, Adam’a doğru bir adım atarken.

Bu gece ikisi de en güzel giysilerini giymişlerdi. Adam’ın üzerinde, terzi elinden çıkma gri bir pantolon ile beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin ilk birkaç düğmesi açıktı, her günün sonunda Adam’ın yüzünü kaplayan gölgeyi ortaya çıkarıyordu. Tam olarak sakal olduğu söylenemezdi ama en az bir o kadar çekiciydi. Kitty’nin üzerinde ise kısa, krem rengi, çapraz askılı bir elbise vardı. Beline tam oturuyordu, geniş eteği kalçalarının biraz altında bitiyordu. Teni, Los Angeles’ta geçirdiği tüm bu aylar nedeniyle bronzlaşmıştı, sarı saç bukleler halinde omuzlarından dökölüyordu. Adam onu partiye götürmek için dairesine geldiğinde kızın çıplak uylukları, pürüzsüz omuzları ve doğru yerlerde darlaşan elbisenin görüntüsü karşısında onu gözlerinde bir şimşek gibi içeri itmiş resmen yatak odasına sürükleyerek elbiseyi ne kadar çok beğendiğine dair hiçbir şüpheye yer bırakmamıştı.

Kitty uzanıp Adam’ın yeni çıkmış sakallarını okşadı. “Buraya bayıldım” dedi. “Tam anlamıyla mükemmel.”

“Burada benimle yaşar mısın?” diye sordu Adam.

Kitty başını salladı, kalbi konuşmasına izin vermeyecek kadar doluydu.

“Bunu doğru düzgün yapmamızı istiyorum” dedi Kitty. “Eğer birlikte yaşamaya başlarsak, aramızdakilerin bir anlamı olduğunu gösterir bu. İkimiz için de bir bağlılık olur. İkimizin de birlikte olmak istediği ve daha fazlasına ihtiyaç duyduğu anlamına gelir.” Adam eğilip dudaklarını kızın yanaklarına değdirdi. “Sana burada, sahile, palmiye ağaçlarına ve dalgalara karşı evlilik teklifi etmek istiyorum. Çocuklarımızı, güneşin hep ışıldadığı ve kumun her zaman sıcak olduğu bu yerde yetiştirmek istiyorum.”

Bu kadar uyumlu ama bu kadar normal olmaları çok garipti. İkisi de geleceği, birlikte geçirecekleri geleceği düşünüyordlardı ama bu ikisini de korkutmuyordu.

Her şey mükemmeldi çünkü birlikte mükemmellerdi. İki birlikte, vücut parçalarının toplamından çok daha fazlasıydılar.

“Bunu ben de istiyorum” dedi Kitty, sesi duygu yoğunluğuyla dolup taşarken. “Hem de çok.”

Adam dudaklarını Kitty’ninkilerle birleştirip kollarını beline sararak, onu sıcacık kucakladı. Kitty’de kollarını onun boynuna doladı ve daha derin öpebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, elleri de Adam’ın kısacık kesilmiş saçlarının arasında dolaşıyordu.

Sonunda ayrıldıklarında ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Kitty yükselen kan basıncını dindirmeye çalışırken, göğsü hızla inip kalkıyordu. Adam’ın kolları hâlâ belindeydi, avuç içlerini kızın omurgasına yaslamıştı.

“Her gün bu görüntüye bakarak uyanmak için sabırsızlanıyorum” dedi Adam.

“Ama sahile bakmıyorsun bile.”

“Bahsettiğim görüntü o değil.” Eğilip Kitty’nin burnunun ucunu öptü. “Uyandığımda görmek istediğim sensin. İster burada Malibu’da olalım, ister karlarla kaplı Batı Virginia’da bir kulübede, etraftaki en güzel şey hep sen olacaksın.”

“Her zaman doğru şeyi söylemeyi biliyorsun.”

“Çünkü seni seviyorum.” Ellerini sırtından kaydırarak kızın çenesinin altına getirdi. “Seni seviyor ve istiyorum. Bulmuşken de bırakmaya hiç niyetim yok.”

“Ben de seni seviyorum” dedi Kitty, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Ama beni bırakmak konusunu bir kez daha düşünenebilirsin. Partiye geç kaldık bile.”

Adam elini çekip, bileğindeki gümüş saati kontrol etti. “Kahretsin, haklısın. Pekâlâ, seni Everett’in evine gidene kadar bırakacağım. Sonra beni kimse tutamaz.”

Adam evin kapısını kilitledikten sonra el ele tutuşup bungalovun önündeki arabaya doğru yürüdüler. Uzaklaşırlarken Kitty başını çevirip eve bir kez daha baktı ve evde olma hissini özümsedi.

Bu sonsuzluklarındaki ilk adımdı ama son olmayacaktı. Bu düşünce onu tahmin ettiğinden daha da mutlu etti.

“Adam Amca!” Jonas, babasının yanındaki yerinden bağırdı. Adam elinde bir kadeh şampanyayla dönüp çocuğa baktı. Kitty, kostüm departmanındaki bazı arkadaşlarıyla konuşmaya gitmiş, Adam’ı da içkilerini sipariş etmesi için geride bırakmıştı.

Adam, sabırsızlıkla onu yanına çağıran yeğenine el salladı. Yüzünde bir gülümsemeyle o tarafa yürüdü, ağabeyiyle göz göze gelince ona başıyla kısa bir selam verdi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Adam, Jonas’a, çocuğun saçını okşarken. “Okul nasıl gidiyor?”

Jonas sırtıarak başını salladı. “Bugün okumadan altın yıldız aldım. Ayrıca Angela Merritt, Kirsty Evans’a benden hoşlandığını söyledi.”

Everett oğluna baktı. “Bu gerçekten de gurur verici.” Sesinde alaydan eser yoktu. Yapımcı, son aylarda daha da olgunlaşmıştı. Mia, onu Noel’den kısa süre sonra terk ettiğinden beri oğluyla daha fazla zaman geçiriyordu. Anne ve babalarının dediğine göre, Everett artık farklı bir adamdı.

Adam hüküm vermekte acele etmek istemiyordu ama o bile Everett’in Jonas’la kurduğu bağa şahit olmuştu. O ve ağabeyi belki bir daha asla eskisi kadar yakın olmayacaktı ama ateşkes imzalamışlardı ve ikisinin de bunu bozmaya niyeti yoktu.

“Kitty burada mı?” diye sordu Jonas. Babasıyla daha çok zaman geçirdiği için film setlerine de sıklıkla uğrar olmuştu. Ne zaman sete gelse Kitty’yi bulup tıpkı bir köpek yavrusu gibi onun peşinden ayrılmamıştı. Kitty’nin şikâyet ettiği söylenemezdi. Adam’a vurulduğu gibi Jonas’a da vurulmuştu. Adam, kızın Klein erkeklerine karşı bir zaafı olduğu konusunda espi bile yapıyordu. Ama sonra Kitty, Everett’in de bir Klein erkeği olduğunu hatırlatıyor, bu konuşmanın sonunu getiriyordu.

“İçeride bir yerlerde” dedi Adam. “Yakında gelir, seni gördüğüne çok sevineceğine eminim.”

“Gidip onu bulabilir miyim, baba?” diye sordu Jonas, Everett’in elini çekiştirerek.

“Elbette. Sadece, yirmi dakika sonra burada olduğuna emin ol. Konuşmamı yaparken yanımda olmanı istiyorum.”

Jonas, kalabalığın arasında ilerlerken, Adam Everett’e dö-

nüp, “Çocuk mutlu görünüyor” dedi.

“Öyle. İkimiz de öyleyiz.” Everett boğazını temizledi. “Mia’yla ortak velayet konusunda anlaştık. Orta noktada buluştuk ve bu durum bana fazlasıyla uyuyor.”

“Bunu duymak güzel.” Adam dudaklarının kenarlarının kalktığını hissetti. Ağabeyine gülümsüyor muydu?

“Ya sen?” diye sordu Everett. “Mutlu musun?”

Adam bir ağız dolusu şampanya içti. Köpüklü sıvı boğazını gıdıkladı. Kitty’yi ve okyanus bungalovundayken yüzünde beliren gülümsemeyi hatırladı. Gelecekte çocuklarıyla, kumsalda oynamalarının hayalini ve batan güneşin kızın güzel yüzünde yarattığı ışıltının görüntüsünü getirdi gözünün önüne.

Gözlerini kırıştıtarak, merakla ona bakan ağabeyine döndü. “Mutlu mu?” diye sordu, sonra da yavaşça başını salladı. “Evet, mutluluktan mest olmuş haldeyim.”

“Tebrikler!” Cesca, Kitty’ye sıkıca sarıldı. “İlk filmin! Nasıl hissediyorsun?”

Kitty, Everett’in fazlasıyla geniş, Hollywood’un iyi ve muhteşem isimleriyle dolup taşan oturma odasına baktı. Parti, bahçeye ve havuz kenarına kadar taşmıştı.

Ara sıra havuzdan bir su sesi geliyor, ne olduğundan habersiz ve aşırı sarhoş birinin havuza düşmeyi başardığı anlaşıyordu.

“Montaj süreci bitince bana bu soruyu bir kez daha sor” dedi Kitty, ablasına sarılırken. “Gelebilmiş olmana çok sevindim.”

“Hayatta kaçırırmazdım.”

“Ben de öyle.” Lucy, yanından geçen bir garsondan kapmayı başardığı şampanya kadehlerini kardeşlerine uzattı. “Seninle gurur duyuyorum Kitty. Çocukları sonunda büyümüş bir ebeveyn gibi hissediyorum.”

“Sen her zaman bizim yedek annemiz oldun.” Kitty, Lucy’nin, şampanya kadehi tutmayan elini sıktı. “Gururlanmalısın. Biz bugün senin sayende olduğumuz yerlerdeyiz.”

“Kes şunu.” Lucy fazlasıyla çabalıyor olmasına rağmen gözündeki yaşları gizleyemiyordu. “Siz kendinizle gurur duyma-

lısınız. Bir baksanıza; biriniz çok satan bir oyun yazarı diğeriniz ise yükselmekte olan bir yapımcı. Keşke babamız da burada olsa ve bunu görebilseydi.”

“En azından dördümüz buradayız.” Juliet, elinden sıkıca tutmakta olan Poppy ile onlara doğru yaklaşıyordu. “Yani beşimiz, sanırım. Ne sıklıkta hepimiz bir araya gelebiliyoruz ki?”

Kitty, Poppy’ye uzanıp yeğenine kocaman sarıldı. Sonra Juliet’e dönüp ona da sıkıca sarıldı. “Aynı odayı bırak, en son ne zaman hepimiz aynı kıtadaydık onu bile hatırlamıyorum. HEPİNİZİN burada olması beni çok mutlu etti.” Ailesiyle çevrili olmak sevgiyle dolup taşmasına neden olmuştu.

“İşıldıyorsun” dedi Juliet. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Âşk olduğu için öyle” dedi Cesca. “Bir de Sam’le bana laf ediyordunuz. Bu ikisi bizi gölgede bırakır.”

“Kes şunu” dedi Kitty, gözlerini devirip. “En azından bizim öpüşüp koklaşmalarımız magazin kanallarını boylamıyor.”

“Belki ikiniz de biraz sakın olabilirsiniz” dedi Lucy, neşeyle. “Bekârlara acıyın biraz.”

Spot ışığını kendinden başkasına yöneltebileceği fırsatını sezen Kitty, en büyük ablasına sıırttı. “Sen ne zaman iyi bir adam bulup yuva kuracaksın?” diye sordu. “Eminim Adam ve Sam’in ilginı çekebilecek arkadaşları vardır.”

“Eğer kardeşlerimin çöpçatanlık yapmasını istersem size haber veririm” dedi Lucy. “Ama sanırım kendi cinsel hayatımı idare edebilirim, teşekkürler.”

“Hangi cinsel hayat?” diye sordu Cesca. “Meraklı zihinler bilmek istiyor.”

“Hey, burada çocuklar var” diye hatırlattı Juliet, Poppy’nin kulaklarını elleriyle kapayarak. “Bu arada, eğer cinsel hayatın benimki gibiyse yok demek daha iyi olur” diye fısıldadı, Poppy’nin kulaklarını açmadan önce.

Kitty konuyu değiştirmesi gerektiğini anladı. Dudaklarını ıslatıp ablalarına büyük haberi vermek için duruşunu dikleştirdi. “Şey... Adam’la size söylemek istediğimiz bir şey var.”

Bu ablalarının ilgisini üzerinde toplamasına yetti. Üç ablası da ona bakmak için döndü. Cesca’nın, yüzük var mı diye gör-

mek için sol eline kaçamak bir bakış attığını fark etti Kitty.

Adam arkasında belirip kollarını kızın beline doladı. Kitty de başını Adam'ın göğsüne yasladı. Sam de onunla gelmişti. Son aylarda Cesca ve Sam ne zaman Los Angeles'ta olsa, hep birlikte bolca vakit geçirir olmuşlardı. Dördü o kadar iyi anlaşıyordu ki Kitty'nin içi sevgiyle doluyordu.

"Bensiz duyuru mu yapıyorsun?" diye fısıldadı Adam. Sesinde en ufak bir kızgınlık bile yoktu.

"Sensiz hiçbir şey yapmıyorum." Kitty gülümseyip Adam'ı görmek için başını kaldırdı. "Biz bir takımız, biliyorsun."

"Peki büyük duyuru ne?" diye sordu Lucy. "Bizi merakta bırakma."

"Ne merakı?" Jonas yanlarına gelip Kitty'nin elini tuttu. Kitty de çocuğa gülümseyip sevgiyle elini sıktı.

"Merhaba Jonas." Yeğeni Poppy, heyecanla Jonas'a gülümsedi. Aralarında iki yaş olmasına rağmen partiye geldiklerinden beri Poppy resmen çocuğa yapışmıştı. Neyse ki Jonas diğer herkese olduğu gibi Poppy'ye karşı da sabırlıydı.

Adam uzanıp yeğeninin başını okşadı. Los Angeles'ta olmanın bir diğer olumlu tarafı da yeğeniyle zaman geçirebilmesiydi. İkisini bir arada, kafa kafaya vermiş gizli planlar yaparken görmek Kitty için artık alışıldık bir sahne haline gelmişti. Bu, Adam'ın ileride nasıl bir baba olacağına dair ipucu veriyordu adeta. "Kitty'yle size açıklamak istediğimiz bir sırrımız var" dedi Adam. "Herkes söylemek istiyoruz."

"Ama o zaman bir sır olmaz ki." Jonas şaşkın görünüyordu.

Adam güldü. "Bu doğru dostum. Ama bunun artık bir sır olmamasında bir sorun yok."

Lucy, Kitty'nin karnına bakıyordu. Onu hamile mi sanmıştı? Kitty gülmek için elinden geleni yapıyordu. "Bence vahşi bir spekülasyon başlamadan onlara söylesek iyi olur" dedi. "Biz daha ne olduğunu anlamadan evlenip beş çocuğumuz olduğunu falan düşünecekler."

Adam, Kitty'yi daha da sıkı sardı. "Bu kulağa harika geliyor."

Kitty de böyle düşünüyordu. Bir gün. Kariyerini yerine

oturtmayı başardığı zaman. Ama bunun bir ihtimal değil de gerçeklik olması, dünyasına gün doğmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Daha mutlu olabilir miydi ki?

“Peki vereceğiniz haber ne?” diye ısrar etti Lucy.

Adam, Kitty’nin kulağının arkasındaki hassas yeri öptü. “Bu güzel kadına, birlikte yaşamayı teklif ettim.”

Kitty, Adam’ın kollarının içinde kıvrılıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Ve ben de kabul ettim.”

Kıza bakarken gözleri parlıyordu. Adam’ın yüzünde, daha sonra yalnız, çıplak ve yatakta sarmaş dolaş olduklarında bunu kutlayacaklarını söyleyen bir gülümseme vardı.

Oda aileden gelen tebriklerle yankılandı ama Kitty, Adam’a bakmak ve onun gülümsemesine karşılık vermekle o kadar meşguldü ki söylenenleri pek duymadı.

Küçükken hep mutlu sonunu bulmayı hayal etmişti. Şimdi mutlu son buradaydı ama hayal ettiğinden çok daha muhteşem ve olabileceğine inandığından çok daha tatlıydı.

Gerçekten de işler bundan daha iyi olamazdı.

Editörüm Anna Boatman’a, tüm desteği ve teşviki için minnet dolu bir teşekkür etmek isterim. Piatkus ekibine minnettarım; sizin yazarlarınızdan biri olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bookcase Agency’deki menajerlerim, Meire Dias ve Flavia Viotti; bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim. İkiniz de benim için çok çalıştınız, gerçekten çok müteşekkirim.

Eşim Ashley’ye tüm sevgimi iletiyorum. Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Birlikte bir dağ kulübesinde kaçamak yapmalıyız. Elbette, kablosuz İnternet ve bir dizüstü bilgisayar olması şartıyla. Bira dolu bir dolabı da unutmamak gerek. Sen odun kesersin, ben de bir köşede oturup etkilenmiş görürüm.

Güzeller güzeli çocuklarım Ella ve Oliver; sizin anneniz olduğum için kendimi kutsanmış hissediyorum. Bugün olduğunuz, komik, zeki ve bazen de zorlayıcı genç yetişkinlere dönüşmenizi izlemek benim için bir keyif ve ikinizi de çok seviyorum. Umarım hayalini kurduğunuz her şeye ulaşırsınız ama unutmayın bazen (benim durumumdaki gibi) işler düşündüğünüzden daha uzun sürebilir. İşin sırrı her zaman yolculuğun tadını çıkarabilmektir.

Çok destekleyici bir ailem ve hem gerçek hayatta hem de internette birçok harika arkadaşım var. Hepinizin ismini buraya yazmak yeni bir öykü yazmamı gerektirirdi. Yalnızca, sizi çok sevdiğimi ve hayatımda olduğunuz için çok mutlu olduğumu bilmenizi isterim. Çok yakında bir araya gelmeliyiz.

Carrie Elks, İngiltere’de doğdu. Çocukluğundan beri tek tutkusu yazmaktı. İlk kitabı sekiz dile çevrildi. Aşkın kazandığı kitaplar yazmaktan hoşlanan yazar; kocası, iki çocuğu ve köpeğiyle yaşıyor. Bu, sevilen “Shakespeare Kardeşler” serisinin ikinci kitabı!